

Джоана Линдзи

ЗЛАТОКОСИЯТ ВЕЛИКАН

Джоана Линдзи

Златокосият великан

ГЛАВА ПЪРВА

Замъкът Клайдън, Англия, 1192 година

Тряс! И отново – тряс! Мощният тътен на тарана заглушаваше гълчавата зад защитния насип, писъците на бойците във външния двор, улучени от стрелите, както и пулсиращата болка в главата на Рейна дьо Шампани. И ето, пак същото: Тряс!

Нападението ги изненада. Рейна се събуди внезапно от викове „На оръжие!“ В резултат на предателството се очакваше противникът всеки миг да превземе външния двор. Мнимият поклонник, когото подслониха предната нощ, се оказа измамник. В утринния сумрак той бе разтворил външната порта и вражеският отряд навлезе в територията на замъка. За щастие Рейна не бе спуснала подвижния мост към вътрешния двор с жилищното крило и все още можеше да направлява отбраната от насипа, разположен над къщичката на вратаря. Но това бе и единственото й предимство.

Нападащите бяха не повече от стотина, но в този момент Клайдън, макар и голям замък, разполагаше с двадесет и пет бойци – едва една десета от общия им брой; а и от тях не всички се намираха в замъка. Голямата част бяха поели на кръстоносен поход с баща й. Позицията се удържаше от двадесет въоръжени бойци, както и десет стрелци с лък и арбалет. От тях пък поне шестима бяха или загинали, или обградени пред външния насип. Нападателят не се и стараеха да се предпазват, тъй като срещу себе си нямаха сръчни стрелци с лък, който да застрашат фланговете им.

– Наливай още масло в огъня! – изкрещя Рейна на един от слугите, призовани също да участват в защитата на замъка. – Врялата вода ни е нужна сега, а не когато портата отстъпи на техния напор.

Наведе се над насипа и успя да види как едър скален къс се стовари на метър от тарана и като не нанесе никакви поражения, се претърколи безславно в сухия ров точно под стената. Рейна изгледа страховито Теодрик, доверения си слуга. След като й донесе ризница и й я облече, тя поиска да го изпрати долу, но високият, непохватен осемнадесетгодишен момък бе настоял да участва в битката.

– Идиот такъв! – изкрещя тя. – Работата ти е да унищожиш тарана, а не да вдигаш прах!

– Тези скални отломъци са доста тежки – отвърна Теодрик сърдито сякаш думите му можеха да извинят пропиляната възможност.

– Да, обаче си слабосилен и затова по-добре се занимавай само с неща, които умееш, Тео. Трябва ни повече вода, както и още едно огнище, за да завира по-бързо. Няма време!

Тя се обърна бързо, за да не стане свидетел как той, преглъщайки гордостта си, изпълнява заповедта ѝ и за малко да блъсне на земята седемгодишния Ейлмър, застанал безшумно зад нея. Момченцето обви крака ѝ с ръце, за да не падне. Рейна се изплаши, тъй като детето можеше да полети от зида; със сакалото си краче то не бе в състояние да пази равновесие.

– Ти пък какво правиш тук? – изкрещя Рейна, извън себе си от гняв и страх.

Детето вдигна лице към нея и кафявите му очи се изпълниха със сълзи. Очите на Рейна също заблестяха подозрително. За пръв път му се караше; винаги бе говорила мило с него и момчето често изплакваше болката си на рамото ѝ. То си нямаше никого и тя му бе като майка – крепостните селяни не го искаха заради крака. Бе само роб, но Рейна го бе спасила от толкова много болести, че в негово лице тя сякаш се грижеше за собственото си дете.

– Искам да ти помогна, господарке – отвърна Ейлмър.

Рейна приклепна до него и избърса сълзите от осаждените му бузи. Усмихна му се с надеждата, че така ще успее да изличи моментната си грубост.

– Радвам се, че си тук, Ейлмър – излъга го тя и го поизтласка малко встрани, така че гърбът ѝ, защитен с броня, да предпази момчето от стрелите, които прелитаха със свистене над крепостната стена. – Много бързах да дойда и взех, че забравих да дам нужните разпореждания на дамите в къщи. Ти ще ме отмениш. Иди при лейди Алиша и ѝ кажи да нареже и приготви превръзки за ранените. Остани при нея и госпожа Хилари; помагай им, колкото можеш. И още нещо, Ейлмър... – добави тя, усмихвайки се против волята си, – опитай се да убедиш по-младите дами, че все още няма причина да изпаднат в паника. Нали ги знаеш колко глупаво се държат понякога.

– Да, господарке. Нали са момичета...

А ти си само едно детенце, помисли си тя нежно. Момчето се отдалечи, накуцвайки. Поне гордостта му не бе накърнена. Ако можеше толкова безболезнено да отпрати и Теодрик, щеше да е чудесно. В този миг го видя, че се опитва да помогне на един от мъжете да обърнат големия

казан с врялата вода през стената. Тъкмо отвори уста, за да го повика обратно, когато една стрела прелетя до сами бузата ѝ. В същия миг Обер Малфед я дръпна на земята.

– Исусе Христе, за малко да ви...

– Пусни ме веднага, глупако! – изкрещя тя право в преbledнялото лице на Обер. – Да не мислиш, че съм дошла тук за собствено удоволствие? Нали знаеш, че от вчера сър Уилям не се чувства добре; може онзи „поклонник“ и да го е отровил. Така че няма кой друг да ръководи защитата на замъка, ясно ли е?

– Аз мога да се заема с тази задача.

– Не, не можеш – възрази му тя, но вече по-мeko. Наистина нямаше да е зле да му възложи отбраната, но оръженосецът на сър Уилям бе едва петнадесетгодишен. Освен това преди седмица сър Уилям ѝ изнесе лично кратък, но задълбочен урок за действията, необходими за защита на крепостта. За съжаление Обер не присъстваше. – Те са дошли за мен и сега съдбата ми е в моите собствени ръце. Все пак ти благодаря за предложението. Нали разбираш, заловят ли ме, виновна ще съм си аз, а не някой друг.

– Поне не стойте толкова близо до стената – примолви се той, докато ѝ помагаше да се изправи на крака.

– Да, аз... Тео!

Викът ѝ сепна двете момчета. Врялата вода от казана се разплиска и Теодрик едва успя да отскочи встрани. Той я погледна сърдито и Рейна не можа да сдържи гнева си.

– Върви по дяволите с тази твоя горделивост, Тео. Изчезвай долу! Веднага! Много си ми мил и не искам да те видя сварен или пък прободен от някоя стрела само защото си мислиш, че с тези кльошави ръце можеш да вършиш и мъжката работа. – Той не помръдна от мястото си и тя се видя принудена да изреве:

– Тръгвай незабавно, Тео! Не ме ли послушаш, ще заповядам да те приковат с вериги. Теб също, Обер. Тук са необходими мускули, а не сукалчета, които да ми се пречат из краката. Докато нападателите не са опрели стълбите на крепостната стена и не са разбили портата, от вашите мечове полза няма. Така че оттеглете се и... да не съм чула гък.

Обер се изчерви целият, тъй като разбираше, че е права. Уменията му придобиваха стойност едва в момента, в който се изправеше очи в очи срещу врага. Теодрик пък се усмихна широко и закричи към стълбата. След като чу думите ѝ „много си ми мил“, той можеше да се оттегли с достойнство. Макар и да бе с година по-възрастен от Рейна, видът на

кръвта не му понасяше и неминуемо щеше да припадне – нещо, което бе известно и на двамата.

Когато момчетата си тръгнаха, Рейна въздъхна и отново насочи вниманието си към защитниците, които изливаха водата от стената. Някъде отдолу до слуха ѝ долетяха писъци, които обаче заглъхнаха бързо; последва ги тътенът на тарана. Мръсна сган! Дано дяволът ги прибере всичките! Явно бяха убили нейните животни и сега се криеха под мокрите кожи; защото суровите кожи са най-доброто прикритие срещу огъня и врялата вода. Нападателят бяха откачили вратата на ковачницата и я прехвърлиха като мост над рова. Рейна забеляза, че използват една от колите ѝ за подпора на тарана и че той е направен от огромен ствол, отсечен от нейните гори.

– Господарке?

Тя се обърна и се озова очи в очи със своя трапезник Джилбърт Кемп. Той ѝ предложи комат хляб, сирене и вино. Беше мокър от глава до пети – явно идваше от наводнения вътрешен двор. Очакваше се съвсем скоро неприятелят да атакува със запалени стрели.

– Благодаря ти, Джилбърт – рече тя мило и пое храната, макар че в момента стомахът и отказваше да приеме каквото и да било.

Джилбърт трепна уплашено при поредния удар на тарана.

– Знаете ли кои са тези люде?

– Това са хора на сър Фалкес – отвърна тя, без да се двоуми. Трапезникът не бе помислил за тази възможност, но думите на Рейна го обезпокоиха.

– Не носят ничии цветове – установи той. – Сред тях няма рицари, а и сякаш не са подготвени за обсада.

– Така е. Сметнали са, че ще проникнат лесно в замъка – с помощта на своя съгледвач. И за малко да успеят. Добре, че все пак забелязахме действията на поклонника и се даде знак за тревога. Че кой друг освен Фалкес ще се одързости да ме залови, Джилбърт? – Тя сниши глас. – Кой друг знае, че баща ми е мъртъв?

Джилбърт само поклати глава.

– Измина повече от година оттогава, господарке. Всеки може да го е научил, макар че самите ние узнахме едва преди четири месеца за смъртта на лорд Роджър. Мисля, че не един от придружителите на крал Ричард е писал на близките си. Нали така постъпваше и вашият баща? Както знаем, графът е уведомил кастелана си в Шефърд за гибелта на своя васал. Това, което не знаем обаче е кому и какво е разправял кастеланът в последните месеци; включително и по отношение на вас. Нима

самият той не ви попита в писмото си от преди седмица кога възнамерявате да се омъжвате?

Казаното от трапезника отговаряше на истината, но Рейна не искаше да го признае дори пред себе си. Не ѝ бе никак лесно да говори както за смъртта на баща си, така и за последствията от нея. Трагичното събитие я поразява твърде дълбоко, скръбта ѝ бе твърде силна, че пропусна почти цял месец преди да седне и да напише писмата, които щяха да подсилят нейното бъдеще. Този един месец можеше да ѝ струва извънредно скъпо, както показваше настоящето нападение над Клайдън. И защото не се съмняваше, че Фалкес дьо Рошфор се опитва да покори както замък, така и нея.

– Може и да си прав – възрази тя, – но забравяш, че само преди две седмици ни посети самият Рошфор. Не поиска ли той ръката ми? И когато отхвърлих предложението му, взе че през нощта се промъкна в собствената ми стая, за да ме насили и така да постигне целта си по най-долния и низък начин. Ако Тео не бе чул писъците ми, то...

– Моля ви, господарке... не споменавайте за онази злополучна нощ. Наистина е възможно сър Фалкес да е организиран нападението, тъй като сигурно е петимен да си отмъсти, заедно го изхвърлихте от Клайдън. Но аз просто исках да ви подсказва, че той едва ли е единственият лорд, готов да рискува, за да ви покори.

– Но аз не съм богата наследница, Джилбърт – отвърна Рейна.

Той се смръщи и я изгледа продължително.

– Е, на някой граф имотите ви може да се сторят и недотам съблазнителни, но пък наоколо се въртят безброй дребни и по-едри барони, които най-охотно биха заграбили вашите земи. Дори само Клайдън да беше, пак щеше да си струва.

Не ѝ казваше нищо ново, но темата не бе приятна и тя си замълча. Можеше да се омъжи два месеца по-рано, ако не се бе забавила с писането на писмата. Бе наясно, че положението ѝ е несигурно, откакто нейният сюзерен, графът на Шефърд, поема на кръстоносен поход с половината от васалите ѝ. Баща ѝ и още трима от тях бяха вече покойници. А и нападението срещу Клайдън я изненада и тя нямаше време да уведоми Саймън Фиц Осбърн, най-близкия от васалите си.

– Може да са пък нападателите и някои пройдохи и безбожници от горите – продължи Джилбърт.

Рейна едва успя да сдържи смеха си, за да не обиди Джилбърт и за момент дори забрави за страха си.

– Не, онези жалки плъхове в никакъв случай не биха посмели.

– Да, но сред нападателите няма ни един рицар, господарке; не виждам също и ризници – подхвърли той.

– Знаеш, че дьо Рошфор е доста стиснат и не е въоръжил хората си както подобава. Но нека спрем дотук, Джилбърт. Не ели все едно кой е нашият противник? Важното е ние да издържим.

Той изобщо не възнамеряваше да спори с нея и затова се оттегли. Рейна остана сама и страхът отново се настани в сърцето ѝ. Ако се наложеше, можеше да издържи и многомесечна обсада. Но това едва ли щеше да стане, тъй като междувременно щеше да дойде Саймън, а и лорд Дьо Ласел сигурно вече е получил писмата ѝ. Но онези негодници там долу изглежда бяха наясно, че в момента покрай нея са останали твърде малко мъже. В противен случай изобщо не биха се и опитвали да завземат замъка. Очевидно бяха твърдо решени да покорят господарката на Клайдън преди да пристигне подкрепление; защото, макар и повече на брой от хората на Рейна, те все пак не бяха чак толкова много.

Тя бе сторила каквото можа, но битката бе почти загубена. Вярно, че външният насип с широкия, дълбок ров представляваше най-мощното ѝ защитно съоръжение и противникът щеше да загуби доста дни, докато построи мост над него, но все пак щеше да успее и затова по този въпрос вече не си струваше да се разсъждава. Вътрешният насип пък бе по-къс от външния. Той обграждаше едва една четвърт от имението. Жилищата се помещаваха в един от тългите и можеха да се отбраняват, тъй като бяха подсигурени от четири здрави кули и от втора тежка порта. Тя пък водеше към външния двор и бе подложена на ожесточени атаки от страна на врага.

В началото Рейна спечели малко време, тъй като първо изслуша претенциите на нападателите, а след това ги отхвърли. После неприятелят трябваше да намери таран, да разбие ковачницата и да изколи животните ѝ, така че тя успя все пак да подготви отбраната, припомняйки си уроците на сър Уилям. Провериха наличното годно оръжие, започнаха да нагриват вода и пясък, насъбраха прътове, необходими за отблъскването на стълбите и наводниха всичко, което можеше да се запали. Призовани бяха и слугите – макар и да не разбираха нищо от бойно изкуство, те можеха поне да хвърлят камъни, да изблъскват вражеските стълби, както и да опъват арбалетите. Но успее ли таранът да свърши своето, вече нищо нямаше да им помогне. В такъв случай Райна щеше да се оттегли в жилищното крило – ако изобщо успееше, разбира се.

ГЛАВА ВТОРА

Събуди го силно измяукване. Лейди Ела очевидно не бе склонна да чака повече за закуската си. Без да отваря очи, Ранулф Фиц Хю протегна дългата си ръка, напипа проскубаното козиняво кълбо, вдигна го високо и го пусна върху широката си гръд.

– Май че е време да ставаме, а? – Въпросът бе произнесен със сънлив глас и се отнасяше до котката, но отговорът дойде от неочаквана посока.

– Господарю?

Ранулф се сепна. Бе забравил, че предната вечер не бе взел само любимото си животно в леглото. Проститутката – една от многото жени, които кръстосваха страната и се предлагаха на бойците му – се притисна в него и отърка голото си бедро в коляното му. Ранулф не отвърна на ласката. През нощта се люби с жената, тъй като усети в себе си желание, но вече бе настъпила сутринта и намеренията му бяха съвсем други.

Той седна в леглото и плесна здраво задните части на жената. Веднага след това погали удареното място, за да я поуспокои.

– Хайде, момиче, изчезвай!

Тя се понацупи, но гримасата ѝ не му направи впечатление. Вярно, че бе най-хубавото от леките момичета, но Ранулф поначало бе безразличен към тях. Дори не помнеше името на нощната си гостенка, макар не за пръв път да топлеше ложето му.

Тя се казваше Мей и бе наясно, че я забравя в мига, в който извадеше монета от джоба си и ѝ я подхвърлеше. Да, но този мъж не можеше да бъде забравен. Просто не можеше да не мисли за него поне по сто пъти на ден. Защото Мей стори непростимата грешка да намеси чувствата в своя занаят. Знаеше, че това ще я погуби, но вече бе много късно да промени каквото и да било. Бе влюбена – както и всички останали жени, съзрели веднъж този мъж. „Колежките“ ѝ не правеха изключение – те мразеха Мей, тъй като бе единствената, която Ранулф викаше при себе си. Ако проститутките знаеха, че той изпраща оръженосеца си да доведе „оная, русата“, забравил за пореден път името ѝ, едва ли щяха да ѝ завиждат толкова много. За него обаче тя представляваше едно единствено нещо – продажна женска, която ще му достави удоволствие и толкоз.

Тя въздъхна тежко, когато той, чисто гол, излезе от палатката по

нужда. Както повечето мъже Ранулф не обръщаше внимание на голотата си, щом не присъстват дами. А проститутката не е дама. Но Мей все пак се съмняваше, че същите тези дами ще се възмутят чак толкова, удаде ли им се да съзрат едрата и хармонична фигура на Ранулф Фиц Хю. Защото на пръсти се брояха мъжете, които можеха да се похвалят с такова тяло. А че сър Ранулф отбягваше благородните госпожици така, както се заобикаля задръстен нужник, си оставаше техен проблем.

Мей се изплаши, когато осъзна колко време е загубила, докато си мисли за разни неща. Както обикновено, сър Ранулф се бе събудил в лошо настроение и ако в този миг я откриеше все още в палатката си, можеше да я сполетят какви ли не ужасии.

Но тази сутрин Ранулф бе в сравнително добро настроение; цяло чудо, поне що се отнася до Лензо Шепърд. Вместо да го срита в кръста – редовният ритуал на събуждане – той само разроши рижата му коса и стовари лейди Ела в скута му, за да я нахрани.

– Дали пък тази нощ Мей не му е доставила по-голяма наслада от друг път, а? – обърна се Лензо към своя спътник, оръженосеца Кенрик, който тъкмо навиваше лепената си кърпа.

По-възрастният оръженосец само поклати глава и проследи с поглед Ранулф, който се скри в храсталака.

– О, не, та тя винаги се отнася с него по-добре, отколкото с всички нас. – Думите му прозвучаха примирено и в тях не се таеше озлобление.

Както всички останали, така и тези двамата знаеха отлично, че в присъствието на Ранулф жените не им обръщат внимание. Поне за Лензо този факт нямаше значение, тъй като бе едва на четиринадесет години и нямаше никакъв опит с другия пол.

– Просто е доволен, че скоро ще приключи най-сетне с това специално поръчение – продължи Кенрик и отново изгледа Лензо с тюркоазеносините си очи. – Старият Брюн, който ни е препоръчал за тази работа, е сметнал, че тя не е кой знае колко трудна; ти обаче знаеш отлично, че от всичко на този свят Ранулф най-мрази да се занимава с благородни дами.

– Да. Според Сърл той изобщо няма да приеме тази задача.

– Е, не я е и приел окончателно. Във всеки случай все още не е побутнал парите на лорд Ротуел, макар че разреши на хората на лорда да ни придружат.

– А, те само ни бавят. Но не разбирам защо...

– Ей, вие, пак ли сте се разклюкарствали като момиченца?

Лензо се изчерви и стана припряно от мястото си, Кенрик обаче се

ухили широко. Сърл и Ерик се присъединиха към тях. Неотдавна двамата млади мъже бяха въздигнати в рицарски сан. Ранулф уговори церемонията с последния лорд, който ги нае – вместо заплащане.

Той самият също можеше да ги посвети в рицарството, но реши да им даде възможност да почувстват в пълна мяра празничната атмосфера на тази важна церемония – така щяха да присъстват и други свидетели, а не само неговите хора. И двамата бяха на по осемнадесет години. Сърл от Тотнес бе по-висок, рус, с дружелюбни светлосиви очи, докато Ерик Фицтивън имаше черни блестящи коси като Кенрик и дълбоко поставени лешникови очи, които му придаваха малко сънлив израз. В сравнение с Лензо и Кенрик двамата придружаваха от по-отдавна Ранулф и сър Уолтър дьо Брьот, но и четиримата притежаваха много общо помежду си – бяха незаконородени, появили се на бял свят я някъде на село, я в дворцовата кухня, неприети от благородните си бащи, лишени от надеждата да се издигнат в някое друго съсловие. Бидейки полукрепостни-полублагородници, те бяха отхвърлени както от едното, така и от другото съсловие. Ако Ранулф не бе разкрил какво се крие в тях и не бе откупил свободата им, те щяха да си останат крепостни, приковани към земята, собственост на своите създатели. Но както се казва, търкулнала се тенджерата, намерила си похлупак – защото и самият Ранулф бе незаконороден.

– Тъкмо разсъждавахме по въпроса защо Ранулф отказа да приеме от лорд Ротуел първата половина от парите – отвърна Лензо в ответ на шеговития въпрос на Сърл.

– Поразмисли, малки ми Лензо, и ще си отговориш сам.

– Да, но единственият отговор е, че не желае да свърши работата, за която се кани да го наеме лордът.

– Точно така – рече Ерик.

– Но защо не иска?

Ерик се позасмя сякаш на себе си.

– Е, отговорът не е тъй прост. Как мислиш, Сърл? Дали Ранулф е осъзнал, че не може да понася Ротуел или пък не вярва на историята с разваления годеж?

Сърл повдигна равнодушно рамене.

– Той е работил както за хора, които не понася, така и за лъжци, но изобщо не се е интересувал от такива дреболии. Защото парите са си пари.

– В такъв случай този път го отблъсква самата задача; може би защото е замесена и някаква благородна дама.

– Сигурно има и други причини. Но дали е решил да...

– Дошли сме чак дотук – обади се Лензо. – Значи вече е взел някакво решение. Петстотин жълтици са това, не е шега работа!

Приятелите се умълчаха, тъй като Ранулф се приближи към тях. Момчето забеляза, че все още държи лейди Ела в ръце и се изплаши. В този миг котката се размяука сърцераздирателно – Ранулф трябваше да разбере, че тя едва ли не загива от глад. Проклето разглезено добиче, помисли си Лензо. Понякога му идеше да извие келявия ѝ врат, но Ранулф пък бе в състояние да одере жив всеки, който само с пръст докосне любимката му. Грозно кафяво същество. Не бе за вярване, че човек може изобщо да обикне такава гнус.

– Нима не си нахранил още моята лейди?

– Още не, сър – призна си Лензо.

– Май не съм те събудил както трябва, така ли?

– Точно тръгнах – изписука Лензо, предвидливо покри задните си части с ръка и бързо се оттегли извън обсега на господаря си.

Ранулф се размия и се отправи към палатката. Сърл и Ерик размениха погледи и като по даден знак се ухилиха широко. Сърл изговори на глас онова, което си помислиха и двамата.

– Взел е решение. Явно ще придружим дамата до новия ѝ съпруг. Прав беше Лензо, петстотин жълтици не са за изхвърляне, особено ако притежанието им означава и поземлена собственост. А ние всички знаем, че Ранулф мисли единствено за земя.

– Следователно не се е колебаел, а просто е дразнел Ротуел.

– Възможно е. Той изпитва дълбока неприязън към този стар лорд. Трябваше да попитаме сър Уолтър...

– И какво е трябвало да го попитате? – попита внезапно спокойният глас на Уолтър иззад гърба му.

Тримата младежи се обърнаха едновременно и се намериха лице в лице с побратима на Ранулф, който примигваше весело насреща им с топлите си тъмнокафяви очи.

Не съществуваха на света двама души, които по темперамент и външност да си приличат по-малко от Ранулф Фиц Хю и Уолтър дьо Бръот; въпреки всичко обаче още когато се запознаха, те изпитаха истинска братска привързаност един към друг. Със своя ръст от метър и осемдесет и пет Уолтър се извисяваше над повечето мъже, но Ранулф бе с още петнадесет сантиметра по-висок – истински великан. С маслинената си кожа и черна коса Уолтър наподобяваше нощта, докато Ранулф разпръскваше слънчево сияние със златистата си кожа и златна коса.

Ранулф говореше високо и рязко дори когато бе в добро настроение, а Уолтър притежаваше тих глас и понякога останалите трябваше да напрегнат слуха си, за да го разберат по-добре. Уолтър се смееше и на най-обикновените смешки, докато Ранулф почти не се усмихваше.

Уолтър бе човек безгрижен по душа. Като трети син на незначителен барон той разполагаше точно с толкова малко земя, колкото и Ранулф. Но разликата помежду им бе, че се отнасяше равнодушно към този факт. Можеше да се чувства еднакво щастлив в обществото на всеки – бил той могъщ лорд, дребен лорд или дори най-обикновен човек. Не беше амбициозен и не изпитваше потребност да си създаде име или пък да постигне власт и богатство. По-възрастните му братя го обичаха и ако изпаднеше в нужда, винаги можеше да намери подслон при тях.

Ранулф бе лишен от подобна опора. Баща му, прославен благородник, го прибра на деветгодишна възраст от селото, където бе отгледан от пастрока си, а по-късно го даде в школа за рицари. Въпреки всичко Ранулф мразеше този мъж и нямаше никога да го помоли за каквото и да било – дори от това да зависеше и животът му.

Ранулф не притежаваше собствен дом, но се стремеше с цялата си душа да промени това положение. Тази цел бе обсебила цялото му същество и затова бе готов да работи за всекики, независимо от задачата и чувствата, които изпитваше в момента. Амбициозната му натура не му позволяваше да изпитва каквито и да било скрупули. Той бе превземал крепости за лордовете-поръчители, водеше войни в техен интерес, разгонваше от горите им крадци и разбойници. Услугите му се заплащаха скъпо. Защото каквото и да предприемеше, успехът винаги бе с него. Славата му се носеше навсякъде. По тази причина и лорд Ротуел бе готов да заплати страховитата сума от петстотин жълтици – защото желалаше да му доведат желаната от него невеста на всяка цена.

– Е? – Уолтър се усмихна широко. – Да не би лейди Ела да ви е откраднала езиците?

Най-сетне Кенрик се престраши. Момчешкото любопитство взе връх над всякакви скрупули.

– Сър Ранулф разговаря с вас. Познавате мислите и чувствата му по-добре от всеки. Кажете, да не би да не е приел парите от лорд Ротуел заради неприязънта си към него?

– Той не е казвал на лорда, че се отказва от поръчението.

– Да, но не е давал и съгласието си, нали? – добави Ерик.

Уолтър се разсмя.

– Така е. Въпреки свадливия си нрав този път той бе твърде

словоохотлив. Каза „Ще видим“.

– Как мислите, защо ли Ротуел е изпратил петдесет от своите бойци с нас? Няма ли ни доверие?

– Сигурно. Типове като него не се доверяват никому; особено когато нещо им се струва особено важно. Лордът не вярва дори и на васалите си – щеше ли иначе да потърси нашите услуги? Ако не го измъчваше подагратата, щеше като нищо да тръгне с нас. Очевидно си мисли, че хората му, бидейки по-многочислени от нас, ще ни подтикнат да се справим по-успешно със задачата си.

– Е, значи не познава Ранулф – размя се Сърл.

– Не, не го познава – съгласи се Уолтър и също се подсмихна.

– Възщност какво има Ранулф против него? Този човек ми се стори доста безобиден, макар че явно обича да хитрува.

– Безобиден ли? – Уолтър изпръхтя презрително. – Иди да попиташ хората му и ще разбереш що за тип е.

– А вие питали ли сте ги?

– Не, но двамата с Ранулф стигнахме до извода, че прилича много на лорд Монфорд, човека, който ни обучаваше. Вместо да ни причисли към някои от своите рицари, той ни направи свои оръженосци. Ранулф усети веднага, че Ротуел е подляр и затова се държи с него по този начин.

– Добре де, но как стоят нещата с тази задача? – попита Кенрик. – Тя не е необичайна, макар че никога досега не са ни карали да водим опърничава невеста при годеника ѝ. Питам се дали Ранулф наистина е искал да откаже или пък лорд Ротуел трябва да остане в неведение, че сме готови да изпълним задачата.

Кафявите очи на Уолтър проблеснаха весело.

– Хлапета, ако сега ви издам тайната, няма да има за какво да клюквателите, не е ли така?

Лицата на Сърл и Ерик помръкнаха, защото Уолтър ги нарече „хлапета“, независимо че бе едва двадесет и четири годишен. Внезапно Кенрик издаде тихо възклицание. Останалите обърнаха поглед към палатката на Ранулф и го видяха да излиза, облечен в бойните си доспехи.

– Господ да ни е на помощ, тази сутрин Лензо е пъргав като никога – рече Уолтър и шеговитото му настроение сякаш отлетя. – Пфу, какво ли съм се раздрънкал и аз като някоя стара баба. Хайде, магарета, движение! Току-виж взел, че тръгнал без нас!

Опасенията на Уолтър можеха и да се сбъднат, ако лейди Ела не бе отблъснала закуската, предложена ѝ от Лензо и не бе поела сама на лов.

Ранулф обаче не желаше да изоставя котката си, независимо че целта му бе отдалечена само на един час езда. Затова се наложи да почакаат милостивата госпожица, докато се завърне с полска мишка между зъбите си. После ѝ намериха място в колата с провизиите и там тя с наслада оглозга своята плячка.

ГЛАВА ТРЕТА

Рейна подхвана ранения, но той бе твърде тежък и я повлече на земята. Бе изтръгнал стрелата от рамото си и в този момент младата жена нямаше с какво да спре кръвта, бликаща от зейналата рана. Лицето му бе изцапано с пепел и сажди и тя не можа да го познае. Явно не понасяше болката героически, защото изпадна в безсъзнание. Рейна не биваше да допуска кръвта му да изтече.

– Обер, трябва ми парче плат, нещо...

Но Обер не я чуваше – било от разсеяност, било поради грохота на тарана. Междувременно противникът бе разбил заключения подвижен мост и едната от двете падащи решетки на централната част на замъка. Мъжете, които атакуваха с тарана, се намираха вече от вътрешната страна на стената и бяха недосегаеми за врялата вода и горещия пясък.

Трябваше да се оттеглят в жилищното крило. Изтощени до смърт, защитниците, които се занимаваха с огнищата и казаните, бяха изпоналягали по протежение на крепостната стена. Войниците все още изстрелваха стрелите си, когато някой от враговете се покажеше от прикритието си. Нападателят обаче просто изчакваха момента, в който таранът най-сетне ще свърши своето, макар от време-навреме и те да изпращаха по някой стрела към насипа.

– Обер!

Момчето стоеше съвсем близо до нея, загледан надолу към външния двор, но все още не я чуваше. Рейна реши, че независимо от изхода на битката, ще му даде да се разбере. Ще си разчисти сметките с Обер Малфед, защото я разгневи почти толкова, колкото и онази глутница там долу. Най-накрая го перна по крака, за да привлече вниманието му.

– Дай ми ножа си... или меча.

Рейна нямаше оръжие; тя и не можеше да борави с него. Освен това и бронята ѝ бе твърде тежка. Когато я обучаваше, Уилям нямаше предвид тя да влиза лично в бой. Учеше я само да се защитава, наложеше ли се да води преговори от крепостната стена.

Тази идея го споходи едва няколко дни преди нападението, защото установи с ужас, че той е единственият защитник, останал в крепостта; Рейна бе изпратила другите двама рицари със задачи извън Клайдън. Младата жена изпълни желанието му с огромна неохота, тъй като изобщо не предполагаше, че може да се сблъска с трудности. Оказа се обаче,

че обучението при Уилям си е струвало усилията – облечена в иначе тъй омразната ѝ броня, Рейна преговаря с враговете, струпани пред крепостната стена, като рицар от името на своята господарка. Косата ѝ бе прибрана под шлема и никой от нападателите не заподозря, че е жена, и то не коя да е, а тъкмо онази, които бяха дошли до отвлекат.

Зелените очи на Обер се разшириха от ужас, когато видя, че тялото на ранения я е притиснало към земята.

– Господарке!

– Дай нож, тикво такава – сопна му се тя.

Той ѝ подаде меча си, но ръцете ѝ бяха целите в кръв и оръжието се плъзна на земята.

Обер успя да се съсредоточи, извади нож, изрязва ивица от дрехата на ранения и я подаде на Рейна. Тя покри раната с парчето плат. Обер се досети да извика един от слугите, който да помогне на ранения, но забрави да изтегли Рейна изпод тялото на войника. Младата жена установи с неудоволствие, че поради тежката броня не е в състояние да се изправи сама. В този миг нещо отвлече за пореден път вниманието на Обер – той пое дълбоко въздух, след което издаде шумно възклицание.

– Какво става?

– Божичко мили!

– Казвай, какво има?

Обер се прекръсти и заговори пресекиливо:

– Те... те получиха подкрепление, господарке. През външната порта навлизат много войници; и всички на коне. Исусе Христе, над тридесет ездачи и още много пешаци и... и рицари... Предвождат ги истински рицари!

Рейна почувства как кръвта се смразява в жилите ѝ. Какво да стори? Уилям сигурно бе полудял, щом като си мислеше, че тя е в състояние да овладее ситуация, в която от страх изобщо не можеше да събере мислите си. Ако противникът не бе атакувал външната стена или пък ако обсадеше крепостта, тя щеше да се справи. Но копелето Дьо Рошфор, този гаден, похотлив нерез, знаеше отлично, че защитниците покрай нея са твърде малко. Вероятно бе дошъл лично, убеден, че битката вече е решена. Прав бе. Единственото, което трябваше да сторят тези негодници, бе да се огледат в хамбара, просто да вземат оставените там стълби, да ги облегат на крепостния зид и за брони минути да го завладеят.

И тъкмо в този момент тя, Рейна, лежеше прикована на земята. Дългите ръкави на бронята тегнеха на ръцете ѝ и тя не бе в състояние

изобщо да ги помръдне.

– Обер! – извика тя. – Помогни ми най-сетне да се изправа.

Но сцената, която се разиграваше пред очите му, бе приковала цялото му внимание и той продължи да разказва, независимо че господарката му изобщо не искаше да го слуша.

– Ето, идват и други... седемдесет, осемдесет... стават два пъти повече... Почакайте малко! Исусе Христе!

– Какво става там? – Той не отговори и тя изкрещя гневно:

– По дяволите, Обер, веднага казвай какво виждаш!

Той я изгледа с неопишуема усмивка на лицето.

– Господарке, подкреплението е за нас! Спасени сме! – Сега вече и тя сама бе в състояние да долови звънтежа на мечовете, крясъците на биещите се, окуражителните възгласи на собствените ѝ хора по протежение на крепостната стена. Обер продължи, щастливо усмихнат: – Не са забелязали новодошлия отряд, а сега вече е много късно. Не виждате ли? Негодниците бягат на всички страни.

– Как мога да видя, глупако? – попита тя, но и нейното лице се отпусна и по него пропълзя усмивка.

Той най-сетне забеляза, че е прикована на земята и целият пламна. Избута незабавно неподвижното тяло и я повдигна на крака. Тя се загледа към полесражението и лицето и просия – рицарите размахваха мечове и с всеки свой замах просваха по някой от враговете на земята, а пешаците ги гонеха безмилостно из външния двор. Новодошлите удържаха бърза и безметежна победа. Рейна почувства огромно облекчение и дори бе готова да прости недосетливостта на Обер.

– Пусни ги вътре, щом битката свърши, Обер. Боже мой, веднага трябва да се преоблека. Не мога да ги посрещна в този си вид. – Плътна поглед по мъжките дрехи, с които бе облечена и при мисълта, че спасителите могат да я видят така, лицето ѝ се изкриви в гримаса и тя поруменя. – Посрещни ги дружелюбно, Обер! – добави тя и се завтече към стълбата.

– Господарке, почакайте! Кажете, кои са тези хора?

– Все ми е едно. Нали спасиха Клайдън, това е важното!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Ранулф сне шлема си едва когато пристъпи в залата, изпълнена докрай с жени и деца. Единственото, което го притесняваше бе, че в огромното пространство има твърде малко мъже. Не бе в състояние да отхвърли от себе си мисълта, че някъде може да са се скрили въоръжени бойци, решени да го нападнат, ако видеха враг в негово лице. До този момент видя повече прислужници, отколкото воители, факт, който обясняваше жалката съпротива на замъка. Защото малочислените нападатели за малко щяха да превземат крепостта, и то без подкрепата на нито един рицар. Всъщност още външните насипи трябваше да ги спрат. Не знаеше кой е ръководил отбраната, но стигна до извода, че или е бил някой идиот, или пък човек, решил да приложи някаква много странна военна хитрост.

– Благоволете да почакате тук, господарю. Господарката... лейди Рейна... ще ви посрещне не след дълго.

Ранулф се загледа в момъка, който едва ли бе по-възрастен от Кенрик. Нарече се Обер Малфед, паж на сър Уилям Фолвил, който и да бе той. Малфед посрещна Ранулф и хората му във вътрешния двор и ги въведе в жилищното крило без да зададе нито един въпрос. Ранулф бе свикнал да внушава страх сред останалите мъже, но такова пък покорство преминаваше всякакви граници. На езика му бе да попита строго младежа защо буквално предава последното убежище в замъка на непознати хора, но се въздържа – действията на момъка отговаряха на собствените му замисли.

Първоначално си бе наумил да попита за Роже дьо Шампани, лорда на Клайдън, сякаш изобщо не е чувал за сполетялата го смърт. Престореното желание да разговаря с господаря на замъка щеше да прикрие същинската причина за пристигането му и нямаше да предизвика подозрение у младата лейди. Само че той не дойде сам, съпроводен само от няколко души, а с цял куп въоръжени бойци, нещо, което противоречеше на първоначално обявеното му намерение.

Фактът, че Клайдън бе обграден от неприятели, промени рязко ситуацията. Длъжен бе да измисли подходяща причина за появата си с осемдесет въоръжени мъже – не биваше да плаши младата лейди, за да не се скрие от него.

В този миг обаче явно го приемаха с отворени обятия, тъй като бе

обърнал в бягство нападателите на замъка. Ако започнеш да твърди, че е минал случайно оттук, нямаше да му повярват. Защото не бе обичайно рицарите да се разхождат безцелно. А ако пък бяха тръгнали по задача, те не биха прекъсвали нечия свада между непознати, която изобщо не ги засягаше.

Младият оръженосец се държеше твърде нервно. Бръщолевеше нещо за някакъв си съсед на име Дьо Рошфор, който се съюзил с разбойниците от Клайдънския лес и вероятно бил истинският виновник за нападението. Очевидно момъкът се стремеше да печели време. Говореше без прекъсване и не бе възможно да му се зададе някакъв въпрос. Господарката на замъка отдавна трябваше да се появи, за да поздрави новопристигналите. Да не би в този миг да бягаше нанякъде, извън обсега му?

Най-сетне Ранулф вдигна ръка и спря пороя от думи, леещ се от устата на оръженосеца.

– Къде е господарката? Искам да се уверя, че е в безопасност.

– О, тя наистина е в безопасност... но не знам точно къде се намира в момента. – Този отговор не успокои Ранулф ни най-малко и гневът, изписан по лицето му, изплаши клетия Обер. – Отивам да я потърся – добави той припряно и изтича от залата.

– Как ти се струва тази работа? – попита замислено застаналият до него Уолтър. Двамата проследиха с поглед пажа, който в този миг се втурна по стъпалата към една от кулите. – Как мислиш, дали покоите на младата дама се намират там горе?

– Тази сграда е толкова огромна, че човек наистина не може да знае къде какво има. Затова ще държа стълбището под око. – Ранулф обходи с поглед залата и веднага си набеляза една хубавица. После се обърна към своите хора. – Ерик, върви да... Ерик! – Сръга момъка в ребрата и последният най-сетне откъсна поглед от блондинката, привлякла вниманието и на Ранулф. – Сега не му е времето да се кокориш на момите.

– Бог и вси светии да са ми на помощ, виждали ли сте досега толкова... – Сърл го сбута от другата страна и Ерик млъкна на часа, забелязвайки мрачното изражение на Ранулф. – Да, сър.

– Тръгвай да предадеш разпореждането ми всяка от портите да се наблюдава. Нито една жена не бива да напуска замъка. – Ерик излезе и Ранулф се обърна към Кенрик:

– Попитай прислужничките къде е господарката им. – Кенрик се насочи направо към русокосата красавица, но Ранулф го извика обратно. – Само да ми дадеш повод, ще накарам да ти отрежат члена, ясно ли е? Първо работата, после удоволствията.

Кенрик пребледня и бързо покри с ръце долната част на тялото си. После кимна и се затича. Уолтър и Сърл се засмяха гръмогласно, тъй като този път той заобиколи русокосата отдалеч.

– Ела, Ранулф. Така и така ще чакаме, нека поне поседнем – обади се Уолтър, побутна един от столовете към камината и се строполи върху друг стол. – Лензо, огледай се за трапезника... или изобщо за някой, който да ни поднесе по едно пиво. Днес се пораздвижихме малко и мисля, че едно питие ще ми дойде добре. Само че, както обикновено, всички се стряскат от нашия предводител и не смеят да ни донесат нещо осежително. – Ранулф го изгледа кисело и Уолтър се усмихна. – Не е ли така, побратиме? Жените плъзват покрай теб едва щом разберат, че не си толкова опасен, колкото изглеждаш... но не и преди това.

– Защо го дразниш? Да не си полудял? – прошепна Сърл.

– О, не – отвърна Уолтър. – Ако го оставя на мира, ще загуби търпение и тогава лошо се пише на младата лейди.

– Така, както го гледам, търпението му вече се е изчерпало.

– Не, не още – възрази Уолтър развеселен. – Но все пак вече й е време да се появи.

За нещастие в този миг се завърна Кенрик и съобщи, че откакто се е здрачило, никой не е виждал Рейна дьо Шампани. Ранулф буквално избухна.

– Триста дяволи! Изчезнала е още преди началото на битката. Изпълзнала се е!

– По-леко, Ранулф – зауспокоява го Уолтър. – Може пък просто да се е скрила и никой да не й е казал, че не я заплашва нищо.

Сърл кимна утвърдително.

– Нейните госпожици сигурно знаят къде се намира. Тях трябва да питаме! Ще ида да намеря някоя от тях и... Слава на Божията майка! Ето я и господарката, Ранулф!

Ранулф извърна глава и видя Обер Малфед, следван от млада жена с наистина господарска осанка. Бе облечена в пищно синьо кадифе, а медночервените й коси бяха покрити с бял воал.

Бе много по-млада, отколкото смяташе, може би тринадесет-четинадесет годишна. Повечето наследнички на тази възраст вече бяха омъжени и му стана неприятно, че трябва да я открадне за Ротуел – още повече, че бе тъй мъничка и очарователна.

Бе обичайна практика възрастните лордове да взимат за жени деца и затова вече не го измъчваха угризения, че се налага да отвлече момиче за човек като Ротуел. Бе стигнал до извода, че в неговото положение не

може да си позволи да дава оценки кое е справедливо и кое не. Ако *той* не доставеше младото същество на стареца, същото щеше да стори някой друг. Необходимо ли бе да се лишава от цели петстотин жълтици, и то само защото изпитва неприязън към Ротуел? Трябваше да признае пред себе си, че основната причина за колебанието му бе фактът, че не обича да се занимава с „благородни дами“. От собствен опит знаеше, че същите тези „дами“ далеч не бяха онова, за което се представяха.

Въпреки че бе нервна и излъчваше сладка невинност, може би и тази дама бе като всички останали, които познаваше – зловна и жестока. Той скръцна със зъби, спомняйки си, че като капак на всичко ще му се наложи и да разговаря с нея. От чист инат не се изправи вежливо, докато тя се приближаваше. Или поведението му може би се дължеше на простата причина, че тази полужена-полудете стоеше много над него в обществото? Благородните дами постоянно го наричаха недодялан грубиян, тъй като ни за миг не криеше своето презрение към съсловието им. В този случай обаче се налагаше да общува с една от тях и лицето му прие равнодушно изражение, тъй като не биваше да издава истинските си чувства.

Девојката взе че наистина направи реверанс пред него! Всъщност защо не? Вече бе свикнал слугите да го наричат лорд; същото се отнасяше и за онези, което не знаеха, че е само един безимотен рицар, който дори не заслужава напълно тази титла.

– Приветствам ви с добре дошли в Клайдън – произнесе тя и се изправи. Гласът ѝ звучеше нежно и дори потреперваше от притеснение. – Простете ни, че не ви поздравихме по-рано, но ние всички мислехме, че нашата господарка вече е...

– Вашата господарка ли? Не сте ли вие Рейна дьо Шампани?

– О, не, господарю. Аз съм Илейн Фиц Осбърн от Фортуик. Тук, в Клайдън, имам честта да се намирам под закрилата на лейди Рейна – съзерен на моя баща.

– Виж, Ранулф... – започна Уолтър, виждайки, че гневът залива приятеля му, но намесата му закъсня.

– Триста дяволи! – изрева Ранулф. – Искам да знам най-сетне защо вашата господарка не ме приема. Ще ми кажете, и то незабавно! Вие, Малфед, щяхте да...

– Моля ви, господарю! – извика Обер и отскочи ужасен назад, точно както и Илейн Фиц Осбърн. – Не открих господарката там, където предполагах. Заклевам се обаче, че тя наистина възнамерява да ви поздрави!

– Давам ви пет минути. Или, Бог ми е свидетел, ще...

Не бе нужно да заплашва повече. Обер се извъртя на място и за втори път излетя от залата, този път обаче в посока на двора. Ранулф се втренчи в лицето на лейди Илейн и тя започна да заеква.

– Мога ли... да ви... предложа нещо... – Тя обаче не успя да продължи, изстена тихо и също побягна.

– Така-а, значи пивото отиде по дяволите – измърмори сърдито Уолтър. – А патардията, която вдигна, разгони и всички останали. Мога, разбира се, да потърся килера с храната, но в тази огромна сграда това начинание ще ми отнеме сигурно дни.

Отвeтът на Ранулф бе кратък и недвусмислен:

– Сърл, ако каже само още една дума, затыкни му човката с каквото ти падне.

ГЛАВА ПЕТА

Обер щеше да отнесе Рейна, която се качваше с Теодрик по стълбището. Ако Тео не я бе прихванал, щеше да падне. Момчето обаче бе тъй развълнувано, че и през ум не му мина да се извини.

– Слава на Всевишния, ето ви най-сетне и вас, господарке! Лордът се чувства доста засегнат, защото не сте го поздравили. Той изплаши лейди Илейн до смърт и...

– Както виждам, теб също – прекъсна го Рейна нетърпеливо. – Нали ти заръчах да поздравяш хората. Предложи ли им нещо освежително? Погрижи ли се за тяхното удобство?

– Аз... мислех, че няма да се забавите толкова и... той е чудовище, господарке. Никога не съм виждал човек, който...

– Глупак такъв! Значи ли това, че досега никой не е обслужил нашите спасители?

– Мислех, че *вие* ще дойдете долу.

– Изобщо не съм била горе. Има ранени – трябваше незабавно да се погрижа за тях и... е, все едно. Обер, направо ме вбесяваш. Ще ми се да не ми се мяркаш поне седмица пред очите. Направи нещо де, подай ми ръка! Уморена съм до смърт и заради твоята недосетливост не мога дори да се отбия до стаята си, каквото бе първоначалното ми намерение. Тео, не се хили като ненормален, а ми помогни да се изправа.

– Трябва да признаете, господарке, че рядко сте била така кисела. – Тео се подсмихна, двамата с Обер я подхванаха за ръцете и я затеглиха. Преживяването бе ново, непознато и твърде поучително. – А сега ще се справите ли сама? – попита той, когато преодоляха и последното стъпало.

– Да, и ако продължаваш все така да ми се присмиваш, ще те заточа в кухнята. Отиваш твърде далеч, а не ти е за пръв път. Никак не ми е до шаги. Къде, по дяволите, е отишъл народът?

Погледът ѝ обходи залата. Единствените хора, които я населяваха, бяха мъжете, застанали до камината в отсрещния край.

– Нали ви казах, че е страшилище – обади се Обер.

– Ти използва думата „чудовище“. Да разбирам ли, че този лорд така е наплашил всички, че са се изпокрили в миши дупки?

– Лично не съм видял нищо, тъй като самият аз светкавично си плюх на петите. Все пак ще ви посъветвам да се скриете и вие. Този

човек не е нормален, лейди Рейна. Най-добре е да побързате.

– А имам ли сериозни основания да се страхувам? – попита тя.

– Не, той желае само да се увери, че се чувствате добре. Не благоволи да повярва на моите думи. Очевидно храни някакви подозрения, тъй като до този момент все още не сте се появили.

– Като е така, изтичай и съобщи за пристигането ми. Не мога да се движа по-бързо, дори от това да зависи спасението на душата ми. Не и с тази броня на гърба си, която тежи колкото цял кон.

– Моля ви, господарке... Ако не дойдете с мен, този звяр ще ми извие гръкляна, преди да кажа и гък. Нека идем заедно при него.

Тя въздъхна примирително, но, изпълнена с презрение, не пропусна да забележи, че двамата ѝ „закрилници“ отляво и отдясно поизостанаха на крачка зад нея. Положително щеше да се почувства в по-голяма безопасност, ако я придружаваха нейните госпожици, макар повечето от тях да бяха все още деца.

Смазана от изтощение и с ужасно главоболие, Рейна пристъпи към своя „освободител“. Тъкмо се канеше да направи реверанс – макар и да не ѝ бе съвсем ясно как ще се изправи след него – когато почувства, че неведома сила я издига във въздуха.

– Писна ми вече от всичките тези извъртания, извинения, бавения и оглушки. Не ми ли кажеш тук и сега къде се намира господарката на този замък, ще те пречукам като едното нищо.

Рейна понечи да каже нещо, но от гърлото ѝ не се изтръгна и звук. Рицарят я държеше във въздуха, а юрукът му бе сграбчил ризницата точно на равнището на гърдите. Този единствен юрук я повдигна заедно с проклетите ѝ рицарски доспехи на половин метър от пода и тя се взря право в лицето на мъжа. Погледна бързо надолу и установи, че той не бе стъпил на нищо. Обер го бе нарекъл чудовище. Боже мили, та този тип бе истински великан, колкото висок, толкова и широк; е, не съвсем, но раменете и гърдите му наистина бяха с невъобразими размери. Положението, в което се озова, ѝ предостави отлична възможност да се увери в този факт отблизо. В случая не ставаше дума за човек-тръстика, а за истинска мечка, която освен всичко останало и ръмжеше като звяр.

Рейна не бе единственият човек, временно парализиран от ужас. Теодрик и Обер буквално онемяха от възмущение, виждайки как този изверг се отнася с господарката им. Но де да беше само това! Той дори се осмели да я разтърси във въздуха, когато тя не успя да отговори достатъчно бързо на въпроса му!

Обер възвърна първи разума си, но го изгуби веднага при мисълта,

че е единственият, който може да стори нещо в тази ситуация. Вместо да разсее заблудата на гиганта по словесен път, глупчото реши тъкмо в този момент да докаже, че е смелчага. Той скочи върху гърба на великана, но последният го отърси от себе си като някаква досадна катерица. Единственият резултат от този инцидент бе, че гостът залюля Рейна още по-сърдито.

В този миг до слуха ѝ достигна един разумен глас.

– Може би все пак трябва да пуснеш момъка, Ранулф. Убеден съм, че по този начин ще успее да възвърне своя дар слово.

Но човекът, който пръв успя да проговори, бе Теодрик.

– Това е лейди Рейна, господарю. За малко да я удушите.

По дяволите това момче. Не можеше ли да се изрази малко по-деликатно! Великанът бе толкова стъписан от чутото, че просто я изпусна на пода и тя се строполи с трясък в краката му.

Тримата рицари стояха вцепенени около нея като три безсловесни стълба от сол и я зяпаха глупаво. Ако не изпитваше толкова силни болки, щеше сигурно да се размее на глас, защото тази ситуация наистина представляваше венецът на един ден, изпълнен с нещастия; а и тя все още не се чувстваше унижена. В момента унижението си оставаше за сметка на пришълците.

– Е, поне ще проверя дали някоя от плочите не е за смяна.

При думите ѝ великанът се смуги и лицето му почервения. Рейна се почувства по-добре, но само до мига, в който опита да стане. Успя единствено да се опре на ръце и колене. Боже милостиви, трябваше да се измъкне от бронята, и то веднага! В тези доспехи изглеждаше неопикуемо тромава и недодялана! Веднъж само да се измъкне от тях и незабавно ще ги хвърли в огъня.

В този миг две ръце я подхванаха под мишница и я вдигнаха на крака. Очите ѝ се впериха в огромния гръден кош пред нея. Тя отстъпи няколко крачки назад и едва тогава погледна нагоре, тъй като не желаше да си изкриви врата. Видяното я изненада.

По-рано тя възприе този мъж като през мъгла, в този миг обаче успя да запечати в съзнанието си всяка черта на лицето му. Златисти вежди, прави и гъсти, малко по-тъмни от светлорусата коса, разпиляна по могъщите му рамене; красиво оформен нос между широките, опалени от слънцето скули; плътни устни над четвъртитата брадичка, по която бе набола брада с бронзов цвят. Лицето на този мъж изглеждаше непреклонно, много мъжествено и необичайно хубаво. В този миг забеляза и очите – виолетови очи, които се присвиха и направо я пронизваха. Нима

наистина бе възможно мъж да притежава очи с цвета на теменужка?

Ранулф почувства, че гневът отново взема власт над него и този гняв се съсредоточи върху благородната дама, ако тя наистина бе такава, разбира се. Бе я сметнал за мъж, макар и доста нисък. Всъщност нямаше нищо за чудене – безформената ризница стигаше до коленете ѝ, краката ѝ също бяха бронирани, а под металната качулка на ризницата се подаваше само тясна овална част от лицето. Дори веждите и брадичката бяха скрити под шлема, а по ръкавите и ръцете ѝ лепнеше съсирена кръв.

Вярно, че не носеше меч или някакво друго оръжие, но все пак не приличаше никак на жена; единствено гласът ѝ бе нежен и мелодичен. За съжаление дотук този глас твърде късно и не успя да поправи своевременно грешката си. Нещо повече – в нея не се прояви и онази реакция, която предизвикваше винаги при запознанството си с някоя жена. Единственото, което забеляза, бе проблесналото в очите ѝ учудване, но то трая не повече от секунда. Големите ѝ сини очи, бледи като утринно небе, се взираха в него и не издаваха никакво възхищение; просто го гледаха открито, безстрашно и сякаш с известна доза любопитство.

– Благодаря – рече Рейна, когато застана твърдо на краката си.

– Няма нужда да ми благодарите – възрази той пряко волята си. – Аз трябва да ви помоля за извинение. – Прииска му се да дръпне качулката от главата ѝ, за да разбере с кого си има работа – с момиченце или с истинска жена. Не понасяше неясните неща.

В този миг обаче Рейна го изненада, поемайки вината за недоразумението, макар че с основание можеше и да го упрекне.

– Не, милорд, аз съм тази, която трябва да се извини – оказах ви недостоен прием и създадох пълна бъркотия. Всъщност исках само да се преоблека, но после Обер ми съобщи, че, загрижен за моята безопасност, проявявате известно... нетърпение.

Внезапно тъмнокосият мъж, застанал до великана със златистата коса, се размя с пълен глас.

– Следователно вие сте били в безопасност и преди да се появите пред погледа на приятеля ми? А сега позволете да ви представя угрижения момък, който в момента безспорно се ругае наум: Ранулф Фиц Хю, както и нашия млад приятел Сърл от Тотнес.

– А вашето име?

– Уолтър дьо Брют, на вашите услуги.

Тя кимна на всекиго поотделно и изчака великанът да продължи. Той обаче мълчеше, впил мрачен поглед в Уолтър, защото последният

бе разкрил смущението му пред непознатата дама.

Вярно, че гостите казаха имената си, но така и не се разбра кои са всъщност. Учтивостта обаче налагаше тя да наруши мълчанието.

– Аз съм Рейна дьо Шампани и ви приветствам с добре дошли в Клайдън. Не може да не сте забелязали, че се появихте точно, когато бе необходимо.

Уолтър реши да пресече последващите благодарствени слова.

– Колко време продължи обсадата?

– Обсада нямаше. Нападнаха ни на зороряване. Техен съгледвач, който прекара нощта при нас, им е отворил външната порта.

– И вие сте излезли, за да се биете лично, така ли? – Във въпроса на великана се долавяше недвусмислено презрение; Рейна си каза, че е по-добре този мъж да си държи устата затворена.

– Да се бия ли? О, не. Закрилникът ми, сър Уилям, е прикован към леглото и нямаше кой друг да поеме отбраната.

– А вие изпратихте ли някого да доведе помощ?

– Нямахме време – отвърна Рейна необмислено, но – в същия миг пребледня при мисълта, че е постъпила глупаво. Не биваше да издава нищо, преди да узнае какви са намеренията им. Защото не бе изключено от нечестивците да ги е спасил друг нечестивец. Можеше да се закълне, че отговорът ѝ го успокои и той се отпусна.

– А защо не...

Тя го прекъсна.

– Все още не знам какво ви води в Клайдън.

– Идваме от вашия повелител.

Рейна се успокои веднага. Вярно, стори ѝ се малко странно, че великанът нарича Ги от Шефърд неин „повелител“, но нима самият той не бе малко странен. Сигурно ѝ носеше второ писмо от кастелана на графа, тъй като още не бе отговорила на предното, засягащо датата на нейната сватба. Всъщност не можеше да отговори и на това писмо, не и преди следващата седмица, когато щеше да пристигне Джон дьо Ласел. Защото все още не знаеше дали Джон иска да се ожени за нея. От друга стана пък лорд Ричард, човекът, за когото тя искаше да се омъжи, по думите на неговия кастелан се намираше все още в Ирландия, където наглеждаше имотите на баща си. Никой не знаеше кога ще се върне. Но все пак всичко това бяха нейни лични проблеми, чието решаване трябваше да почака.

Тези мъже бяха васали на Шефърд и бяха задължени да помогнат на Рейна; следователно можеше и да ограничи благодарността си към

тях. Въпреки че бяха само хора от свитата на Шефърд, те все пак бяха добре дошли в замъка ѝ.

– Простете, че бях тъй рязка към вас, сър Ранулф. Трябва да призная, че все още не съм на себе си в резултат на събитията от тази сутрин. Ще отговоря на всичките ви въпроси, но все пак нека първо се погрижа за вашето удобство. – Той кимна с нежелание и тя въздъхна с облекчение, след което се обърна към Обер:

– Прислугата да сложи покривките на масите, а трапезникът да дойде веднага при мен. Кажете на лейди Маргарет, че той трябва да пригответи всичко необходимо за хората на сър Ранулф. Искам също да знам как се чувства сър Уилям. Тео, намери госпожа Хилари и ѝ поръчай да подготви повечко стаи – с баня и вино. Лейди Илейн да иде при ранените. Вече се погрижих за най-тежките случаи, но има още рани за шиене. Време е лейди Илейн да изпробва иглата си и в човешка плът. После вече можеш да помислиш и за мен самата.

Уолтър я проследи с поглед и поклати глава.

– Тя буквално не може да се държи на краката си, да не говорим пък, че не е в състояние да стигне и до стаята си. Въпреки всичко обаче това мъниче раздава заповеди наляво и надясно. Може би трябва да ѝ помогна... – Не довърши думите си, тъй като за негово огромно учудване Ранулф се надигна от мястото си и последва младата лейди.

Настигна я с три крачки и я вдигна на ръце. Чу как тя пое въздух, но без да ѝ обръща внимание, я понесе към стълбището.

– Не бива да се товарите с доспехи, след като не можете да издържите на тежестта им – бяха единствените му думи.

Този факт бе известен и на Рейна, но тя си замълча – не знаеше какво е намислил да прави с нея. След няколко секунди обаче страхът ѝ отшумя. Ранулф просто се завтече нагоре по стъпалата, които завиваха и над тавана на голямата зала и водеха към третия етаж в източната кула. Когато стигнаха горе, Ранулф постави младата жена на пода, кимна бързо и незабавно се оттегли.

Колко галантно, мина ѝ през ума, но още в следващия миг забрави за великана. Застана пред вратата към покоите на лорда, откъдето започваха и стъпалата, водещи нагоре към зъберите на крепостта. Рейна продължи бавно по тесния коридор, вдълбан в дебелия външен зид и осветяван от множеството бойници. Премина покрай женското отделение, в което живееха повечето от дамите. Пред нея бяха разположени стаята за шев и тъкане, както и спалнята на камериерките. Най-накрая стигна и до своето малко убежище в северната кула. Можеше отдавна да заживее в

просторните помещения на лорда, но скръбта не ѝ позволяваше да направи тази стъпка. Щеше да се нанесе там едва когато се омъжеше.

Облегна се на вратата и въздъхна дълбоко – от умора не бе в състояние да направи дори и няколко крачки, които я деляха от леглото. Испита ужас от мисълта, че в оставащата част от деня ще трябва да изпълнява домакинските си задължения – да забавлява гостите и да отговаря на въпросите им. Не ѝ бе лесно да разговаря с посетителите за положението, в което се намира; просто не знаеше каква част от истината да им каже и доколко да излъже. Най-трудно бе с лъжата – баща ѝ я бе възпитал да говори само истината, смятайки, че това е най-доброто за нея.

Ако лорд Реймънд не бе починал, тя щеше да се омъжи още преди баща ѝ да последва крал Ричард в неговия кръстоносен поход – цели две години бяха изминали оттогава. Бяха я сгодили за Реймънд още на тригодишна възраст. Никога не се възпротиви на тази връзка, макар че се срещала с него не повече от пет-шест пъти и почти не го познаваше. Когато обаче наближи времето за сватбата им, се оказа, че е станал всеобщ любимец в двора на Хенри и почти не се свърташе на едно място, изпълнявайки най-различни поръчения на стария крал. По тази причина никога нему оставаше време да се позанимае с годеницата си. А после дойде вестта за кончината му, настъпила при пресичането на Ламанша. Опитал се да спаси едно дете, паднало зад борда, и се удавил.

Новината я опечали, но все пак този мъж не ѝ бе истински близък и не почувства дълбока скръб. От друга страна обаче в резултат на смъртта му тя изпадна в крайно деликатно положение, тъй като баща ѝ бе положил вече клетва да участва в кръстоносния поход със съюзерена си, лорд Ги, и с новия крал Ричард Лъвското сърце. И така, бе петнадесетгодишна, неомъжена, а в същото време Роже до Шампани се канеше да потегли за Божи гроб. Просто нямаше кога да ѝ търсят нов съпруг. По тази причина баща ѝ предложи да направи сама своя избор и след това да поиска писмено съгласието му. Кое то тя и стори. Само че първото ѝ писмо не стигна до него. Първо тя получи вест от него – за завладяването на Кипър и венчавката на краля с Беренгария Наварска. Владетелят взел със себе си на острова четирима от своите васали, но там единият от тях бил покосен от треска.

Заедно с писмото пристигна и товар плячка, но въпреки затрудненото си материално положение Рейна се побоя да продаде нещата; те идваха от кръстоносния поход и в нейните очи имаха стойност на реликви. Второто ѝ писмо също настигна баща ѝ в Кипър, тъй като кралят

остана там доста време. Роже дьо Шампани одобри двама от мъжете, които споменаваше Рейна; Джон дьо Ласел и Ричард дьо Аркур. Преди смъртта на брат си Джон спаднаше към свитата на баща ѝ, но после младият мъж получи в наследство семейните владения в Уелс. Що се отнася до Ричард, той вече притежаваше град Уорхърст заедно с крепостта, разположени едва на няколко часа езда от Клайдън, а освен това бе и наследник на Лайънсфорд. Рейна познаваше двамата добре и ги харесваше – струваше и се, че за когото и от тях и да се омъжи, ще се чувства добре. И двамата бяха млади и привлекателни на външен вид. Ричард имаше чудесно чувство за хумор и често я разсмиваше, Джон пък бе извънредно добродушен и дружелюбен. Щеше да бъде щастлива и с двамата, но все пак сърцето ѝ клонеше към Ричард.

Месец след последното си писмо баща ѝ загина при обсадата на Акр. Той така и не узна кого от двамата е предпочела. Графът ѝ написа писмо, в което я осведоми за смъртта на баща ѝ; той споменаваше също, че Роже е споменал за сгодяването на дъщеря си, но не и името на избраница.

Не се съмнявам, че ще приема човека, когато Роже е избрал за вас и че той ще положи клетва за вярност пред мен. Роже ме обичаше много – както и аз него – и мисля, че едва ли се е спрял на някой мой враг. Така че имате моята благословия и ви разрешавам да се омъжите.

По-нататък графът пишеше, че желае обрядът да се състои в някой от следващите месеци – заради личната безопасност на Рейна. Той настояваше и за допълнителни подробности около предстоящото събитие.

В първия момент Рейна се обърка, но бързо осъзна какво е сторил баща ѝ. Той бе скрил истината от своя приятел и сюзерен, за да ѝ даде възможност сама да избере своя жених. От друга страна пък лорд Ги бе станал неин настойник след смъртта на баща ѝ и вече имаше правото както да ѝ избере съпруг, така дори и да обяви настойничеството за продан. В такъв случай тя щеше да си остане неомъжена. Разбира се, лордът едва ли щеше да постъпи по този начин. Той винаги се отнасяше добре към нея и я харесваше, защото бе дъщеря на приятеля му. В техния свят обаче чисто човешките отношения често отстъпваха на заден план, колчем въпросът опреше до някоя изгодна женитба. Ако графът не дадеше своето съгласие и не одобрише избраница ѝ, тя можеше и да изгуби наследството. По тази причина писа на Ричард и го помоли да

дойде в Клайдън. Не посочи причини, тъй като не желаше да му предлага женитба в писмена форма, но подчерта, че въпросът е спешен. Не бе лесно да го открие и след като той не се обади в продължение на цял месец, тя реши да пише и на Джон. По това време бе готова да се омъжи за когото и да е от двамата, още повече, че кастеланът на графа настояваше да узнае за кога е определено бракосъчетанието. Обаче след събитията от тази сутрин и опита на Дьо Рошфор да я отвлече нещата наистина вече не търпяха отлагане. Цяло щастие бе, че през всичките тези месеци я нападна само той.

Тъкмо се канеше да пристъпи към леглото, когато някой отвори със замах вратата. Рейна извика предупредително на влизащия Теодрик; в противен случай тя щеше да се строполи на пода.

– Рейна, да видите само как онази курва Едуина се увива около него – започна Тео и на лицето му се изписа погнуса. – А отгоре на всичко госпожа Хилари ще й нареди да го обслужи, ако вие не разпоредите нещо друго, разбира се. Моля ви, Рейна, нека аз се погрижа за него! Едуина винаги е получавала най...

– Да се погрижиш за кого?

Той въздъхна артистично.

– За златния рицар, за кого другиги?

Рейна също въздъхна, но съвсем естествено.

– Ама, разбира се, за кого другиги! Хайде, върви! – рече тя и махна небрежно с ръка. – Мен какво ме засяга? – А после добави: – Почакай малко! Първо сними от мен тези дяволски железца.

Той се подчини, но я разсъблече по-бързо и пъргаво от когато и да било. За малко да прихне от смях като го гледаше тъй нетърпелив. И тъкмо той да нарече Едуина „курва“! Смехории!

Останала само по бельо, тя се свлече изтощена на леглото.

– Поне сети ли се да ми стоплиш вода за къпане?

– Естествено – рече той обиден и запокити доспехите ѝ в ъгъла.

– Като е така, прати да повикат Уенда. И още нещо, Тео... – Тя се подпря на лакти. – Ако все пак твоят „златен рицар“ не прояви интерес, не му досаждай и не му се пречкай из краката.

Момъкът кимна, усмихна се широко и изчезна.

ГЛАВА ШЕСТА

Лорд Ротуел категорично не заслужаваше този късмет – човек, домогнал се до просторните си имоти посредством бракове с пет богати жени. А сега се гласеше чрез шести брак да умножи и бездруго чудовищното си състояние.

Ранулф не бе наясно дали в сметката са включени и други имоти и арендни земи, но дори и само Клайдън представляваше великолепно имение. По пътя към замъка той видя многобройните житни ниви, голямо село с поне двеста крепостни, със здрави колиби от тежки, трайни греди, с река и стари, могъщи дъбове. В далечината се въртеше мелнично колело, до него се издигаше господарският дом. Наоколо се простираха безкрайни гори, в които неговият отряд разпъна стана си предния ден, а тази сутрин там останаха колите от обоза, както и целият останал ариергард.

Най-силно впечатление обаче оставяше самият замък. Дори и имението на лорд Монфорд не притежаваше тези размери; същото се отнасяше и за имота на бащата на Ранулф. Просторният външен двор бе ограден от дебел зид, по който на равни разстояния се извисяваха множество кули. От вътрешната страна на насипа имаше доста сгради: обширен обор, навес със сламен покрив и преградки за добитъка, ковачница, пивоварна, различни складове. Вляво се виждаше езерце с рибки, а до него се издигаше гълъбарник. Десният участък на двора пък представляваше истински военен плац.

Във вътрешния двор бяха разположени множество по-малки обори и складове. Тук имаше градина с кошери, както и кухня, макар че по-късно в жилищното крило е била построена нова, по-модерна кухня – явно хранещите се са предпочитали ястията да са що-годе топли.

Самият замък, боядисан с бяла вар, притежаваше изключително дебели зидове и се извисяваше на височина над тридесет метра, като ъгловите кули бяха с още пет метра по-високи. Заради чудовищната височина жилищното крило, състоящо се от цели три етажа, се пресичаше от яка подпорна стена. Тук бяха спалните помещения на войниците, на втория етаж – новата кухня и горният каптаж на водата, а на третия – голямата зала. В жилищните помещения се влизаше през една пристройка, представляваща значително разширение на лявото крило на замъка. Тази пристройка също се издигаше на три етажа. Външното

стълбище, което водеше към параклиса до голямата зала, завършваше с подвижен мост.

Ранулф успя да види по-голямата част от имението със собствените си очи, а и оръженосецът Обер буквално ги заля с подробности за замъка, докато ги съпровождаше до залата. Друг словоохотлив осведомител се оказа прислужникът, когото младата лейди нарече Тео. Той отговаряше охотно на всеки въпрос, задаван му от Ранулф, и по тази причина гостът се съгласи младежът да му помага по време на банята; още повече, че бе изпратил Лензо да почисти меча и изцапаните с кръв доспехи.

Обичайната практика бе, когато гостът се къпе, да го обслужва някоя от слугините, а ако гостът бе особено важен, същото се вършеше от самата стопанка, тоест съпругата на лорда или в редки случаи – от дъщеря му. Никога не бяха смятали Ранулф за толкова важен посетител, че да му служи стопанката и той приемаше с охота това отношение. В замяна на това обаче девойчетата от домакинството се изтрепваха да му предлагат услугите си и той си спомняше за немалко приятни мигове, в които къпането не бе единственото му занимание.

Всъщност очакваше да дойде онова сладно русокосо девойче, което зърна в залата, преди да го заведат в пригответената за него стая. Вместо него обаче се появи младежът, придружен от прислужници, които внесоха голяма вана, съдове с гореща вода и поднос. Виното, сиренето и хлябът щяха за известно време да поутолят глада му, преди да настъпи времето за следобедната трапеза. Имаше дори и дрехи за смяна, нещо, с което Ранулф не бе свикнал – първо заради извънредния си ръст, и второ, понеже все пак не бе особено влиятелна личност. Реши, че господарката на Клайдън го е сметнала за особено важен, и то не само, защото й каза, че идва от името на нейния сюзерен – очевидно тя нямаше предвид лорд Ротуел – а поради факта, че спаси нея и замъка Клайдън от враговете ѝ, които и да бяха те.

Не се подразни, че не са му изпратили някое девойче, тъй като предната нощ се бе наситил. Но присъствието на Тео му бе малко неприятно. В забавените движения на този строен юноша се долавяха женственост и грациозност, които сигурно щяха да отминат с годините. Тъмноруси къдрици се виеха покрай ушите и тънкия врат, а кафявите му очи гледаха твърде дръзко и нахакано за слуга. Но младежът бе хубав... или поне щеше да стане хубав някой ден, когато узрееше и се превърнеше в мъж.

Ранулф забеляза как лейди Рейна положи ръка върху рамото на юношата, докато му даваше разпорежданията си. Този жест биеше на

очи, тъй като не бе обичайно благородната дама да докосва своя слуга. Освен това до слуха на Ранулф достигна и фразата ѝ: „А след това можеш да дойдеш и за мен.“ Не разбираше какво точно означават думите ѝ, но изглежда че чувстваше момъка твърде близък. В такъв случай той явно се радваше на доверието ѝ и сигурно знаеше за нея всичко, което си струваше да се знае. Вероятно бе тук по нейно разпореждане, а това значеше, че и стопанката желае да получи сведения за Ранулф. До този момент обаче юношата все още не бе задал нито един въпрос, а само осведомяваше госта за Клайдън и обитателите му.

Ранулф влезе в голямата, кръгла вана. Седна и в резултат на огромното му телосложение водата стигна до гърдите му. Той така и не забележа, че Тео следи всяко негово движение с искрящи очи.

Момъкът бе едновременно възхитен и изплашен. В живота си все още не бе виждал толкова красиво и огромно мъжко тяло. Всеки от мускулите на този човек издаваше челичена сила. Ръцете му бяха в състояние без всякакви усилия да строшат човешка кост. Дълги, дълги крака, малък, заоблен, хубав задник, огромен гръб и всичко това опънато, стегнато и сякаш обвито в златиста кожа. Тео бе длъжен да поеме риска дори с опасност за живота си. Но не знаеше точно как да подходи към мъж като Ранулф.

Положи дрехите на госта отстрани, зарови пръсти в тях и ги задържа толкова дълго, колкото да не предизвика никакво подозрение. Но великанът така и не забележа нищо; той дори не погледна младежа, докато задаваше въпросите си. Тео отговаряше механично, тъй като мислите му кръжаха около едно единствено нещо. По правило до този момент не му се бе налагало да се държи така, че да го забележат. Достатъчен бе един зноен поглед и всичко ставаше ясно. Но с този мъж нещата стояха другояче – явно интересът му бе насочен единствено към Клайдън. Поне до този миг.

– На колко години е твоята господарка?

Рицарят се пресегна към кесията и сапуна, лежащи върху столче до ваната, но Тео го изпревари.

– Нека аз ви измия, господарю.

Ранулф повдигна рамене с безразличие, макар и да не очакваше, че момчето ще стигне толкова далеч в помощта си. Все пак Лензо и Кенрик често изтъкваха гърба му и затова сега се наведе напред. Въпроса си обаче не забрави.

– И така, на колко години е тя?

Тео насапуниса гърба му, не смеейки нито да отговори, нито пък да

го докосне.

– Защо ме питате?

– Защото не видях нито гърдите ѝ, нито бедрата, нито каквито и да било заоблености. Така мога само да гадая. Тя дете ли е още?

Въпросът на този чужд човек би трябвало да обиди Тео, но вместо това той само се разхили. Ранулф не го забеляза дори и в този момент. Вярно, че Рейна не бе заоблена като повечето жени, но иначе си бе съвсем наред. Просто бе съвсем мъничка. Тези, които не я бяха виждали разсъблечена, не можеха дори и да подозират, че краката ѝ са направо безупречни и че притежава най-възхитителното заоблено дупенце на този свят, гладко като коприна. Наистина гърдите ѝ се събираха в малка шепя, но бяха извити нагоре и си имаха големи зърна. Който и мъж да ги съзреше, щеше да остане заплепен. Е... поне повечето мъже.

Докато отговаряше, Тео се постара в гласа му да не прозвучи самодоволство, тъй като познаваше точно онези страни на господарката си, които рицарят никога нямаше да опознае.

– От доста години лейди Рейна не е дете. Тя е вече зряла жена, макар и първоначално да не създава такова впечатление.

Ранулф забеляза, разбира се, че въпросът му относно възрастта на стопанката си остана без отговор. Още малко и щеше съвсем точно да разбере дали момчето наистина не желае да говори за нея.

– Добре де, но щом като е оставила детските години зад себе си, защо тогава не е омъжена?

Тео премина гальовно с кесията по златистата кожа на огромния, мускулест гръб. В този миг той изобщо не бе в състояние да разсъждава хладнокръвно.

– Беше сгодена, но избраникът загина преди две години.

– Но, сигурно после отново се е сгодила?

Тео набърчи чело и се опита да се съсредоточи. Навлизаха в твърде опасна тема. Рицарят идваше от Шефърд; следователно и той, както и самият Шефърд, би трябвало да си мисли, че Рейна вече е сгодена. Ако е така обаче, защо тогава задава този въпрос?

– Разбира се, че е сгодена. Нима сър Хенри не ви е изпратил да узнаете кога точно ще бъде венчавката? Кастеланът на лорд Ги ще се появи тук в качеството си на свидетел ѝ от името на графа ще приеме клетва за вярност от страна на новия лорд на Клайдън.

За Ранулф бе добре дошло, че присъствието му се обяснява по толкова прост начин. Поне за едно нещо Ротуел бе прав. Ако наистина е имало някакъв договор с Ротуел, то очевидно младата лейди го

нарушаваше. Защото се канеше да се омъжи за друг.

– Значи точната дата е определена, така ли? – попита Ранулф.

Тео се възползва от разсеяността на великана и затърка с кесията гърдата му.

– На този въпрос може да отговори единствено моята господарка.

– И кой е щастливецът?

Тео удвои предпазливостта си – Рейна обикновено отблъскваше подобни въпроси. Нима можеше да каже, че е Дьо Ласел, след като всеки миг можеше да се появи Дьо Аркур и Рейна да го вземе за съпруг. Следователно, помисли си той, Ранулф Фиц Хю не знае, че до този момент името на бъдещия съпруг не е било споменавано.

– Това е вътрешен семеен въпрос, но съм убеден, че сър Хенри ви е осведомил.

Ранулф изръмжа недоволно. Момчето му се изплъзваше отново и това никак не му хареса. Съвсем близко до ума бе, че венчавката ще се състои съвсем скоро – особено пък след събитията от сутринта. В такъв случай обаче защо беше тази тайнственост около името на мъжа, който щеше да измести Ротуел? Ако Ротуел му е казал истината, този човек не ще да е бил избран от баща ѝ. Следователно конците се дърпаха от графа на Шефърд. Някоя жена не би си позволила да действа на своя глава или дори да прекръсва годежа. Та нали в такъв случай презреният мъж можеше да събере армия и да я хвърли срещу нея; или да наеме преследвач, както бе сторил Ротуел. Защо тогава графът я е оставил толкова време без закрила? Ако е държал да я даде на друг мъж, е трябвало да побърза, тъй като неомъжената дама е лесна плячка за всекиго. Бе застанал пред истинска загадка, но всъщност всичко това нямаше никакво значение. Задачата му се състоеше в следното – да отведе младата лейди при Ротуел. Точно тъй щеше и да стори. Изобщо не го засягаше кой в крайна сметка ще стане собственик на Клайдън. Естествено, щастливецът беше за завиджане, тъй като имението бе великолепно. Единственият недостатък бе, че същият този човек трябваше да вземе заедно със замъка и една женичка с ръст на дете, която обаче раздаваше заповеди като военачалник. Но и този факт не бе от значение. И гърбава, и саката да бе жената, пак щеше да е желана съпруга, тъй като Клайдън бе неин.

Вгълбен в мислите си, Ранулф не забелязваше действията на Тео. Внезапно обаче осъзна, че юношата стои до него, потопил ръка във водата, и движи кесията по вътрешната страна на бедрата му. Ранулф се вцепени, връхлетян от внезапно подозрение. Нима животът бе опротивял на този момък! Съмненията му се оправдаха напълно в мига, в

който ръката на момчето се плъзна още по-нататък и се озова не там, където трябваше. Ранулф обърна лице към Тео, чиито очи бяха придобили стъклен отблясък и буквално го изпиваха. Последва светкавична реакция.

Таванските греди се разлюляха от яростния му рев, той сграбчи момчето и с едно единствено движение на ръката го запокити направо през стаята.

– Гръм и мълнии, тази жена ми изпраща да ме къпе мъжеложец!

Тео се изправи с усилие на крака и продума навъсено:

– Трябваше само да кажете „не“ и нямаше да ви притеснявам.

– „Не“ ли? – извика Ранулф, невярващ на ушите си. – Ти, гаден малък помияр! Благодарите се, че още не съм ти отскубнал оная работа и не съм ти я натикал отзад. Изпарявай се, докато не съм си променил решението! Хайде!

Тео излетя като тапа от стаята. Ранулф проследи бягството му с поглед, искрящ от гняв. Не бе достатъчно предпазлив. Поведението на Тео бе твърде женствено и би трябвало още в началото да се досети с кого си има работа. Заблуди го подозрението, че стопанката е изпратила момчето като съгледвач, нещо, което изобщо не отговаряше на истината. По дяволите, дамата да не си мислеше, че е някой от проклетите содомити? Нима наистина приличаше на такъв? Е, всъщност тези неща не личат от пръв поглед, нали?

Всички тези мисли преминаха бързо през ума му и гневът му се уталожил. Дори и за краля се носеше мълвата, че предпочита да споделя ложето си с момченца; нищо, че бе безстрашен войн с великански ръст. В живота се срещаха мъже, които обичаха и двете неща, други пък предпочитаха или само едното, или само другото. В църквата често се проповядваше на тази тема и Ранулф бе наясно с широкото разпространение на това противоестествено влечение. И все пак до този момент никой не се бе одързостявал да се сближи с него по този начин. Този женчо Тео трябваше да благодари на Бога, че Ранулф не го разкъса на парчета.

ГЛАВА СЕДМА

Рейна рядко използваше столчето, което бе поставена за нея в средата на ваната, застлана с кърпи. И този път тя не седна върху него. Чувстваше необходимост да се потопи дълбоко в горещата вода, за да се отпуснат мускулите ѝ и да спрат болките. Тъй като бе малка на ръст, не ѝ бе нужна чак толкова много вода. Във ваната имаше мирово масло, чийто екзотичен, сладък аромат я успокояваше. Тя откри маслото в товара със съкровищата, изпратени от баща ѝ и от този момент се влюби в този аромат.

Вратата се отвори и Рейна се надигна учудена от ваната – не можеше да е Уенда, тъй като тя бе донесла вече останалата част от горещата вода, загрята върху печката в стаята на лорда. Позна Теодрик и се потопи обратно. Чу го, че отпраща Уенда и се учуди, че се е върнал толкова бързо. После зачака нетърпеливо да ѝ съобщи някакви новини. Нещо ѝ подсказваше, че известията му няма да я зарадват. Затова и не го подкани да започва.

Вече бе разговаряла с трапезника и бе сигурна, че долу всичко ще протече горе-долу добре, но заедно с това бе наясно, че положението ѝ на домакиня не ще ѝ позволи да си остане в стаята. Обаче това бе единственото място, в което можеше да си почине истински, а в момента се нуждаеше тъкмо от почивка и от нищо друго. Никой освен Тео и Уенда нямаше право да влиза в тази стая без разрешение, а когато самата Рейна се намирал в нея – нещо, което не се случваше твърде често – всички знаеха, че не бива да я притесняват. Тези правила бяха създадени заради Тео. На нейните госпожици и придружителки бе известно, че той обслужва тяхната господарка, но не бяха наясно в качеството си на какъв го върши. Не представляваше тайна и фактът, че не се интересува от жени – твърде явно проявяваше своите предпочитания. Само че повечето от госпожиците бяха все още твърде млади, за да оценят правилно ситуацията, ако, не дай Боже, случайно влезеха, докато той ѝ помагаше по време на къпане.

Етелинда, сестрата-близначка на Тео, бе лична прислужничка на Рейна от дванадесетата ѝ година. И тъй като близнаците бяха почти неразделни, Рейна се видя принудена да свикне и с присъствието на Тео в покоите си. Първоначално момчето извършваше работи, присъщи на мъжете прислужници. Но не след дълго той пое някои от задълженията

на сестра си, когато тя имаше друга работа. Оказа се, че движенията му са по-меки и нежни и по тази причина Рейна предпочиташе да бъде сресвана и подстригвана именно от него. Освен това той почистваше по-добре както дрехите, така и стаята ѝ, тъй като мръсотията бе нещо, което го отвращаваше.

Бе четиринадесетгодишен, когато се влюби за пръв път. В началото Рейна се постресна от факта, че той обича друг мъж, но скоро свикна. Не след дълго дори престана да прикрива голотата си, когато момчето влизаше неочаквано в стаята. За нея той бе просто Тео, а не някакво заплашително същество от мъжки пол. Малко след като Роже дьо Шампани потегли за Божи гроб, Етелинда загина трагично и естествено Тео зае нейното място.

Рейна го обикна така, както се бе привързала и към сестра му. Дватамата се утешаваха взаимно в скръбта си по Етелинда. По този начин се сближиха още повече и между тях се изгради неразривна връзка. Тео не бе просто прислужник на Рейна, а и неин приятел; затова и можеше да си позволява волности, забранени за останалите. Баща ѝ например нямаше да разреши той да стои при нея; впрочем едва ли имаше мъж, който да разбере техните отношения. Именно по тази причина Уенда бе единствената, която знаеше, че Тео е „личната прислужничка“ на Рейна, че я къпе, облича и изобщо се грижи за всички нейни потребности.

По-рано тайната трябваше да се пази, тъй като Рейна бе по-млада от Тео и освен това все още твърде малките госпожици от свитата ѝ не биваше да се излагат на неподходящо влияние. Сега обаче Рейна сметна, че има известни права и престана да се съобразява дали на останалите им е известна ролята на Тео или не; защото вече едва ли някой щеше да се осмели да ѝ възрази. Дори и бъдещият ѝ съпруг нямаше да има думата по въпроса кой ще ѝ прислужва – първо, защото щеше да му донесе като зестра огромно богатство и второ, защото щеше да е наясно с конкретните обстоятелства. Станеше ли необходимо, тя щеше дори да настоява в брачния договор да се вмъкне и специална клауза по този въпрос.

Тео все още мълчеше и водата започна да изстива.

– Е? – извика тя от дълбините на ваната.

– Какво „е“?

При този предизвикателен отговор тя се поизправи и подпря ръце върху ръба на коритото. Погледът ѝ най-сетне откри Тео, седнал отчаян в ъгъла, с брадичка, опряна в коляното.

Всичко бе ясно, но все пак го запита меко:

– Май не е проявил интерес, а?

– Никак.

– Какво става с теб? Обикновено не приемаш отказите толкова тежко. Защо този път си толкова тъжен?

Той повдигна глава.

– Не сте го виждали, Рейна! Да знаете само какво златиста кожа има, колко е крас...

Тя го прекъсна.

– Спести си хвалебствията, Тео. Винаги става така с теб, когато отнякъде изникне някое ново, хубаво лице. Ти започваш да разсъждаваш по въпроса какво ли ще стори съответният ти любовник, когато научи за твоята изневяра. Впрочем той не беше ли един от войниците? Никак не ми се ще да го хвърля в кулата, както сторих с последния, който те преби заради твоята невярност.

– Какво съм виновен аз, че мъжете са толкова себични? – Той изрече тези слова с плачевен тон и Рейна не можа да сдържи смеха си.

– Ако искаш да бъдеш като Едуина и да прехвъркваш от мъж на мъж, не бива да се обвързваш трайно с никого, нали?

– Значи ме сравнявате с тази шаврантия, която се е въргала във всяко легло тук, така ли? – възкликна той с неподправено възмущение. – С тази тъпачка, която не може да задържи нито един мъж за повече от ден!

– Да, но все пак успява да избегне побоищата, което на теб очевидно не ти се удава – възрази Рейна. – Да знаеш, че никак не държа да ти намествам кокалите, когато някой от твоичките за пореден път те потроши от бой. Щом като не можеш да бъдеш верен, поне си избирай по-мършави любовници или си тренирай мускулите.

– Да, но аз много обичам да се чувствам безпомощен като жена. Вие например искате ли да бъдете по-силна от...

– За мен изобщо не става въпрос – прекъсна го тя и се изправи. – Защо ли изобщо се опитвам да те уча на ум и разум. Каквото и да ти кажа, ти никога няма да се промениш.

Той се приближи бързо и ѝ помогна да се измъкне от дълбоката ванна. Беше му крайно неприятно, че трябва да се изповяда на Рейна, но пък от друга страна тя не биваше да се изправя срещу Ранулф, без да знае за какво става въпрос. В този миг господарката му отново подхвана темата за посетителя.

– Успя ли поне да научиш каква е целта на неговото посещение?

Тео уви кърпа около мократа ѝ коса, измита вече от Уенда.

– Той просто не ми даде никаква възможност – постоянно ме разпитваше. Както и всеки, който идва за пръв път в замъка, така и той прояви любопитство към всичко, което засяга Клайдън. Но освен това искаше да узнае и много неща за вас.

– О, така ли?

Тео се усмихна широко.

– Глождеше го мисълта, че не може да отгатне възрастта ви. – Не желаше да повтори точните му думи. – Пита ме на колко сте години, за деня на сватбата ви и името на вашия годеник.

– А ти какво му каза?

– Нищо, за което да се хване. Така че сигурно ще разпита и вас, когато... когато гневът му отшуми.

Рейна се умълча.

– Тео, ти не си го засегнал, нали?

– Разбира се, че не. Но може и да си е въобразил нещо.

– Разказвай! Какво точно се случи?

Тео поруменя и се загледа встрани.

– Той се беше замислил за нещо си, когато аз... Е, май че не се отдръпнах навреме, както ме посъветвахте, и продължих да му се пречкам из краката. Идеше му да ме разкъса на парчета. Затова реших, че е по-добре да изчезна по най-бързия начин.

– О, Тео. – Рейна простена. – Не можа ли да доловиш, че тези неща не са по вкуса му? Още преди да го разсърдиш?

– Ама нали ви казах... беше се отнесъл нанякъде – започна да се защищава момъкът. – Не ми беше никак лесно да...

– Трябваше да го попиташ направо! Боже мили, как можах да те пусна в близост до него? Само това ми липсваше още! – Тя разтвори със замах сандъка с дрехите и рязко дръпна онези, които лежаха най-отгоре. – И не ми се помайвай! Трябва да побързам – не бива отново да го карам да чака. Поне изпрати ли му Едуина?

Тео ѝ занавлича някаква ленена блуза през глава.

– По това време тя вече бе заета с един от другите.

– И кого му изпрати?

– Амабел.

– Какво? Тлъстата Амабел? Тео! Как можа?

– Какво толкова съм направил? – попита той невинно, докато прикрепяше дантелите към горната част на роклята с дългите ръкави. – Тя ми беше под ръка и затова я изпратих.

Рейна го изгледа сърдито – идеше ѝ да му зашлеви плесница.

– Сега вече положително се е обидил. Кълна се, че ако поради злостното ти и глупаво държане възникнат трудности с гиганта, аз с ей тези две ръце ще те одера и ще те прикова на стената.

Тео запротестира.

– Беше дълбоко замислен; не му и минаваше през ум да се люби с когото и да било. Няма и да забележи Амабел.

– Дано имаш късмет! Исусе, косата ми е още влажна. Хайде, Тео, побързай! Когато той се завърне, трябва вече да съм в залата.

ГЛАВА ОСМА

Ранулф се спусна по стълбището на кулата. Долу, седнал на първото стъпало, го очакваше Уолтър.

– Вече реших, че си се загубил някъде. Нали знаеш, бях с онази, русокосата. Та си мислех, че ще пристигна последен в залата.

Не можа ли този Уолтър да измисли нещо по-подходящо за поздрав! Ранулф бе останал за известно време в стаята си, докато раздражението му поотшуми. Първо му изпращат онзи дупедавец, а след това и някаква женска с размерите на бъчва, която дори и да поискаш, не можеш прегърна.

– Е, тя как беше? – рече Ранулф рязко. – Иска ли питане!

Ранулф само изръмжа глухо.

– Стопанката слезе ли вече?

– Да, преди доста време – отвърна Уолтър и в очите му просветна любопитство. – Какво ти става днес?

– Нищо ми няма. Просто младата лейди трябва да внесе ред в някои неща – поясни Ранулф и с маршова крачка премина под арката, водеща към голямата зала.

Пристъпи към подиума с камината, разположена в средата на помещението, но гневът все още го задушаваше. Сърл и Ерик бяха вече там, обкръжени от ято дами. Този път дори и вероятността да се присъедини към толкова много жени на едно място не го изплаши. Но когато заобиколи масата, покрита специално за следобедното пиршество с бели ленени покривки, той се поуспокои и дори малко се позасрами. Защото много бързо осъзна, че така и не може да различи Рейна до Шампани сред многото присъстващи жени.

Имаше четири по-възрастни дами. Тук бе и младата лейди Илейн, която изплаши по-рано, както и три момичета на не повече от дванадесет-тринадесет години. Не бе ясно коя от по-възрастните е господарката, тъй като всички до една бяха полудеца.

Най-младата от четирите пристъпи напред, за да го поздрави. Но тя бе свела поглед, както и всички останали, и той все още бе в неведение с кого си има работа. Защото непременно щеше да познае небесносините очи на господарката на Клайдън.

– Сър Ранулф, разрешете ми да ви представя лейди Маргарет, жената на сър Уилям Фолвил. Той самият е на легло и не е в състояние да се

присъедини към нас.

Лейди Маргарет бе най-възрастната; оставаха още три.

– Познавате вече лейди Илейн. – Не долови ли упрек в гласа на жената? – А това е лейди Алиша, дъщерята на сър Уилям.

Хубаво дванадесетгодишно дете. Явно представянето ставаше спод-ред техния ранг.

– А дамите Хилари и Флорет са вдовици – продължи жената. – Техните съпрузи бяха рицари на Клайдън. Те загинаха, както и баща ми, в Обетованата земя.

Бе длъжен да каже нещо, макар вече да знаеше коя е дамата, която го интересува. Госпожа Хилари изглеждаше твърде набита за своите петнадесет години, а госпожа Флорет бе чаровна брюнетка, чиито зелени очи го погледнаха боязливо.

– Съжалявам за вашата огромна загуба – обърна се той и към двете, но в ответ видя само мили усмивки и кимане на глава.

– Бащите на Сесили и Елинор също придружиха баща ми. Надяваме се, че те, както и лорд Ги, ще се завърнат живи и здрави.

Това бяха последните от изброените момичета; и двете изглеждаха твърде плахи и изобщо не вдигнаха поглед към него.

– За мен е чест – изрече Ранулф и се поклони пред всички.

Представлението завърши и слава Богу, всичките тези учтивости сякаш да приключат. Той се обърна към лейди Рейна с намерение да я завлече някъде и да ѝ обясни какво го вълнува.

Тя обаче заговори първа. Положи малката си ръка на рамото му, пристъпи плътно към него и прошепна с мек, нежен глас:

– Сър Ранулф, ще бъдете ли така любезен да ме придружите. Искам да поговорим на четири очи, преди да седнем на масата.

Независимо от учтивия тон, думите ѝ прозвучаха като заповед. Той щеше да ѝ каже приблизително същото, но не толкова учтиво. И все пак не му се нравеше жена да го командва по този начин. Тя не изчака отговора му, смятайки очевидно, че съгласието му е нещо, което се разбира от само себе си. После обърна гръб на останалите, а ръката ѝ го сграбчи, сякаш иска да го повлече след себе си. Нещо, което едва ли щеше да ѝ се удаде, ако той се възпротивеше. Все пак я последва, защото също желаше да разговаря с нея.

Тя го поведе към една от бойниците до залата. Спуснаха се по две стъпала и се озоваха в ниша с две пейки, разположени една срещу друга и осветени от лъчите на следобедното слънце.

Рейна влезе първа и седна на пейката отляво. Ранулф се намести на

дясната, която влизаше в полезрението на хората до огнището. Този факт едва ли щеше да го спре да даде воля на гнева си, но и този път Рейна успя да го изпревари.

– Благодаря ви, че ми давате възможност да ви се извиня на четири очи. Неприятно ми е да разговарям за инцидента, дължащ се само на моята недалновидност. Затова ще бъде кратка. Не съм искала да ви засегна чрез действията на личния си прислужник. Когато той ме помоли да го изпратя при вас, не бях в състояние да разсъждавам трезво. Обикновено Теодрик не е толкова несръчен, но във вашия случай е бил, както ми призна самият той. Затова ви моля да простите и на него, и на мен. Непростимо е, разбира се, предположението му, че вие сте... Той е бил просто опиянен... О, Боже, всичко това е много по-неприятно, отколкото си мислех.

В този момент Рейна буквално се загърчи от срам, а по страните ѝ изби ярка руменина. Мъжът срещу нея не ѝ помагаше с нито една дума. Докато говореше, тя избягваше погледа му, но същевременно осъзнаваше, че я гледа втренчено, изчаквайки следващите ѝ реплики. Но всъщност имаше ли какво да му казва повече?

Само въздъхна, след което продължи.

– Достатъчно е човек само веднъж да ви погледне, сър Ранулф, и веднага ще му стане ясно, че вие не... Е, вече сте разбрали, че Тео е различен от останалите, че само с мъже... – Просто не можеше да продължи в същия дух. – Накратко, направих глупава грешка.

– Да, така е. Напълно сте права.

Рейна се вцепени, когато чу сърдития му бас. Значи този мъж все още се гневеше! Тя го погледна право в очите и никак не ѝ хареса онова, което съзря в индиговите им дълбини.

Дълбоко я засегна фактът, че той не прояви великодушие, след като му се извини и затова добави хладно:

– Разбира се, вината бе моя. Тео не може да бъде по-различен от това, което е. Цели пет години е до мен – обичам го и го ценя. Наказвала съм го не един път и смея да ви уверя, че повече не ще ви смушчава с присъствието си. Ако обаче не можете да простите случилото се и пожелаете да си тръгнете, ще проявя разбиране.

Значи да прости или да изчезва, така ли? Ранулф успя все пак да преглътне словата, с които искаше да изрази отношението си към този ултиматум. Това женче го постави пред свършен факт! Искаше от него да забрави обидата и освен това му попречи да даде път на гнева си. Разбира се, че не можеше да си тръгне преди да падне нощта и да вземе

със себе си малката вещица. Но Бог ми е свидетел, помисли си той, че вече няма да ме измъчват угризения на съвестта. Просто я предавам по най-бързия начин на Ротуел. Защото тези двамата си бяха лика-прилика.

– Както сама казахте, вече съм простил – изрече той с усилие.

– Да ви кажа честно, не се чувствам като човек, комуто са простили, сър Ранулф. Ако се налага, можете спокойно да ме поразтърсите още веднъж. Може би така обидата ще ви остави по-лесно.

Той я изгледа остро – напомняше му, че и той е извършил непрос-тима грешка. Не се усъмни ни за миг, че репликата ѝ е подготвена. Отгоре на всичко тази жена се одързостяваше да му се усмихва, при което в устата ѝ проблесна ред бисерно-бели зъби.

Очевидно не очакваше да ѝ отговори! Тя просто хвърли мост помежду им и с неуловимо движение положи ръка на коляното му. Дръпна я веднага, сякаш едва в този момент се е досетила, че все още не го познава достатъчно и не може да си позволи такъв интимен жест. Но усмивката все още не слизаше от устните ѝ.

– Разбира се, предложението ми не беше сериозно. Всъщност никога ли не се шегуват с вас?

– О, да. Уолтър често рискува живота си по този начин.

Тя се разсмя тихо. Гласът ѝ бе наистина приятен.

– Засрамете се! Не бива да се държите така. Мога само да се надявам, че лошото ви настроение се дължи единствено на празния ви стомах. Защото в такъв случай мога да ви помогна незабавно.

Ранулф поруменя. Младата лейди явно продължаваше да го поднася. И все пак, не потиснеш ли бързо лошото си настроение, Рейна нямаше само да му предложи да си замине, а направо щеше да го поиска от него.

– Извинете ме, госпожице. Най-охотно ще се заема с гозбите ви.

– Е, в такъв случай не бива повече да ви бавим. Елате, ще споделим моето блюдо.

Боже милостиви, нима наистина се налагаше? Тя безспорно го отличаваше, но за него този жест не беше награда. Да седи до нея и да се придържа към всичките тези дворцови правила, да я храни с най-отбраните хапки, да реже парчета месо за нея, да не оставя чашата и празна и изобщо да прави всичко възможно само и само да ѝ хареса – нима всичко това можеше да се нарече удоволствие? Ако мъжът е гладен, трябва да седне и да се нахрани на спокойствие – нещо невъзможно в присъствието на дами, които естествено очакват да бъдат обслужвани и забавлявани.

Ранулф затвори очи и простена, но веднага ги отвори – Рейна се върна до подиума, предполагайки отново, че той я следва по петите. Докато тя се плъзгаше по пода, погледът му се спря на тесните, леко полюшващи се бедра. На колко ли години беше? Петнадесет? Или може би шестнадесет? Не бе възможно, каквато е мъничка, да е много по-възрастна. Трябваше обаче да ѝ се признае, че гърдите ѝ си бяха наред. Две малки, но изпъкващи хълмчета. Независимо от множеството гънки на одеждата ѝ.

Както седеше срещу нея в нишата не му бе трудно да я разгледа подробно, поне докато избягваше погледа му по време на извинителната си реч. В лицето ѝ нямаше нищо детско. Бе малко, но изразително – лице на жена. Косите вежди буквално се скриваха зад мигли – ресни като на пони. Бадемовите очи, малкият, прав нос, широката уста с пълна долна устна и изящната брадичка допълваха нейния образ. Това лице не бе красиво в приетия смисъл на думата, но пък бе наистина интересно с тази пищна долна устна и безупречната кожа, нежна и изящна като крем, кожа, която сякаш те кани да я докоснеш. Но най-необичайната, направо смайваща особеност на Рейна бе съчетанието на невероятните светлосини очи с коса, черна като катран, със също толкова черни вежди и още по-черни и гъсти мигли. Може и да не бе хубава, но в никакъв случай не и грозна.

Не го привличаше никак. Вниманието му привличаха здравите, яки жени, които бяха в състояние да издържат на едно безогледно, сурово съвкупление с него. Защото това бе единственото, което го интересуваше. Малките, крехки жени го хвърляха в ужас, а когато бяха и благородни дами, желанието му се изпаряваше напълно. А точно тази дама му бе особено противна, тъй като си бе внушила, че с няколко жалки думи на извинение може да изтрие вината си. А сега към черния му списък се прибавиха и нейните подигравки. Можеше да понесе закачките на Уолтър, нейните обаче не.

В този миг забеляза, че приятелят му се е ухилил широко. Стана от мястото си. Трябваше да приключи по-бързо с храненето – необходимо му бе време, за да обмисли на спокойствие планове за през нощта.

Прозвуча рог, който призова хората от замъка на трапезата. Ранулф не можеше да повярва на очите си, виждайки колко малко войници влязоха в залата. А освен това някои от тях бяха и ранени. Голяма и богата крепост като тази би могла да издържа стотици мъже и се налагаше въпросът къде ли са останалите от гарнизона, необходими за защитата на цялото съоръжение. Ранулф очакваше с огромно нетърпение отговора

на този въпрос, но трябваше да поизчака.

Реши да разпита стопанката някъде другаде, тъй като тук, в залата, му се налагаше да съдържа темперамента си. Със своя силен характер тя щеше да го ядоса лесно и затова трябваше да се въздържа от общуване с нея. Когато я отвлече от Клайдън, щеше да има предостатъчно време за въпроси и отговори. И в никакъв случай нямаше да си играе на учтивост и чинно поведение.

По тази причина предостави на Уолтър да води разговора и да забавлява дамите, макар че понякога това ставаше за сметка на самия Ранулф. Уолтър успя да привлече вниманието на лейди Рейна и затова на Ранулф не му се наложи да понася погледа ѝ повече от един-два пъти. След като се нахрани, реши да се оттегли под предлог, че трябва да изпрати част от своите хора. Лейди Рейна прие желанието му с охота, тъй като изпитваше страх от превъзходящия брой на неговите войници, не знаейки за какво може да ги използва. Той обаче изобщо не обмисляше възможността да плени стопанката на замъка със силата на оръжието. Този начин на действие би довел, разбира се, до изколването на нейните хора. А ако я отвлечеше тайно, щеше да се избегне даването на жертви.

ГЛАВА ДЕВЕТА

– Е, какво откри, Уолтър?

– Стаята ѝ се намира в северната кула. Но до нея може да се стигне само по онова стълбище в източната кула, по което се качихте двамата тази сутрин.

Ранулф се отдръпна от тесния процеп на прозореца, през който наблюдаваше живота във вътрешния двор.

– Да, спомням си, че този дълъг коридор минава направо през стената, точно както и галерията над залата. Съгледвачът каза ли ти какво има още горе?

– Стаята на стария лорд и помещенията на жените, където спят нейните дами и прислужничките им.

– В такъв случай всичко ще мине като по вода. Щом няма да вдигаме шум, жените ще си спят спокойно. Видях някаква обозна кола пред един от складовете. Наша ли е?

– Да – намеси се Сърл.

– Точно както заповядахте, Ерик заведе хората на Ротуел обратно в лагера, след което изпрати колата насам. Натоварена е вече с житото, закупено от Уолтър.

– Надявам се, че в нея има още достатъчно място.

– Да, напълно достатъчно за младата лейди.

Ранулф кимна, а после погледна към Кенрик и Лензо.

– Решихте ли вече кой ще пътува с нея?

– Лензо – отвърна Кенрик, – защото е по-дребен и ще заеме по-малко място в колата.

– Само с два и половина сантиметра съм по-нисък – изръмжа сърдито Лензо, – и тази разлика едва ли е важна...

Кенрик се ухили.

– Е, поне си по-тъничък.

Уолтър се усмихна скришом.

– Значи Кенрик е решил Лензо да поеме тази отговорност, така ли? Главата горе, Лензо. Твоята задача е най-важната. Не допускай госпожицата да издаде и звук, докато трае начинанието. Защото пазачите не бива да забележат нищо, преди да стигнем до външната порта. Какво ще кажеш, Ранулф? Ще се справи ли? Той не е много по-висок от нея.

Кенрик се изкиска.

– С цели два сантиметра и половина.

– Ще успееш ли, Лензо? – Ранулф попита момчето направо и с много сериозен глас. – Защото ако не се справиш и госпожицата даде знак за тревога, ще се наложи да се оттегляме с бой. Знаеш ли колко души ще си отидат мърцина, ако се стигне до там?

– Ще успеея – отвърна Лензо категорично и изгледа Кенрик самоуверено. – Но ако все пак някой ме попита защо съм в колата?

– Всъщност едва ли някой ще забележи, но ако все пак се намерят любопитни, ще кажеш, че си болен и не можеш да яздиш.

– Ще застенеш, ще изхъхриш няколко пъти, сякаш повръщаш. Така ще потулиш всякакви съмнения; пък и ще заглушиш госпожицата, ако охка – добави Уолтър. – А пък нашите през това време ще се групират незабележимо около колата. Те знаят отлично, че не бива да пускат никого твърде наблизко.

– Други въпроси? – попита Ранулф. Отговор не последва. – В такъв случай започваме в полунощ. Кенрик и аз ще хванем младата лейди. Сърл, ти ще ни чакаш навън на стълбището под моста. През това време Уолтър ще отвлече вниманието на стражите в пристройката, а аз ще ти предам госпожицата; значи трябва да си вече готов за действие, когато отворят портите. Трябва да задържиш дамата в колата, докато пристигне Лензо и те замести. Скрый се много добре, щом отворят портите пред Ерик. Той ще каже, че разбойниците от горите са нападнали нашия лагер. Смятам, че в очите на стражите това ще бъде достатъчно оправдание за напускането ни. Ще събудим и иконома – той ще ни придружи и ще приключим много бързо.

– А ако реши да извести господарката си? – попита Уолтър.

– Е, ако се наложи, ще използваш пъргавия си език, за да го отклониш от намерението му. Защо да смуцава съня на стопанката? Та ние сме въоръжен отряд, който напуска замъка. Не искаме да влезем непоканени, нали? Всичко е много просто! Преди да започнем, трябва да попиш малко. Ерик вече е изпратил напред войниците на Ротуел и след като се присъединим към тях, ще трябва да яздим цялата нощ и целия предобед. Само един от нашите ще остане буден, за да те вдигне от сън, Сърл. Обаче организирай така нещата, че останалите да потеглят незабавно; защото преди това трябва да се нахранят и конете. Кенрик ще ни събуди тук, в жилищното крило, и извеждаме жената. После си лягаме отново в леглата, докато дойде Ерик и ни събуди отново за втори път.

– Значи сега няма работа – обади се Уолтър и освободи хората.

Ранулф пристъпи към масата и напълни отново чашата си с

вносното вино.

– Получи ли пергаментова хартия от капелана? Предупреждението вече написано ли е?

Уолтър кимна утвърдително, извади листа от дрехата си и го връчи на Ранулф.

– Най-добре е да го оставим в стаята на стопанката. Който влезе там сутринта, ще открие и нашето послание. Но се питам дали всичко това е нужно. Онзи, сър Уилям, все още е на легло и няма кой друг да организира преследването.

– Забравил си, че има и други васали. Може след тазсутрешната атака вече и да ги е уведомила за случилото се. Младата лейди сигурно е наясно, че до подготвяната сватба се нуждае от по-добра закрила. Следователно не е изключено в най-близко време тук да се появи голяма въоръжена сила.

– Разбирам, че съществува опасност – призна Уолтър. – Но се питам дали ще обърнат достатъчно внимание на предупреждението ти.

– Те не ме познават и не знаят на какво съм способен. Мисля, че не ще посмеят да изложат на риск живота на господарката си. Та нали вече ще знаят, че тя ще се завърне тук невредима.

– Невредима да, но заедно със съпруг, когото никои не иска, включително и самата лейди.

Ранулф само повдигна рамене.

– Това не ни засяга. Ротуел трябва сам да се оправя с хората ѝ и с Шефърд.

Уолтър разклати бокала си и се загледа втрънено в кръжащото вино.

– Обикновено в случаи като този мъжът изчаква докато жената зачене от него, за да заздравя позициите си. Но Ротуел е твърде стар и семето му за нищо не става. Може би е в състояние все още да се люби с жена си, но не и да ѝ направи бебе. Шефърд вероятно е наясно с този факт и не очаква да се появи някой наследник. Може да стане така, че да изостави стопанката на произвола на съдбата и сам да заграби Клайдън.

– Това също не ни засяга. След като я предадем, въпросът приключва. С парите, които получа от Ротуел, ще мога да платя на Дьо Милер, дори и да вдигне цената още веднъж.

В думите на Ранулф се прокрадна горчивина, която накара Уолтър да се размее.

– Този човек не знае какво иска. Когато последния път поиска от теб още хиляда марки, ти идеше да го убиеш, нали? Може би този път е

решил изобщо да не ти продава Фаринг Крос.

– Дръж си езика зад зъбите, Уолтър! Искам това име! Толкова го желая, че не мога да мисля за нищо друго.

– Е, продават се и други имоти – прекъсна го Уолтър сухо.

– Да, но земята е бедна, а и къщите са толкова запуснати, че ще трябва да въртя меча поне още десет години, за да събера пари за поправката им. Фаринг Крос може и да е малък, но пък е в безупречно състояние – крепостните съоръжения са здрави, земята не е изчерпана, а и селяните не боледуват.

– Обаче не си струва чак сумата, която Милер иска от теб.

– За мен си струва, Уолтър. Знам, че е ужасно алчен и затова съм събрал още хиляда, за да посрещна евентуално и новата му цена. До края на месеца Фаринг Крос ще бъде мой.

– Да. – Уолтър въздъхна. – Може пък за разнообразие да направим така, че всяка нощ да спя на една и съща възглавница. Наистина ми омръзна вече да прекарвам нощите си навън на студа и да кръстосвам надлъж и на шир из този остров.

– Винаги можеш да тръгнеш по собствен път, ако поискаш – отвърна му Ранулф.

– Да де, но като изключим младите животинки, които си осиновил, няма да има на кого да си наливаш яда отсега нататък.

– Боже, каква глупост! – Ранулф изпръхтя презрително, но линията на устните му се смекчи. – Остави ме на мира... и ме извини пред младата лейди, загдето няма да присъствам на вечерята. Кажй й там, че не съм спал цели две нощи и че не си искал да ме събудиш. Колкото по-малко я виждам, толкова по-добре.

Уолтър се позасмя.

– Май ти е правила въртели, а?

– Дори не можеш да си представиш колко ме ядоса тази жена.

– Ако искаш, мога аз да я прибера тази нощ.

– А, не. Ще я завържа собственоръчно. Това е единственото удоволствие, което ми е останало в моята работа – отвърна Ранулф.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Задачата им не бе лесна. Трябваше да преминат от единия крайна залата до другия, без да събудят пешаците, изпоналягали по пода. Също така не биваше да привлекат вниманието на стражите, които патрулираха покрай арките на галерията над залата. В тъмнината Кенрик се спъваше вече за втори път в нечий крак и Ранулф просто го грабна под мишница и го пренесе до стълбището.

– Ех, да имахме сега и една свещ...

– Щяха веднага да ни забележат – пресече го Ранулф шепнешком.

Той остави момчето на земята и двамата продължиха по тесните стъпала. Най-горе откриха факла, закрепена на зида. Кенрик я взе, за да осветят дългия коридор.

– Тук ли е? – прошепна момчето, когато достигнаха до последната врата.

– Да. Стига да са осведомили Уолтър правилно. Когато отворя вратата, трябва да затулиш светлината. Не искам госпожичката да се събуди в момента, в който застана пред леглото ѝ.

Вратата не беше залостена, но входът към стаята се запречваше от сламен чувал. Ранулф затвори вратата отново и изруга тихо.

– Какво има? – попита Кенрик.

– Някоя от прислужничките ѝ спи пред вратата. Промъкни се през процепа и гледай момичето да не се събужда.

Очите на Кенрик се разшириха и се превърнаха в два тюркоазено-сини кръга.

– Нима искате от мен да я убия?

– Трябва да спи, глупако! Достатъчно е да я удариш леко с дръжката на шпагата си. От теб се иска само да действаш безшумно.

Кенрик пхна факела в една от стойките до вратата и се пхна в стаята. Върна се след половин минута и разтвори широко вратата.

– Не е „тя“, а „той“ – прошепна Кенрик, видимо учуден. – Онова момче беше...

– Досещам се кой е бил – обади се Ранулф с глас, изпълнен с отврата. – Бъди готов с въжето. Първо ще се заемем с дамата, а после можеш да завържеш и нейния „пазач“.

– Вече се справих с него. – Ранулф повдигна вежди, а Кенрик се ухили и побърза да добави: – Само ръцете. Нали искахте от мен да

действам сърчно.

Ранулф само изръмжа.

– Така е. А сега бързо на работа.

Вратата стоеше отворена; бледата светлина от факлата осветяваше главно предната част на помещението, но светлината достигаше и далечния му край.

Стаята не бе много просторна и наподобяваше тази на Ранулф. До вратата лежеше Тео, избутан встрани от Кенрик. Леглото, разположено до една от стените, бе със спуснати завеси. Нямаше много мебели, само няколко малки маси и столове, както и ракла до долния край на леглото. Ранулф забеляза също голям мангал, в който доскоро бе горял огън. Беше късна пролет, времето навън бе топло, но сред дебелите крепостни зидове се бе насъбрал студ.

Ранулф дръпна внимателно завеските на леглото и погледна зад тях. Да, тя бе там – малко хълмче под завивката, оградено от гарваново-черни коси, разпилени по цялата възглавница. Дори и в това тъмно, тясно пространство се открояваше бледността на малкото, своеобразно лице, черните коси вежди, пълната долна устна, която придаваше недоволен израз на спящото ѝ лице.

За момент Ранулф се поколеба. Ако в този миг тя се събудеше и го видеше надвесен над нея, връщане назад не можеше да има. Да, за добро или зло тази жена щеше да принадлежи на Ротуел. Бе убеден, че е за зло... но пък той щеше да получи Фаринг Крос, щеше да притежава своя собствена земя, разработена от собствените му ръце, а не получена като подарък, какъвто бе случаят с по-младия му природен брат. Всичко, което притежаваше, бе постигнал с труд и усилия. Майка му бе проста селска жена, докато майката на брат му се числеше към дамите – не бе омъжена за създателя на двамата синове, но все пак бе дама. Единствено по тази причина именно нейният син бе обявен за наследник, макар че и той бе извънбрачен като Ранулф. Вследствие на всичко това брат му получи възпитанието, съответстващо на един богат наследник.

Не, не биваше да изпитва топли чувства към дамата, спяща в този миг тъй невинно в неопетненото си легло. Защото на този свят не съществуваха кой знае колко много възможности за един мъж, който иска да спечели тъй необходимите му пари, без да краде. Ето защо съвестта трябваше да остане на втори план. Тази млада жена не бе нищо повече от една наследничка. Някой силен противник щеше да я победи и да я спечели – в този случай това бе Ротуел, и то не за друго, а защото използва неговите услуги. Такава му бе професията; надяваше се, че като

отвлече госпожицата, ще приключи и с тази част от живота си. Не, нямаше повече място за колебание.

В мига, в който Ранулф затисна устата ѝ с ръка, нейните очи се разтвориха – големи и изпълнени със страх. За части от секундата мъжът се втренчи в меките ѝ устни, след което обаче я притисна още по-силно, тъй като ръката ѝ се вкопчи в неговата. Ранулф се приведе над нея, затъкна устата ѝ с кърпа, която закрепил с помощта на ивица плат. Усилията ѝ да се освободи бяха напразни.

Тя простена само защото Ранулф я дръпнал за косата, но за момент той застина – не можеше да разбере защо жената е издала този тъй жален звук. Смяташе да не проявява никаква милост спрямо нея, но този стон го разтърси. Бе вбесен – в този миг не можеше да понася ни себе си, ни Рейна; опротивя му дори целият свят.

– Кенрик! – Момчето веднага пхна глава зад завеските. – Завържи ѝ ръцете и краката. – Юношата обаче изобщо не помръдваше. Ранулф хвърли отново поглед към пленничката и изруга през зъби – изпод завивката се подаваше чисто голото тяло на Рейна. – Хайде, дръж я здраво.

Ядосан, Ранулф отиде до раклата, разрови я и към леглото полетя някаква рокля без ръкави.

– Нима искате да ѝ я облека? – изхриптя Кенрик с ужасен глас.

Ранулф изскърца със зъби.

– Действай! И по-бързо!

Кенрик погледна Рейна с безпомощно изражение на лице той се опита да навлече роклята през главата ѝ. Но не можа да продължи. Тя започна да се защитава неукротимо с ръце и Кенрик успяваше единствено да я задържи към леглото. Все пак той не бе Ранулф.

– Не ми позволява да я облека – възкликна момъкът отчаяно.

– Ще ти позволи... ако не иска да я изнесем гола навън.

При тези думи зад завесите настъпи мълчание. Ранулф почака няколко секунди, докато момчето дооблече дамата. После разтвори широко завесата и захвърли завивката на пода. През това време Кенрик се опитваше да ѝ завърже ръцете.

– Още не си ли готов?

– Създава ми трудности – изсъска Кенрик.

Ранулф изръмжа глухо, сграбчи ръцете на Рейна и Кенрик я завърза. Същото се случи и с краката ѝ, а гневните ѝ погледи не направиха никакво впечатление на Ранулф. Накрая я вдигна на ръце.

– А сега се погрижи за момъка – обърна се Ранулф към Кенрик и

положи Рейна върху завивката. После я притаена надолу, поставил ръка точно под гърдата ѝ. – И не вдигайте шум, милейди – заповяда той. – Не искаме да ви сторим зло. – От гърлото на пленничката се изтръгнаха сподавени звуци и Ранулф продължи: – Ако мирувате, никому няма да се случи нищо лошо. Привлечете ли обаче вниманието на своите хора, ще се лее кръв. Как мислите, дали ще успеят да ме спрат?

Той установи със задоволство, че тя се умълча. Движенията на тялото под ръката му също затихнаха. Не след дълго Кенрик се върна и приклепна до него. Дватамата я увиха набързо в завивката, тъй като така щяха да я пренесат по-лесно; освен това нямаше да се чуват и звуците, които тя вероятно щеше да издава.

– Може би трябва да вземем още няколко рокли – обади се Кенрик в момента, в който Ранулф мятеше големия вързоп на гърба си.

– Ако питаш мен, може да я доставим и гола на Ротуел – отвърна Ранулф. Произнасяйки тези думи обаче, той се сети, че пътуването може да трае и няколко дни. – Добре – изръмжа той, – извади там една-две дрешки от раклата и ги вземи със себе си.

Дватамата се прокраднаха по коридора и достигнаха стълбището. Долу Кенрик отново тръгна напред, готов при нужда да използва дръжката на меч си, ако някой от войниците се събуди. Мъжете обаче спяха като мъртъвци – зад гърба си имаха твърде изтощителен ден – и не се наложи момъкът да употреби насилие.

В другия край на залата Уолтър ги очакваше до стълбището, което водеше надолу към втория етаж и пристройката, чийто вход се пазеше от страж. Уолтър кимна и се спусна по стъпалата; задачата му бе да отклони вниманието на стража. След няколко секунди Ранулф достигна вратата и предаде големия вързоп на Сърл. После двамата с Кенрик се озоваха обратно на стълбището и изчакаха завръщането на Уолтър. Не след дълго той се появи с широка усмивка на уста.

– Имахте ли някакви трудности с госпожицата?

– Не. Очакваме само Ерик.

– Всичко премина някак твърде леко – забеляза Кенрик. – Но какво ли ще стане, ако нещо забави Ерик или пък...

– Ти да си държиш езика зад зъбите – прекъсна го Ранулф. – До един час Ерик ще се появи и затова сега заминавате по леглата си. Когато дойде, той ще ви „събуди“ с новината си.

– Идиот такъв! Само един ред чували. Да не искаш да я смажеш?

Доста време след тези думи Рейна не чу нищо повече. Някой по погрешка бутна точно върху лицето ѝ един чувал, който щеше да я задуши. Добре, че успя навреме да извърти главата си надясно; в противен случай тези бандити щяха да преживеят пренеприятна изненада, когато решеха да я извадят изпод чувалите.

Бе наясно, че са я напъхали в обозната кола, под житото, което Джилбърт продаде на тези мошеници. Очевидно това бе единственият начин, по който можеха да я изведат незабелязано от Клайдън и покупката на житото бе замислена предварително.

Разбира се, тя видя човека, който я отвлече. За никаква шега не можеше да става и дума. Той можеше да има един-единствен мотив – всичко се изясняваше от подхвърлената реплика, че я водят при някой си Ротуел, който и да бе този човек. Глупавият великан дори не я крадеше за себе си, нещо, което тя все пак би могла да разбере. Който и да се оженише за нея – било безимотен рицар или могъщ лорд – щеше да получи и Клайдън, стига да положеше клетва за вяност пред лорд Ги. Все пак Фиц Хю бе поел върху себе си всички трудности, и то в полза на друг. Сигурно е получил цяло състояние, помисли си тя. Друго обяснение просто не съществуваше.

Рейна забеляза също, че същият този Фиц Хю все още ѝ е сърдит заради инцидента с Тео, защото не прие извиненията ѝ. Стана ѝ неприятно, че го е молила за прошка. Този човек си позволяваше да се обижда заради такава дреболия. И то след като през цялото време е замислял това злодейство.

Постоянно я глождеше мисълта, че е приела радушно змия в дома си, че е изпитала искрена благодарност към този човек. Да, той я спаси, но подбудите му бяха низки. Всичко бе измама, лъжа и коварство. И този човек наричаше себе си благородник! Прояви огромно лековерие и вече не можеше да върне събитията назад. Бе пленничка. В едно нещо обаче нейният похитител се оказа прав – дори и да разкриеха престъплението му, хората ѝ нямаше да се справят с по-силния противник и щяха да загинат безсмислено. На помощ можеше да се разчита най-рано след няколко дни. Но дотогава сигурно щеше да е омъжена – всичко зависеше само от местоживеенето на този Ротуел. Кой ли пък бе той, по дяволите?

Рейна изръмжа сърдито – върху корема ѝ отново се стовари нещо тежко, което за щастие бързо бе отместено. Не, всъщност това не бе чувал. Значи някой я придружаваше. И наистина – още някой пътуваше в колата заедно с нея. Долавяха се и други шумове, но те бяха

сравнително слаби – за това допринасяха както завивката, както и чувалите, които я скриваха от чужди погледи. Запита се тръгваха ли вече тези мъже или само проверяваха дали мирува. Сякаш изобщо бе в състояние да помръдне от мястото си!

– Ела, Лензо, вземи!

– Какво е това?

– Роклите й. Нямахме време да я облечем прилично.

– О, така ли?

– Ей, не мисли за такива работи. Много е стара за теб, а освен това вече е сгодена.

– Има ли значение възрастта, щом като Ротуел може да й бъде дори и прапраядо.

– Е, едно „пра“ стига. А сега млъкни, защото вече отварят вътрешната порта. И не забравяй да стенеш, ако се наложи.

– Знам си задълженията, Кенрик. Ти по-добре скачай на коня, за да не закъснееш.

Потеглиха, и то доста бързо. Рейна се запита как ли са обяснили на стража ранното си тръгване, но скоро колата се затресе по неравния път и болките, които изпита, я принудиха да не мисли за нищо друго. Момчето също се люшкаше от единия до другия край на колата. Веднъж дори се строполи върху й. Тя изохка силно, тъй като коляното му се плъзна между два чувала и притисна болезнено бедрото й.

– Шт, милейди! – изсъска момчето. – Потърпете още малко и скоро ще махнем тези неща от вас.

Рейна впи зъби в кърпата, напъхана в устата й. Този малък коварен бандит, както и другото момче с ангелското лице са знаели какво предстои и въпреки всичко целия следобед флиртуваха с госпожиците в замъка и я гледаха с невинно изражение, когато погледите им случайно се срещнеха. Останалите рицари също бяха най-долни измамници и мошеници, а най-много от всички сър Уолтър с неговите усмивки, шегички и дружелюбното му поведение. Единствен Фиц Хю се оказа по своему порядъчен и в останалата част от деня не се появи пред очите й. Не бе сигурна дали той го е сторил от яд, или защото просто не е в състояние да се преструва. Във всеки случай обаче той бе донякъде честен, но не дотолкова, че да й послужи като предупреждение за готвещото се покушение.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

– Бог ми е свидетел, през живота си не съм виждал толкова много навъсени лица на едно място – рече Уолтър, когато час след изгрев слънце бавно навлизаха с конете си в лагера. – Вчера всичките ли леки момичета ви избягаха?

– Какви ги говориш? Къде ще спечелят те друг път толкова за една нощ? – Ерик изпръхтя презрително. – Никога!

– А какво става с хората на Ротуел?

– Няма да ти е приятно да научиш.

Уолтър смръщи недоволно чело, а Ерик поклати глава и се ухили. В този миг нещо привлече вниманието му и той извика:

– Дръжте се здраво! Лейди Ела е открила стопанина си.

Някакво кафяво кълбо премина като вихрушка през целия лагер и се метна върху коня на Ранулф. Животното дори и не изпръхтя, тъй като бе свикнало с котката; другите бойни коне обаче се заизправяха на задните си крака и трябваше да минат няколко секунди, докато се поуспокоят. Отвсякъде заваляха ругатни, но под сурдинка – макар и усмихнат, Ранулф все пак бе сред тях. Съществото, причинило целия този безпорядък, не обърна внимание на нищо около себе си, а се намести бързо на любимото си място, широките плещи на Ранулф, и се уви плътно около неговия врат.

– Та за какво говореше, Ерик? – попита Ранулф, който яздеше от дясната му страна.

– За какво да съм говорел?

– За хората на Ротуел. Какво ново около тях?

– О! – На Ерик не му стана особено приятно, че Ранулф е дочул последната му реплика. – По-добре попитайте предводителя им. Ако ви го кажа аз, просто няма да ми повярвате.

– Нищо. Казвай.

Ерик нямаше друг избор и се подчини.

– Доколкото разбрах, ако бяхме закъснели само с един ден, отрядът на Ротуел е щял да се присъедини към господарката на Клайдън и да се обърне против нас.

– Как така?

– Ами, защото днес приключва службата им при Ротуел.

– Е, и?

– Те просто не желаят да се върнат при него. Ако днес все още бяхме в Клайдън, те са щели да предложат услугите си на милейди.

– И да издадат плана ни, така ли? – Уолтър бе вбесен.

– Да. Те мразят Ротуел. Но той им е платил предварително и са решили да не се отмятат от него преди изтичането на срока.

Уолтър подсвирна с уста.

– Невероятно! Значи само до преди няколко часа успехът ни е зависел от тези типове. Спазили са буква по буква договора, но ми се струва, че са прекалили с лоялността. Не може да не са знаели, че младата лейди ще бъде много признателна за сведението.

Ерик кимна.

– Ето защо тази сутрин мутрите им са вкиснати.

– От мастър Скот ли узна тези подробности? – попита Ранулф.

– Да.

– Как мислиш, дали иска все още да говори с госпожицата?

Ерик поклати глава.

– Тя е във ваша власт и вече не може да наема когото и да било. Вярно, че техният отряд е с четиринадесет души по-голям, но пък ние имаме четирима рицари. Тези тарикати може и да са глупави, но не чак толкова.

– Да не искат да се главят при нас? – попита Уолтър.

– О, да. И то най-охотно.

– Защо тогава изобщо са се канели да се обърнат към нея? – поиска да узнае Ранулф.

Ерик се засмя тихо.

– Отмъщение. Толкова мразят Ротуел, че са решили да пресекат апетитите му към състоянието на милейди. Но когато изпуснали изгодния момент, се усетили.

Ранулф изръмжа. Чутото го задоволяваше, но желаше да разговаря лично и с предводителя.

– Фаринг Крос не е достатъчно голям и няма да изхрани всички ни; а и все още не го притежавам. Всъщност двадесетина души може и да ми свършат работа... Кажи на мастър Скот, че искам да разговарям с него – нека дойде при мен довечера, след като построим лагера. Сега обаче смятам да развържа госпожицата. Да видим какви ще ми ги надрънка. Ако успее да изтърпя крясците ѝ, разбира се. След час потегляме отново.

– Опасявам се, че няма да стои дълго с отпушена уста – предсказа Ерик, след като Ранулф се отдалечи към обозната кола.

– Възможно е – обади се Уолтър замислено. – Само че ти не си бил свидетел колко добре командва тази женичка. Цели две години до нея не е имало мъж, който да ѝ дърпа юздите. Така че никак не е изключено крясците да излязат от устата на Ранулф.

– Така ще стане. Независимо от държането ѝ – засмя се Ерик.

Рейна успя все пак да поспи през остатъка на нощта. Бе съвсем неподвижна, възможност да избяга не съществуваше и сънят си остана единственото разумно решение; още повече, че бе преживяла един от най-изтощителните дни в живота си. Облицовката на тавана заглушаваше донякъде трополенето на колата и шумът не я събуждаше постоянно. Не я събуди и разчистването на чувалите. Но когато внезапно някой те вдигне не особено нежно във въздуха, дори и най-дълбокият сън не ще издържи на такова вмешателство.

Две силни ръце я понесоха нанякъде. Тя не разбра кой е техният собственик – долавяше най-различни звуци, но сред тях нямаше нито една членоразделна дума. Нима вече я водеха при този Ротуел? Нямаше ли поне да я развържат?

След не повече от няколко секунди я положиха на земята и я разви-ха, ще рече, някой я отърколи със замах от завивката ѝ и тя зарови нос в гъстата трева. Почувства, че се задушаваше от аромата на свежата зеленина. Всъщност можеше ли да очаква по-добро отношение? Та нали самият Фиц Хю бе казал, че му е безразлично дали ще се появи гола или облечена пред Ротуел. Заизправя се с помощта на завързаните си ръце и съзря пред себе си гигант и неговия най-млад оръженосец. Намираше се в неголяма и съвсем празна палатка. На някои места тревата бе смачкана – явно нещо е било изнесено непосредствено преди пристигането ѝ. В палатката нахлуваше ярка утринна светлина. Рейна предположи веднага, че едва ли ще останат дълго на това място.

Онова момченце, Лензо, стоеше до великана – изглеждаше малко изплашен, сякаш не очакваше, че е възможно да се отнасят към Рейна толкова неуважително. В едната си ръка държеше вързоп дрехи, а в другата стол, който точно в този момент постави на земята, Фиц Хю бе Приклепнал на пети, очевидно за да не прегъва тялото си в твърде ниската палатка. Не изглеждаше ни на йота по-приветлив в сравнение с предния ден – смръщил вежди, той бе стиснал ядовито устни. Очевидно не му се нравеше мисълта да прекара времето си в близост до нея, но по някакви неясни причини се смяташе за задължен да ѝ обърне внимание.

Той посегна към завързаните ѝ ръце, които държеше в скута си.

– Развържи ѝ краката, Лензо – разпореди се той, без изобщо да се обръща към момчето. – Няма да стоим тук цял ден, я!

Нито я погледна, нито пък каза нещо – вниманието му бе насочено към възела. Лензо приклепна до нея и тя протегна краката си. За миг обаче загуби равновесие и презрамката на леката ѝ дреха се свлече. Хладният въздух погали разголената кожа и страните ѝ поруменияха. Младата жена се смути – сякаш я бяха разголили цялата. Явно случилото се не бе предварително замислено и двамата не искаха непременно да я унижат. Но именно поради този факт ѝ стана особено неприятно, макар че те все още не забелязваха нищо. Рейна се опита да върне презрамката на мястото ѝ, но глупавият гигант така и не пожела да пусне ръката ѝ.

Рейна погледна бързо встрани и забеляза, че юношата бе по-внимателен от мъжа. Лензо се бе вцепенил и я зяпаше с жадни очи и отворена уста. Та той е само едно момче, помисли си тя, но въпреки това руменина заля цялото ѝ лице. Всъщност желаше да избегне погледа на мъжа. В този миг обаче несъзнателно помръдна с рамене и презрамката се свлече още повече.

В отчаянието си тя отново се опита да повдигне ръце – резултатът бе ужасяващ, Фиц Хю вдигна глава и погледът му се спря на разголената ѝ гърд, която буквално му се набиваше в очите.

Рейна простена, но никой не ѝ обърна и капчица внимание. Объркан, гигантът затегна още по-силно ръцете ѝ. Двамата с юношата се загледаха втренчено в гърдите ѝ, сякаш за пръв път през живота си виждаха такова нещо. Рейна бе като прикована към земята и не бе в състояние да стане на крака и да им обърне гръб. Но дори и мъжът да пуснеше ръцете ѝ, докато се изправяше, гърдта ѝ неминуемо щеше да се озове в лицето му. В такъв случай той сигурно щеше да престане да я зяпа, но поведението ѝ можеше да се сметне като покана и тогава...

Най-накрая Лензо ѝ се притече на помощ, макар че очевидно не му бе лесно да преодолее себе си. Бузите му пламнаха ярко, когато осъзна, че Рейна не може да се справи сама с положението си. Протегна колебливо ръка с опънати палец и показалец. Целият разтреперан, застанал сякаш пред лицето на смъртта, той върна обратно тънката презрамка на рамото ѝ, без да докосне кожата.

Но преди фината дреха да покрие гърдите, горният ѝ ръб се закачи за зърното и то се изправи. Тази подробност бе забелязана единствено от мъжа, чийто поглед все още не се откъсваше от нея. В мига, в който

се почувства донякъде облечена, я обзе облекчение. Не можеха вече да я притеснят дори и теменужено-сините очи, които за момент срещнаха нейните. Но станалото станало и отгук нататък трябваше да забрави всичко.

Мислите ѝ постоянно кръжаха около промененото лице на Ранулф, когато я погледна за миг. Дори и разгневен, Фиц Хю е хубав мъж; когато обаче се замислеше, лицето му ставаше направо красиво. Тя предпочиташе все пак изражението на гняв. Дишаше по-леко в негово присъствие, когато бе само хубав и сама не разбираше защо.

Навъсеният израз се появи отново на лицето му, тъй като все още не успяваше да разхлаби възела на китките ѝ. В крайна сметка Ранулф изтегли шпагата си и срязва въжето. После развърза краката ѝ и извади кърпата от устата.

Мина ѝ през ум, че ако бе извадил острието още в началото, изобщо нямаше да се стигне до неприятния инцидент. Разбира се, нямаше да забрави какво стори с нея, но все пак единственото, което желаше в този момент бе Ранулф да си иде.

Но той остана. Притегли стола към себе си и се настани пред нея. Разбира се, не предложи и на нея да седне, но можеше ли да се очаква нещо друго от човек с неговото нерицарско поведение. Толкова невъзпитан благородник не бе срещала до този момент. Ако този човек си въобразяваше, че тя ще продължи да лежи в краката му по този унижителен начин, значи бе направо луд.

Престана да му обръща внимание, изплю кърпата от устата и затърка брадичката си. Започна да масажира и китките, а после се изправи бавно. Макар и разрошена и леко облечена, тя се запъти по възможно най-достоепния начин към мястото, където бе захвърлена завивката ѝ и се загърна с нея. Едва сега можеше да падне дотолкова и да погледне приятеля си.

– И така, господин рицарю – започна тя с измамно любезен тон, – ако имате да ми съобщавате нещо, моля ви, побързайте. Защото с големи усилия издържам присъствието ви.

Ударът го разтърси. Вбесен, той скочи от стола, забравяйки, че палатката не е съобразена с ръста му. На Рейна ѝ идеше да се размее на глас в мига, в който главата му се блъсна в покрива на палатката, заплашвайки да я срути. Наложил му се отново да седне, но гневът му нямаше онова страховито въздействие, което би постигнал, ако стоеше пред нея, изправен в цял ръст.

– Виждам, че чувствата ни почиват на взаимност – поясни тя още

преди противникът ѝ да проговори, в резултат, на което лицето му помръкна още повече. – Поне в това си приличаме. Ако имате да казвате още нещо освен лъжи, сторете го сега.

С огромно усилие на волята си той остана седнал, но успя все пак да произнесе три думи.

– Затъкни ѝ устата.

Рейна се вцепени, но след това се обърна към клетото момче:

– Ако ме докоснеш, така ще те перна, че ушите ти ще забръмчат. Щом като не може да понесе думите ми, нека сам ми запуши устата. Убедена съм, че ще го стори извънредно нежно. – Сините ѝ очи, вперени предизвикателно в гиганта, блестяха.

– Пъзльо ли ме нарекохте, госпожице? Наистина ми е безразлично какво мислите за мен, вие просто си губите времето...

– О, да – прекъсна го тя с язвителен смях. – Естествено, че на благородник от ниско потекло като вас ще му е безразлично, а поведението ви сочи ясно, че сте такъв, нали?

– Права сте – отвърна той сърдито.

Тя изпита известно разочарование, че преднамерената обида се е оказала истина. Може би попрекали малко с предизвикателното си поведение; защото той буквално щеше да експлодира и очевидно полагаше титанични усилия да не я сграбчи и да не я разтърси във въздуха. Добре, тя изясни своята гледна точка, показа и презрението си към този мъж. Време бе вече да го изслуша.

– И така – започна тя с въздишка, – нека не губим повече време. За да се разделим колкото се може по-бързо, нали разбирате? – Не можа обаче да се съдържи и добави: – Питам се какво ли ви е накарало да бъдете толкова двуличен?

– Говорите за лъжи и двуличие, милейди, но все пак вие бяхте тази, която отвори портите пред мен, нали?

– Разбира се, нали се престорихте, че водите помощ?

– О, аз наистина доведох помощ. Освен това вчера не избих останалите ви хора, нещо, което щеше да облекчи задачата ми. Ако все пак фактът, че пощадах войните ви не задоволява вашата „възвишеност“ и „благородство“, трябва само да го кажете.

Тя осъзна, че думите му са справедливи и затова поомекна.

– Каквото и да ми говорите, нищо не може да оправдае отвличането – поясни тя с по-спокоен, но не по-малко огорчен глас. – Вас не ви е изпратил моят сюзерен, както твърдахте.

– Много се заблуждавате, госпожице – възрази той и в гласа му

прозвуча удовлетворение. – Защото годеникът ви, лорд Ротуел, е и ваш господар, а аз действам по негова поръчка. Той има право да ви отвлече и да ви принуди да спазите обещанието за брак. Не е важно кой от вас двамата с Шефърд е решил да изтласка Ротуел. Важното е, че той не понася да го пренебрегват.

Рейна го изслуша спокойно и накрая се усмихна на смаяния Ранулф.

– Ако вярвате на тази глупост, значи са ви преметнали яко. Вече две години, откакто моят годеник умря. Това се случи преди баща ми да се отправи към светите места. Не остана достатъчно време да се подготви нов годеж. Баща ми заръча да се заема с този въпрос. В писмата си се спряхме на двама кандидати, които сметнахме за подходящи. За единия от тях щях да се омъжа след една седмица.

– За кого?

– Е, това едва ли ви засяга... но вашият Ротуел не е сред тях. Никога не съм чувала за този човек и ако той ви е казал, че е сключил договор с мен, значи е лъжец.

– А може и вие да сте лъжкията.

Рейна вирна брадичка.

– Писмата на баща ми доказват истинността на думите ми.

– Чудесно! Покажете ми ги.

– Глупак! – изсъска тя гневно. – Писмата са в Клайдън.

– Искате да ви повярвам, но щях наистина за бъда най-големият глупак на света, ако повярвах дори и дума на която и да било лейди – отвърна той въбесен.

При тези обидни слова очите ѝ се превърнаха в тесни цепки.

– Значи все още възнамерявате да ме заведете при вашия съюзерен, така ли?

– Той не е мой съюзерен, обаче... Ето какво, за петстотин жълтици ще ви закарам при него, та каквото ще да става. Интересува ме обаче още нещо: Защо не срещнах никакви затруднения? Защо ви защитавах толкова малко хора?

Главата ѝ се замая, когато чу каква жалка сума са му предложили, за да разруши живота ѝ. И като капак на всичко имаше наглостта да я разпитва...

– Я вървете по дяволите, Фиц Хю. До гуша ми дойде да разговарям с глупав инат като вас. Не мога да ви гледам повече.

При тези думи тя побягна. Намерението ѝ не бе трудно осъществимо, тъй като между нея и входа на палатката нямаше никого. Не се

поколеба ни за миг и се затича направо към центъра на лагера. Зад гърба ѝ се раздадоха викове, които я подтикнаха да ускори своя бяг и тя се понесе боса право към най-близкия кон. Установи с облекчение, че е скопен жребец, а не тежко бойно животно. Неспособни да реагират бързо, мъжете, които се движеха под дърветата и покрай местата за готвене, се загледаха в нея със зяпнали уста. Тя успя да се промуши между тях и макар че побягна без подготовка, прояви забележителна сръчност. Достигна до коня, вече убедена в успеха на начинанието. Естествено се наложи да се лиши от завивката си – трябваше по най-бързия начин да се метне на гърба на животното. То не бе твърде високо, кракът ѝ намери бързо стремето и тя се озова горе.

Точно в този момент обаче започнаха и истинските трудности. Най-незначителната от всички бе фактът, че свободно падащата рокля се вдигна нагоре и разкри бедрата ѝ наполовина. Конят също не я прие твърде радушно и веднага се опита да я хвърли на земята, но тя имаше опит с непокорни ездитни животни и се справи. Най-страшното от всичко бе, че най-сетне мъжете в лагера осъзнаха какво се е случило и се надигнаха срещу ѝ. Жива стена я обгради от три страни, а откъм четвъртата се долавяше заплашителният рев на добре познатия ѝ рицар. Развиеше ли голяма скорост, вероятно щеше да успее да прегази всеки, който се изпречеше на пътя ѝ.

Без много да му мисли, тя заби босите си пети в слабините на коня, но животното не помръдна от мястото си. Рейна дръпна рязко юздите с една ръка – внезапно жребецът литна напред като стрела, тя загуби равновесие и за малко да се озове на земята. Точно това бе скоростта, която ѝ бе нужна. Първите, опитали се да я спрат, отскочиха панически встрани, тъй като осъзнаха бързо, че няма да спре и не ще се поколебае да ги прегази най-безмилостно.

За нейно нещастие, колкото повече приближаваше края на лагера, толкова по-смели ставаха и неприятелите ѝ. Те се протягаха към юздите и към краката ѝ, опитваха се да изплашат животното с диви крясъци. Едно от момчетата дори се закачи за ръката ѝ, но преди да загуби равновесие, тя успя все пак да го запокити встрани. А после пред погледа ѝ се изпречи Уолтър дьо Брьот, по-висок и по-едър от всички останали. Опита се да го избегне, но от другата страна я очакваше Фиц Хю. Той само протегна ръка и я забра от коня, който продължи в галоп, но вече без ездач. В този миг тя изпита чувството, че се сблъсква с някаква стена. Остана без дъх от сблъсъка, но веднага щом гърдите ѝ се напълниха отново с въздух, тя нададе пронизителен яростен вик – първо, защото я

хванаха, и второ, защото я завлякоха до палатката като някакъв вързоп.

– Малоумник такъв! Изчадие адово! Дръвник! Пуснете ме... – Тя се задави напред думата – желязната хватка около кръста ѝ се затегна още повече. Рейна заразмахва ръце и крака във въздуха, но Фиц Хю продължи да марширува, без да и обръща никакво внимание. Фактически тя седеше плътно върху бедрата му, а краката ѝ се люлееха свободно във въздуха.

Точно пред входа на палатката гигантът я пусна на земята. Тя вдигна поглед към него – изражението му бе направо страховито.

– Госпожице, създавате ми много повече трудности, отколкото струват самата вие – избоботи той.

Ако не бе произнесъл точно тези думи, може би Рейна щеше да се изплаши за момент.

– Нищо подобно! Нищо не разбирате от тези неща, Фиц Хю – обясни тя с презрителен тон. – На всички е известно колко струвам, а тридесетте сребърника, които ще получите за отвличането ми, са просто едно нищо в сравнение с истинската ми цена. Само за година от Клайдън може да се спечели четворно по-голяма сума. Този факт може и да е убягнал от вашето внимание, но приятелчето ви Ротуел го знае много добре. Той сигурно си умира от смях при мисълта колко малко ще плати, за да се докопа до този имот и свързаното с него могъщество.

За своята реч тя бе наказана с лек тласък, след който се запрепъва гърбом и влетя в палатката.

– Давам ви пет минути да се облечете. Защото ще съберем палатката, а след десет минути потегляме на път.

Не каза нищо повече или по-скоро – не изрева нищо повече. Той сякаш изобщо не обърна внимание на онова, което се опита да му поясни. Явно, че този мъж бе само една мечка – както по ръст, така и по ум. Боже милостиви, та той можеше да поиска всичко от нея, а и тя щеше да му даде всичко, само и само да се измъкне от трудното положение, в което бе изпаднала. Бе в негова власт и Ранулф можеше да поставя каквито си иска условия. Дали обаче осъзнаваше изгодната си позиция? Очевидно единственото, което виждаше в момента, бяха онези жалки петстотин жълтици. За нещастие обаче точно пари не бе в състояние да му предложи – заради кръстоносния поход баща ѝ бе опразнил раклите докрай.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Преходът, който извършиха през този ден, се стори на Ранулф по-дълъг от всякога, макар че всъщност отрядът се придвижваше доста бързо, и то при положение, че хората на Ротуел не разполагаха с коне, а и обозните коли бяха доста бавни. Собствените хора на Ранулф, тридесет на брой, го придружаваха от цели четири години и язدهа коне, купени изгодно още преди доста време. Вярно, че не бяха от най-добрите или най-младите, а още по-малко пък скъпи екземпляри като враните жребци, които подари на Сърл и Ерик по случай посвещаването им в рицарско звание. Но въпреки всичко конете отговаряха на изискванията на хората му. За тези тридесет животни Ранулф трябваше да работи цели четири месеца за един собственик на конюшни от севера. Но за целите, които си бе поставил, се нуждаеше от конен отряд – не бяха малко задачите, при които главното бе бързината.

Обикновено, когато яздеше, Ранулф не скучаеше. В такива случаи той или обмисляше някоя от задачите си, или пък рисуваше в съзнанието си едно бъдеще, в което ще има собствен дом, богати ниви и много крепостни. С времето бе успял самостоятелно да натрупа знания за полската работа, по животновъдство и поземлените закони, тъй като никой не се бе погрижил да му даде полагаемото се образование и възпитание.

Първите девет години от живота си прекара в дома на селския ковач, груб мъж, получил майка му за жена, след като се изповядала на дядото на Ранулф, че носи негов внук под сърцето си. Тя почина в годината на раждането му и по тази причина ковачът не получи обезщетение. Остана му само едно бебе, което не му вършеше никаква работа; малкият трябваше първо да порасне, за да изучи ковашкия занаят. Очакванията на пастрока се сбъднаха дори по-рано от предвиденото – още в детска възраст мускулите на Ранулф се изпълниха с огромна сила.

Противно на очакванията, извънбрачното дете на бъдещия лорд нямаше лека съдба. Селските момчета го избягваха, ковачът не можеше да го понася и го караше да работи до припадък от тъмно до тъмно, а собственият му баща, едва шестнадесетгодишен юноша в момента на раждането, не се интересуваше от него. Отвреме-навреме благородният му дядо го навестяваше, за да проследи развитието на момчето, но Ранулф така и не чу добра дума от устата му, нито пък почувства каквато и да било проява на благосклонност от негова страна. Що се отнася до баща

му, бе го виждал само от разстояние.

Фиц Хю срещна създателя си едва в деня, в който му съобщиха, че го изпращат в Монфор, за да го въведат в рицарско звание. Получи това благоволение благодарение на факта, че баща му, женен вече от пет години, все още нямаше законен наследник. По това време той бе определил за наследник друг един свой извънбрачен син, в случай че бракът му се окаже неплоден, факт, който все още не бе известен на Ранулф. В продължение на много години той си въобразяваше, че го възпитават и подготвят за наследник и затова никога не се оплака от тежката участ да се подчинява безпрекословно на човек като Монфор. Вестта, че неговият по-малък и също тъй незаконороден брат ще наследи всичко, представляваше непоносимо тежък удар за него.

В Монфор го обучаваха единствено как да борави с оръжие. Що се отнася до рицарските добродетели, те се разглеждаха съвсем повърхностно, тъй като самият лорд Монфор бе всичко друго само не и галантен благородник. Въздигнаха Ранулф в рицарски сан и още на шестнадесетгодишна възраст той доказа способностите си в една от малките войни на Монфор. Прослужи извънредно още дванадесет месеца, защото приятелят му Уолтър, който бе с година по-възрастен от него, все още не бе посветен в рицарско звание, а двамата се бяха заклели да потърсят заедно щастието си в живота.

Ако бе вярно твърдението на Рейна, че държането му издава неговото ниско потекло, причината се коренеше само отчасти във „възпитанието“ му. Останалото бе резултат на лично решение. Недоверието и отвращението, което изпитваше спрямо дамите, определяха поведението му, когато му се наложеше да общува с тези благородни създания. А и последният сблъсък с господарката на Клайдън не разведри мислите му и денят премина отегчително бавно. Внезапно се почувства объркан, обзе го яд и дори ужас, спомняйки си какво изпита при вида на дамата, възседнала коня.

Със своята гарвановочерна грива, която се вееше около раменете, гърба и бедрата, Рейна в никакъв случай не приличаше на някаква си благородна госпожичка. Одеждата ѝ се бе вдигнала нагоре и разкри крака, които независимо от дребния ѝ ръст не бяха тънки като клечки. Великолепно оформени крака, много по-дълги от очакваното. А може би впечатлението му се дължеше на факта, че видя твърде голяма част от тях.

Рейна седеше върху гърба на коня с изпънати рамене и вдигната глава. Направляваше животното сърчно, умение, което очевидно носеше

в себе си още от най-ранна детска възраст. Докато препускаше в галоп из лагера, тя изглеждаше направо хубава, макар че в действителност не бе красива. Но най-смайващото от всичко бе, че събуди сладострастието му.

Несъмнено за това допринесе видът на разголената ѝ гърд. Всъщност не, само гърдата ѝ не бе в състояние да възбуди подобни чувства – Ранулф бе виждал през живота си твърде много гърди и една в повече едва ли можеше да го разпали толкова. И все пак това снежнобяло хълмче бе по-различно – стегнато, не по-голямо от шепя, с великолепна форма, а не провиснало като повечето едри гърди. Розовото връхче, доста голямото, чувствително зърно на гърдата ѝ бе неповторимо. Спомни си как му пресъхна устата, когато пъпката ѝ набъбна при допира си с дрехата. А после я съзря разкрячена върху седлото и се възбуди светкавично.

Въпреки всичко не разбираше как е възможно да му се случи подобно нещо; та нали тази жена възплащаваше всичко онова, което не понасяше. Просто не можеше да се познае.

В продължение на целия ден поглеждаше крадешком към Рейна, седнала в обозната кола. Ранулф държеше да се убеди окончателно, че в дрехи тя изобщо не е привлекателна. Впрочем точно така си и беше. Облечена от глава до пети, тя отново се превърна в благородна госпожичка, недостъпна, вдървена, непреклонна във величавата си гордост. Понякога усещаше върху си отровния ѝ поглед. Това нейно държане подхранваше още по-силно гнева му. Как стана така, че не успя да внуши посилен страх на тази миниатюрна Ксантипа? Бе положил немалко усилия в тази насока. Възрастни, здрави мъже се разтреперваха като тръстика, усетеха ли неговия гняв; тя обаче – не. Обиждаше го право в лицето, независимо че се намираше в обсега на ръцете му. Наистина никой до този момент не бе се одързостявал дотолкова.

– Пак ли ще спрем в абатството, Ранулф? – попита Уолтър, докато двамата язدهа един до друг. – Вече сме наблизо.

– Не! Не и когато малкият генерал е с нас.

– Малкият какво...? А-а, разбрах. Ами тя може да остане в лагера, а през това време ние...

– И отново да скочи на някой от конете ми и да изчезне, нали? О, не! Ще стои тук, до мен! Дори и да се побъркам.

Уолтър се позасмя. Припомни си думите на госпожичката, когато Ранулф я заведе до палатката.

– Доста е цапната в устата, нали?

– Ти чу само една съвсем малка част.

– Всъщност ясно ли ти е какво искаше да каже с думите, че Ротуел ще се докопа до този имот и свързаното с него могъщество.

– Тя твърди, че никога не е била сгодявана за него.

– А не ти ли е минавало през ума, че Ротуел може и да лъже?

– Това не е важно – настоя на своето Ранулф. – Не ни плащат да разкриваме кой какви права има и какви не.

– Разбира се, че е важно... За Бога, Ранулф, нима не разбираш какво означават думите й? Ако старецът няма права над нея, не е нужно и да му я даваш. Та тя е в *твоите* ръце. Защо да не я задържиш за себе си?

– Дръж си езика! – извика Ранулф ужасен. – Не искам да се женя за дама. А за тази пък още по-малко.

– Дори и ако получиш Клайдън ли?

За част от секундата Ранулф се поколеба.

– Не! Дори и да ми предложи и цялото кралство.

– Клайдън също е хубав – забеляза Уолтър и се ухили. Ранулф го изгледа мрачно и заби шпори в слабините на коня си. Не желаше повече да обсъжда повдигнатия въпрос.

Но тази мисъл не излизаше от ума на Уолтър и той обърна коня – трябваше да поприказва с мастър Скот, предводителя на отряда на Ротуел. Стигна до крачещия мъж.

– Мастър Скот, вашият господар откъде научи за смъртта на Роже дьо Шампани?

– Писа му неговият племенник, онзи, който придружи краля на кръстоносния поход. Чух това име тъкмо когато вестта пристигна.

– Чували ли сте нещо за някакъв годеж с Рейна дьо Шампани?

– Не е имало никакъв годеж – отвърна мъжът с презрение. – Просто лорд Ротуел обяви мнението си, че да се залови момичето в този момент е направо детска играчка, тъй като баща й все още се намира в Обетованата земя.

– Мисля, че можехте да ми го кажете и по-рано, нали? – обади се Уолтър, леко замаян от новината. Не предполагаше, че отговорът на мастър Скот ще бъде тъй недвусмислен; единственото, което искаше, бе да получи допълнителни доводи, с които само да подсили подозренията на Ранулф и нищо повече.

Мастър Скот повдигна рамене.

– Мен делата на бароните не ме засягат. А освен това едва ли си струва да обсъждаме този въпрос, след като вече сте получили парите за

младата лейди.

– Да, обаче до този момент сър Ранулф не е получавал парите.

Мастър Скот се закова на място.

– Като е така, защо тогава водим това невинно същество при животното като Ротуел?

– Уместен въпрос – забеляза Уолтър. При тези думи той насочи коня си към обозната кола, в която се тресеше „невинното същество“ – Ранулф така и не предостави кон на непокорната девойка.

– Стори ми се, че няма да имате нищо против да поговорим, милейди.

Тя отправи бърз, хладен поглед към него, след което се загледа на другата страна.

– Благодаря ви много, но не желая да разговарям с когото и да било от неговите приятели.

Думите ѝ го засегнаха, но той си наложи да я заговори отново.

– Признавам, че не е лесно да се общува с Ранулф, ако не го познаваш. Но в сравнение с годеника ви той е просто светец.

– Едва ли, Дьо Брьот.

Уолтър повдигна рамене и се умълча, но продължи да язди до колата. Разчиташе, че тя рано или късно ще прояви любопитство. Разбира се, не бе изключено Рейна вече да е осведомена; в такъв случай тя нямаше да задава никакви въпроси.

Все пак хитростта му даде плодове. Най-сетне младата жена отново вдигна поглед към него. Този път изражението ѝ не бе толкова хладно, макар че не можеше да се нарече и дружелюбно.

– Срещали ли сте се вече с този... този подъл лорд, който се кани да заграби наследството ми?

Уолтър сподави с усилие усмивката си – какви думи само подбираше тази жена!

– Да, срещал съм го. Кажете ми, госпожице, кой е вашият годеник, след като той не е?

При тези думи тя се загледа в скута си и се умълча. Уолтър вече реши, че ще остави въпроса му без последствие, когато до слуха му стигнаха слова, които изобщо не очакваше.

– Нямам годеник.

– Това означава ли, че графът на Шефърд става ваш настойник?

– Не, той е дал благословията си да се омъжа, което щеше да стане до една седмица, ако не бяхте вие и вашите приятели.

Тя се владееше отлично, само в гласа ѝ се долавяше лека

горчивина. Въпреки това обаче Уолтър продължаваше да не разбира.

– Това е невъзможно. Ако Шефърд ви изпраща мъж, това означава, че е сключил договор заради вас. От което следва, че същият този мъж е и ваш годеник.

– Не, лорд Ги не изпраща никого. Сега вече това няма никакво значение, но преди смъртта си баща ми е уверил Шефърд, че въпросът е уреден. Макар, че това не отговаря на истината.

Уолтър набърчи чело. Все още не разбираше комбинацията.

– Но нали Шефърд все пак е трябвало да знае името на годеника, за да даде благословията си и да преговаря за условията на договора. Баща ви вече не е бил в състояние да го стори. Как е възможно тогава да твърдите, че нямате годеник, а същевременно да ми казвате, че, ето на, след няколко дни сте щели да се омъжвате?

Рейна ненавиждаше тази тема, тъй като трябваше да признае, че се е случило нещо немислимо, а именно, че баща ѝ е дал право на свободен избор. Фиц Хю не се добра до истината, но приятелят му не я оставяше на мира, решен да разчепка всичко докрай.

– Какъв смисъл имат всичките тези „как“ и „защо“, сър Уолтър? Истината е, че вие просто ме отвлякохте...

– Почакайте, почакайте – прекъсна я Уолтър. – Щом нямате годеник, значи нямате и договор. А при положение, че и Шефърд не е тук, аз се питам кой ще подпише договора за вас.

Рейна буквално изсъска отговора.

– Самата аз! И преди да се затръшкате и да посипете косите си с пел, знайте, че такава бе и изричната воля на баща ми. Той ми предостави правото да избирам между двама мъже, които ценеше високо, но загина преди да научи на кого съм се спряла. Когато е съобщил на лорд Ги, че въпросът е уреден, той е бил наясно, че ще взема за съпруг един от тези двамата. Не е знаел, горкият, колко трудно могат да се открият кандидатите или че вестта за гибелта му ще се разпространи толкова бързо, та и други мъже да изпаднат в престо̀пно изкушение.

Уолтър я изгледа, невярващ на ушите си.

– Не е възможно всичко това да е истина, госпожице!

– Разбирам, че при тези обстоятелства думите ми не звучат особено убедително. Не забравяйте обаче, че за лорд Ги баща ми вече е сключил договор; затова и ми разреши да се омъжа. Кастеланът му, лорд Хенри, се канеше да дойде на сватбата и да приеме клетва за вярност от съпруга ми, както и да вземе копия от брачния договор. Това щеше да е достатъчно – всичко щеше да е по закона и се изключваха каквито и да било

отрицателни последици.

– Не, струва ми се, че и вашата воля е необходима, за да се изключат отрицателните последици. Но Ротуел пък желае да ви притежава. Питам се какъв ли ще бъде резултатът от този конфликт.

– Не разбирам твърде много от принудителни бракове, сър Уолтър, и затова не ми е ясно какъв отговор очаквате от мен. Ако този Ротуел не ме убие преди да се завърне лорд Ги, аз ще направя всичко възможно отвлечането да стане известно на всички. Останалото си е работа между мъже. Но ви уверявам, че лорд Ги ме обича така, както обичаше и баща ми. Заради мен ще избухне война, независимо дали от брака се родят наследници или не. Но всичко това не е ваша грижа! – добави тя ядовито. – Разбрах, че единствената ви задача е просто да ме доставите на Ротуел, нали?

– Добре, а ако се съгласите да се омъжите за Ротуел?

– В такъв случай щеше ли изобщо някой да знае, че той не е мъжът, избран за мен от баща ми?

– Боже милостиви, сигурно сте полудели, щом ми говорите всички тези неща. Ако предам думите ви на Ротуел, той би имал предостатъчно основания да ви убие преди завръщането на Шефърд!

– При това положение той трябва да избие и хората, които знаят истината, ще рече всички в Клайдън. Тъй като по-скоро бих умряла от изтезания, отколкото от устата ми да излезе и едно единствено име. Лорд Ги ще разбере дали съм била принудена да се омъжа или не; можете да го кажете на Ротуел, ако искате. А сега вие ще трябва да отговаряте на моите въпроси, сър Уолтър.

Той се съгласи.

– Добре, така наистина е честно.

– Кажете ми тогава, съществува ли възможност да се омъжа доброволно за Ротуел. Очевидно е безчестен човек, но притежавали поне някакви качества, които можете да ми препоръчате?

– Истината ли искате да чуете, госпожице?

– Да, ще ми бъде от полза – забеляза тя сухо.

– В характера на този човек няма нищо положително. Но все пак става въпрос за нещата, които са важни за вас, нали? Е, добре, доста е богат, ако това ви интересува. Влиятелен е и има много васали в резултат на многочислените си бракове, ако искате да знаете. Никой от неговите хора не го обича и не го уважава и този факт се дължи на държането му, което отблъсква и обижда всекиго. Не знам дали искате да имате деца, но ако искате, от него няма да ги имате. Ще ви се наложи първо да

овдоеете и след това да се ожените отново. Всичко това обаче ще стане възможно само ако многочисленото му семейство прояви готовност да ви отстъпи част от наследството, нещо, което ми си струва крайно невероятно. Роднините му са алчни като самия него. А що се отнася до...

– Мисля, че това ми стига, сър Уолтър – прекъсна го Рейна. Лицето ѝ бе пребледняло. – Кажете ми само защо не е възможно да имам деца. Този мъж сака ли е или просто е неспособен?

– О, не, госпожице, той просто е стар. Е, не дотам стар, че да не си изпробва силите...

Тя пребледня още повече – точно според замисъла му – но очите ѝ буквално го прогориха.

– Значи, вие двамата искате да ме продадете на такъв мръсник, така ли? – просъска тя.

Той не можеше да остане безразличен, когато се засягаха такива основни въпроси.

– Знаете ли, когато човек се нуждае от пари, много-много не придирия. Такава ни е работата – с нея си вадим хляба. Ако не бяхме приели тази задача, щеше да я изпълни някой друг. Предложението на Ротуел бе твърде съблазнително – с тези пари Ранулф ще може да купи имение-то, което си е пожелал.

– Щом като иска земя, ще получи предостатъчно в мига, в който ме върне в Клайдън.

Сърцето на Уолтър буквално се обля в кръв. Ранулф щеше да го очисти, ако разбереше, че приятелят му се кани да отхвърли това предложение, и то от негово име.

– Много повече е нужно, за да промени начина си на мислене. Нали знаете, длъжен е да запази добрата си репутация на човек, който се справя с всякакви задачи... и то много успешно.

– Това ли е всичко? Та той нито е давал думата си, нито пък е получил своето възнаграждение.

– Не, не е всичко.

– Е, добре, това нормално ли е?

– Не е – призна Уолтър. – Но той мрази Ротуел – точно толкова, колкото ще го намразите и вие в най-близко бъдеще.

– Щом е така, значи няма проблем.

– Има един проблем, и то много голям – възрази ѝ той. – В нашата работа човек не бива да залага реномето си на карта.

– Нима това е валидно и когато става дума за две имения?

При тези думи Уолтър за малко да се задави. Ранулф щеше да го

убие, ако научеше, а той, Уолтър, наистина щеше да си го заслужи. Само че в този миг бе решен да поиска или всичко, или нищо.

– Забравяте положението, в което се намирате, лейди Рейна. Нима мислите, че Ранулф ще се задоволи с толкова малко, след като сте в неговите ръце и чрез брак с вас може да получи всичко. За съжаление не мога да го склоня да се ожени за вас, но... ще се съгласите с мен, че от двете злини той е по-малката, нали?

Страните на Рейна възвърнаха цвета си.

– Може пък да не споделям мнението ви. Вашият приятел е недоляган простак с маниери на най-долен селяк.

– Да, така е. – Уолтър с усмихна широко. – Но пък досега не е обичувал достатъчно с благородни дами, които да го научат на обноски. Той обаче е млад, силен и макар, че не притежава земя, не е съвсем лишен от средства – спестил е едно малко състояние.

– Няколко хиляди марки, нали? – надсмя му се тя.

– Около петнадесет хиляди – поясни Уолтър с ведър тон.

– И откъде има той тези пари? – попита тя с подозрение в гласа. – Дори и най-усърдните наемници не печелят тъй много. И как така Ротуел се е съгласил да плати толкова голяма сума?

– Ротуел поиска да наеме Ранулф на всяка цена, тъй като познаваше славата му. Първоначално предложи едва сто марки, тъй като задачата бе лесно осъществима. Ранулф обаче не се съгласи, преди сумата да достигне петстотин. Що се отнася до другия ви въпрос, да, вярно е, че наемниците са зле платени. Единствено плячката и откупите правят тази професия толкова привлекателна. Е, не може да се каже, че не сме имали успех в това занимание. При една схватка преди няколко години Ранулф плени без чужда помощ точно четиринадесет рицари. Откупът, който получи за тях, положи основата на неговото състояние. Както виждате, няма да се яви пред вас с празни ръце. Но всъщност какво ли съм се разприказвал... Както казах вече, не мога да го склоня да...

– Вие подчертавате, че той не е съгласен. А аз пък си мисля, че именно аз съм тази, която трябва да бъде предумана, след като няма да се иска благословията на графа. Ако аз не потвърдя, че е избраникът на баща ми, той ще изпадне в положението на Ротуел. Кажете ми, възможно ли е да се възпротиви на това изкушение при положение, че неговите петнадесет хиляди не могат ни най-малко да се сравнят със стойността на Клайдън.

– Опасявам се, че за него нещата не са тъй прости, милейди. Той знае отлично, че не го харесвате...

– Точно така е, не го харесвам – повтори тя с категоричен тон.

– Ето, виждате ли! Той не ще ви принуждава да се омъжите за него, тъй като отхвърля поначало тази идея. Изобщо не му и идва наум, че е възможно да го предпочетете пред Ротуел.

– Онова, което наистина предпочитам, е да не се омъжвам нито за единия, нито за другия, Дьо Брьот. И вие го знаете прекрасно. Изглежда, забравяте факта, че моите васали ще ме потърсят, и то не с костенурчата скорост, с която се придвижваме.

– А дали вашите васали ще пожелаят да ви освободят, ако решат, че при подобен опит може и да ви убием?

Очите ѝ, два разжарени въглена, се присвиха.

– Защо мислите, че ще си помислят подобно нещо?

– Ами защото тази заплаха се съдържа в писмото, което Ранулф остави във вашата стая.

– А вие бихте ли ме убили наистина?

– Не! Въпросът е обаче дали хората ви ще поемат този риск.

Тя не отговори веднага, тъй като буквално се задави от обзелия я гняв.

– Защо изобщо загатнахте, че имам някакъв избор, след като се оказва, че нямам такъв. Какво целите, Дьо Брьот? – процеди тя след малко.

– Беше ми интересно да узная какъв е вашият избор. Освен това се замислих дали не мога да повлияя някак си на Ранулф. Ако изобщо има човек, който да свърши тази работа, то това съм аз. Защото друг няма да посмее, а дори и аз общо взето се въздържа. Един опит от моя страна би имал смисъл само ако и вие сте съгласна.

– А може и да сте ме излъгали за Ротуел.

– Вярно, така е. Обаче спокойно можете да попитате и мъжете, които ни придружават – те са били на служба при него през последната година. Убеден съм, че от всички тях ще получите един и същ отговор. Струва ми се, че едва ли ще ви излъжат – първо, не са чак толкова цивилизовани и второ, нямат причини. Те просто мразят Ротуел заради злобата и жестокостта му.

– Един от моите съседи събужда в подчинените си подобни чувства. Вчера кръстосахте оръжия с част от войниците му. Бях ви благодарна в този момент.

– А сега вече не сте ни благодарна, така ли да ви разбирам? – Изражението на лицето ѝ подсказваше, че не заслужава отговор на въпроса си.

– Ще се опитам да обобщя смисъла на думите ви: Ако ви кажа, че желая да се омъжа за Фиц Хю и му предложа договор, какъвто бих сключила и с мъжа, избран за мен от баща ми, то вие ще положите усилия да подтикнете Ранулф да се ожени за мен и по този начин Ротуел отпада като съпруг. Правилно ли съм разбрала?

– Съвършено правилно.

– Докога трябва да ви дам отговора си?

– Докато лагеруваме в тези гори. – Той посочи наоколо. – Ще ми бъде нужно време, за да склоня Ранулф и ако успея, нещата трябва да се уредят още тази нощ...

Рейна затаи дъх.

– Нима е възможно да стане толкова бързо?

– Тези гори са собственост на един манастир, разположен пред нас. В случай че Ранулф се съгласи, може да ви венчае епископът, който живее постоянно в абатството. Повтарям, всичко трябва да стане още тази нощ; не бива да оставяме време за размисъл на Ранулф, защото иначе може и да се отметне.

– Знам, че не съм хубава, Дьо Брьот, но знам също, че външността ми не е за пренебрегване. Защо тогава Ранулф...

– О, това няма нищо общо с вас, госпожице; свързано е с недоверието, което той изпитва към всички дами. В миналото си е имал неприятности с тях и все още му държи влага. Поради това смятам да използвам Клайдън като примамка, нали разбирате? Когато станете съпрузи, ще имате предостатъчно време да го убедите, че може да ви има пълно доверие.

– Вашите последни думи не подслаждат разговора ни, сър Уолтър.

– Възможно е, но трябва все пак да признаете, че за разлика от Ротуел Ранулф е достатъчно млад и може да се промени.

– В такъв случай вървете, тъй като всяка секунда ми е скъпа. Нужно ми е време за размисъл.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На Уолтър му идваше да си оскубе косите от яд. В продължение на около час вече убеждаваше Ранулф, но последният не губеше търпение, изслушваше доводите на приятеля си и в крайна сметка не променяше мнението си.

Двамата бяха седнали пред огъня до палатката на Ранулф и мъчително преглъщаха безвкусната, набързо приготвена лагерна храна. Госпожицата, за която ставаше въпрос, седеше до друг огън. Сърл и Ерик я охраняваха под предлог, че искат да ѝ правят компания. Уолтър забеляза, че по време на разговора Ранулф често попоглежда към нея, но тя нито веднъж не вдигна очи към тях. Той сметна, че Ранулф не харесва външността на Рейна и затова построи тактиката си върху тази основа. Всъщност младата лейди бе по своему очарователна със светлите си очи и фините черти на лицето, но Уолтър познаваше вкуса на приятеля си, предпочитайш пищните, набити жени. Може би трябваше да смени тактиката, но все пак реши първо да каже още някоя и друга добра дума за Клайдън.

– Не те разбирам, Ранулф. В ръцете си държиш невероятна възможност – просто се оженваш за младата лейди, пък било то и принудително. Нещо повече, в нашия случай тя дори ще те вземе доброволно. Не ти ли минава през ум с какво могъщество ще те дарят годишните приходи на Клайдън? Ще имаш на разположение цели сто рицари! И още нещо – колко ли имения освен Клайдън трябва да притежава тази жена, след като има такъв приход!

– Учудва ме фактът, че не си поискал точен списък!

Уолтър поруменя. Явно Ранулф не бе доволен, че той, Уолтър, се е сближил дотолкова с младата лейди, а още по-малко се зарадва на повод за това сближаване. Уолтър му съобщи думите на Рейна, с изключение на предложението ѝ да я върне обратно в Клайдън. Но всуе! Ранулф просто не прояви никакъв интерес.

– Не ти ли е ясно, че Клайдън се равнява на бащините ти имения? – попита Уолтър и продължи веднага, преди още Ранулф да реагира при споменаването на баща му: – Не ти ли мина също през ум, че ще дадеш клетва за вярност единствено на Шефърд? За Фаринг Крос трябва да положиш клетва направо пред крал Ричард. По-добре граф, отколкото крал, и то крал, който обича да води войни. Така ще плащаш по-малко...

– Да, данта към краля е голяма, но какво ще кажеш за специалните изисквания, които поставя такова огромно владение? Ти попита ли госпожицата какъв е ленният данък? Колко васали има? За колко души носи отговорност? Желая да притежавам неголямо имение, Уолтър. Не съм си и мечтал да стана могъщ господар като баща си.

– Защото за теб тази възможност е изглеждала направо неправдоподобна. Дори цял живот да продаваш услугите си, ти никога не ще спечелиш толкова, че да придобиеш имение подобно на Клайдън. Сега обаче го получаваш буквално като подарък – не ти струва нищо, като изключим малката подробност, че се сдобиваш и със съпруга. Дори не ти се налага и да се биеш за имението.

– Ти да не мислиш, че Ротуел ще си стои безучастен в своя замък? Господарката на Клайдън си има и съседи, които я посещават с оръжие в ръце, ако случайно не си забелязал.

Уолтър повдигна рамене.

– Да, но ти ще имаш собствена армия. Можеш да поискаш също подкрепление от Шефърд. А освен това един граф по-лесно ще ти помогне, отколкото кралят.

– Може и да си прав, но всичко това не ме интересува. Нищо на този свят не е в състояние да ме обезщети за главоболията, които ще ми причинят младата лейди и нейните дами. За Бога, Уолтър, не забелязали ли какво пълчище е прибрала под крилото си?

– Нима *това* е единственото, което те отблъсква?

– Не, *тя* ме отблъсква. Не понасям да ми да ми се месят в живота, а още по-малко някакъв мъник, който ми се пише за великан и си мисли, че може да командва мъжете както си поиска.

На Уолтър му идеше да се размее на глас. Сега вече бе наясно, че може да промени убеждението на Ранулф – той просто не можеше да забрави обидите, с които го обсипа Рейна.

– Тя може и да е безумно смело същество, но не забравяй, че е имала достатъчно време, за да овладее хората си. Просто ѝ е нужен съпруг, който да я постави на отреденото ѝ място. – Ранулф изръмжа и Уолтър реши да извади и последните си козове. – Ти не си ли мислил по въпроса, че и за Фаринг Крос ще ти трябва съпруга?

– Разбира се, ще си взема някоя здрава селска мома.

Уолтър го изглежда изумен, но сега вече Ранулф сам му връчи оръжието в ръцете.

– А кой ще се занимава с домакинството ти, с дрехите, почистването и готвенето? Може би смяташ, че слугите работят, защото има

работа, така ли? Или пък ще приемат най-охотно заповеди от жена, спадаща към техния кръг само защото си благоволил да я направиш своя съпруга?

– Като казвам, че...

– Приятелю Ранулф, проявяваш твърдоглавие, присъщо на глупец. Не, позволи ми да се доизкажа – добави той бързо, забелязал, че Фиц Хю се мръщи. – Ако напъхаш меч в ръцете на някое селянче, то превръща ли се в рицар, а?

Ранулф изръмжа отново.

– Що за глупости ми приказваш?

– Точно така. Знаеш колко години са необходими, за да се обучи един рицар, нали? По същия начин и жената не се превръща в дама за един ден. И нея я възпитават години наред; защото не се ражда дама. Само не ми разправяй, че възнамеряваш да живееш като скот, докато твоята селяндурка се научи да се държи като дама. Питам се също от кого ли пък ще усвои необходимите умения. Ще ти отговоря: от някоя благородна дама, естествено. Да, но коя ли дама ще падне толкова ниско, а, как мислиш? Каквото и да е възнаграждението.

– Престани, Уолтър!

– Наистина, престанете, Дьо Брют – достигна звънък женски глас до слуха им. Рейна пристъпи в сиянието на огъня, който топлеше двамата мъже. Зад гърба ѝ изникнаха и Сърл и Ерик. – Мисля, че ако досега не сте постигнали съгласие, ще трябва да се откажете. Не е нужно да ме предлагат насила на някой мъж. Идеята произхожда от вас, а не от мен; от него пък още по-малко. Съгласих се по една единствено причина. Вие ми го обрисовахте в положителни краски, за разлика от Ротуел. Но очевидно Ротуел е истинският мъж, който вярва в силите си, убеден, че е в състояние да властва над Клайдън. А вашият приятел явно се съмнява в способностите си и не може да ръководи такова голямо имение.

Уолтър простена високо. Думите на тази жена бяха най-лошото, което можеше да се случи. Да сравняваш Ранулф с Ротуел бе само по себе си опасно; да се твърди обаче, че Ротуел е и по-мъжественият от двамата, бе нещо ужасно! Просто не можеше да му го побере главата – тази жена поставяше под съмнение не само способностите на Ранулф, а и храбростта му, загатвайки, че той се бои от предизвикателството, наречено Клайдън.

Ранулф скочи от мястото си още преди Рейна да се доизкаже и Уолтър нямаше да се учуди никак, ако той я сграбчеше и започнеше да я тресе във въздуха. Ранулф буквално бе онемял от гняв, в очите му

святкаха мълнии и... Бог да е на помощ на младата жена, но тя сякаш не изпитваше никакъв страх. Нещо повече, дори не престана да му се надсмива.

– Поправете ме, ако греша, сър! Или може би искате да кажете, че се отказвате от Клайдън, защото аз ви внушавам страх, така ли?

При тези думи Ранулф просъска през зъби:

– Уолтър, оседлай кон за нея. Отиваме в абатството.

При тези думи Ранулф се отдалечи с маршова стъпка, за да вземе собствения си кон. Изумен, Уолтър впи поглед в младата жена – тя се усмихваше.

– Направихте го нарочно, нали?

Тя повдигна рамене.

– Стори ми се, че ви трябва помощ. Самият вие казахте, че по-добре да взема него, отколкото Ротуел, нали?

– Той никога не ще ви прости онова, което загатнахте току-що.

Тя отново повдигна рамене.

– Е, ако е толкова глупав и не осъзнае, че за негово собствено добро съм го подтикнала да вземе правилното решение, то проблемът си остава негов.

– По-скоро е ваш проблем – обади се тихо Сърл зад гърба ѝ.

Ерик побърза да се съгласи с приятеля си.

– Сигурна ли сте, милейди, че наистина искате да се омъжите за него?

– Правилният въпрос гласи дали искам да се омъжа за Ротуел, човека, в чиито ръце искахте да ме натикате – всички вие.

При тези думи тя обърна гръб на тримата мъже, чиито лица се бяха налели с кръв и се отправи да си търси кон.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Ранулф разбираше отлично, че е станал жертва на хитър ход, но го успокояваше мисълта, че ще накара Рейна да се кае за извършената манипулация. В този момент обаче не бе склонен да се отдава на яда си. Младата лейди проявяваше готовност да сключи договор с него и той бе наясно, че независимо дали му харесва или не, на такъв договор се гледа като на най-важната съставка на брака.

Лукавата госпожица продиктува съвсем отчетливо договорните условия на младия монах, когото им предложиха за писар.

За разговора им дадоха малко помещение. Уолтър и Сърл бяха свидетели на Ранулф, а монахът – на Рейна. Ранулф предпочиташе първо да разговаря с нея насаме, но тя настоя да приключат колкото се може по-бързо. Очевидно бе убедена, че той е доволен, тъй като му предлагаше същото, което щеше да получи и лорд Джон дьо Ласел – ето, най-сетне научи неговото име.

Патер Джофри се съгласи да ги венчае и внезапно Ранулф се досети, че малката интрига на Уолтър всъщност бе нож с две остриета. Младата лейди можеше да потърси убежище при епископа и Ранулф наистина се удиви, че тя не го стори. Бе убеден, че тази мисъл не може да не я е спходила. Защото тя едва ли истински желаше да се омъжи за него – твърде недвусмислено бе изразила лошото си мнение. Но в присъствието на свещеника Рейна нито за миг не прояви колебание. Откакто пристъпиха манастирските порти, тя се държеше спокойно и се владееше отлично.

– Сър Ранулф, ваше право е да узнаете какво ще получите преди да пристъпим към писменото изложение на отделните точки.

Той изпръхтя – това официално обръщение не му беше по вкуса, а тя се усмихна широко, когато дочу този смешен звук и продължи:

– Тъй като баща ми е покойник, а аз съм негова единствена наследничка, идвам при вас не само със зестра, а и с цялото си имущество. Освен замъка Клайдън с принадлежащите му земи и мелница то включва още две имения, Брент Тауър и Рот Хил. Те не са особено големи, но не са и съвсем малки. Освен това притежавам два чифлика близо до Рот Хил, както и три укрепени рицарски имения в близост до Шефърд с принадлежащите към тях села.

Думите на Рейна направиха силно впечатление на Ранулф, но

Уолтър не престана да разсъждава по чутото и попита:

– Кои от тези имоти предлагате за зестра?

– Мисля, че се изразих пределно ясно – привнасям в брака ни цялата собственост на баща си. Искам обаче да задържа половината от наследството, ако със сър Ранулф се случи нещо преди да са се родили деца от брака. Ако обаче се появи дете, което е бъдещият наследник, желая да запазя Клайдън до края на живота си и след смъртта ми да премине в ръцете на детето. В случай, че се помина преди сър Ранулф, естествено всичко остава у него, тъй като нямам семейство и следователно никой няма да изяви претенции.

– Е, Ранулф, тези условия приемливи ли са? – попита Уолтър.

Всичко това бе дори повече от приемливо – младата лейди наистина му даваше всичко, което притежава. Само че не бе напълно сигурен дали някъде не е заложила невидим капан. Затова вместо да отговори на Уолтър, той се обърна направо към Рейна:

– Вие обявихте, че ако умра, държите да си получите обратно половината от имуществото. За кого е тогава другата половина?

Тя го изгледа, сякаш не е наред в главата.

– Обикновено след смъртта на съпруга роднините му започват битка за имуществото, и то за цялото. Нещо, което лорд Ги желае да предотврати. Роднините на лорд Джон например щяха със сигурност да поискат половината; същото се отнася и до роднините на лорд Ричард, ако пръв бе поискал ръката ми. Така че за когото и да се бях омъжила, винаги щях да отстъпя половината от собствеността си. Както споменах вече, това е валидно и за вас. Единственото, което искам, е да ми завещаете половината от вашето имущество в случай, че напуснете пръв този свят. Подробностите можем да обсъдим по-късно.

Ранулф смръщи чело.

– Не сте ли свършили още?

Рейна поклати глава.

– Досега споменах единствено личните си имоти. Длъжна съм обаче да добавя, че получих обратно още две ленни владения – от двама васали, които починаха. Единият от тях не е оставил наследници; другият има дъщеричка, а аз съм нейна настойничка. Всъщност в кръстоносния поход загина и трети васал, мъж с трима сина. Най-възрастният от тях вече се закле, че ще ме следва във всичките ми начинания, включително и с имуществото си.

Ранулф не обърна внимание на стона, изтръгнал се от устата на Уолтър. Двамата бяха изумени от размера на богатството й.

– Колко васали потеглиха с баща ви към Божи гроб?

– Четирима – отвърна тя. – Уилям дьо Брус остава при лорд Ги. Същото се отнася и до нашите рицари-охранители, макар че вече загубихме двама от тях – споменах този безотраден факт, когато ви представих вдовиците им. И още – синът на сър Уилям ми се закле във вярност от името на баща си. Той управлява един от семейните ни домове, както и мост, на който се плаща дан – също мой.

Ранулф започна силно да се притеснява, но все пак попита:

– И това е всичко, нали?

Тя отново поклати глава.

– Имам още трима васали, които не придружиха баща ми. Сър Джон стопанисва чифлик и четиристотин уврата земя близо до Бедфорд, сър Гижо – имение и мелница, които биха могли да изхранят поне трима рицари. И накрая сър Саймън – запознах ви вече с дъщеря му Илейн. Той се грижи за нашата резиденция във Фортуик, за една мелница и два добре уредени двореца.

Звущите, които заизлизаха от гърлото на Уолтър, станаха още по-силни. Поразен от чутото, Ранулф просто не знаеше какво да каже – та Клайдън превъзхождаше значително собствеността на баща му. Все пак намери сили да запита:

– Колко рицаря е длъжен да ви изпрати лорд Саймън?

– Ако имам нужда от тях, мога да поискам дванадесет за четиридесет дни. А ако се интересувате от дохода на имота, става въпрос за сума от двеста и четиридесет марки годишно.

– Добре, а колко получавате от другите?

– Петнадесет и половина.

Ранулф пресметна бързо сумата и каза с подозрение в гласа:

– Да, но общо се получава доход от петстотин и петдесет, милейди. А остатъкът, откъде идва той? И не ми казвайте, че е само от полските ви имоти!

Рейна му отговори спокойно и търпеливо:

– Не, полските имоти носят годишен приход от осемстотин марки. Поради факта, че съм настойник на два чифлика със села, се прибавят още сто и петдесет. А градът и крепостта Бъркънхем...

– Какво, Бъркънхем ли! – извикаха двамата мъже в един глас. – Нима градът Бъркънхем ви принадлежи! – продължи Ранулф.

– Да, заедно с крепостта, която я пази – отвърна Рейна. – Познавате ли Бъркънхем?

– Кой не знае Бъркънхем? Голям град! Почти колкото Линкълн!

– Правилно – обади се младата жена, но в гласа и не се долавяше и следа от самодоволство. – Бъркънхем е и най-доходоносната част от моето имущество – данъците и налозите надхвърлят петстотин марки годишно. Тъкмо той е ленното владение, което си получих обратно. За съжаление обаче с допълнителния доход от него ще разполагам едва след Архангеловден.

– Питам се обаче защо баща ви е решил да предаде в чужди ръце владение, носещо по-висок доход дори и от Клайдън.

Рейна се усмихна при тези думи.

– Явно, че досега не сте си имали работа с търговската гилдия, сър Ранулф. Бъркънхем наистина е най-ценното владение, което притежавам, но също така е вярно, че е и най-трудното за стопанисване – ако човек не живее там, се губи ужасно много време. Баща ми най-охотно се освободи от него.

– И сега този проблем става мой, така ли? – изпръхтя Ранулф.

– Не е речено. – Тя го изгледа неодобрително. – Просто ще трябва да решите дали да го запазите или пък да го дадете на някой от вашите или моите хора. Можете да ошастливите сър Уолтър, например. – В гласа ѝ прозвуча подигравателна нотка. – Притежава мазен език и ще се справи великолепно с алчните търговци.

– За Бога, Ранулф! – възкликна ужасен Уолтър. – Да не си и помислял да ми даваш това...

– Така ти се пада, като ми надrobi тази попара – изръмжа тихо Ранулф, след което се обърна отново към Рейна: – Ако това е всичко, нека се занимаем с подробностите, които досега разглеждахме твърде едностранчиво. И така, милейди, какво очаквате *вие* от мен?

– Притежавам куп полски имоти и безценни трофеи от Обетованата земя. Пари обаче сега нямам. Мога да разчитам на тях едва след жътва и с настъпването на арендните плащания на Архангеловден.

– Как е възможно? Нима са ви ограбили? Разбойниците ли...

– О, не, нищо подобно – прекъсна го тя. – Кръстоносните походи, сър Ранулф, не са евтино начинание. За издръжката на дружината, която поведе, баща ми вложи половината от нашето богатство, включително злато и благородни камъни. Взе със себе си почти всички коне, както и петдесет бойци.

– Тази ли е причината, поради която отбраната на замъка бе тъй недостатъчна?

Монахът вдигна учуден поглед, а Рейна порумения.

– Донякъде да. Наложил се да заменя състава и работата вече бе

свършена наполовина, когато загубих нови тридесет души във войната. След като баща ми напусна Клайдън, Фортуик и Брент Тауър бяха нападнати. Например в Брент Тауър опожариха селото и цялата реколта преди моите хора да се притекат на помощ – следователно предната година не съм получила от там никакъв приход. Разходите по възстановяването също бяха високи; освен това трябваше да помогнем и на селяните с хранителни припаси. После плениха сър Саймън и поискаха откуп за него. Това ми струва почти всички останали налични средства. А фактът, че загубих точно онези от хората си, на които бях платила вече за цяла година, не облекчи в никакъв случай опитите ми да им намеря бързо заместници. Изобщо, споходиха ме куп неудачи. Затова в последните месеци на годината направих нещо, което баща ми не би сторил никога – наех за охрана на замъка бойци на служба при рицарите. Когато получих данъците и налозите, успях да наема петдесет нови бойци.

– Не са много за такъв голям замък, но ми се стори, че твърде малко от тях се включиха в бойни действия – забеляза Ранулф.

Тя го изгледа втренчено, след което заговори отново:

– Само през последните две седмици хората ми бяха толкова малко. Омъжената дъщеря на лейди Маргарет ми беше на гости и се нуждаеше от десет души охрана, когато си тръгна обратно за Лондон. Други десет бяха необходими на сър Арнулф; той се отправи за Бъркнхем като мой наместник. Един от управителите ми поиска помощ, защото в една от резиденциите имаше случай на убийство и едва преди четири дни му изпратих един рицар с петима пешаци. Знам, че броят им не е достатъчен, но нямах повече налични пари.

– Все пак остават приходите от миналата година.

– Да, година, изпълнена с бедствия. В Рот Хил пожар изпепели всички сгради във външния двор, включително и хамбарите. Крепостните насипи и стени там отдавна се нуждаят от поправка. Започнахме да ги обновяваме, но работата все още не е приключила. Бяха откраднати сто овце; същото сполетя и стадото говеда. Предполагам, че всичко това е организирали Фалкес дьо Рошфор. Следователно трябваше да купя отново добитък, както и коне за гарнизона, макар че все още не съм успяла да снабдя всички с коне. А освен това...

– Значи очаквате от мен пари.

– Да, но не чак толкова много – само за поправката в Рот Хил, както и за непредвидени разходи преди Архангеловден. Вашите хора ще увеличат охраната на замъка, макар че и Рот Хил и Брент Тауър се нуждаят от подкрепления. Също така няма да е зле, ако имахме и повече

коне. Тези изисквания ще ви притеснят ли особено?

Преди да отговори, той се понавъси.

– Знаете вече на какво съм способен и че вашите изисквания няма да ме затруднят. Но как стоят нещата със задължителния налог, който васалите трябва да платят по случай сватбата ви?

– Това плащане е задължително, само когато се омъжва най-голямата дъщеря на лорда, но аз вече не съм такава, а сюзерен на васалите си. Те не са длъжни да дават своята лепта, когато техният лорд или тяхната лейди встъпват в брак. Пък и тези пари покриват единствено разходите по самия сватбен обряд и намирането им няма да представлява трудност. В Клайдън притежаваме предостатъчно хранителни запаси и няма опасност да умрем от глад.

Ранулф бе обзет от остро недоволство. Как бе възможно да му предлага толкова много и да не получава почти нищо насреща. Вярно, все някой мъж щеше да се възползва от случая, но въпреки всичко онзи лорд Джон или Ричард, когото госпожичата е предпочитала, можеха да ѝ донесат огромно богатство или да ѝ предложат влиянието на семействата си. Тъкмо тези неща той не можеше да ѝ даде. Нямахме никакви връзки, роднини не го подкрепяха, а му липсваше и онази власт, на която можеше да разчита господарката на замъка. Но явно тя не бе наясно по този въпрос, защото в противен случай нямаше да спомене, че ако той умре, е готова да предостави половината от състоянието си на неговото семейство.

При тази мисъл и нейната огромна значимост Ранулф буквално се вцепени – трябваше да обсъди този въпрос с Рейна, но не и в присъствието на трети лица.

Той поглед в монаха.

– Не записвате всичко, нали?

– Не, господарю, само размерите на имуществото, което ви се полага, договореностите в случай на смърт и сумата, която ще платите вие. Сега трябва само да се изброят вашите имоти, след което можете да се върнете при патер Джофри и да произнесете брачната клетва. По-късно ще потвърдим законосъобразността на този договор, а пълните копия ще бъдат готови до утре.

Ранулф все още не започваше да говори. Всичко в него се бунтуваше против необходимостта да спомене жалкото имущество, което внасяше в този брак. Но монахът чакаше...

– Той привнася около седем хиляди марки – обади се внезапно Рейна, без да ѝ трепне гласът. – Половината от имуществото му.

Монахът изглеждаше направо ужасен от ниския размер на сумата.

– Да, обаче...

– Никакво обаче – прекъсна го тя невъздържано, след което добави с малко по-умерен тон: – Сър Ранулф е съгласен също така да ме дари с деца, да пази и закриля според силите си моите хора и моето имущество, както и... да не ме бие, тъй като е мъж с необикновени ръст и сила и може без да иска да ме убие с един-единствен удар.

Очите на всички се насочиха към Ранулф, а лицето му се наля с кръв. Нейното последно условие бе нещо нечувано. Та един мъж имаше правото да пердаши жена си, независимо дали е виновна или не. Самият монах първи щеше да обърне внимание върху това правило. Във всеки случай тя засегна един въпрос, на който до този момент не бе обърнал внимание. Рейна бе толкова крехка, че той в никакъв случай не би посмял да вдигне юмрук срещу нея; защото стореше ли го, наистина щеше да я убие.

Но защо намесваше в договора децата? Нима се опасяваше, че ще я пренебрегне като жена, че възнамерява да заграби всичко, което тя притежава, за да я захвърли след това в ъгъла? Колкото и да бе съблазнителна тази мисъл, той никога не би постъпил по този начин. Боже мили! Та той получаваше толкова много, че бе въпрос на чест да се отнася с най-голямо уважение към нея.

– Е-е, съгласен ли сте с гореказаното, сър Ранулф? – попита монахът колебливо.

– Да. – Той кимна сърдито. – Но желая да разговарям с благородната дама, преди да се състави окончателният текст.

Той се изправи, сграбчи младата жена за ръката и буквално я извлече от помещението, преди още да се е опомнила. Тя реши, че се кани да я набие за последно преди подписването на договора. Вярно, че рискува много и се озова в безизходно положение, но в замяна на това наложи волята си. Защото Ранулф се съгласи с условията й *преди* да напуснат стаята.

Той се закова на място в мига, в който затвориха вратата и тя затаи дъх. Идеше й да затвори очи, но той не биваше да забележи, че се страхува. Наистина заслужаваше да я удари; нали го призна пред свидетели за свой „повелител и господар“! Наистина бе чиста лудост да се подчини на този напълно чужд мъж. Нямахше право да му се противопоставя дори и да продаде земята и. Длъжна бе и пред съда да се явява заедно с него. Допусна той да придобие огромна власт, въпреки че с всичките си действие показваше неприязънта си към нея. Друга възможност обаче

не съществуваше. Не и онзи стар алчен мъж, чиято единствена мисъл бе да умножи богатството си.

Винаги, когато си спомнеш за Ротуел, я побиваха тръпки. Не вярваше напълно на сър Уолтър, но се убеди, че е прав, след като разпита някои от наемниците на стареца. Този Ранулф щеше поне да оцени земята – нали пестеше от толкова отдавна, за да придобие най-сетне собствен имот! Освен това бе способен да властва над Клайдън. Именно по тази причина тя не се нае да потърси помощта на монаха; още повече, че той едва ли можеше да ѝ я осигури. А и още нещо – в случай на нападение този гигант щеше да свърши много по-добра работа както от Джон, така и от Ричард. Всъщност едва ли се бе родил човекът, който да победи бъдещия ѝ съпруг.

– Ще ми кажете ли, милейди, защо настоявате за тези смешни условия? – попита Ранулф тихо, но и несдържано. – Да не искате да кажете, че не съм способен да защитавам вас и вашите хора?

Рейна въздъхна с облекчение. До този момент не бе разговарял тъй меко с нея. Поне нямаше да я размаже още в самото начало.

– Нищо подобно. Дори съм убедена, че сте в състояние по най-добрия начин да предпазите Клайдън от гибел.

Не можеше да повярва на ушите си. Нима точно *тя* му правеше комплимент? Невероятно!

– Бяхте на друго мнение по-рано в лагера – възрази той.

– Не говорете глу... – Тя прехапа устни. Боже мили, трябваше да съдържа езика си в присъствието на този мъж. – Ах, да длъжна съм да ви се извиня заради обидните забележки. Бях доста изнервена и всъщност не съм мислила точно това, което е излязло от устата ми.

– Добре, но след като мислите, че съм способен да защитавам Клайдън, защо тогава държите всичко да се запише в договора?

– Това условие, както и останалите, са нещо като възглавница, която трябва да смекчи действието на последното условие.

Той смръщи вежди.

– Играете си с огъня, като поставяте всички тези изисквания.

– Така е – призна тя и сведе поглед. – Но вие се съгласихте, нали? Знаем също, че беше излишно да споменавам децата. Ако зачена от вас, позицията ви само ще се закрепи – просто Ротуел или който и да е друг не ще се опита да ви убие, за да се добере до мен.

– Струва ми се, че говорите за съпружеското сношение, сякаш е съвсем просто нещо. Питам се обаче дали сте готова за него.

Въпросът я пообърка малко.

– Да – прошепна тя неуверено.

– Още тази нощ ли?

Погледът ѝ потърси очите му.

– Нали знаете, че тази церемония тук все още не е всичко. Трябва да вдигнем сватба и в Клайдън – в присъствието на васалите и сър Хенри. Помислих си, че можем и да почакаме дотогава...

– А, така ли? Значи връщаме се в Клайдън без действителен брак и вашите васали, които ни очакват там, ме изхвърлят. Не, милейди, няма да ви позволя да прекратите действието на вашето съглашение. И тъй като поискахте деца, ще се заемем с този въпрос по най-бързия начин.

Нейният буен темперамент накара бузите ѝ да пламнат. Той щеше да го стори – явно искаше да ѝ го върне за сцената пред монаха. Тя бе наясно, че не го привлича и че всъщност той не желае да се люби с нея. Вероятно нямаше и да потърси физическа близост, ако тя не бе поискала наследници в присъствието на странични лица.

Устните на Рейна изтъняха.

– Това ли е всичко?

За нейно учудване на лицето му се изписа несигурност.

– По една случайност не това бе причината, поради която ви помолих да излезете от стаята.

Можеше, разбира се, да му припомни, че не я е молил, а направо я издърпа насила, но реши този път да си премълчи. Явно не му бе лесно да започне.

– Веднъж вече ме нарекохте рицар от ниско потекло.

– Да, а вие признахте, че съм права – рече тя, учудена, че този факт го смущава.

– Щом е така, защо тогава споменавате моето семейство? Нали знаете, че не съм роден в законен брак?

– Предполагам, че един от вашите родители е от високо потекло – в противен случай нямаше да ви въздигнат в рицарско звание. И след като всички знаем, че е обичайно мъжете най-безразборно да пилеят семето си, според мен не майка ви е от благороден род, а по-скоро вашият баща. Права ли съм?

Сега бе негов ред да стисне устни.

– Да, права сте!

– Той покойник ли е?

– За мен е мъртъв! В целия си досегашен живот съм се срещал с него само два пъти милейди. Бях деветгодишен, когато той за пръв път благоволи изобщо да забележи присъствието ми – макар и да знаеше

много добре, че ме има на този свят.

– Но все пак ви е признал, след като сте се обучавал за рицар.

– Нищо подобно. Той си има наследник и не се нуждае от мен. Както впрочем и аз от него. Дори и моят природен брат да умре, пак не бих приел нищо от него. Твърде късно е вече.

– Засрамете се! Не бива да се ожесточавате толкова – реши се да го упрекне тя. – Не е речено, че баща ви трябва да пренебрегне законния наследник, за да ви въздигне. Затова вие не бива да...

– А кой е казал, че наследникът е законен, милейди? Брат ми също е незаконороден, и то с няколко години по-млад от мен. Късметът му се дължи на простия факт, че майка му е била *дама* – лека жена, но все пак дама.

Рейна просто не знаеше какво да каже в този миг. Всъщност неговите проблеми не биваше да я занимават, но той ѝ довери мъката си и тя не можеше да остане безучастна. Вече не го възприемаше като чужд човек и освен това... да, наистина се разгневи от несправедливостта, извършена спрямо него.

– Постъпили са крайно нечестно спрямо вас и се налага отново да ви се извиня. Вашето огорчение наистина е основателно. Когато един мъж трябва да избере своя наследник, който е негова плът и кръв, той е длъжен да действа по закон. А законът казва, че най-стариият син наследява всичко. Кой е този човек, сър Ранулф?

Нейната разпаленост го изненада. Вярно, че бяха постъпили несправедливо с него, но не очакваше, че и тя, благородната дама, споделя мнението му и не защитава своите.

Той махна пренебрежително с ръка.

– Всичко това вече няма никакво значение, но баща ми не бива да получава нищо от вас. Затова, в случай че умра, постановявам цялото ваше имущество да ви се върне. Освен това трябва да получите не само половината от моята собственост, а всичко, което притежавам в момента на смъртта. Настоявам това мое изискване да намери място в договора.

Тя не можеше да повярва на ушите си и го изгледа с широко разтворени очи.

– Добре... щом искате така.

– А ясно ли ви е, че ако се свържете с мен, няма да получите помощ от никого другия?

– Да. – Тя успя да овладее гласа си. – Няма да стане нужда да ми помага който и да било. А ако се случи нещо извънредно, ние можем да

разчитаме на Шефърд.

Особено чувство обзе Ранулф, когато тя спомена „ние“. В живота му до този момент думичката „ние“ нямаше никакво значение. Тази жена обаче доказа, че умее да разсъждава разумно... поне в този разговор. Разбира се, нямаше предвид онези условия, които според нея трябваше непременно да присъстват в договора. Спомни си за тях и я повдигна във въздуха. Лицето ѝ се изравни с неговото.

– Добре, постигнахме съгласие и е време да приключим с цялата тази сделка. Но едно трябва да ви е ясно, генералче: Вие успяхте да се спасите от юмруците ми, обаче нищо не може да ми попречи, ако заслужавате, да запозная вашите задни части с дланта си. Така че не се опитвайте да ме предизвиквате, ясно ли е?

Той я постави обратно на земята и я завлече в помещението, предвидено за официалната церемония. Рейна и Ранулф положиха брачната клетва и сключиха мир с целувка. Мир ли? Младата жена се запита дали ще изживее отново някога това състояние.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

До този момент Рейна никога не бе изпитвала страх от друг човек. Затова не ѝ бе лесно да се примири с мисълта, че се бои от мъж. Израснала бе под закрилата на своите родители, далеч от трудностите, с които се сблъсква всяка жена, но все пак не бе сляпа за суровата действителност. Родителите ѝ я обичаха много и изпълняваха всяко нейно желание. Преди шест години обаче майка ѝ почина и баща ѝ започна да глези дъщеря си още повече. Не ѝ бяха изпратили дори да я възпитават в Шефърд, тъй като майка ѝ не желаше да изпуска от очи единственото си дете. Рейна научи у дома да борави с иглата и кросното, да чете и да пише. Усвои латински, френски и дори рядко използвания английски език. Овлaдa и най-необходимото по стопанисването на имението – както вътре в дома, така и извън него. Можеше също да взема решения от финансово и правно естество, макар и да си признаваше, че са ѝ твърде скучни.

Разбира се, чувството на страх не ѝ е чуждо, например при смъртта на майка ѝ или когато баща ѝ потегли на кръстоносен поход и я остави сама да управлява Клайдън, подкрепяна единствено от няколко васала, или пък при вестта за неговата смърт. Когато Фалкес дьо Рошфор изпрати войните си, за да я отвлекат, тя изпита страх от възможния успех на противника, но не и от самия Дьо Рошфор. Не се изплаши дори и когато той се промъкна със зли помисли в стаята ѝ. Единственото, което изпита, бе гняв, толкова силен, че разпореди за изпроводяк да го хвърлят във водния ров.

Ако бе успял да я омъжи за себе си, сигурно щеше да ѝ внуши страх, който щеше да преодолее, убивайки своя похитител. Баща ѝ не харесваше този мъж и тя възприе неговата преценка. Ето защо изобщо и не включваше сър Фалкес в числото на възможните женихи.

Но ето, стана така, че я грабна друг, човек, от когото се боеше, макар и да не ѝ минаваше през ум да го убива. Не би и посмяла да опита. Този страх съществуваше наистина, но той не бе безграничен и всъщност първопричината му бе друга.

В този момент обаче я гложеше остра боязън, тъй като с приближаването си към лагера тя се приближаваше и към оповестеното от него физическо съединение. Като се изключеше това обстоятелство, много неща говореха вече в полза на Ранулф. Вярно, че той не бе нито първият

й избраник, нито дори вторият, но можеше да бъде спокойно трети, ако се бе запознал по друг начин с нея. Все пак Фиц Хю притежаваше не малко положителни качества.

Сигурно никога нямаше да се насити да го гледа, макар че той не биваше да разбере, че е извънредно привлекателен мъж. Наблюдава го как борави с меч си и сръчността му й направи силно впечатление; а според Уолтър в битката при замъка приятелят му беше показал далеч не всичко, на което е способен. Ранулф бе свикнал да предвожда бойци, но имаше и още нещо – самите те го желяха за свой предводител. Възшност примерите за подобна лоялност далеч не бяха тъй много. Той бе млад и силен, а явно обичаше и животните, съдейки по държането на кафявата котка, която се намести върху рамото му, докато яздеше. Освен това Ранулф нямаше никакви странични задължения. Лорд Джон и лорд Ричард например щяха да се разкъсват между имотите на Рейна, своите собствени имоти, както и тези на семейството им. Ранулф обаче щеше да се посвети на Клайдън и поради тази причина се превръщаше в най-добрият избор.

Да, твърде много неща говореха в негова полза, но не малко го показваха и в недобра светлина. Основният проблем, който стоеше пред Рейна, бе внушителният му ръст, представляващ сам по себе си мощно оръжие. Гневливостта му също не позволяваше на доброто настроение да се изяви. А и това ужасно възпитание! Фактът, че не се доверява на дамите и не желае да си има работа с тях, едва ли щеше да облекчи съжителството й с него. Освен това поведението му бе твърде непредсказуемо. Та можеше ли някой дори и да си помисли, че ще отблъсне с лека ръка имение като Клайдън?

Опасяваше се и от отношението му към Теодрик – трябваше на всяка цена да накара Ранулф да забрави неприятния инцидент. По-нататък щеше да стане ясно и как се отнася с крепостните.

Запита се дали ще се съобразява с чувствата й. Знаеше, че не я харесва – не веднъж се бе отнасял твърде грубо с нея. Особено я притесняваше фактът, че този мъж притежава вече властта да я обижда и посрамва по свое усмотрение. Може би доброто в него ще надделее, помисли си тя. Оставаше й единствено надеждата, че този брак не е най-голямата грешка в нейния живот.

Конят й подтичваше спокойно зад жребеца на Ранулф, тъй като не бързаха за никъде. Рейна се надяваше през нощта да останат в манастира – там сигурно щяха да й се притекат на помощ, ако ги извикаше. Но този път късметът й изневери.

Отец Джофри им предложи две отделни спални. Вярно, че младоженецът едва ли щеше да се въздържи да не посети през нощта невестата си, но все пак присъствието на монасите смекчаваше донякъде нейния страх. Но Ранулф не прие предложението.

Рейна не се чувстваше „омъжена“, но скоро нещата щяха да се променят. Досети се за онова, което я очаква през нощта и се разтрепери цялата. Защото знаеше какво ще се случи. До този момент си представяше как ще стане всичко с Ричард или пък с Джон, но с великана... фантазията ѝ се оказа безсилна. По-рано се радваше на първата брачна нощ, тъй като бе настъпило времето да опознае любовта. В този миг обаче... Започна да се обсипва с упреци, че с детинското си желание само подтикна Ранулф да се люби още тази нощ с нея. Не можа да сдържи устата си и ето, трябваше бързо-бързо да привикне с мисълта, че е омъжена жена.

И все пак получи известна отсрочка. Спряха пред палатката на Ранулф, той скочи от коня и кимна с глава към входа ѝ.

– Влезте и правете, каквото искате. Скоро ще дойда и аз.

Това „скоро“ продължи около два часа, факт, който според нея означаваше, че и Ранулф пристъпва с колебание към брачния акт. Дори нещо повече – този гигант се нуждаеше очевидно от две делви вино, дарени от отец Джофри по случай тържествения случай. Рейна също би пийнала малко вино, но вместо това получи две неща: първо, вода от глинената стомна в палатката на Ранулф и второ, възможността да се запознае с блудницата на Ранулф, здрава, висока мома, която приличаше на Едуина. Това същество се обтягаше в леглото, облегло на лакти и с широко разкрасени колена. През живота си Рейна не бе виждала по-предизвикателна и неприлична поза. Срещата изненада и двете жени, тъй като проститутката очевидно не бе в палатката за да помага на Рейна, а просто очакваше по своя си начин завръщането на Ранулф. Несъмнено никой не я бе предупредил, че великанът се е оженил; в противен случай едва ли щеше да се осмели да се показва тъй нагло и подканващо.

Рейна не успя дори да се разгневи, тъй като момичето скочи ужасено от мястото си, зареди някакви извинения и горещо я заумолява да не казва на господаря, че е дошла тук непоканена.

– Е, след като вече си тук...

– Мей, господарке – изтръгна се от гърлото на девойката. – Името ми е Мей.

– Добре, Мей, в такъв случай можеш да ми развържеш връзките на корсета – рече Рейна сухо. – И понеже се омъжих за лорда, очаквам

повече да не ми се мяркаш пред очите. Утре се връщаме в Клайдън. Ясно ти е, че не бива да обикаляш тези места, нали?

Мей само кимна с глава. Не можеше да повярва, че се е измъкнала толкова леко. Веднъж дори я бяха бичували по заповедна една лейди, тъй като благородната господарка заподозря мъжа си, че е бил при Мей. А имаше и случаи, в които дами, обзети от ревност, дори убиваха леки жени. Тъкмо затова Мей следваше мъжките отряди по пътя им – в лагерите дами нямаше, а пък жените на простите бойци нямаха власт над нея и не съществуваше опасност да я убият. Щом като лордът се е оженил, вече не желаше да си има вземане-даване с него. Не си заслужаваше да рискува своя живот заради любовта. Нека в бъдеще жените в Клайдън да се заемат с господаря. Вероятно щеше да опре до тях, ако тази лейди наистина бе толкова равнодушна, колкото й се стори.

Мей се държеше твърде неспокойно. Рейна изпита съчувствие към нея и я пусна да си ходи още преди момата да затегне още повече възлите, вместо да ги разхлаби. Рейна довърши работата сама – нещо също толкова трудно, колкото и обличането без чужда помощ. Почти целият ден се чувстваше полугола без елечето си и късите панталони, които Кенрик пропусна да вземе от стаята ѝ в нощта на отвличането. Добре че момъкът бе взел поне чифт обувки. Върхът на този кошмарен ден щеше да настъпи, ако като капак на всичко се бе омъжила и боса.

Палатката бе пълна с най-различни предмети, което обаче не я учуди особено, тъй като съпругът ѝ така или иначе бе наемник и вероятно мъкнеше цялото си имущество със себе си, когато бе на път. Съзря заключена каса за пари и ценности, както и малка ракла, в която сигурно имаше не много дрехи. Върху нея бе поставен съд с вода, до него бе хвърлена кърпа. Трябваше поне да се поизмие малко, тъй като за истинска баня не можеше да става и дума. Няколко стола бяха наредени около една кръгла маса, а върху нея имаше съдини от глина чаши, и маслени лампи. Ложето се състоеше от дебел, широк и много дълъг дюшек, направен специално за великана. За нейно учудване чаршафите и завивките бяха от извънредно фина материя – завивката от мека вълна, а чаршафите от тънък лен. В ъгъла бе разположен сандък с най-различни оръжия, някои от които се подаваха навън, особено един меч като онзи, който носеше Ранулф. А върху сандъка бе полегнала... котка.

В първия момент Рейна се позачуди, че в палатката има и втори посетител, който в тъмното бе втренчил в нея искрящите си жълти очи. Още в следващия миг обаче ѝ стана приятно, че ще си общува с някого, който не ще ѝ противоречи. Рейна обичаше котките. В Клайдън те се

хранеха не по-зле от ловните кучета, тъй като съвестно ограничаваха броя на гризачите в замъка.

Присъствието на котката доказваше предположението ѝ, че това е любимото животно на великана. Доста странен бе наистина фактът, че този огромен, навъсен мъж може да е влюбен в такава малка и при това грозна животинка. В края си опашката ѝ например бе прекъснатата, а козината бе къса и рядка, защото в храната ѝ явно отсъстваха както млякото, така и яйцата. На някои места по кожата ѝ се бяха образували зачервени петна, което свидетелстваше за наличие на много бълхи. Иначе животното изглеждаше мило и общително. Рейна го извика нежно, то се приближи към нея и се отърка доверчиво в крака ѝ. Тя се приведе, почеса го зад ушите и то замърка доволно. Младата жена се усмихна. Поне на това място се намери някой, който да я хареса истински.

Рейна остана само по риза и започна да се мие, разговаряйки с котката, която пък се потриваше в краката ѝ и отговаряше със силно мъркане. Откри, че звуците, издавани от животното, я успокояват, а тъкмо от спокойствие имаше нужда в този момент. После разрови раклата на Ранулф и най-сетне намери гребен.

Но разресването на косите не ѝ отне много време, макар че къдриците бяха доста разрошени. Нямаше никакъв смисъл да разсъждава по въпроса какво е задържало Ранулф. Той щеше да дойде, когато почувства, че е готов да се любят. Мина ѝ през ум да поспи малко, но веднага осъзна, че едва ли ще намери покой.

Накрая взе котката на ръце и седна с нея в средата на леглото; реши да си убие времето с лов на бълхи. Животното, което се оказа женско, явно хареса тази процедура. Вгълбена в заниманието си, Рейна не забеляза кога съпругът ѝ е влязъл в палатката – котката обаче го чу. Само за миг мъркането ѝ премина в ядовито съскане и тя издраска злобно младата жена, очевидно в знак на благодарност за предположението ѝ, че е мило, общително и доверчиво същество.

Не повярва на очите си, когато котката изскочи от скута ѝ и влетя право в ръцете на Ранулф. Той обаче не се учуди ни най-малко, от което следваше, че става въпрос за съвсем нормален, ежедневен ритуал. И все пак Рейна се поразсърди, докато потриваше драскотината от вътрешната страна на бедрото си. За последен път предлагаше помощта си на това капризно зверче – още повече, че в този миг неговите бълхи се прескачаха тъкмо в нейното легло.

Ранулф не я удостои изобщо с поглед, зает с любимката си. Затова младата жена реши да изтръска ленените чаршафи от бълхите. Внезапно

в палатката без предизвестие влезе Кенрик и Рейна побърза да се пхне под завивката.

Сигурно с времето щеше да свикне с този ритуал. Младият паж имаше доста задължения и едно от тях бе да снесе оръжията от тялото на съпруга ѝ и да го разсъблече. Да, но в Клайдън например към стаята на лорда имаше предверие. Може би Ранулф щеше да склони да се съблича там. А може пък и изобщо да не поискам да стои далеч от мен, докато го събличат, помисли си тя, наблюдавайки мълчаливо процедурата.

Боже милостиви, няма тези издатини под долната му дреха бяха истински? След миг ги видя и пое дълбоко въздух. Да, истински бяха – едри мускулни влакна, потрепващи при всяко движение. Тео се бе опитал да ѝ ги опише, но тя не пожела да го изслуша. Той е красив, а кожата му е като злато, бе ѝ казал той и думите му отговаряха напълно на истината. Рейна изпита нещо като ревност, загдето Тео е видял цялото тяло на Ранулф – тук, в палатката, тя трябваше да почака още малко, докато и последната дреха падне от гърба му. Трябваше да прояви търпение. Съпругът ѝ отпрати Кенрик и се отправи към съда с вода, за да се измие. Досети се за присъствието ѝ, едва когато забеляза, че кърпата е влажна. Обърна се рязко и я загледа с теменужените си очи.

– Вие... вие още не сте ли заспали?

Рейна почувства, че в гърдата ѝ трепна зрънце надежда, което обаче отмря. Та нали сама видя какви жени предпочита, жени, на които тя не приличаше ни най-малко. Естествено, че се е надявал да спя, мина ѝ през ума. Бе дал необмислено обещание и сега вече явно съжаляваше за него. В противен случай нямаше да се забави толкова, нали?

Е, след като не я искаха, нямаше да остане. Някой ден сигурно щяха да се любят, но това щеше да стане едва тогава, когато и двамата свикнеха с тази мисъл.

Рейна се изправи в средата на леглото. Най-абсурдното в случая бе, че вместо да почувства облекчение от такова едно развитие на събитията, тя бе сякаш малко разочарована.

– Не, все още не съм заспала – отвърна тя спокойно, но с високо вдигната глава. – Почаках ви, за да ми кажете къде ще почивам тази нощ. – Нека само се осмели да я нарече лъжкия!

Той обаче не я нарече никак, а само я изгледа продължително и кърпата се изплъзна от ръцете му.

За нейна изненада – а може би и за негова – той продума с дрезгав глас:

– Ще спите тук... при мен. – Продължи да я гледа втренчено сякаш

не можеше да повярва на очите си. А после дръпна рязко дантеления кант на долните си гащи и те се разкъсаха.

Очите на младата жена се разшириха. В този миг Рейна реши, че Ранулф се кани да се нахвърли върху ѝ. Предположението ѝ се оказа почти вярно. Великанът се метна върху ложето и я притисна с едната си ръка. Дъхът ѝ буквално спря, а още в следващия миг се лиши и от тънката си риза.

– Почакайте...

– Девствена ли сте?

Изобщо не изчака отговора ѝ – значи бе безразличен към нея. Нещо я жегна. Явно, след като не можеше да се отклони от задължението си, той желаше всичко да приключи колкото се може по-бързо. Щеше ли в противен случай да притисне само за някакъв си мизерен миг своите устни към нейните и след това да се нахвърли върху тялото ѝ? Е, като е така, тя също можеше да приеме неговия начин на действие. Най-добре всичко да приключи по-бързо. Така щеше поне да е наясно от какво да се страхува следващия път... ако изобщо имаше следващ път.

За миг Рейна си помисли, че ще я размаже, но не се случи нищо подобно. Усети как прониква в нея, но не изпита очакваната разкъсваща болка; напротив, всичко премина леко и гладко. Нима соковете ѝ са се раздвижили само при вида на красивото му тяло? И то още преди да я докосне? Бе стъписана. Почувства, че в нея се надига наслада, несравнима с никое друго усещане. И в този момент, едва в този момент нещо буквално я разкъса на парчета.

Тежките му устни задушиха нейния вик. Как ли успяваше този мъж да достигне устните ѝ и едновременно с това да прониква в утробата ѝ? Може би всичко се дължеше на изключително дългите му крака, които го правеха да изглежда толкова висок. А може би и на начина, по който гърбът му се огъваше над нея като някакъв свод? Във всеки случай все още не бе размазана... изключение правеха единствено устните ѝ. В тази област имаше още какво да се желае. Във всичко друго обаче той беше направо... Боже милостиви, сега пък какво става? Странно, съпругът ѝ застана продължително и високо. Но учудването ѝ трая само миг – защото разбра, че за него любовният акт е приключил.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Рейна се раздвижи предпазливо и провери състоянието си. Не бе истински наранена. Устните я наболяваха, а между бедрата си чувстваше лека болка. Във всеки случай нямаше нищо счупено, въпреки че след като достигна върха си, Ранулф се строполи с цялата си тежест върху ѝ.

Но я бяха заблудили. Уенда например твърдеше, че „това“ е нещо великолепно. Сигурно и Едуина споделяше същото мнение, след като му се отдаваше тъй често и охотно. Рейна не бе склонна да нарече преживяното великолепно, но от друга страна то не бе толкова страшно, колкото си мислеше, преди да се люби с великана. Вече бе загубила девствеността си и реши, че вече не бива да се плаши от плътската любов, макар че всъщност и не държеше особено на нея.

Съпругът ѝ все още спеше и тя побърза да се облече. Стори ѝ се безсмислено да го наблюдава такъв беззащитен, тъй като се разсейваше. Трябваше да съсредоточи мислите си върху куп важни въпроси, например как да обясни случилото се на лорд Саймън, който сигурно вече я очакваше в Клайдън.

Събуди я всъщност шум, долитащ отвън. Тя излезе пред палатката и забеляза, че около стотина мъже се приготвяха за тръгване. Скри се зад няколко храста и удовлетвори природните си потребности. Върна се обратно и Лензо ѝ поднесе за закуска чаша бира и парче пресен хляб. Тя благодари на юношата, без да му се усмихне и той побърза да се оттегли. Момчето сигурно боравеше сръчно с оръжието, след като го обучаваше самият Ранулф, но що се отнася до вежливостта и възпитанието, присъщи на истинския рицар, имаше да се желае още твърде много. Струваше си оръженосците да останат с впечатлението, че все още им се сърди заради тяхното участие в отвличането. И двамата бяха длъжни да разберат веднъж завинаги, че войнските качества не са единственото, което трябва да притежава един рицар. Те все още нямаха добри обноски, липсваше им зрелостта, необходима в обществото, не бяха и достатъчно вежливи спрямо дамите. Длъжни бяха да овладеят тези качества, но най-вече нормите за общуване с благородните дами. Рейна възприемаше остро отсъствието на някои ненарушими правила, които трябваше да се спазват, пък било то и когато отвличаха дама.

Някой отново се приближи към нея – беше онази лицемерка,

котката, която отново започна да се отърква в краката ѝ. Рейна я изгледа намръщена.

– Аха, значи отново ми се мазниш, а? Да не си мислиш, че не съм разбрала що за стока си?

В отговор прозвуча само едно „мяу“. Приблужи се Лензо с купа хранителни отпадъци в ръце и животното се спусна стремглаво срещу му. Рейна само поклати глава. Не ѝ се искаше да се заиграва отново с глупавото животно, макар че можеше и да ѝ се наложи – съпругът ѝ очевидно възнамеряваше да вземе котката със себе си.

От палатката долетя някакво трополене и тя се отправи натам. В мига, в който разтвори процепа и светлината на утринното пролетно слънце нахлу вътре, Ранулф се втренчи в нея с подозрение.

– Къде е лейди Ела? – попита той навъсен.

Рейна се вцепени.

– Не знаех, че в лагера има и друга дама.

– Това е котката ми – поясни той.

– О! – За момент Рейна изгуби дар слово, след което попита:

– Нима сте нарекли котката си лейди Ела?

– Да! – отвърна той доволно, в погледа му проблеснаха весели искрици и на лицето му се появи подобие на усмивка – видът му бе направо фантастичен.

– Съименицата ви е най-умната котка, която познавам. Затова и названието „лейди“ ѝ подхожда – продължи той.

Рейна се запита за коя ли дама става въпрос. Изглежда, че Ранулф не държеше особено на нея.

– Вашата Ела...

– Лейди Ела, моля.

– В момента лейди Ела закусва – процеди Рейна. Беше обидно, че се налага да титулува глупавото животно, но все още не желаше да спори с младоженеца. – Да извикам ли вашия оръженосец?

– Още не!

Той се изправи в леглото и лененият чаршаф се свлече в скута му. Рейна се загледа встрани. Тази широка, златиста гръд привличаше погледа ѝ като магнит, макар и упорито да се съпротивляваше на изкушението.

– Съблечете се.

Тя го изгледа невярваща.

– Не ви разбрах добре.

– Напротив, много добре ме разбрахте! – В дълбокия му глас се

прокрадна топла нотка. – Искам да се убедя, че не съм сънувал миналата нощ, че наистина сте били моя.

– Достатъчно е само да хвърлите поглед на чаршафите и веднага ще разберете, че сте ме притежавали.

Той последва съвета ѝ и изруга. На долния чаршаф имаше голямо петно кръв.

– Боже мили, да не съм ви убил?

– Едва ли – отвърна Рейна, а теменужените очи отново се впиха в нея. – Приличам ли ви на мъртва?

Лицето му помръкна.

– Приличате ми точно на благородната дама, за която се ожених. Искам да знам обаче дали е сън онова, което се крие под вашите дрехи? Съблечете се, и то по-бързо. Защото в противен случай ще ви...

– Стойте, където сте и не се приближавайте – извика тя с остър тон в мига, в който той отметна ления чаршаф от коленете си. Струваше ѝ не малко усилие да го гледа право в лицето и да не отмества погледа си надолу, но все пак успя да се овладее. – Но преди да направите още някоя глупост помислете само какво ни предстои днес. Ако не тръгнем веднага, ще пристигнем в Клайдън по тъмно и моите хора няма да ме познаят лесно. И бездруго ще ми е трудно да обясня на лорд Саймън като как съм се омъжила тъкмо за човека, който ме е отвлякъл. Не искам да си имам проблеми с влизането в собствения си замък, и то само защото благоволявате да се излежавате цяла сутрин.

Той я загледа остро и дълго време не продума нищо. Най-накрая само повдигна рамене.

– Добре. Мога да почакам и до вечерта.

Аха, значи *това* е имал предвид, помисли си тя и избяга с облекчение от палатката. Смяташе да осъществи първоначалния си план и до втората брачна церемония да спи сама. Макари да загуби девствеността си, тя все още не се смяташе за омъжена – първо Ранулф трябваше да положи клетва за вярност пред лорд Хенри.

Рейна бе намислила вече какво точно да каже на Саймън Фиц Осбърн и останалите васали, но докато седеше пред Ранулф на огромния му кон, промени замисъла си. Великанът не ѝ разреши да язди на собствения си кон, тъй като все още ѝ нямаше доверие. Държеше тя да му бъде под ръка, за да не разбунни хората си срещу него. Рейна реши да не го разубеждава – съпругът ѝ сам трябваше да достигне до извода, че тя приема сериозно брака им и не възнамерява да се освободи от него.

Обясни му, че що се отнася до васалите ѝ, ще е значително по-

просто, ако те двамата се престорят, че все още не са женени, но че възнамеряват да го сторят в най-близко време. Кажеше ли на хората си, че се е омъжила тъй бързо и тайно, щяха да възникнат подозрения дали не е била принудена насила да сключи брак. Рейна държеше васалите ѝ да приемат Ранулф без всякакви задни мисли. Следователно се налагаше да ги извести колкото се може по-бързо, че именно той е мъжът, когото е избрала за спътник в живота.

Макар и с нежелание, той се съгласи с доводите ѝ. Разбира се, успокояваше го фактът, че притежава копията на брачния договор и винаги можеше да ги покаже, в случай че Рейна започне някакви нечестни действия спрямо него. Наложил се Ранулф да съобщи и на своите хора за замислената измама и те незабавно проявиха готовност да потвърдят, че сватбата все още не се е състояла. Рейна се надяваше, че е пресметнала всички възможности, но, разбира се, бе наясно, че винаги може да се случи нещо неочаквано. В този миг обаче не ѝ бе лесно да разсъждава съвсем ясно, тъй като я бяха обгърнали две силни, мускулести мъжки ръце. Като капак на всичко все още се чувстваше объркана от случилото се сутринта.

Не бе никак наясно как съпругът ѝ приема нейната голота. Но дори и да не одобряваше тялото ѝ, той не бе в състояние да отхвърли законността на скрепения договор, тъй като отне невинността ѝ. Защо тогава поиска да я види гола? Дали щеше да пожелае онова, което види? Ужасен ли бе от фигурата ѝ? Само потвърждение на някое предположение ли искаше или пък го беше яд, че е забравил как изглежда жена му?

Той смяташе, че е сънувал как са се любили и думите му ѝ се сториха доста обидни. Дори и да не му е било приятно, тя все пак предпочиташе да споделят впечатленията си. Очевидно двамата не бяха преживели заедно станалото. Ако бе забелязала, че е пиян и затова не помни какво е вършил, тя може би щеше да го отблъсне... а може би и не. Но сега вече бе късно за каквито и да било предположения. Оставаше ѝ един-единствен изход – да се погрижи следващия път Ранулф да не идва при нея пиян.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Рейна бе посрещната с възторжени възгласи, а през това време Ра-нулф не пророни нито дума. Внезапно обаче виковете секнаха – бяха го познали. От портите мълчаливо занаизлизаха групи мълчаливи мъже, които се струпаха зад него, за да му отрежат пътя за отстъпление. Не бе в състояние да им попречи. Истински обезпокоен обаче се почувства едва във вътрешния двор. Там се бяха събрали над сто пешаци и поне петнадесет рицари – някои от тях въоръжени само с меч, а други в пълно бойно снаряжение. От жилищното крило прииждаха все повече и повече мъже. Явно, едва в този момент бяха узнали, че господарката се е прибрала.

– Всичко е наред, милорд – прошепна му Рейна в мига, в който той дръпна юздите и запря коня пред малката армия. – Това са само двама от моите васали с рицарите и пешаците си. Нали ви казах, че заради нападението над замъка изпратих да повикат на помощ лорд Саймън! Очевидно на път за насам е взел със себе си и сър Джон.

– Кой Джон? Вашият тъй дългоочакван годеник ли?

– Не, моят васал, сър Джон Редфърд. Той е човек с твърди, ясни и непоколебими възгледи за живота. Първото му впечатление за вас ще го следва неотменно цял живот. Той има трима рицари и петнадесет бойци. Останалите са хора на сър Саймън. Виждам, че и сър Мейър се е завърнал. Той е онзи рицар-охранител, когото изпратих да помогне на моя управител. Той, както и сър Арнулф са от около, четири години при нас. И двамата се представят отлично, но тъй като са част от свитата, вие ще трябва да решите дали договорите им ще бъдат подновени или не.

– Не искате ли и вие да имате право на глас?

– Няма да е зле, ако в някои случаи се допитвате и до мен – отвърна тя, – но... не, не, окончателното решение ще бъде ваше.

– А мъжът с ръка на меча, който се приближава насам с тежка стъпка да не е вашият лорд Саймън?

Рейна трепна и отстъпи назад, стресната от агресивните нотки в гласа му.

– Да, но нека аз разговарям с него. Няма да е зле, ако сега ме снемете на земята и дръпнете ръцете си от мен. Нали разбирате, не бива да си помислят, че все още съм ваша пленничка.

– Това заповед ли е, милейди?

– Не бих се одързостила да ви давам заповеди, милорд.

– Охо! – изръмжа той. – А тази сутрин в палатката? Не ми ли заповядахте да тръгваме?

Рейна поруменя. Ранулф слезе от коня и я постави на земята непосредствено пред себе си. Дори отдръпна ръцете си от нея.

– Лейди Рейна, да не сте ранена? – бяха първите думи на Саймън, когато застана пред тях.

– Ни най-малко – отвърна тя с усмивка. – Трябва да знаете, Саймън, че преживях изключителни приключения и те ми доставиха огромно удоволствие.

Погледът, който мъжът отправи към Ранулф, не беше враждебен, но в държането му се долавяше някаква престореност. Саймън бе не особено висок здравеняк на средна възраст, което означаваше, че по време на разговора трябваше да гледа Ранулф отдолу нагоре – нещо, което никой високопоставен лорд не обича.

Взряна в Ранулф, Рейна побърза да каже:

– Позволете да ви представя сър Ранулф Фиц Хю. Сър Ранулф, моят приближен лорд Саймън Фиц Осбърн.

– Да, но това не е ли човекът, който... – обади се Саймън с колеблив глас.

Тя го прекъсна насред думата.

– Било е недоразумение, Саймън. Той не ме е отвлякъл заради себе си, а за някой си лорд Ротуел, който го е излъгал, че съм била негова годеница, но съм била отказала да встъпя в брак с него. То се знае, сър Ранулф е човек на честта и когато го уверих, че не познавам никакъв лорд Ротуел, той веднага ме върна тук. Не е негова грешката, че е бил заблуден от един подлец, който е искал да ме вземе с цената на всичко. Този Ротуел е същата стока като Дьо Рошфор и аз се радвам, че сте дошли тук толкова бързо. Трябва да поговорим какво да правим с безсрамния ми съсед, макар че ми се ще на първо време да отложим този въпрос, и то заради предстоящата ми сватба, която също ще трябва да обсъдим. – При тези думи Саймън изгледа Ранулф с подозрение и тя побърза да добави:

– А вие кога дойдохте?

– Тази сутрин... и веднага научих за съобщението, което са намерили във вашата стая.

– О... това ли... – рече тя с престорена усмивка. – Признайте, че е било много хитро и е изпълнило задачата си, нали, Саймън? Защото нито една дума от написаното не отговаря на истината. Я погледнете сър

Ранулф! Протича ли ви на човек, който ще убие беззащитна жена само и само да избегне някоя жалка схватка? Ако ни бяхте преследвали, нямаше да застрашите живота ми ни най-малко, но вие сте избрали по-добрата възможност и сте останали тук. Защото Дьо Рошфор само чака сгоден случай да се нахвърли върху Клайдън. Сигурно не е знаел, че не съм тук, иначе отдавна да е нападнал замъка. Нямате представа колко бях разтревожена и как само се надявах, че сте пристигнали и ако се наложи, ще отблъснете всяко нападение.

Саймън възприе думите ѝ по начина, по който бяха и замислени – като похвала, а не като обвинение, че не се е притекъл своевременно на помощ на своя съюзерен.

– Приближете се, Джон, Мейър. – Рейна даде знак на останалите двама рицари. – Държа да ви представя мъжа, който повярва на словата на една благородна дама и по този начин се лиши безвъзвратно от цяло състояние. Ранулф Фиц Хю. – Тя се обърна към Саймън. – Разбирате ли, той можеше и да не ми повярва. Но той сметна, че моята дума тежи много повече от уверенията на онзи лорд Ротуел. – Рейна не можа да сдържи усмивката си, тъй като се досещаше какви мисли се въртят в главата на Ранулф. Той сигурно се питаше дали все пак не го е излъгала. Тя се позабави лукаво за миг-два, след което продължи:

– Едва ли ще представлява някаква трудност да потвърдите истинността на думите ми. Затова ще помоля някой от господата да успокои сър Ранулф по този въпрос. И така, била ли съм някога сгодена за някой си лорд Ротуел?

В отговор отекна трикратно, решително „не“, а Джон Редфърд, който бе по-възрастен от Саймън, добави с рязък тон:

– Тя ще се омъжва за Джон дьо Ласел. Разбира се, ако тоя момък успее някой ден да се добере някак до Клайдън, нещо, в което все повече и повече започвам да се съмнявам.

– Не бъдете толкова жесток към него – упрекна го меко Рейна. – Лорд Джон е имал трудности, които са го задържали. А що се отнася до сватбата, промених решението си. Елате всички вътре и на вечеря ще поговорим за това. Но първо трябва да известя дамите си, че съм жива и здрава, а искам и да проверя дали не са се поразпуснали през време на отсъствието ми. Саймън, моля ви, поемете временно домакинските задължения, представете вашите мъже на гостите и ги поздравете с „добре дошли“ от мое име. – Най-сетне тя се обърна и към Ранулф: – Скоро ще дойда в залата да ви правя компания. – Усмихна се дръзко. – И ви уверявам, милорд, че моето „скоро“ ще настъпи много по-скоро от вашето

„след малко“.

Тя се досещаше, че никак не му се иска да я загуби от погледа си, но не можеше да стори нищо. Рейна се стрелна нагоре по стълбите и изчезна в жилищното крило. Ранулф остана сред хората ѝ и останалите рицари те се струпаха около него. Нямахше основание да се страхува. Обяснението на Рейна, че той и войните му са желани гости го предпази от враждебни въпроси, а Саймън изпълни нареждането на младата лейди. Той представи един на друг рицарите от двете групи и ги придружи бавно до жилищното крило, разговаряйки с тях за всичко друго освен за отвлечането.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

– Тео, какво означава всичко това?

– Рейна, слава Богу!

Рейна не очакваше да намери в стаята си Тео, и то привързан в тъгъла.

– Да разбирам ли, че си прекарал по този начин времето докато ме е нямало? – попита тя, невярваща на очите си.

– Не, Уенда ме откри вчера и ме развърза. После предадохме листа със съобщението на сър Уилям. Още не е оздравял, но вече не го тресе и не блънува. Когато прочетох известието, се ужасих и реших да ви последвам незабавно. Обаче сър Уилям ми забрани. Вчера вечерта отново се опитах, но онзи негодник Обер ме хвана и заповяда да ме завържат. Само да ми се мерне, ще го очистя.

– Разбира се, че няма да го убиеш – прекъсна го строго Рейна, но едва сдържаше усмивката си, докато го развързваше. – Глупаво момче такова, нима си си мислел, че можеш да сториш нещо? Приличам ли ти на човек, комуто това малко приключение е навредило? Би трябвало и сам да се досетиш, че за мен опасност не е имало. Много съм скъпа и затова никой не ще се наеме да ме убие, преди да се омъжа.

– Как мога да предположа, че ти няма нищо, след като тъкмо той ви е отвлякъл? – попита той.

– Е, що се отнася до него, не е чак толкова лош! Все пак той ме върна тук, нали?

– Да, но като негова жена – добави Тео навъсено.

– Ти откъде знаеш?

Очите на момчето станаха големи и кръгли.

– Казах го на шега!

– Не, не е шега.

– Рейна! – изкрещя той. – Как можяхте? Нали знаете какви чувства храня към него?

– Да не ревнуваш, скъпи мой?

– О, не... мисля, че не – отвърна той замислен. – Щом като не може да бъде мой, нека тогава бъде ваш този тип. Но защо точно той, Рейна? Нима не сте имали никакъв друг избор?

– Не, няхах. Но най-смешното е, че трябваше доста да го уговарят, докато се съгласи да се ожени – поясни тя с трезв глас. – Той не ме е

отвякъл за себе си, а за някакъв стар лорд, който го наел за тази работа. Наистина не бе лесно да го убедя да ме вземе той, вместо да ме дава на лорда.

– Това означава ли, че вие го искате?

– Имаше две възможности – или дъртакът, или той. – Повече обяснения не бяха нужни. – А сега ми помогни да се преоблека, но по-бързичко. Не бива да го оставям дълго сред васалите си.

– А те как се отнесоха към този набързо сключен брак?

– Те все още не знаят, че съм омъжена и не бива да го узнаят. Не бива да издаваш никому какво съм ти казала – дори и на Уенда. Така и така ще празнуваме тук голяма сватба. Нека всички си мислят, че втората сватба е първата. Ще им съобщя официално, че Ранулф се е съгласил да се ожени за мен и че аз го желая за съпруг. Така никой няма да си помисли, че съм била принудена да се омъжа насила. Не желая да се отнасят към Ранулф с недоверие.

– Да, но ако искате да се освободите от него, сега е моментът да го сторите – преди да съобщите на сър Саймън, че ще сключите брак с великана.

– Аз го искам за съпруг, Тео. Обмислих въпроса от всички страни и стигнах до извода, че той е подходящият човек за Клайдън. Нито Джон, нито пък Ричард са в състояние да се посветят изцяло на Клайдън, Ранулф Фиц Хю обаче ще го стори. Той не притежава собствена земя, няма семейство и допълнителни задължения, които да го отклонят от грижите за хората и имотите на Клайдън. Освен това не е бедняк и с парите си ще успее да запуши дупките в нашите финанси.

– Е, тогава Клайдън ще го обикне. А с вас как стоят нещата?

Рейна отклони поглед встрани.

– Когато най-сетне той се реши да встъпи в брак, стана нещо, което направи взетото решение необратимо. Не знам, може един ден и да съжалявам за стореното.

– Е, как беше? – ухили се Тео.

Тя разбра прекрасно какво има предвид момъкът и го изгледа укоризнено.

– Това не те засяга ни най-малко.

– Ах, Рейна – започна той с ласкав тон и усмивката му стана още по-широка, – моля ви, разкажете ми какво съм пропуснал.

– Щом като толкова държиш за знаеш – беше бързо и грубо.

– О, сега наистина започвам да ревнувам.

– Тъпак – подигра го тя. – Той го направи по-бързо, отколкото ми

трябва, за да се изпияка. Само не ми разправяй, че обичаш да се любиш бързо. И не ме дразни, че ще ти отвъртя някой шамар.

Рейна се канеше да облече най-красивата си рокля за разговора със Саймън и Джон, но Тео настоя да я запази за сватбата. Затова тя избра втората най-хубава рокля от яркочервено кадифе с широки камбанообразни ръкави, скъсени в предната си част. Под тях се подаваха тесните, дълги ръкави на наситеножълтата долна рокля, която също искреше изпод дълбокото V-образно деколте и страничния срез, стигащ до края на бедрата. Коланът бе от златни брънки, захванати под талията, които се спускаха до колената.

Тео я заговаря да сплете косата ѝ на плитки, хванати от жълти ленти. Рейна реши, че с плитки ще изглежда по-млада, нещо, на което в момента не държеше. Тео обаче не се съгласи с нея. Той се закле, че никога не е изглеждала по-красива. И така, суетата победи, макар иначе Рейна да не бе суетна. Тео ѝ обясни, че трябва да е красива за младоженеца и че този стремеж е както желателен, така и съвсем естествен.

Рейна трябваше да признае пред себе си, че така изглежда някак си по-привлекателна. Същото потвърди и скъпото стъкло огледало, в което фигурата и чертите ѝ изпъкваха много по-ясно, отколкото в полирана стомана. При това положение не си струваше да се съмнява във верността на поговорката, че много по-лесно се ръководи един мъж, който харесва външността на жена си. Във всички случаи още същата вечер щеше да разбере дали поговорката отговаря на истината. Защото Ранулф Фиц Хю сигурно вече се сърдеше, че го кара да чака.

Откри го заедно с Джон и Саймън – тримата мъже разговаряха задълбочено по въпросите на сеитбата и темата очевидно го вълнуваше. В държането му нямаше и следа от яд заради дългото ѝ отсъствие и по всичко личеше, че му е безразлично дали тя му е пред погледа или не. Реши да се поотдръпне тихо, но внезапно Джон я съзря и я поздрави.

В мига, в който и другите двама мъже се обърнаха към нея, тя се усмихна насила. Разочарованието ѝ се подсили от факта, че Ранулф не реагира на появата ѝ, но тя умееше да се преструва и затова никой не забеляза истинските ѝ чувства.

– Не искам да попрача на разговора ви, господа. Държа само да кажа, че не съм ви забравила. Трябва само да свърша някои неща и ще се присъединя към вас.

Ранулф отвори уста, за да изрази своето несъгласие, но Саймън го изпревари.

– Милейди, моля ви. Вие знаете, че обикновено съм търпелив

човек, но не и когато някой е събудил любопитството ми. Хайде, разкажете ни какво ви накара да промените мнението си относно младия Дьо Ласел.

При тези думи тя изглежда Ранулф с широко разтворени, невинни очи.

– Нима не сте им казали нищо? Засрамете се, сър! Нима сте си, помислили, че някой все още се съмнява във вас? – Поставяйки по този начин Ранулф на мястото му, тя реши, че вече му е отмъстила за претърпяното разочарование и затова се обърна към васалите си: – Макар познанството ми със сър Ранулф да е съвсем кратко, успях да се убедя, че той е подходящият мъж – и за Клайдън, и за мен.

– Значи иска да се ожени за вас, така ли? – попита Джон Редфърд и в тона му не пролича кой знае каква изненада.

– Той е съгласен да встъпи в брак с мен – уточни Рейна. – Всъщност, оказа се, че не е лесно да го убеди човек, но накрая и той стигна до извода, че този съюз е разумен. Първоначално се колебаеше, тъй като не притежава земи, но от друга страна разполага с достатъчно средства да си купи добро имение, ако поиска. А фактът, че няма задължения към друг лорд, го превръща в идеалното решение за Клайдън.

– В такъв случай предложението произтича от вас, така ли?

– Да, от мен. – Рейна изрече тази лъжа без никакви угризения. – Разгледах въпроса от всички възможни страни и след като не открих нищо, срещу което може да се възпротивите, предложих на сър Ранулф съответния договор и той го одобри. И така, съзирате ли някакво основание да не приемете сър Ранулф за ваш сюзерен, макар и да знаете, че именно той е мъжът, когото съм избрала?

При въпрос, зададен по този начин, едва ли някой би се осмелил да повдигне каквито и да било възражения. Затова двамата васали я увериха с готовност, че са съгласни с нейното решение.

– Как мислите, дали и другите ми васали ще се присъединят към вашето мнение? – обърна се Рейна към Саймън.

– Защо не? И те като нас смятат, че вече е крайно време да се омъжите... и то за мъж, одобрен от вашия баща.

– Това е добре. Защото вече съм изпратила вестоносци до всички, както и до сър Хенри. Сватбата ще се състои, когато всички се съберат. А, още нещо... Саймън, ако баща ми беше жив, щеше несъмнено да изпита уважение и възхищение към много от качествата на сър Ранулф. Вие го познавахте много добре и знаете, че в един мъж той ценеше най-много от всичко правдивостта, честта, силата и способностите. Е, добре,

в силата и способностите на сър Ранулф не може да се усъмни никой, а що се отнася до правдивостта и честта, аз лично мога да потвърдя съществуването им. Баща ми щеше да е много доволен.

Последните й думи успокоиха окончателно мъжете. Остатъкът от вечерта премина приятно, най-вече поради факта, че Рейна отново покани Уолтър на масата на лорда. Решението й допадна на Ранулф и в резултат на присъствието на остроумния и весел Уолтър на масата се възцари ведра атмосфера.

Все пак малко след края на вечерята Саймън се обърна към младата жена и изрази последното си опасение:

– Сигурна ли сте, че постъпвате правилно, милейди? Да не би това хубаво мъжко лице да ви е повлияло повече, отколкото трябва?

Рейна се разсмя.

– Чуйте ме, Саймън. Вие ме познавате отлично. Мислите ли наистина, че за мен външният вид на един мъж е по-важен от благого на Клайдън? Изобщо не си правя илюзии, че сър Ранулф иска мен и само мен. Не! Просто той се поддаде на същото изкушение, което щяха да изпитат и Ричард или Джон, ако бях предложила брачен съюз на някой от тях. Любовното заслепление няма място в брак, основан на разума. Така че нищо подобно не ми е повлияло, когато съм го избирала. Той е силен и...

– Силен ли? Та този мъж е истински великан, милейди, ако случайно не сте забелязали още.

Тя се засмя тихо, съзирайки страхопочитанието, изписано на лицето му.

– Така е, прав сте. Трябваше само да го видите, как разпилява като пилци хората на Дьо Рошфор. Той сам изби половината от тях още преди да им хрумне да бягат. Мисля, че ще ви бъде от голяма полза, ако ви потърбва някой ден, Саймън! И още нещо – той ще е тук и няма да кръс-тосва околностите, за да наглежда имения, които нямат нищо общо с Клайдън.

Саймън бе удовлетворен от разговора. Рейна обаче трябваше да разреши още една трудност – разпределянето на местата за спане. Най-накрая се озова насаме с Ранулф и вече не можеше да отлага този въпрос. Реши да го изпрати в покоите на лорда, тъй като в Клайдън Саймън винаги заемаше стаята в западната кула; настани се там и този път. Стаята на лорда подхождаше на Ранулф. Само че тя все още не възнамеряваше да я споделя с него.

Разбира се, решението й щеше по-скоро да го облекчи, отколкото

да го ядоса. Единственото, от което се страхуваше, бе изразеното от него желание да види съпругата си разсъблечена. Но сигурно вече е забравил, помисли си тя. А ако случайно подхванеше наново тази тема, знаеше какво да му отговори. Не знаеше обаче дали ще приеме обясненията ѝ.

И така, двамата бяха седнали пред камината и Ранулф понечи да каже нещо, но Рейна го изпревари.

– Последвайте ме, милорд.

Един от слугите ги очакваше в основата на стълбището с лампа в ръка. Лензо вече бе занесъл горе доспехите на Ранулф, с изключение на меча. Юношата бе легнал полузаспал върху сламен чувал в предверието, но когато Рейна и Ранулф влязоха, се стресна и разтвори широко очи.

– Да знаете само каква стая са ви отредили, Ранулф – възкликна Лензо въодушевено. – Като съкровищница е.

Рейна се усмихна и пристъпи в просторното помещение. Осветена от множество канделабри, двете стаи бяха подготвени отлично.

– Ето някои от ценностите, завладени от баща ми в Кипър – поясни Рейна и посочи финия турски килим, заемащ по-голямата част от пода, както и два гигантски гоблена с чуждоземни орнаменти. – Стигна ли и до вас вестта, че кралят е завзел острова?

– Не. Никога не съм се вълнувал особено какво става далеч от границите на Англия – отвърна Ранулф разсеяно.

Усмивката на Рейна стана още по-широка, тъй като той бе буквално поразен от удобствата, които предлагаше помещението. Покрай просторното легло с четирите подпори бяха спуснати пищни сини завеси, а над тях грееше гербът на рода Дьо Шампани. В двете дебели външни стени бе изградена тоалетна, свързана с водна цистерна на покрива; така се отстраняваше неприятната миризма. В две от бойниците ги очакваха кресла, покрити с хермелинови кожи, а една от стените бе заета от огромен гардероб, в който се съхраняваха скъпото официално облекло на родителите на Рейна.

В стаята имаше няколко ракли за ежедневното облекло. Една от тях обаче, значително по-широка от останалите, се заключваше и бе предназначена за скъпоценни предмети, придобити в Обетованата земя. Тя съдържаха златни кюлчета, екзотични масла и бокали, обсипани със скъпоценни камъни. Подобно ракла имаше и в стаята на Рейна. В нея се съхраняваха важни семейни документи, сребърни съдове за хранене и везани одежди, закупени от търговците в Бъркнхем, както и

скъпоценни подправки, малкото на брой накити и останалите налични пари.

Камината не бе запалена, тъй като гоблените и килимите не допускаха течение в помещението. Пред нея стоеше рядък стол, уникат като двата останали до масата на лорда. На пода бе разстлан и козях, имаше различни столове и седалки, както и масичка, върху която бе поставена кана с вино. Огромната вана бе изместена напред от постоянното си място в ъгъла и от нея се издигаше пара. Малкото столче до ваната бе отрупано с дебели кърпи, а върху тях имаше калъп пресен, вносен, ароматичен сапун, придобит също от търговците в Бъркнхем.

– Настоявате ли... да ви помагам, докато се къпете? – В гласа ѝ се долавяше нервност и Ранулф любезно отказа предложението. Тя се възползва незабавно от откритата се възможност и се сбогува. – В такъв случай ви желая лека нощ, милорд.

Стрелна се навън още преди той да осъзнае смисъла на думите ѝ, решавайки, че е успяла да се измъкне. Но се лъжеше. Той успя да я хване досами вратата на стаята ѝ и гръмогласният му бас със сигурност разбуди жените, спящи в помещенията, разположени между покоите на двамата.

– Какво означава всичко това, госпожо?

– Нима са необходими обяснения? Вие ще спите там, а аз – тук. По-не докато се оженим.

– Ние вече *сме* женени – намръщи се той.

– Да, но никой не знае това, милорд, и вие се съгласихте да не съобщаваме никому. Нима искате да опетните честта ми пред останалите само защото не можете да потърпите няколко дни?

– Питам се обаче какво ли ще стане с вашата чест, ако по брачното ложе няма обичайните петна кръв? – отвърна той.

Рейна бе готова за този въпрос и извади малко шишенце от ръкава си, пълно с червена течност.

– И за това е помислено, милорд. Това тук разрешава проблема. А сега отново: лека нощ!

Тя се шумугна в стаята си и хлопна вратата под носа му. Ако бе видяла изражението на неговото лице, сигурно щеше да прихне. В този момент обаче не ѝ бе никак до смях; та нали той можеше да заблъска по вратата, настоявайки за своето брачно право.

За щастие не се случи нищо подобно и Рейна си честити победата и малката отсрочка. Въпреки всичко обаче отказваше да мисли за онова, което я очакваше след няколко дни, когато нямаше да може да избяга от

неудобното брачно ложе, което сама си избра.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

– Хайде, Ранулф, щом си решил да маршируваш насам-натам, нека по-добре се разходим навън покрай насипа – предложи Уолтър.

– Сега не мога да изляза.

– В такъв случай поне седни на едно място и недей да гледаш постоянно във вратата. Така няма да я отвориш. А освен това, ако не седнеш веднага, някой може и да забележи, че нервничаш.

Ранулф въздъхна и се намести на масата до Уолтър, но не можа да се отпусне напълно. Голямата зала бе претъпкана с хора – в късния следобед пристигна сър Хенри с двадесет рицари и още двадесет оръженосци. Броят на дамите също се удвои. В просторната зала се бяха събрали жените и дъщерите на Саймън и Джон, жените на останалите васали и кастелани, шест дами, придружавани от сър Хенри, жена му, както и двете му омъжени дъщери. Във въздуха витаеше празнично настроение, сякаш сватбеният пир вече е започнал. Но всъщност обрядът бе предвиден за следващия ден.

След ядене ниските маси бяха изнесени и повечето гости затанцуваха под веселите звуци на група скитащи музиканти, застанали в галерията. Въпреки шума някои от по-възрастните мъже играеха на шах. В другия край на залата оръженосци се забавляваха с хвърляне на зарове. Сред гостите се движеха напред-назад слуги и допълваха чашите с вино и бира.

Вече не наблюдаваха Ранулф толкова внимателно, както по време на храненето, макар че някои от дамите все още не можеха да откъснат очите си от него. Уолтър беше свършено прав. Той, Ранулф, се държеше нервно като всеки жених и се правеше на глупак само защото Рейна се бе оттеглила със сър Хенри в едно от страничните помещения.

– Бих могъл да се закълна – прекъсна Уолтър размишленията му, – че тъкмо ти бе човекът, когото поведохме насила към щастието му. Сега обаче за теб е въпрос на живот и смърт да получиш младата лейди за жена.

– Така като те гледам, май искаш двубой помежду ни.

Уолтър се позасмя.

– Ще ти се да ме набодеш на копието си, нали? Я по-добре ми кажи защо все пак накрая се спря на Клайдън.

– Много добре знаеш, че ме е отблъсквала мисълта за женитба с

благородна лейди, а не самият Клайдън.

– Да, известно ми е. Обаче младата дама все още е неразривно свързана с тази ценна придобивка. Впрочем, как стана така, че си промени мнението за своята съпруга?

– Не съм си променял мнението! Все още й нямам никакво доверие. Но както ти самият каза, друг начин няма – заедно с Клайдън трябва да взема и нея.

– До този момент тя е спазила всички уговорки помежду ви.

– Уолтър, голям си досадник.

Уолтър обаче се престори, че не е чул последните думи на приятеля си.

– Досега младата лейди била ли е поне веднъж нечестна? Освен това те представи по такъв начин, че всеки от хората й просто умира да ти се закълне във вярност. И не само това – те най-искрено те харесват! – В този миг лицето на Ранулф помръкна и той се разсмя. – Не се смей! – продължи Уолтър, – дори и в този миг тя прави всичко възможно, за да разчисти и последното препятствие по пътя ви.

– Наистина ли?

– Аха, значи това те притеснявало, така ли? Нима наистина се опасяваш, че в последния момент ще се отметне, след като нещата са стигнали дотам? Подозренията ти са крайно неоснователни!

– Жените разсъждават по-различно от мъжете; точно сега е моментът да извади мечата... когато никой не очаква. Ти знаеш ли тя къде спи? Не при мен. Все още не се смята за истински омъжена.

За момент Уолтър остана със зяпнала уста, но след това се разсмя гръмогласно.

– Невероятно! Би трябвало и сам да се досетя, че нещо се крие зад твоето безпокойство. За Бога, Ранулф, щом като ти трябва жена, защо не си вземеш там някоя? Та тук се навъртат цели дузини, които ще ти се отдадат най-охотно.

Ранулф не отговори. Не искаше да си признае кой му вгорчава живота. Защото всеки път, когато решише да заговори някоя от жените, внезапно отнякъде изникваше онзи женчо Теодрик и вперваше погледа си в него, сякаш четеше мислите му. Не можеше да се отпусне в негово присъствие, защото не желаше да дразни Рейна, преди тя да стане негова жена и в очите на своите хора. Ранулф бе наясно, че „камериерката“ на Рейна осуетява преднамерено неговите замисли. И колкото повече се лишаваше от сексуално удовлетворение, толкова повече нарастваше и желанието му.

Рейна сигурно щеше да го заклеими като развратник, ако не проявеше сдържаност в продължение на няколко дни. Но той не възнамеряваше да ѝ достави това удоволствие. Дамите обичаха да проповядват морал, макар че иначе вършеха същите мръсотии като съпрузите си. Проклети твари!

– Уолтър, ти май не държиш много на живота си?

– Добре, добре, няма да те дразня повече. Но поне отклоних вниманието ти от нещата, които стават в онова специално помещение. И да знаеш, че си имам причини.

– Но той не притежава никакви имоти, лейди Рейна; дори и един-единствен чифлик няма. Как е възможно баща ви да го е избрал сред толкова заможни кандидати?

Рейна не се тревожеше относно протичането на този разговор. Хенри бе човек сух и тънък, не по-висок от нея и в отсъствието на лорд Ги олицетворяваше властта и силата на Шефърд. Но като чувствителен и умен мъж той не злоупотребяваше с тази си власти затова единственото, което трябваше да стори Рейна, бе да подготви разумно обяснение, за да получи съгласието му.

– Мъж, който няма други задължения или някакви важни задачи, ще насочи цялото си внимание към Клайдън – започна тя. – Баща ми искаше не толкова да умножава земите на Клайдън, колкото да подсугури защитата му, както и да го запази в досегашното добро състояние. Сър Ранулф няма друг сюзерен и следователно се изключват всякакви трудности относно васалните му отношения към графа. При всеки друг жешних нещата нямаше да стоят по този начин. Нима може да имате нещо против васал, който се повинува единствено на графа, какъвто бе и случаят с баща ми?

– Не бях помислил по този въпрос, но мисля, че имате право.

Рейна му се усмихна.

– А освен това той е богат, сър Хенри. Дълго време е бил наемник, а вие знаете отлично колко търсени са тези мъже. Особено след като толкова много благородници поеха към Обетованата земя. – Тя му връчи копието от брачния договор, за да го занесе в замъка Шефърд. Когато стигна до пасажа, описващ парите в брой, притежавани от Ранулф, очите му се разшириха.

Рейна кимна.

– Той отдавна да си е купил земя, обаче в тези години постоянно е

трупал пари. Ако сметнем за необходимо, можем и да придобием още земя. Но дали това е чак толкова важно?

– Не, не е. Но защо не казахте веднага, че е толкова заможен?

Тя повдигна рамене.

– За нас главното са неговите способности.

– Така е, така е – съгласи се той с разсеян вид, прочитайки набързо и остатъка от документа. После вдигна очи и я изгледа. – Значи връща всичко обратно, така ли? Как ли е успял баща ви да го убеди? Повечето мъже се бият като луди, за да не дадат нищо, той обаче ви връща вашата собственост плюс неговата в пълен размер!

– Знаете, че баща ми не беше дребнав човек – отвърна тя. – Но тук случаят е друг. Това е изрично изискване от страна на Ранулф – той не желае роднините му спечелят от неговия брак. Сметнах, че ще ни е от полза, ако не се възпротивим на това негово условие.

– Разбира се – съгласи се сър Хенри. – Никога през живота си не съм виждал договор, по-изгоден за невестата от този. Лорд Ги ще бъде извънредно доволен.

Рейна и сър Хенри влязоха в залата и съзирайки тънката, самоуверена усмивка по устните на жена си, Ранулф почувства как стомахът му буквално се преобръща.

– Шефърд ще приеме най-охотно клетвата ви за вяност, милорд – каза тя и се усмихна лъчезарно.

Не й вярваше. Не можеше да й повярва. Да остане свързана с него... не, подобно, развитие на нещата едва ли я задоволяваше. В един момент отрезвяването щеше да настъпи. Не знаеше кога точно – малко по-късно, преди тържествената церемония или дори по време на самото бракосъчетание, но така или иначе то щеше да настъпи.

През нощта Ранулф си легна, изпълнен с яд; бе убеден, че тази нощ спи за последен път в стаята на лорда. Не бе възможно Клайдън да е негов! Просто красива, но краткотрайна илюзия!

Първото, което стори на следващата сутрин бе да накара Лензо да заостри меча му. Наложеше ли се да си пробива път с бой, трябваше да бъде готов. Каза на юношата да предупреди и останалите. Наблюдавайки неговите приготовления, Уолтър буквално се превиваше от смях. Ранулф разбираше отлично, че го измъчва не обичайната нервност на жените. Все пак предстоящото празненство представляваше само една формалност. Та той бе вече женен... само че жена му явно желаеше да

разури брака им.

Нямаше думи, които да опишат жестокостта, която тя се канеше да извърши. В момента, в който се появяха войните ѝ, тя щеше публично да се откаже от него. Ето защо ѝ бе нужна тази коварна маневра. Обаче тя щеше първо да изчака пратеника на Шефърд да пристигне с още въоръжени мъже, а през това време той, Ранулф, трябваше да си въобрази, че Клайдън му принадлежи и Рейна наистина го приема за свой господар и повелител. Нейната единствена почтена реакция, свидетелстваща за истинските ѝ чувства, бе нежеланието ѝ да сподели неговото легло. Този факт не биваше да го обърква, не, това бе предупреждение.

Прие сватбената си одежда равнодушно, макар че Лензо направо щеше да припадне, преизпълнен от благоговение. Пурпурно-червената кадифена мантия, гарнирана с бял хермелин, бе по-фина от всичко, което притежаваше до този момент – никога не бе харчил пари за скъпо облекло, тъй като, първо, нямаше кому да прави впечатление и второ, съществуваха къде по-добри възможности да влага парите си. Множество сребърни нишки пронизваха горната част с дългите ръкави и гледана от разстояние, тя проблясваше като сребърна одежда, въпреки че всъщност бе ушита от скъпоценна бяла коприна. Дори и долното бельо бе от най-добро качество, а коланът със сребърната тока, подхождаща чудесно към брошката на мантията, бе обсипан с благородни камъни и придаваше завършеност на фигурата.

Мантията му стоеше като излята – очевидно бяха я ушили специално за случая. Мрачното настроение обаче не му позволи да се зарадва истински на тази придобивка.

Похвалите на приятелите не стигаха до слуха му, не позна и жена си, когато пристъпи в залата и почти не забеляза, че го избутват навън, качват се на конете и поемат към селската църква, където щеше да се извърши тържествената церемония. Дойде на себе си, едва когато свещеникът го побутна. Успя някак да повтори точното съдържание на брачния договор – какво ще внесе в семейството и че се задължава да даде като зестра на жена си пръстен и златни монети. По староанглийския обичай пръстенът и златото представляваха брачен залог. После и двамата произнесоха брачната клетва на висок глас и докато Ранулф се усети, всички заедно се отправиха към сватбената литургия в църквата. Но дори и през време на дългата служба не осъзнаваше напълно, че вече се е венчал. За втори път се ожени за тази благородна дама, съпругата си. Предупреди своите хора да са готови на всичко, но самият той бе толкова замаян, че ако го нападнаха, щяха да го проснат на земята, без да

успее да се защити. Едва когато службата приключи и сър Хенри поиска от него още в църквата да положи клетва за вярност към Шефърд, той осъзна, че се е държал крайно глупаво. После и васалите му се заклеха пред него, че по всяко време честно и почтено ще спазват обета си за вярност към Клайдън. Все още доста объркан от преживяното, Ранулф погледна жена си, а тя го хвана под ръка и двамата напуснаха църквата.

– Вие наистина ли се омъжихте за мен?

Тя се разсмя звънко, после се изправи на пръсти и прошепна:

– Радвам се, че бяхте на първата ни сватба, милорд. Защото на тази сякаш отсъствахте.

И когато двамата излязоха пред църквата, ликуващата тъпна поздрави топло един жених с поруменели страни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

За разлика от шумното, пишно празненство предния ден – според Ранулф организирано в чест на пристигането на сър Хенри – сватбеният празник бе достоен за крал. Бяха сервирани шест блюда и всяко се състоеше от множество ястия – месо, пиле, риба, яйца, зеленчуци – и завършваше с композиция от захар, тесто и мармалад, изобразяваща нещо конкретно, например придворна любовна сцена.

Етикетът се спазваше стриктно – първо се появи слуга с хляб и масло, последваха го икономът и неговите помощници с вино и бира. Оръженосците застанаха зад столовете, за да обслужат своя рицар, да нарязват месото му на предназначенията за това дъски и след всяко блюдо да ги отнасят настрана.

Изборът бе огромен и бе помислено за всеки гост. Имаше печен дивеч, месо от шопар, агнешко, телешко, яребици и пауни. Яребиците бяха сервирани по два начина – със синапов и джинджифилов сос или пълнеми с яйца и билки. Към тях се поднасяше и задушено месо за хора с не толкова здрави зъби. За различните вкусове имаше пилешко, горски бекас, патешко, месо от рибар, дъждосвирци и чучулиги. На почитателите на рибните деликатеси се предлагаше калкан в плодов оцет с подправки, стриди с магданоз във винен оцет, треска в подлучено масло, варена скумрия с мента в копривен сос, както и прясна херинга, лангусти, миди, минога и баница с риба. Десертите бяха безчет – от плодовете с най-разнообразни подправки, та до сладкишите с всякакви пълнки.

Жената на Ранулф не го излъга, споменавайки, че в Клайдън без храна няма да останат. Естествено, празненството продължи през целия ден. Всички се забавляваха от сърце, подхвърляха се шеги, а някои веселящи сред гостите, както и специално наетите за случая пътуващи актьори разказваха най-различни интересни истории.

Когато Ранулф се върна от тоалетната, ниските маси бяха изчезнали и на тяхно място се виеше буйно хоро. Хванати за ръце, танцуващите пееха с пълен глас. Рейна се забавляваше чудесно и докато я гледаше как пее и се смее наедно с останалите, той осъзна, че сякаш я вижда истински едва в този миг; макар че откакто излязоха от църквата, тя през цялото време бе до него.

Жена му сияеше, по-очарователна от всякога и този факт нямаше нищо общо с искрящата ѝ роля. Горната част бе от същата бяла

коприна, пронизана от сребърни нишки, каквато носеше и той. Полата ѝ, обшита със сребърно возмо, бе направена от ярко синя сарацинска коприна, а около бедрата ѝ се виеше колан, украсен с със сини и червени скъпоценни камъни. Не носеше мантия или було, за да не отвличат вниманието на гостите от изисканата ѝ рокля, а докато тантуваше, блестящата черна коса се вееше волно, хваната от немирна сребърна диадема, която се бе свлякла встрани.

Страните ѝ бяха поруменели, красивите ѝ сини очи искряха щастливо и без всякакво предизвeстие тялото на Ранулф реагира по точно определен начин. Обзе го раздражение.

Ранулф седна отново на високата маса – на почетното място, да, стола на лорда, на *своя* стол. Нямахше значение, че и досега бе седял там многократно – едва от този ден обаче мястото истински му принадлежеше. Но дори и в този момент не успя да намери покой, спомняйки си за подозренията, които го измъчваха предната нощ в леглото. Рейна се развесели от учудването му в църквата и започна да го поднася. Вероятно и самоуверената усмивка от предната вечер не е била случайна – искала е да събуди неговата подозрителност, за да прекара неспокойна нощ.

Тази жена бе хитра, злобна и изобщо притежаваше всички черти, които бе наблюдавал не веднъж у другите благородни дами. Но той се загледа в нейния безгрижен, волно-дързък танц и внезапно я пожела. Сигурно не съм на себе си, помисли си той.

Тя се запъти към него задъхана. Няколко къдрици бяха залепнали за лицето и тя се засмя на някаква шега, подхвърлена от развеселен благородник. До този момент не бе погледнала Ранулф нито веднъж и затова той се учуди, когато Рейна го заговори:

– Вие не тантувате, милорд.

– Не, не тантувам.

– Е, и аз не съм по танците, но днес се налага.

Ранулф нямаше настроение за лековати разговори.

– Вие кога ще... искам да кажа, дали дамите скоро ще ви изпровождат от залата?

– О, толкова е рано още.

Не му се нравеше, че все още не го поглежда и затова попита:

– Под ръка ли ви е онова малко шишенце.

– Разбира се – отвърна тя с разсеян вид.

Трябваше може би да я дръпне върху коленете си, за да я откъсне от нейното равнодушие. Но в този миг светлосините ѝ очи се обърнаха към него и стана ясно, че е чула въпросите му. Но се заблуждаваше

относно истинските му мотиви.

– Не бива да се притеснявате заради ритуала с брачното ложе – продума тя тихо. – Никой не подозира, че някой от нас ще отблъсне другия и затова няма да се наложи да се излагаме голи на оглед.

Той само изръмжа и ядът му към нея нарасна още повече. Защо тази жена никога не се смущаваше при споменаването на такива деликатни теми? Безспорно самообладанието ѝ бе похвално, но тъкмо в този момент това нейно качество го притесняваше.

Тя успя съвсем точно да изтълкува мрачното изражение на лицето му.

– Не се забавлявате, нали, милорд? Мога ли да напр...

– Можете да идете в леглото, милейди. И то веднага. За днес желая да приключа веднъж завинаги с всички формалности.

При тези думи тя поруменя и сведе поглед. Замълча за момент, след което кимна вдървено, изправи се и се оттегли.

Ранулф се облегна назад и напрежението сякаш го напусна. Всъщност не можа да осъзнае напълно какво значение придоби за него реакцията ѝ, докато тя мълчеше. Ако Рейна се бе опитала да му противоречи... но тя не го стори. Възприе думите му като заповед и се подчини. Почувства удовлетворение, но то не продължи повече от минутка. Внезапно осъзна, че наистина бе още рано и че жена му се забавляваше много преди да я нападне изневиделица с лошото си настроение. И – трябваше да признае пред себе си – наистина нямаше сериозни основания да се чумери. Та нима не бе господар на всичко наоколо, не бе ли най-щастливият човек в тази зала? Не придоби ли могъщество, равно на властта на баща му? Да, така е! Но всъщност с какво бе заслужил този успех?

– Какво прави тук това нещо?

Рейна премести поглед към „нещото“, което в този момент сладко-сладко се изтягаше наред брачното ложе. Когато лейди Ела пристигна с останалите войни на Ранулф, тя се бе разпоредила да я топнат във вода заради бълхите. Не очакваше обаче, че животинчето смята да сподели стаята на своя господар.

– Това е любимката на Ранулф – отвърна тя на възмутения въпрос на госпожа Хилари.

– Нима? – Една от присъстващите се разкикоти.

Рейна също се усмихна. Какъв ли смях щеше да падне, когато

видеха противното животно да се вие около врата на великана?

– Но нали на този етаж животните са забранени? – възкликна госпожа Хилари.

Рейна само повдигна рамене.

– Клайдън вече има нов владетел и никой не може да му забрани да държи котката в стаята си.

– Вие можете, милейди.

Боже милостиви, колко й вярваха всички. Но ако бяха осъзнали причината, поради която ги събра толкова бързо, за да подготвят първата брачна нощ, сигурно нямаше да разчитат чак толкова на нейното влияние. Всъщност всички наричаха тези помещения стая на лорда, но по традиция спалните се обитаваха от господарката на замъка. То се знае, че и тя щеше да има думата, станеше ли въпрос с кого да ги сподели – лордът се изключваше, разбира се.

Тя се обърна към госпожа Флорет:

– Занеси котката в кухнята и кажи да й дадат топло мляко. – Досети се обаче, че готвачката може да се начумери и добави: – Обясни на прислугата, моля те, чие е животното, за да не го прогонят в обора.

– А хапе ли? – запита колебливо младата вдовица.

Хилари сграбчи гадинката за врата и я хвърли в краката на Флорет.

– Ако те ухапе, ухапи я и ти.

Всички прихнаха в смях, нервността на Рейна се поутоложи и тя се включи в общото веселие. Девствеността й бе вече отнета, а всички твърдяха, че този момент бил най-страшният. Следователно не биваше да се притеснява. Само че безпокойството не я напускате – въпреки всичко. Може би пък не биваше да разрежда толкова виното на мъжа си – наистина бе заприличало на боядисана вода. Ако Ранулф бе пийнал повече, сигурно щеше да му е по-весело и нямаше да я изпрати толкова скоро горе, в стаята. Целия ден той се държа странно и настроението му се люшкаташе между замаяност, раздразнителност и униние. Рейна се запита дали изобщо я трябвало да го подкача, след като той явно не бе в състояние да приеме шегата като шега. Какво ли я очакваше след малко с този сериозен, навъсен великан? Нима пак щеше да се отнесе тъй грубо с нея? Пак ли щеше да претупа всичко набързо? Или този път нещата щяха да протекат по-бавно и също тъй грубо? Боже мили, помисли си тя, сигурно съм полудяла, щом като сама си надробих тази попара. А може би изобщо не искаше да спи с нея? Тази мисъл повдигна малко духа й. Та нали каза на Ранулф за шишенцето с „кръвта“, предназначена за спалното бельо! Следователно изобщо не се налагаше да преспя с нея,

само защото това се очакваше от него. А освен това той каза, че държи да приключи с формалностите; за нещо друго изобщо не стана и дума.

Отново я обзе силно безпокойство, но околните предположиха, разбира се, че за една млада съпруга това е най-естественото състояние преди първата брачна нощ и затова закачките по неин адрес зачестиха, като понякога шегите загрубяваха.

Докато ѝ сменяха дрехите, тя мълчеше. Внезапно съзря сребрилата горна част на роклята си в ръцете на Хилари и се досети, че всъщност мъжът ѝ и дума не отрони за новата си одежда. Дамите отделиха цели четири часа за мантията и панталона му, а тя самата уши горната част, за да подхожда на нейната. Не бе съвсем наясно защо е положила толкова усилия, но ако той не можеше да оцени труда ѝ, то подобно нещо нямаше да се повтори никога.

Но пък той изглеждаше изключително! Гордееше се с него! Нима можеше в такъв случай да очаква да ѝ благодари?

Тя въздъхна и отново се завърна в действителността. Момичетата не доловиха въздишката ѝ, защото се кискаха на поредната смешка.

Лейди Маргарет се зае да среше дългите коси на Рейна, но само след миг чуа, че мъжете се приближават и Рейна бе напъхана светкавично в леглото. Трябваше просто да чака – като жертвоготовната Богородица на олтара. Стори ѝ се, че и с нея нещата не стоят много по-различно.

Според обичая веселите другари на жениха го вдигаха на рамене и така пристъпваха прага на брачните покои, но в случая тази процедура се оказа невъзможна поради ръста му. А ако Рейна узнаеше, че той дори е успял да извлече цялата банда по тясното стълбище, страховете ѝ щяха да се умножат десетократно.

С пристигането на мъжете се посипаха нови, още по-неблагоприятни закачки. Рейна реши да не ги слуша, а още по-малко пък държеше да наблюдава как Уолтър сменя одеждите на Ранулф. Затова съсредоточи мислите си върху това, който предстоеше на следващия ден, както и върху последователността на ястията – все пак повечето гости щяха да поостанат по-дълго. Мина ѝ през ума, че в последно време е пренебрегнала болните в селото и че трябва да ги посети отново. За да се по-разсее, реши да мисли само и единствено за всички възможни добри намерения, които ѝ дойдеха наум. Внезапно обаче някой заключи вратата и Рейна се сепна. Преглътна мъчително. В стаята бяха останали само тя и той.

След като заключи вратата, Ранулф се отправи направо към

леглото. Беше само по панталони. Рейна затаи дъх. Нима щеше да ѝ се нахвърли както първия път? Не, този път не го стори. Този път той просто сграбчи завивката и я дръпна рязко от тялото ѝ.

Тя простена нечуто. Безмълвен, Ранулф се загледа във фигурата ѝ като омагьосан. Рейна затаи дъх, не смеейки нито да помръдне от мястото си, нито пък да прикрие голотата си с ръце; изпълваше я страх при мисълта какво може да я сполети всеки миг отстрана на непредвидимия великан, за когото се бе омъжила.

– Значи не е било сън – обади се той внезапно.

Погледът ѝ потърси неспокойно неговия. Очите на Ранулф помъгнаха и придобиха индигов оттенък. Мъжът ѝ сякаш се удивяваше на откритието си и като че ли го заля някакво чувство, което обаче Рейна не успя да разтълкува докрай.

– Това добре ли е... или зле?

В отговор Ранулф само изръмжа. Явно, че жената пред него просеше комплименти, и то след всички несправедливи упреци и слова, които му отправи. И нямаше нужда тя да задържа дъха си. Но, Боже милостиви, все пак бе доволен, че не е сънувал онова, което занимаваше ума му в продължение на няколко дни.

В този миг той си я спомни много отчетливо, седнала наред леглото му в късата си ленена риза, като малка валкюра¹, готова за борба. И отново из тялото му пролази желание както в деня, когато я видя възседнала коня. Това голо тяло! Боже! Та кой можеше дори и да предположи, че под дрехите си тази жена крие такива великолепно форми! Вярно, че на ръст бе ниска, но всичко във фигурата ѝ бе точно премерено, хармонично, безупречно.

Можеше да стои така и да я наблюдава часове наред. Но едновременно с това желаше и да се потопи веднага в нея. Измъчваше го невъзможността да обедини и двете в едно. Този път обаче сетивата му бяха будни, желанието го изпълваше докрай, но той успяваше някак да го овладее... или само така му се струваше. Гръм и мълнии, нима винаги щеше да бъде в неизгодна позиция спрямо тази жена?

Опря едно от колената на леглото, а след това и второто. Жена му задиша тежко. Той я погледна право в очите.

– Страхувате ли се? – попита с несигурен глас. Кимването ѝ го изненада – най-вече поради думите ѝ, произнесени сутринта: „Нима ви изглеждам мъртва?“ – Нали знаете, че... – продължи той все така

1. валкюра – митологично същество от германската митология – Б.ред.

колебливо.

– Да, знам.

– От какво се страхувате тогава? Нима мислите, че съм различен от другите мъже?

От гърлото ѝ се отрони задавен звук. Той смръщи чело, но после плъзна поглед по собственото си тяло и промърмори.

– Е, може и да съм малко по-различен. – Тя започна буквално да се задушава и Ранулф продължи с рязък тон: – Няма нужда да засягаме специално този въпрос. Веднъж вече сте изтърпели тежестта и размерите ми и не сте умрели, както благоволихте да ми съобщите самата вие. От какво се боите тогава?

– Мисля, че... от неизвестността... Не знам защо бързате чак толкова да останете насаме с мен.

Той я изгледа, невярващ на ушите си.

– Значи, милейди, вие твърдите, че не знаете защо съм ви изпратил в леглото, така ли?

– Да, но вашето нетърпение...

– Вие какво очаквате от мен? Нали виждам, че жената, чието място е в леглото ми, ме избягва. Ако се налага, мога да се въздържам както всеки друг мъж, но да се въздържам насила не съответства на природата ми. Запомнете го. Не понасям да ме лишават от нещо, което желая да взема.

Лицето му отново помръкна. Колко хитро само го накара да издаде, че я желае силно и в крайна сметка получи своя комплимент. И то при положение, че страстта му бе нещо съвсем временно, едно чисто плътско привличане. Или може би още нещо? Не, нищо друго. Всяка друга на нейно място щеше най-охотно да задоволи глада му, макар че тъкмо тя го предизвика. Запита се защо изобщо ѝ заповяда да напусне празненството – та нали можеше да се измъкне незабелязано, с която и да е от женските там?

В този миг той се сепна. С върха на пръстите тя докосна веждите му.

– Защо правите така?

– Какво правя?

– Ами, мръщите се съвсем безпричинно. Все още не съм ви виждала да се усмихнете.

– Ако толкова държите на усмивките, милейди, трябвало е да се омъжите за Уолтър – отвърна той кисело.

– Да, вярно е, че той притежава известен чар, но все пак съм се

омъжила за вас, милорд, а не за Уолтър.

– Да, така е, но се питам защо? И този път настоявам да ми кажете истината, милейди. Защото не е вярно, че не сте имали друг избор освен мен и Ротуел. Откакто се завърнахте тук, вие можехте не веднъж да ме прогоните, нали?

– Чухте сам какво казах на васалите си. Това е истината, Ранулф. Според мен вие сте най-подходящият човек за Клайдън.

– А за вас самата?

– Клайдън е по-важен.

Тя се поколеба за момент и отговорът ѝ не го задоволи. Той реши обаче, че не си струва да се надява на комплимент от нейна страна. Тя така и не му даде повод да си помисли, че го иска за себе си. Бе първата жена в живота му, която изобщо не бе проявила някакъв интерес към него. И ето, той се ожени тъкмо за нея, жена, която се боеше вместо да се радва, която проявяваше хладнокръвие там, където ѝ подхождаше да се страхува, която се стараше да го отбягва, особено в леглото, вместо, както другите, да се бори за честта да спи с него. Е, добре, сега обаче тя бе тук и независимо от нейните предпочитания той щеше да я обладае.

– Все още ли се боите? – попита той кратко.

– Не.

– Това е добре. Защото с вашите глупости ме накарахте да ви чакам твърде дълго.

– Смятам, че не съм...

– По дяволите, не ми възразявайте, милейди. Не сега!

От гърлото ѝ се изтръгна звук, подозрително наподобяващ кискане, но Ранулф не му обърна никакво внимание. Сдържаше страстта си толкова дълго, защото ако трябваше да бъде честен пред себе си, не желаше Рейна да се бои от него. Не и в леглото. Да, но докато разговаряше с нея, за да я успокои, той не бе в състояние да отмести поглед от мъха между бедрата ѝ – черен, лъскав, кичест триъгълник на фона на бялата кожа, истински магнит за очите му и... за неговите ръце.

Рейна пое дълбоко дъх, когато пръстът му проникна в нея. Но не това бе причината, поради която Ранулф внезапно спря. Младата жена бе суха, липсваше дори капчицата влага, която да го окуражи в усилията му. До този момент такова нещо нему се бе случвало.

Тя все още не бе готова, макар и да знаеше какво ще се случи. Обзе я разочарование, тъй като неговото желание въпреки всичко не намалая. Знаеше ли изобщо този мъж как да възбужда жените? Още повече ако са благородни дами? Явно, че обикновено те са се поставяли на негово

разположение, а не обратното. Само че би трябвало да е наясно, че съществуват и същества от женски пол, които са съвършено равнодушни спрямо неговия чар.

Внезапна мисъл проряза съзнанието му и той впи поглед в Рейна.

– Бяхте ли и миналия път неподготвена, както сега?

Ако е така, болките ѝ ще да са били много силни и това сякаш обясняваше нейната боязън. Но при този въпрос тя се изчерви и руменината достигна чак до хубавите ѝ гърди. Да, но нали тя бе все пак лейди. Защо тогава се смути толкова, запита се той.

Нима бе възможно? Значи все пак оказваше някакво въздействие върху малкия генерал. И в този миг топла течност заля пръста му, и то без изобщо да го движи. Руменината на Рейна се сгъсти.

Ранулф се разсмя от сърце. Почувства облекчение и... го обзе радост. Жена му бе изненадана и тя го погледна така, сякаш внезапно е обезумял. Но сега това нямаше вече никакво значение.

– Какво има, милорд? Нещо не е наред ли?

– Напротив, напротив, всичко е точно както трябва.

Той се облегна назад и засъблича панталоните си, но заедно с това не отделяше поглед от нея. Обзе го нетърпение – като при първия път. Рейна го желаше! Значи Клайдън не бе единственото важно нещо за нея! Ха! Тази миниатюрна вещица така и не го насърчи с нищо. Накара го да предполага какво ли не, само не и истината. Но на този свят съществуваха все пак неща, които не можеха да се скрият и сега тя също го знаеше.

– Ако смятате да... – започна тя припряно, след което добави: – Няма ли първо да дръпнете завесите?

– После – отвърна Ранулф, притисна устни към нейните и намести тялото си. Бе толкова вкусна – как е могъл да забрави дори и за миг този аромат. Той се позадържа, без да проникне в нея, и го стори едва след като мъничките ѝ ръце пипнешком обгърнаха тила му. Потопи се със стон в нейната възхитителна топлина – в тясната пещера, която го притисна като мека ръка и го въведе дълбоко, дълбоко в блажения сумрак. Как е могъл да забрави и този миг?

Ранулф никога не бе изпитвал нещо подобно. Разбира се, той никога не се бе любил и с девица като тази. И ето, сега за пръв път през живота си пожела времето да спре, да обуздае порива на своето нетърпение.

Всичко, което познаваше до този момент, бе просто някаква телесна потребност – като храненето или изпразването на мехура. В този миг

обаче се почувства преобразен и закопня да се потопи целият в нова, неизпитана дотогава наслада. Но желанията и възможностите все пак са две различни неща и той осъзна, че тялото му не е в състояние да се съдържа повече. Престана да разсъждава и начаса забрави всичко, отдаден на най-умопомрачителния оргазъм в живота си. Съвсем смъртно отнякъде до слуха му долетя пшкане и той така и не осъзна, че се е изтръгнало от собственото му гърло.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Прозорецът в бойницата се очертаваше едва-едва в тъмнината, а през скъпоценните стъкла се процеждаше хладният нощен въздух. Рейна бе седнала на стола, покрит с козях. Тя обгърна свитите крака с ръце, а брадичката ѝ почиваше спокойно на едното от колената. Унесена в мисли, тя се загледа в небето, което постепенно се оцветяваше в бледо-лилаво. Мъжът ѝ спеше. Още в мига, в който се претърколи от тялото ѝ, той заспа спокойно и непробудно. За зла участ обаче над нея Морфей не се смил.

Часове наред тя лежа будна до Ранулф, вслушвайки се в равномерно му дишане. Надяваше се, че ще хърка – така поне щеше да има някакъв повод да се оплаче; защото истинската причина за недоволството ѝ бе от такова естество, че не можеше да се оплаче никому. За съжаление мъжът ѝ не задоволи тази нейна потребност, така както не я задоволи и преди това. Толкова близо бе до... до какво всъщност? Не бе съвсем наясно за какво става въпрос, но със сигурност бе нещо извънредно приятно. Някаква представа за него доби от стоновете на Ранулф в мига, в който очевидно е изживял онова „нещо“, каквото и да представляваше то.

Този път не я болеше нищо и изпита съвсем друго – усещането, че в нея е проникнала част от него, бе много приятно. Почувства се много особено, но не се страхуваше; първоначално по нея се разля топлина и онова трепкане в стомаха ѝ се обади отново. После топлината се превърна в жар, по неведоми причини задиша тежко и някъде дълбоко в нея нещо започна да набъбва. То се съсредоточи някъде навътре в корема – усещането бе прекрасно. После внезапно всичко приключи и Рейна изпита горчиво разочарование. Идеше ѝ направо да удари съпруга си, който буквално веднага потъна в дълбок сън.

Само че не бе достатъчно луда, за да го стори. Пък и неудовлетвореността ѝ не продължи дълго. Други мисли не ѝ позволиха да заспи, мисли за странния разговор с мъжа ѝ.

Струваше ѝ се, че този разговор изобщо не се е състоял – толкова невероятно бе всичко. Все още не можеше да повярва, че Ранулф се е съобразил с нервността ѝ. Толкова бе смешен с твърдението си, че не е по-различен от другите мъже. И то при положение, че е такъв великан, извънредно хубав великан! И още думите му за нетърпението, което се

дължало на факта, че го лишават от нещо, което иска да притежава. Нея ли имаше предвид? Просто не беше за вяране.

Тя знаеше, че не е хубавица. Устата ѝ бе твърде широка и твърде пълна за малко лице като нейното, косата – твърде черна, гърдите – малки. Притежаваше хубава кожа – единственият ѝ чар. Освен това хората, кой знае защо, забелязваха първо очите ѝ, но тя не бе съвсем наясно дали това е предимство или недостатък. В добрите ѝ дни можеха да я нарекат и привлекателна, но и в това твърдение се криеше немалка доза ласкателство. Сред прислужничките имаше много по-хубави жени, а някои от тях бяха истински красавици, като например Едуина. Тя лично видя какъв тип жени привличат Ранулф – тип, който нямаше нищо общо с нея.

Защо ли мъж с великолепната външност на Ранулф Фиц Хю ще произнася тези думи? Та нали нейната цена се състоеше в имуществото, което внесе в брака, а не в самата ѝ личност? Никога не забравяше този факт. И все пак подхвърли тази забележка и от нея буквално и поникнаха крила... до мига, в който отново започна да се съмнява в себе си.

А след това ролите им сякаш се размениха. Установи, че и той се съмнява в собствената си стойност. Този мъж сякаш не можеше да повярва, че в нейните очи именно той е най-подходящият избор за Клайдън. Но по каква причина той изобщо се вълнуваше от въпроса за нейните истински мисли? Пълна безсмислица!

Нетърпението му се прояви наново и тя осъзна, че Ранулф наистина я желае. Не, той не се преструваше. Напрежението, което се бе натрупало в него, бе съвсем осезаемо, но причината за неговата поява стана ясна едва когато ръката му се плъзна към средоточието на нейната женственост. В този миг тя спря поглед върху твърдата издутината в панталоните му – той явно я желаше още от предната нощ, в която тя отказа да се люби с него.

Все още не можеше да схване обаче смисъла на триумфалния му смях; и то най-вече защото той се разсмя след като я запита дали предния път се е чувствала готова за него. Несъмнено той не си е спомнял как са се любили, защото в противен случай нямаше да зададе този въпрос. Оказа се обаче, че този спомен ѝ въздейства по точно определен начин и неочаквано между бедрата ѝ се разлива познатата ѝ вече влажна топлина. А после се разнесе смехът му – смееше се за пръв път, откакто се познаваха. Той се промени и пред очите ѝ се превърна буквално в друг човек – не тъй груб, навъсен и недостижим.

За съжаление това му състояние не продължи дълго. Той се

нахвърли върху ѝ и припряно си взе онова, което желаше. Тя си спомни за изпитаното разочарование и сви вежди. Винаги ли щеше да постъпва така с нея – трескаво начало и бърз край? Това за нормално ли се смяташе? Или грешката бе нейна – може би не отговаряше достатъчно бързо на ласките му?

В този миг вниманието ѝ привлякоха звуци, които долетяха от леглото – с учудване забеляза, че дневната светлина е прогонила всички сенки от стаята. Едната от свещите, която бе запалила, за да си облече нощницата и да подготви „доказателството“ върху спалното бельо, угасна, но тя и не бе необходима вече. През нощта Рейна забрави да боядиса чаршафа и добре, че се събуди рано, за да приключи с този въпрос. Така „доказателството“ щеше да изсъхне навреме, още преди да се появят дамите, за да извършат традиционния ритуал по взимането на брачния чаршаф.

Двойният съпруг на Рейна се надигна в леглото. Челото му се смръщи и не се изглади дори когато съзря жена си в далечния ъгъл пред прозореца на бойницата.

– Криете ли се от мен, милейди?

– Как да се скрия от вас в пълен ръст и на светло, милорд?

Той изръмжа високо.

– А защо не ме събудихте?

Тя спусна крака на пода и веднага усети, че са се вцепенили.

– Още е рано, но ако искате, можете да станете и да се облечете. Не е ясно кога ще се появи нашата свита.

– Свита ли? А, да, съвсем забравих – рече той сухо. После спря поглед на няколкото едри капки кръв, които Рейна бе размазала на чаршафа и смръщи чело. – Не сте никак справедлива към моята мъжественост, милейди; все пак ви потопих в цяла локва кръв онзи път, не помните ли? Дали пък да не извадя истинския чаршаф?

Рейна не повярва на ушите си. Вероятно нейният вечно намръщен съпруг се шегуваше? О, сигурно се шегува, помисли си тя. Тя направи няколко крачки към него.

– Вие... вие наистина ли сте запазили чаршафа?

– Да, скътал съм си го в раклата и може би няма да е зле да го извадите от там. Този театър, който разиграхме, ме измъчваше през цялото време. Настоявам да кажете цялата истина на вашите хора.

За миг в очите ѝ припламнаха огньовете, но веднага след това тя се отпусна и успокои. И на нея измамата не ѝ бе по сърце. След втората сватба вече не си струваше да поддържат лъжата.

– Добре, съгласна съм, те ще приемат истината най-охотно. Ще им съобща официално още днес – Той изглеждаше стъписан от факта, че тя не възрази, но след кратко мълчание Рейна продължи: – Но с жените нещата стоят другояче. Не искам клюки и затова ще обясните на дамите, че добродетелността ми е извън всякакво съмнение. А чаршафите използвайте, както намерите за добре.

Тя си помисли, че Ранулф ще се възпротиви на предложението ѝ, тъй като изглеждаше много сърдит, но той само кимна утвърдително. Всъщност, не бе чак толкова трудно да се общува с него, реши тя, и въздъхна облекчено. Все още не бе свършила обаче.

– Но обясненията, които дадох на сър Хенри, не бива в никакъв случай да се променят.

– А вие какво сте му казали?

– Че баща ми ви е избрал за мен. Тъкмо той излъга първи лорд Ги, обаче не желая да му излезе име на лъжец.

– А ако беше жив, щеше ли да ме одобри, милейди?

– Да. Мисля, че да.

– Значи сме еднородни и всичко си остава според уговорката.

– Добре. И след като, така да се каже, нещата се проясниха, си мисля, че е време да ме наричате по име. Помните ли го все още?

– А, значи малкият генерал отново тръгна в атака, и то с оръжията на подигравката. Само това ми липсваше за „добро утро“!

Рейна се вцепени.

– Това прозвище не ми се нрави, съпруже!

– В момента хич не ме интересуват предпочитанията ви, съпруго.

Тя начаса промени мнението си, че няма да ѝ е особено трудно да му налага решенията си; понякога темпераментът му можеше да се сравни единствено с този на глигана.

– Не е редно да започваме деня с караници – рече Рейна хладно.

– На мен обаче ми харесва – отвърна той недружелюбно, вероятно само за да ѝ противоречи.

– Наистина ли? Хм, значи от това се нуждаете за „добро утро“ – върна му тя репликата. – Така. А сега най-добре да ви оставя...

– Къде отивате?

Тя се спря напред път.

– Не мисля, че това ви...

– Къде, питам?

Значи вече не можеше да взема решения относно собствения си живот, така ли излизаше? Още когато предпочете Ранулф пред Ричард и

Джон, мъже, които щеше лесно да подчини на волята си, ѝ мина през ума, че нещо подобно може и да се случи.

Рейна въздъхна и се обърна към него.

– Вчера открих тук само тази рокля. – При тези думи тя посочи дрехата от бяло кадифе, която носеше предната вечер. – Искам да ида в бившата си стая и да се облека. Смятам също да разпоредя да донесат вещите ми тук, докато сме на лов – разбира се, ако не промените мнението си и не пожелаете да живеете сам в тези покои.

Тонът ѝ го подразни – в гласа ѝ сякаш трепна надеждата, че той ще се съгласи.

– Ще спите там, където ви е мястото. При мен!

Той каза същото и през нощта. Но защо проявяваше тази опърничавост, след като явно не я искаше при себе си?

Рейна кимна вдървено, сякаш за да покаже, че го търпи от немайкъде и продължи пътя си. Изобщо и не мислеше да го моли за разрешението му да се оттегли. Ако се стигнеше дотам, просто щеше да остане в стаята и нямаше да мръдне оттам. Но мъжът ѝ не я спря. Този факт би трябвало да повдигне настроението ѝ, но нищо подобно не се случи.

В същото това лошо настроение тя се натъкна на Тео, който я очакваше в нейната стая и още с влизането ѝ я засипа с въпроси.

– Е, как беше този път?

– Всички страховити подробности ли искаш да чуеш или ще ти стигнат две-три думи? – сопна му се тя.

– Добре, този път беше ли груб и бърз?

– Е, не толкова груб – призна тя с неудоволствие. – Само че докато разбера какво става и той свърши.

При тези думи Тео се строполи на най-близкия стол, а на лицето му се изписа огромно разочарование.

– Ще рече, до този момент вие не се изпитали удоволствие с него, така ли?

– Удоволствие ли? – изпръхтя тя и се отправи към раклата до леглото. – Каж ми, Тео, докато се люби, жената изпитва ли нещо по-специално или пък просто трябва да достави наслада на мъжа?

– Не съм аз човекът, който може да отговори на този въпрос, Рейна. Що се отнася до мен, аз изпитвам удоволствие.

– Да, но аз не.

– Вие обаче чувствате, че нещо ви липсва – в противен случай нямаше да разсъждавате по този въпрос, нали? – Той се усмихна широко. – Защо не вземете да попитате Уенда? Тя положително ще съумее да ви

обясни как се чувства една жена, когато се люби.

– Не желая да питам никаква Уенда – отвърна рязко Рейна и сърдито издаде устни напред. – Кажй ми само едно нещо: Нормално ли е всичко да става толкова бързо?

– О, не, не е нормално. Но можем да приемем следното: Или възбудите този красив мъж до краен предел, така че да не може да се сдържа, което си е голям комплимент за вас, или пък...

– Я се дръж сериозно, тъпако!

При тези думи той ловко се отклони от хвърлената в лицето му дреха.

– Аз съм напълно сериозен... Или пък такъв му е маниерът и пет пари не дава, дали ви доставя удоволствие или не. За нещастие подобни мъже не са рядкост.

– Да, и аз съм омъжена точно за такъв. – Тя въздъхна скръбно и приседна на леглото. – Казвай какво да правя при това положение?

– Можете например да му кажете, че не ви харесва неговият...

– Ти полудял ли си? – изкрещя тя. – Не мога така.

Тео само повдигна рамене.

– Ами в такъв случай, когато приключи, се опитайте да го възбудите повторно. Втория път мъжете обикновено са по-бавни.

Думите му я заинтересуваха.

– Веднага след това, така ли?

– Да.

– Хубаво, но той заспива начаса.

– Ами събудете го.

Тя се понамръщи.

– Това няма никак да му хареса.

– Ако действате, както трябва, няма начин да се разсърди.

– Да, но как? Как да го предразположа отново?

– Рейна! – При този въпрос той опули очи. – Майка ви не ви ли е обяснявала какво се прави, за да остане съпругът доволен? Докосвате го, милвате го навсякъде... о, само да можех... – Той поруменя. – Значи, галите го, и то точно там, където трябва.

Тя разтвори широко очи.

– Искаш да кажеш да го милвам там ли?

– Точно така. Там.

– О, едва ли ще представлява особена трудност. – На мига осъзна, че говори небивалици и се запита дали някога ще успее да преодолее себе си и ще...

– И така, надявам се, че утре ще ви видя най-сетне усмихната.

Тя го изглежда мрачно.

– Това е по-малкият проблем. Нямаш представа колко непоносим може да бъде този човек. Цяло чудо ще е, ако ме видиш отново да се усмихвам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Тя не обърна внимание на мъжа си, който спря коня си до нейния; или поне се опитваше да не му обръща внимание. Този непоносим прос-так бе показал на дамите другия чаршаф и известно време те я следяха с ужасени и съчувствени погледи. Престанаха едва когато се досетиха, че всъщност тя се завърна в Клайдън в цветущо здраве. Какво ли друго можеше всъщност да се очаква, след като предостави на Ранулф правото да постъпи, както намери за добре. А той пък просто се забавляваше от постигнатия ефект.

Когато се събраха на закуска в залата, Ранулф наистина я дари с усмивка. Може би трябваше да приеме тази усмивка съвсем спокойно, но в този момент изпитваше необяснима нервност – може би поради факта, че отново усети онова трепкане в корема си. Дали усмивката на Ранулф бе виновна? Исусе Христе! По-добре да си беше в привичното глиганско настроение.

– Това не са ли горите, обитавани от разбойниците, с които са се сблъскали всички в околността?

Рейна се видя принудена да изслуша мъжа си.

– Сигурно говорите за онези бандити, които са нападнали лагера ви и са ви накарали бързо-бързо да напуснете Клайдън през въпросната нощ, нали?

Ранулф не се хвана на уловката и се усмихна безгрижно при спомена за онази нощ и за хитростта, която използваша, за да отведат Рейна незабелязано от замъка. В рамките само на няколко часа той се усмихна цели два пъти! Явно, че случката с чаршафите е подобрила настроението му, помисли си тя. Сигурно му е забавно, че поне за известно време Клайдънските дами ще се побояват от него, мислейки, че между бедрата си крие някакво чудовищно оръжие, а не най-обикновен penis. Извратен тип!

– Да, май че имам предвид съвсем същите разбойници – отвърна той с весел тон. – Дали ще открием следите им, как мислите?

Рейна реши да обуздае гнева си, тъй като ѝ се стори, че Ранулф наистина се е заинтересувал от темата на разговора.

– Следа може и да открием, но не и самите бандити. По всяка вероятност те винаги знаят кога някоя по-голяма група хора напуска Клайдън или Уорхърст. В такива случаи винаги разпределят силите си на

изток или на запад и излизат от леса.

– Уорхърст ли?

– Това е малкото градче от другата страна на гората. Него го нападат по-често от нас. Е, понякога ограбват и моите селяни – я чувал жито, я гърне с масло или нещо друго...

– А как стоят нещата с големите кражби на говеда и овце? Веднъж ми споменахте за тях.

– Може и горските разбойници да са били крадците, но не ми се вярва много. Нали самите те са били крепостни селяни? Кому ще продадат животните? А и в гората си имат предостатъчно месо. Не, не, най-често те вършат онова, което наистина умеят добре – да нападат малки групи пътници по северния път, който води през леса. Обикновено става въпрос за търговци, тръгнали за Уорхърст.

– Досега не сте ли опитвали да ги обърнете в бягство?

Рейна се усмихна при спомена за отминали времена.

– Баща ми имаше обичай веднъж месечно да прочиства горите със своите хора. Този лов го радваше, но когато се завърнеше, настроението му беше ужасно – кълнеше разбойниците на поразия. През целия си живот така и не успя да зърне нито един от тях. Споменах вече, че те сякаш винаги научават, кога са заплашени. Кастеланът на Уорхърст постоянно изпраща войска да ги търси, но той е пълен глупак и го надхитрят, както си искат. Горските разбойници може да са били крепостни, но в никакъв случай не са тъпаци.

– Смятате ли, че наблюдават Клайдън и Уорхърст?

– Не е голяма философия. Горите са съвсем наблизко, нали?

Той я загледа продължително, след което попита:

– Вие като че ли не се чувствате заплашена, нали?

– Грешите, милорд. За баща ми грабителите представляваха подтик за действие и борбата с тях доставяше удоволствие и на двамата ни. Но когато той напусна Клайдън, те станаха извънредно досадни. Вярно, че все още не са убили никого от моите познати, но вече са ограбили някои от гостите на Клайдън. На един лорд отнеха почти сто жълтици и аз се почувствах задължена да възстановя сумата, защото горите все пак са моя собственост.

– Ще рече, и разбойниците са си ваши – рече той презрително.

– Да, мои са... а сега вече и ваши. – С тези думи тя си изпроси един пронизващ поглед и за малко да прихне от смях. – Да, милорд, налага се заедно с хубавите неща да приемете и някои лоши.

– Има ли и други неприятни въпроси?

– Разбира се. – Тя се усмихна. – Нека помисля... ах, да, Том Смит. На всеки два месеца, като направи главата, се опитва да подпали селото. Никой не знае защо прави това. Включително и той.

– Нима все още не сте го платили на бесилката?

– Не, не съм го пратила. Той е отличен ковач и изплаща нанесените вреди чрез своите изделия. Убедена съм, че и за вас бесилката не е решение на всички трудности, нали?

– А ако все пак разсъждавам по този начин, тогава какво?

Тя застина на място и вирна упорито брадичка.

– Ако е така, ще си имаме с вас доста разправии.

– Сигурно сте права... но причината няма да е тази. Не знам дали ще окачвам хората при всеки удобен случай на бесилката, но дори и да е така, това ще бъде решение, взето от лорда. А лордът съм аз. Не е ли така, милейди?

Той пое хвърлената ръкавица и ѝ я върна обратно. Рейна го изгледа продължително – непоколебимо изражение на лицето, стегнато, здраво тяло. Можеше ли да му отговори по подобаващ начин? Та нали, омъжвайки се за него, тя самата му предостави правото да взима собствени решения! Да, но от друга страна се бе венчала за него не за да ѝ беси хората, а за да ги закриля.

Изключено бе чак толкова да се е лъгала в него. Явно, че със забележката си относно Том Смит той само проверяваше как ще реагира. Защото само чрез въпроси можеше да разбере как се отнася тя с поданиците си. Всъщност нямаше от какво да се тревожи.

Но настроението ѝ се развали и отговори на въпроса му с доста остър тон:

– Да, като лорд вие вземате почти всички решения.

– „Почти“ ли?

– Да не искате да се месите и в личните ми задължения? Според вас единствено с вземо и бродерия ли трябва да се занимавам? Ако е така, кажете го овреме.

Ранулф обаче замълча. Наблюдаваше нейните гневно святакащи очи, разтрепераното тяло и внезапно го заля вълна на възбуда. Боже милостиви, пак ли? Но желанието вече бушуваше вътре в него и нямаше спасение. Забрави и разговор, и лов, и всичко.

В този момент кучетата отново надушиха следата и ездачите заедно с Рейна ги последваха. За част от секундата в Ранулф се надигна безпричинен гняв – сякаш той самият е ловджийско гонче и е изгубил окончателно следата. Постепенно обаче започна да осъзнава, че не си струва да

се ядосва. В ума му най-сетне кристализира простичката истина, истина, до която се добра най-сетне едва в този миг – Рейна дьо Шампани вече не съществуваше. Сега тя се казваше Рейна Фиц Хю и бе негова жена. Негова!

Заби шпори в слабините на коня и се понесе напред. Но целта му бе по-различна от тази на останалите ездачи.

Рейна се поотпусна. Реши, че е оставила Ранулф далеч назад и най-сетне той ще я остави на мира поне за известно време. Показа се, че се е лъгала. Внезапно неговият кон изникна до нейния. Докато разбере какви са намеренията му, Ранулф грабна юздите от ръката ѝ и кобилката на Рейна го последва към близкия храсталак.

Не ги е забелязал никой, бе първата мисъл, която мина през главата на младата жена. Участниците в излета продължаваха да яздят и изобщо не се извъръщаха назад. Втората мисъл, която я споходи, я накара да пребледнее – защото си спомни за своето предизвикателно държане. Явно Ранулф се чувстваше обиден и се гласеше да я накаже на място заради непокорството ѝ.

Но всъщност защо ще я наказва? Да, тя се разсърди и изрази яда си. Но все пак това не се случваше за пръв път. Струваше ли си да я бие за такива дреболии? Вероятно е сметнал, че сега може да се възползва от новопридобитото си право. Да, но нали в договора Ранулф се задължи да не я наказва с бой. Обаче я предупреди също, че не е изключено да ѝ насини дупето, ако си го е заслужила.

Рейна пребледня още повече и се наведе напред, за да вземе отново юздите в ръце, но внезапно кобилката ѝ спря зад неговия кон. Той скочи на земята и тя затаи дъх, вцепенена от ужас. Дори и за миг не помисли за бягство.

Възвърна дар слово, едва когато той я сграбчи за талията.

– Аз не съм искала да...

Опитът ѝ да смири гнева му обаче се оказа неуспешен, тъй като той я дръпна грубо от седлото и я притисна към гърдата си. Устните му се впиха в нейните и тя почувства, че се задушавя. Нима я целуваше? Да, можеше да се предположи, че той нарича тази процедура целуване. Увереността ѝ обаче намаля, когато езикът му се сблъска с нейния. Опитва се да изблъска напористия пришълец със своя език, но резултатът бе смайващ. Ранулф простена и я притисна още по-силно към себе си. Учуди се на самата себе си, тъй като не изпита никаква болка. Нещо повече – из тялото ѝ пропълзя възбуда.

Коленете ѝ омекнаха и не се възпротиви, когато той я постави на

земята. Задиша на пресекулки, а мислите ѝ се разлетяха сякаш във всички посоки. В мига обаче, в който главата ѝ отново се избистри, тя забележа, че мъжът ѝ е проснал мантията върху пръстта и освен това е разпасал колана с меч. Той се захвана да съблича и долното си бельо, но тя го прекъсна.

– Какво...

Стихийните пламъци в погледа му я накараха да занемее.

– Вие моя съпруга ли сте... или не?

– Разбира се, ваша жена съм. Дори се омъжих за вас два пъти.

– Добре! Щом е така, ще се възползвам от правото си.

В очите ѝ проблесна изненада.

– Кога? Сега ли?

Той повдигна рамене, но в погледа му нямаше безразличие.

– Млад съм, силен съм – нали точно това искахте?

– Да, но...

И отново не успя да продължи. Той я сграбчи през кръста, положи я върху мантията и пак започна да я целува. Някъде далеч в мозъка ѝ се мярна мисълта, че все пак не е разумно господарят и господарката на Клайдън да се любят наред горите. Щом Ранулф спреше да я целува, за да я разсъблече, щеше да се открие възможност да го вразуми.

Каква заблуда! Защото той не спря да я целува и изобщо не я разсъблече. Просто с рязко движение свали гащичките ѝ, дръпна и своите гащи и докато тя разбере какво става, проникна в нея. Облада припряно тялото ѝ и стигна върха за по-малко от минута.

Рейна не почувства нищо, когато той се отърколи от нея и този факт я вбеси.

– Вървете по дяволите, Ранулф! Сигурно сте свикнали да вдигате полите на кое да е селско девойче и да си свършвате работата набързо. Аз обаче не ще позволя да се отнасяте така с мен! Защото съм ваша съпруга, а не някаква си там друсла, с която можете да се съешавате наред ливадите. Ако ме желаете, първо трябва да снемете своето облекло, а след това и моето. Това повелява приличието!

– Добре, щом казвате! – При тези думи той посегна към полите ѝ. Тя пое дълбоко въздух, изпълзя по-далеч от него и се изправи на крака.

– Не и сега, тъп селяндур такъв! Стигат ми за днес скотските ви прищевки!

Думите ѝ сякаш не го засегнаха твърде. И наистина, смехът му я накара да занемее. Той продължаваше да се хили като похотливец, заситил страстта си, след което се зае да се облича.

– Може би не успях да схвана достатъчно бързо, че ми принадлежите – започна той с безсрамната си усмивка, – но вие потвърдихте лично, че е така и аз се съгласих с вас. Няма да е зле да свикнете с моя маниер, тъй като възнамерявам да се любим, когато реша и както реша.

– Навсякъде ли?

Той погледна ниските храсти наоколо, които не бяха никакво прикритие и има наглостта да се подсмихне под нос.

– Да, навсякъде. Все ми е едно къде ще го правим.

Думите му я засегнаха и разгневиха.

– На мен обаче не ми е все едно! Ако това е представата ви за романтична разходка, никога вече няма да напускам Клайдън заедно с вас.

Забележката ѝ го накара да се размее гръмогласно; идеше ѝ да се разплаче от яд и огорчение. Не го помоли за помощ, когато секачи на коня си, но той я подпря с ръка за задните части и ѝ даде необходимия тласък. Не му благодари и начаса препусна напред.

Нямаше да е зле да открие бързо ловната дружина, и то още преди да са забелязали отсъствието ѝ. Прииска и се той да се заблуди в леса и да намери пътя за Клайдън едва на здрачаване. В такъв случай едва ли щеше да е в по-добро настроение от нея.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Ранулф проследи жена си с поглед и несъзнателно се усмихна. Тя бе като останалите дами, които познаваше, и все пак, за щастие, се различаваше от тях. Повечето дами преследваха целите си с всички възможни средства – плач, всякакви уверения, уговорки, ласкателства, хитрини и лукавства. Неговата лейди обаче не се държеше така! Бе твърде пряма – или го атакуваше с язвителни подигравки, или пък отпускате на воля жаркия си темперамент. Нещо, което по-скоро го забавляваше, тъй като автор на тези изблици бе тъкмо „половин порция човек“ като нея.

Този път не му бе съвсем ясно защо тя се подразни толкова. Пролетният ден бе прекрасен. Нима наистина можеше да има нещо против едно малко физическо упражнение в гората?

Лейди Ан например никога не се противеше. Нещо повече – тъкмо тя бе инициаторка на много любовни игри, които изпълняваха на най-неподходящите места. Лейди Монфор веднъж го покани на лов със соколи и се опита да го прелъсти в гората. Отказът му не се дължеше на избраното място или на титлата ѝ – по онова време той жадно задоволяваше плътта си при всеки удобен случай. Просто предпочиташе жените, с които се люби, да бъдат все пак под петдесетгодишни, понеже бабичките не го възбуждаха.

Ранулф реши да не мисли повече за миналото, за да не си разваля настроението. А то в момента бе великолепно, тъй като сутринта успя да предизвика жена си и да излезе като победител от схватката помежду им. Всъщност не очакваше такъв изход. Бе поискал от нея да каже на васалите си истината за тяхната сватба. Ако Рейна бе изложила разумни доводи против такъв един ход, той щеше да се съгласи с нея. По въпроса за сър Хенри всичко бе ясно – там заблудата трябваше да се поддържа. Все пак Рейна бе длъжна да поддържа спомена за баща си неопетнен.

Важното бе, че тя се съгласи и така доказа, че не е тъй закостеняла, както другите дами. Понякога и той проявяваше този недостатък, както тази сутрин – не устоя на изкушението и когато в стаята нахлу рояк кискаци се дами, той им показа истинския чаршаф.

Дамите се учудиха, че го виждат сам, но още повече се учудиха, когато им каза истината. Реакцията им, когато съзряха чаршафа, бе

направо смехотворна; ужасиха се почти толкова, колкото се ужаси и самият той, виждайки петното за пръв път. Тогава жена му поне си стоеше жива пред него, като доказателство, че не я е убил. Можеше да разбере дамите, тъй като доказателството не бе пред очите им – Рейна успя да се измъкне благоразумно още преди това.

Рейна? Да, Рейна. Хубаво име, което не се забравя тъй лесно, макар че господарката на Клайдън му приписа това прегрешение. Но имаше ли значение как ще я нарича? Или къде ще се люби с нея? Нима тя наистина възрази против избраното от него място? Вярно, че първо запротестира, но после под целувките му стана нежна и покорна. Или недоволството ѝ се предизвика от факта, че не я е разсъблякъл? Да, но той просто нямаше друг избор, защото иначе всичко щеше много да се проточи. Неговият „малък приятел“ не можеше повече да чака. Този път малкият предател съвсем излезе от контрол. Започваше да му се превръща в навик.

Всъщност този навик не е чак толкова лош, помисли си Ранулф с усмивка, докато изтръскваше мантията си. На този свят съществуваха и къде-къде по-лоши неща от това да желаш страстно собствената си жена. Внезапно усмивката му стана още по-широка и премина в тих смях – върху пръстта съзря парче бял лен. Рейна се бе разсърдила толкова много, че изчезна без гащичките си.

Ранулф ги вдигна от земята. Гащичките бяха ушити от най-финия материал, който бе докосвал някога. Той отърка плата в бузата си и си помисли, че жена му всъщност разглезва тялото си с възможно най-люксозните стоки. Оказа се, че не е трябвало да разсъждава по този въпрос – защото ароматът на тялото ѝ го лъхна правос носа и онзи предател се събуди незабавно. Боже мили, пак ли!

Той напъха сърдито гащичките в джоба на мантията. Но ядът му не продължи дълго. Достатъчно бе само да си представи изражението на малкия генерал, когато му връчеше тази част от бельото. При този мисъл Ранулф не можа да сдържи усмивката си.

Когато Уолтър го откри, той все още се усмихваше.

– Ранулф, къде се губиш? Рекох, че жена ти те е очистила.

– Е, ако един мъж се забави някъде, това не означава непременно, че се е оставил да го убият, нали – отвърна Ранулф.

– А какво друго да си помисля – рече Уолтър раздразнен, – щом като изчезвате двамата в непознатия лес. А освен това тя щеше направо да ме пониже с поглед, когато минах с коня покрай нея.

– Така е. Когато се разделихме, вреше и кипеше от яд.

– Значи сте спрели сами, за да се карате, така ли?

– Защо сме се спрели не е твоя работа – сряза го Ранулф.

Уолтър помълча няколко секунди, след което продължи:

– Когато един мъж се позабави някъде... Господи, Ранулф! Само не ми казвай, че... Ти никога няма да... Боже милостиви, не! Тук, в гората? Сега не се учудвам вече, че е вбесена. Ти не си ли чувал, че дамите обичат да ги ухажват нежно, а?

Ранулф изпръхтя силно.

– А ти можеш ли да ми кажеш защо да ухажвам жена, която вече съм спечелил, а?

Уолтър се разсмя.

– Мисля, че отдавна не си общувал с дами. Май си забравил колко трудно се живее с тях, ако са озлобени. Жена ти обаче ръководи домакинството, ясно ли ти е? Ще си спомниш какво си казал относно ухажването, когато дрехите ти останат незакърпени, когато ти поднесат на масата поредния буламач, а през зимата никой не сложи затоплени тухли в леглото ти.

Ранулф се ухили широко въпреки ужасните предсказания.

– Досега съм си живял добре и без подобни глупости.

– Да, но сега имаш съпруга, която ще се погрижи за твоето удобство. Няма никакъв смисъл да се отказваш доброволно от такива приятни придобивки, лорд Ранулф.

Ранулф се разсмя от сърце.

– Лорд Ранулф? Боже! Явно си решил да ми развалиш настроението със занасянията си. Само че точно днес не ще успееш. Доволен съм от съдбата си; така че остави по-добре на мен да се занимавам с жена си и нейните настроения.

Уолтър поклати глава, вдигна рамене и се усмихна.

– Доволен си бил, а? Добре! И нито дума на благодарност към приятеля, който склони младата дама да те вземе, нали!

– Склонил си я друг път! Моето прелестно лице я заплени и нищо друго. Тя се срути в несвяст, щом ме лицесъзря за пръв път?

– Да бе, направо се строполи в краката ти.

Подхвърляйки шеговити реплики, двамата приятели най-сетне се натъкнаха на групата ездачи. Сръндакът бе убит – ловците бяха наобиколили едрото животно и възбудено го обсъждаха. Уолтър се присъедини към тях, докато Ранулф, заплепен от жена си, отново впи поглед в нея. Тя обаче не му обърна никакво внимание.

Запита се дали все пак в думите на Уолтър няма зрънце истина.

Може би наистина се отнасяше грубо с Рейна? Сякаш бе забравил колко е крехка. Дали не ѝ е причинил болка? А може би нейното твърдоглавие не ѝ позволяваше да му го каже и физическата болка преминаваше в гняв?

Което знаеше за дамите, не му допаднаше никак. Но всъщност не ги познаваше добре. Да, добра работа бяха свършили онези двете, които бяха виновни за неприязънта му към *всички* техни посестрими. От тогава избягваше аристократите. Сега обаче бе женен за една от тях, личност, която изобщо не го разбираше и дори го принуди да се съмнява в правилността на постъпките си; него, човек, който не можеше да се противи на собствената си природа.

Тя имаше право, когато стана дума за отношението му към другия пол. Обикновено трябваше да се действа много бързо в малкото откраднати мигове, които изобщо можеше да си позволи една прислужничка или някоя крепостна селянка. Да докопа някоя женска не представляваше никаква трудност за него. Те обикновено се задоволяваха я с някоя дрънкулка, я с нещо за ядене. А някои дори не искаха нищо – защото мъж с неговите размери бе нещо непознато за тях и желяеха просто да опитат способностите му.

Не му се бе налагало никога да ухажва жените, дори не и лейди Ан – която впрочем първа започна любовната игра. Освен това тя никога не се оплака, че е бил груб. Вече не помнеше подробностите от страстните им срещи, но едно нещо помнеше много добре – любеха се бързо и припряно, тъй като опасността да ги разкрият бе много голяма. По онова време Ранулф бе едва петнадесетгодишен и, разбира се, влюбен до уши. Когато най-сетне осъзна, че под сладката обвивка се крие гнилоч, вече бе твърде късно за него.

Разбира се, разумът му подсказваше, че не е правилно да приравнява всички дами към онази курва Ан, но въпреки всичко подсъзнателно той го вършеше. Що се отнася до жена му, тя е била предупредена за преживелиците му в ранна младост, а освен това още преди брака имаше възможност лично да изпита отношението му върху себе си. Всеки мъж усвоява поведението си от своите образци. За него такива бяха пастроктът му, ковачът, а след това и Монфор – и двамата един от друг по-груби и по-брутални, хора, които първо удрят, а после питат. Уолтър се опитваше да му покаже други образци за подражание и честичко го подиграваше заради липсата на учтивост; само че, пребивайки години наред при Монфор, и той самият почти забрави добрите си обноски.

Ранулф бе продукт на възпитанието си и щом като Рейна не го

харесваше такъв, какъвто е, по-добре да потърси изход другаде.

Тази мисъл буквално започна да разяжда доброто му настроение. Не биваше да има никакво „другаде“ – не и за Рейна. Госпожата се хвана за него и следователно бе длъжна да снижи претенциите си. Но, призна той пред себе си, до този момент държането му към нея едва ли можеше да се нарече нежно.

Откакто се запозна с нея, ѝ се бяха случили следните неща: тя се строполи на земята, завърза я и я уви в ленена завивка, после върху ѝ нахвърляха цял куп чували с жито, а що се отнася до преживелиците ѝ през първата брачна нощ, то той не можеше да си спомни каквото и да било, тъй като бе много, много пиян. Тя все пак не заслужаваше подобно отношение и може би нямаше да му струва много, ако не се държеше тъй „скотски“. Да, спомни си, точно тази дума използва тя по негов адрес.

Можеше поне да опита да се съобрази с нейните желания. Тя щеше тогава да го възнагради с всички онези удобства и приятни неща, за които спомена Уолтър. Всъщност и до този момент му бе подарила толкова много неща, много повече, отколкото си бе мечтал някога. Да, наистина си струваше да опита!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Рейна възвърна доброто си настроение в мига, в който преминаха през първия подвижен мост на Клайдън. Поне гостите се позабавляваха, нищо, че на нея ѝ бе чоглаво. Завърнаха се съвсем навреме и всеки можеше да се освежи, преди да седне на празничната трапеза. Следобед повечето щяха да потеглят към родните домове и животът в Клайдън отново щеше да поеме своя ежедневен ход. При тази мисъл Рейна почувства облекчение.

По правило тя обичаше да се събират повече хора и винаги настояваше гостите да останат за по-дълго. Този път обаче нещата стояха другояче. Изпитваше необходимост да се усамоти, за да привикне по-лесно с рязката промяна в начина си на живот. Дори ѝ мина през ума да отпрати за известно време съпруга си, но за да постигне това си намерение, бе нужно неговото съгласие.

Но не ѝ бе писано да се освободи лесно и бързо от гостите. Нещо повече, бе пристигнал още един. Видя го, още щом пристъпи в залата заедно с останалите от ловната дружина. Джон дьо Ласел се изправи от пейката пред камината, където разговаряше с лейди Илейн и се запъти към Рейна.

Тя забави крачка. Първото чувство, което изпита, бе студен гняв, тъй като тъкмо в този момент ненавиждаше съпруга си, а Джон можеше лесно да предотврати последните събития, ако бе пристигнал седмица по-рано. Проклетата седмица! Още в следващия миг обаче чувства угризения на съвестта. Джон бе поел и имотите на брат си и положително бе отрупан с грижи. Не бе справедливо да го обвинява за нейните си трудности, колкото и да ѝ се искаше да стовари вината за случилото се върху чужд гръб. Не биваше също да забравя, че всъщност *тя* избра Ранулф – с основание, разбира се. Чисто неин проблем си оставаше фактът, че недолюбва съпруга си.

Иначе Рейна се зарадва, че вижда отново стария си приятел; защото от последното му посещение бе изминала цяла година. Бе изгънял още повече и изглеждаше малко бледен, във всичко останало обаче си бе същият. В зелените му очи все така бе изписан благият му характер и от тях се излъчваше топлина и възхищение. Тя също се усмихна мило и отвърна на кратката му прегръдка.

– Лейди Илейн ми съобщи, че приемате поздравления, Рейна.

Написахте ми писмото, за да присъствам на събитието, нали?

Рейна възприе с благодарност тълкуванието му.

– Така е! От все сърце ми се искаше и вие да вземете участие.

Още докато произнасяше последната фраза, тя съжали за подбора на думите си, тъй като осъзна двойствения им смисъл. Тео обели очи насреща ѝ, а Саймън и Гижо се извърнаха настрана, за да прикрият лицата си.

Да, но можеше ли да каже нещо много по-различно? Джон сигурно щеше да е възхитен, ако бе станала негова жена – могъществото на Клайдън щеше неминуемо да облекчи моментните му трудности. Не биваше обаче в никакъв случай да му се казва, че е искала да се омъжи за него. Такава вест би го огорчила излишно.

– Защо държахте всичко в тайна, Рейна? Защо не се изразихте поясно в писмата си?

– Какво? А, да! Имах известни трудности с един от съседите си, който прихващаше писмата ми – обясни тя уклончиво. – Впрочем, той също искаше да се ожени за мен.

– Предполагам, че имате предвид лорд Фалкес, но за това можем да разговаряме и по-късно. Кажете, кой от тези благородни господа е щастливият избраник?

Той се вгледа зад гърба ѝ, но не видя познати лице. Господи Боже, рече си тя, как можах дори само за миг да забравя за присъствието на Ранулф.

Тя се обърна и веднага забеляза, че той стои точно зад стола ѝ, толкова близо, че чак носят ѝ се заби в твърдата му гръд. Триста дяволи! Дали и той е чул „двусмислената“ ѝ фраза? Тя буквално изкриви врат, за да види лицето му – то обаче не изразяваше нищо повече от най-обикновено любопитство. В този миг тя осъзна, че той дори и не подозира кой е новият посетител. Може би нямаше и да се сети за кого става въпрос дори и да чуеше името му още веднъж.

Рейна представи двамата един на друг, като се надяваше, че ще успее да ги раздели веднага. Но замисълът ѝ не успя. Не бе съвсем наясно как ще реагира Ранулф. Дали няма да намрази Джон, виждайки в негово лице съперник? Гигантът обаче само повдигна златистите си вежди, а на нея кой знае защо ѝ се стори, че зад маската си на безразличие той сякаш мъничко се забавлява.

– Впрочем, къде съм чувал това име? – попита той Рейна.

– Аз ви го споменах веднъж – побърза да отговори тя и веднага се обърна към госта:

– Джон, елате с мен. Ще се погрижа да се поосвежите преди да седнем на трапезата. Сър Хенри си тръгна тази сутрин и можете да се насаните в неговата стая.

Тя повлече Джон със себе си, преди Ранулф да успее да каже какво то и да било. Досетил се бе, мошеникът! Но какво чак толкова забавно откри в ситуацията? Ръстът на Джон бе по-близък до нейния, отколкото до неговия. Освен това Джон не бе толкова широкоплещест и мускулист – фигурата му изглеждаше по-скоро слаба. Но той бе дружелюбен и благ младеж, който *никога* нямаше да поиска от Рейна да се любят из шубраците.

Когато по-късно се завърна в залата, до слуха ѝ долетя гръмогласният смях на мъжа ѝ. Той разговаряше с приятелите си Уолтър, Сърл и останалите. Обзе я гняв и лицето ѝ се наля с кръв. Предположи, че се надсмиват вкупом над клетия Джон. Не можеше да позволи такова безобразие и затова се запъти енергично направо към центъра на компанията.

– Трябва да говоря с вас, милорд.

– Като малкия генерал или в качеството си на моя съпруга?

Това сигурно беше някаква шега, но тъй като той никога не се бе обръщал шеговито към нея, тя не прие думите му по този начин. Освен това в този момент не ѝ беше никак до шеги. Тя стрелна съпруга си със сърдит поглед, но той не помръдна от мястото си. Тя загледа предизвикателно компаньоните му в лицата докато и най-недосетливите сред тях най-накрая се отдалечиха.

– Излишни усилия, милейди – обади се Ранулф и в очите му се появи весели отблясъци. – Нямам тайни от тях.

Така и не разбра защо се изчерви. Не може да е разказал на момчетата какво прави с нея... или все пак го е сторил? Не, не бе възможно. Защото, Бог ѝ бе свидетел, нямаше нищо за хвалба.

– Радвам се, че имате приятели, с които можете да обменяте мисли. Аз впрочем също имам приятели, но с тях споделям далеч не всичко. Ясно ли се изразих, милорд?

– Не съвсем.

Неговото премерено, добре обмислено твърдоглавие я накара да заскърца със зъби от яд, тъй като Ранулф разбираше прекрасно какво иска да му каже. Издаде го усмивката му.

– В такъв случай държа да ви го кажа съвсем недвусмислено.

Бъдете така любезен и в никакъв случай, дори и само с намек, не съобщавайте на лорд Джон причината, поради която съм го повикала тук. Няма нито една основателна причина той да узнава това сега. Напротив, поне сто са причините да не му се казва нищо. Но което е по-важно: *Аз желая* той да не научава нищо. Ясно ли е?

– А ако не се съобразя с това ваше желание?

Тя присви очи.

– Ако държите непременно да ме засегнете, добре, сторете го! Това е ваше право, разбира се. Само че, каквото повикало, такова се и обадило. Ще намеря средства и начини да ви създам тревоги и неприятности от всякакъв вид.

В този момент реакцията ѝ му бе напълно безразлична. Но вместо да се разгневи, загдето го заплашва, той се разсмя с висок глас.

– Не се съмнявам, че в главата ви се въртят безброй противни идеи как да ме накажете, Рейна. Само че просто не е необходимо да се тревожите за своето приятелче. До момента, в който вашите полуистини и малки лъжи не причиняват никому вреда, аз също така никому няма да кажа каква малка и сладка лъжкия сте ми вие.

Остана стъписана, когато най-сетне го чу да произнесе името ѝ и затова не схвана веднага останалата част от думите. После обаче смисълът на казаното достигна до съзнанието ѝ. Ранулф ѝ предлагаше подкрепата си, и то не само в този момент, а и в бъдеще, когато тази подкрепа ѝ потрпяваше. Не, не бе очаквала такъв жест от негова страна. Но дали говореше сериозно?

Независимо от всичко той го каза, и то в отговор на нейната нагла заплаха. Досрамя я и тя сведе поглед. А това усещане за срам нарасна още повече, когато осъзна, че той, Ранулф, някак си свали нея, Рейна, до своето грубиянско равнище. Не беше в стила ѝ да бъде толкова раздражителна и сприхава. Тя осъзнаваше, че за всичко е виновен инцидентът в гората, но не разбираше точно защо. И все пак този факт не извиняваше желанието ѝ да развали настроението на мъжа си. Още повече, че имаха гости, които не биваше да стават свидетели на семейни скандали.

Разкаяна и с наведена глава, тя успя само да промълви:

– Благодаря ви за тези слова, милорд.

– Не, не мога да приема благодарност за нещо, което ви се полага по право. Така както и аз не ви благодаря за неща, които пък на мен ми принадлежат по право.

Тя вдигна поглед и в очите ѝ трепна подозрение. Усмивката на Ранулф ѝ подсказа, че го е разбрала съвсем точно. Той просто ѝ

напомняше, без да го казва направо, че ако реши, има правото да я люби когато поиска и където поиска, та дори и под открито небе. В този миг разкаянието ѝ отлетя като дим.

Тя се наклони да му прочете лекция по въпроса какво мисли за неговите права, но той я изпревари и смени темата на разговора.

– Ще ви попитам нещо, ей така, от чисто любопитство. Наистина ли сте мислили по въпроса за брак с този малък...

– Спрете веднага! – възкликна тя възмутена. – Как си позволявате да съдите за човек само по неговия външен вид?

– Ами защото неговият външен вид ми подсказва, че ако поема дълбоко въздух, просто ще го издухам като перце.

Тя буквално подскочи от мястото си, тъй като в очите му отново се появи онзи насмешлив блясък.

– Така ли мислите? Джон може и да не е печелил много турнири, но това не означава, че не е в състояние да върти меча или че не е по-пъргав от някои грамадански чудовища.

– Ами защо да не направим един опит?

Веждите ѝ се извиха подигравателно.

– Добре. Той с меч, а вие ще го издухате. Така става ли?

Той изпръхтя недоволно.

– Нямах предвид точно това.

– Разбира се, че не сте имали точно това предвид. Но ако на моята сватба посмеете да използвате меча си за нещо друго освен за разрязване на месо, да знаете, че ще ви зашлевя като най-последен глупак.

– Как мислите, дали ще успеете да достигнете лицето ми?

Трябваше да се досети и сама, че рицарските добродетели не са му присъщи и ще приеме предизвикателството на една дама.

– Ако се налага, ще се покача на стол.

Той се разсмя.

– Ако съм наблизо, няма да ви е нужен стол.

Посегна към талията ѝ и тя отскочи назад. Започна да го отблъсква с ръка, като същевременно се огледа наоколо в залата. За щастие никой от присъстващите не забеляза жалката сценка, която разиграваша. Но този факт не можа да я успокои напълно.

– Исусе Христе, днес сте непоправим, а си имам и по-важна работа, отколкото да си губя времето с вас.

– Рейна?

Вече се бе отдалечила, но все пак се обърна към него. Накани се да го стресне с един от своите непредсказуеми темпераментни изблици, но

така си и остана с отворена уста, защото в първия миг не можа да различи онова, което ѝ подхвърли Ранулф.

– Мисля, че е ваше – добави той с меден глас. – Не е прилично да оставяте такива вещи без надзор. Нали знаете, на мъжете само това им дай и веднага започват да си въобразяват какво ли не.

Загубила ума и дума, тя се загледа в парчето плат, което държеше в ръката си и задиша тежко. Руменина обля лицето и. Ужасена напъха гащичките в широкия ръкав, хвърли унищожителен поглед на съпруга си и се измъкна пъргаво навън, преди някой да е забелязал как внезапно се е смалила. Усети необходимост да се напъха в миша дупка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Настъпи здрач. Небосклонът потъмня от прииждащите облаци, но Рейна успя да се добере до жилищното крило преди да паднат първите капки. Остатъка от следобеда бе прекарала в селото. През седмицата бе пренебрегнала своите болни и ранени и бе крайно време да се погрижи за тях. По правило посещаваше селото по веднъж на няколко дни за по час-два, ако, разбира се, нямаше тежко болни. За щастие този път случаят бе точно такъв.

Сестрата на пекаря отново чакаше бебе и се нуждаеше от смес за чай. Стариат Делуин пък се надяваше да получи растък за подутите си стави. Червената Алма, селската курва, бе пострадала, докато дояла кравата – добичето я ритнало и от леката рана се развило тежко възпаление. Рейна й остави достатъчно хвощ, който можеше да се използва за много неща, както и мехлемът от иглика, любимото средство на Алма против лунички. Както винаги имаше хора с настинка, гърлобол или треска. Този път трябваше да се лекува и едно ухапване от куче, на няколко деца се бяха появили глисти. И така, както се грижеше за другите, Рейна реши да забърка и за себе си извлек от сладки теменужки, който притежаваше успокоително действие.

Остана много по-дълго, отколкото бе нужно. Тя бе доста сръчна и се справяше с лечебните си задължения най-много за два часа. Този път обаче разтегли доста посещенията си при болните – отговаряше обстойно на всички въпроси, засягащи новия господар, и изобщо забавяше завръщането си в Клайдън по всевъзможни поводи. В основата на всичко бяха страхът и малодушието, нещо, което не допринасяше за доброто й самочувствие. Бе оставила гостите си сами до края на деня, и то без капчица угризения на съвестта.

Но можеше ли някой да я упрекне за държането ѝ? Поднесоха обедата твърде късно, тъй като тя се завърна в залата след дълго колебание. И всеки път, когато погледът на Ранулф се спираше върху нея, руменината избиваше на лицето ѝ. Тя бе убедена, че съпругът ѝ се присмива тайничко, загдето толкова време не бе забелязала липсата на една тъй важна част от женския тоалет. Бе убедена, че никога не ще преодолее претърпяното унижение. Той обаче, този дявол, този съвършен образец на пошъл хумор, той е бил наясно още от по-рано и за миг само я притисна натясно.

Тя избяга тогава по най-бързия начин и сега все още не желаше да се върне. Надяваше се единствено, че Саймън е изпълнил молбата ѝ и че в момента развежда Ранулф из имота.

Стигна до пристройката, скочи от коня и връчи юздите на едно от конярчетата. В този миг забеляза, че Ейлмър я наблюдава. Този път момчето не се спусна както обикновено към нея, за да я поздрави и тя си спомни, че от доста време не е разговаряла с него – по точно, от нападението на Дьо Рошфор та до този ден. Все пак през цялото това време тя прехвърли много от задълженията си на останалите дами, за да обърне по-голямо внимание на своите гости.

Момчето се бе облегнало на страничната стена на един от навесите. Когато забеляза обаче, че го е видяла, то извърна демонстративно глава встрани. Рейна веднага разбра, че тук нещо не е наред и вместо тя да го извика при себе си, прекоси двора без да бърза, независимо че вече затупкаха първите капки дъжд. Спря се пред момчето и веднага забеляза, че то си има компания – в скута му, завита на кравай, се бе излегнала лейди Ела.

Рейна не спомена нищо за котката, а попита направо:

– Избягваш ли ме, Ейлмър?

Той не я погледна.

– Бяхте много заета, господарке.

– Точно така е – отвърна тя и приседна до него. Тясната козирка над главите им не ги предпазваше достатъчно от дъжда и затова младата жена, както впрочем и детето, престана да обръща внимание на влагата. Най-странното бе обаче, че и котката не избяга. Гадинката явно бе колкото грозна, толкова и глупава.

– Мислиш ли, че като съм се омъжила, нещо се е променило? – попита тя изпитателно.

– Защо, не се ли е променило?

Той все още не я поглеждаше, но не бе в състояние да прикрие мрачното си настроение. Рейна не бе съвсем наясно какво точно измъчва момчето, но в този миг се сети какво да му каже.

– Скоро всичко ще тръгне по обичайно му – увери го тя. – Единствената разлика сега е, че Клайдън отново си има господар и ни защитават повече войни. Така не е ли по-добре за нас?

– И досега си се справяхме добре...

– Не, Ейлмър, много добре знаеш, че не е така. А сега ми кажи защо стоиш навън. Нали трябваше да помагаш в кухнята?

– Да, но той дойде в кухнята – промълви детето.

– Той ли? А, той, значи. Тъй, тъй.

– Избягах и Олдрич ще нареди да ме нашибат с камшици, и то защото трябва да опече още вафли за останалите гости.

– Добре, ще поприказвам с Олдрич – успокои го Рейна, но в този миг си помисли как ли ще изглеждат ушите на Олдрич на трапезата, ако ги поднесяха за обяд вместо вафлите. Това неминуемо щеше да се случи, ако посегне на детето. – И все пак, Ейлмър, не е добре, че си избягал... – Внезапно обаче спря да го поучава, тъй като осъзна, че и самата тя бе сторила съвсем същото. – Но да не говорим повече по въпроса. На човек може понякога и да му се наложи да изчезне за известно време. Хубаво де, а ти защо избяга?

– Защо ли? – Той я изгледа учуден, сякаш отговорът се разбира от само себе си. – Аз... не исках лордът да ме види. Уплаших се, че ще ме изгони, когато види крака ми.

Рейна почувства горчилка в устата си. Прииска й се да прегърна момчето и да му обещае, че нищо лошо няма да му се случи. Но можеше ли да си позволи подобни слова? Той бе прав. Не бяха малко хората, които гледаха на сакатите с презрение; сякаш те са някаква заплаха за безсмъртието на останалите. А все още не познаваше достатъчно Ранулф и не можеше да говори от негово име.

Реши да успокои момчето с разумни доводи, надявайки се, че казаното от нея ще се потвърди по-късно.

– Ако той те отпрати, Ейлмър, значи се страхува от теб. Чувала съм обаче, че едрите хора не се страхуват от нищо и от никого – освен ако не срещнат друг великан като тях, разбира се.

Опитът й да утеши момчето не се увенча с пълен успех. Вместо да се усмихне с облекчение, Ейлмър се позамисли над току-що чуто. Но имаше и още нещо, което го тревожеше.

– Да, ама когато тръгне да ходи, всичката земя се разтреперва под нозете му. Не се ли боите от него, милейди?

Не бе далеч от ума, че застрашителните размери на Ранулф могат да изплашат до смърт една малко момче. Но съвсем същият ужас от мъжа й изпитваха и не един и двама мъже.

– Да не забравяме, че едрият човек има силен глас и тежка стъпка. Което не означава обаче, че е зъл или жесток. Виж тази котка. Как мислиш, може ли злодей да обикне такава гадинка?

Ейлмър изцъкли очи.

– Ама... котката да не е негова?

– Да! На кого другико?

– Помислих, че котаракът няма стопанин. Намерих го да се навърта край боклука и го взех, за да не го скрита готвачът.

– Постъпил си много добре, Ейлмър. Само че твоят котарак е женки и второ, готвачът в никакъв случай няма да ритне това много специално животно. Защото знае чие е.

– О! – Момчето продължи да гледа мрачно в краката си.

Рейна се усмихна благо.

– И все пак гадинката се нуждае от човек, който да се грижи за нея. Ще се заемеш ли с тази задача?

Най-сетне той се усмихна.

– Да. – Лицето му отново прие сериозен израз. – Но лордът дали ще разреши?

Рейна повдигна рамене.

– Ще го попитам. А сега бързо да се махаме от тук, докато не сме станали вир-вода. Можеш да вземеш Лейди Ела със себе си в кухнята.

– Ама тя така ли се казва?

– Да. Много тъпо име. И още нещо, Ейлмър, кажи на майстор Олдрич, че ако ти посегне още веднъж, ще се разправя с мен. Ти обаче също трябва да му се извиниш, загдето не си му помогнал.

– Да, милейди.

Той се отдалечи, накуцвайки, а Рейна го последва, но доста по-бавно. Почти се бе стъмнило, но тя все още не бързаше да се прибере в жилищното крило. Така и така са започнали да вечерят без нея – обичайната практика, когато нещо я задържеше по-дълго в селото. Не изпитваше и глад. Просто бе нервна, тъй като не знаеше дали мъжът ѝ е вътре или не.

Разбра го обаче още преди да влезе в залата – Ранулф щеше за малко да я прегази, носейки се надолу по стъпалата. Бе целият в доспехи и успя да забележи Рейна едва в последния миг.

– Значи сте все още тук, милорд. – Това не бе въпрос, а проста констатация. Гласът на Рейна издаваше неодобрение.

Той впи гневен поглед в нея.

– Че къде другаде да бъда? По-важно е вие къде се губите?

– В селото, естествено. А що се отнася до това, къде трябва да сте вие... Саймън ми спомена, че ще идете до Фортуик, за да ви покаже нивите и имотите.

– Да, предложи ми, но аз отказах. Мисля, че е по-добре първо да се запозная с Клайдън. Останалото може и да почака.

Той бе напълно прав, но Рейна не издаде мислите си.

– А вие накъде сте тръгнали сега?

В този момент по стълбите се спусна и Уолтър, а зад него се появи и Кенрик. За малко да се стигне до втори сблъсък, но в последния момент Уолтър успя да се спре. Кенрик няма това щастие – той се спъна и блъсна болезнено приятеля си в гърба.

– Значи вече си я намерил, така ли? – обади се Уолтър, след като изгледа ядосан Кенрик. – Добра работа! Бърза!

Ранулф само изръмжа и протегна ръка на Рейна, за да се изкачи по стъпалата пред него. Тя осъзна смисъла на казаното от Уолтър и се смути извънредно силно.

– Тръгнали сте да ме търсите ли? – попита тя приглушено.

– Закъсняхте много, милейди – отвърна навъсено Ранулф. – И в бъдеще да сте в замъка още преди стъмване, ясно ли е?

Рейна се поусмихна едва доловимо. Очевидно имаше смисъл от посещението ѝ в селото – прекрасното настроение на Ранулф бе отишло по дяволите. Чудесно. Така и трябваше да стане. Значи, в случаи като този съпругът ѝ ставаше напълно предвидим.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Бе шестнадесетгодишен, когато получи първите си шпори. Никоой не очакваше друго – още тогава той владееше отлично меча.

Рейна не бе изненадана от чутото. Не можеха да се оспорят уменията на Ранулф относно боравенето с меча. Негов проблем бяха рицарските му маниери, или по-точно, липсата на такива.

Докато слушаше разказите на Уолтър за битките, в които Ранулф заслужил честта да носи рицарското звание още в най-ранна възраст, тя наблюдаваше мъжа си, който в този момент разговаряше с двамата си оръженосци в отсрещния край на залата. Но не само тя го наблюдаваше. По всичко личеше, че дамите й до една бяха открили някаква извънредно сериозна причина да се загледат и те в тази посока. Въздъхна едва чуто. Да имаш съпруг, който се харесва на толкова много дами, бе факт, който можеше да породи затруднения. Не за нея, разбира се, а за клетите създания.

Не очакваше, че ще се влюби в съпруга си. Просто се надяваше, да живеят в мир, да го уважава и да разчита на него. Изпълнението само на едно от тези изисквания не бе достатъчно.

Не бе съвсем честна в оценката си – бе изпълнена с предразсъдъци. Все още не познаваше Ранулф достатъчно добре. Вероятно имаше причини, поради които се държеше по този начин. Именно затова и извика Уолтър при себе си – да й разкаже за живота на Ранулф. Предположението не я излъга. Да, имаше причини.

Вече знаеше, че е детството му не е било щастливо. Бе израснал без майка, изложен постоянно на капризите и юмруците на един брутален мъж. Както благородниците, така и селяните са го отбягвали заради факта, че е извънбрачно дете. Не, разказът на Уолтър не бе никак весел. А после стана дума и за лорд Монфор, който не облекчил участта на момчето, тъй като в негово лице младият гигант срещнал простак и грубиян, подобен на ковача.

– Вие не ме слушате, милейди.

Тя се изчерви и се усмихна смутено но Уолтър.

– Знаете ли, никога не съм се интересувала особено от всички тези истории за битки и пролята кръв. По-добре ми кажете защо Ранулф не може да понася дамите от висшето общество.

– Как изобщо ви идва на ум, че...

– Не се опитвайте да шикалкавите, господине. Май паметта ви изневерява? Нали от самия вас научих, че не обича благородните дами. Казахте ми го, когато ми препоръчахте вашия приятел за жених. А, сега си спомнихте, нали? И така, разкажете ми, моля, защо уважаемият ми съпруг се бунтува толкова против дамите.

Уолтър не можеше да си намери място от притеснение.

– Той едва ли желае да научите тези подробности от живота му.

– Да, но вие ще ми ги кажете, нали? – Гласът ѝ бе мек като коприна, изражението ѝ обаче си остана твърдо и непоколебимо. – Вашият мазен език ме омъжи за човек, за когото все още не знам дали изобщо го харесвам. Не можете да мълчите, сър Уолтър. Вие сте мой длъжник и ще изпълните молбата ми.

Уолтър се изчерви виновно.

– Ще ме убие, ако до слуха му стигне, че съм издал тайните му.

– Няма да забравя тези ваши думи.

Тонът ѝ не бе никак успокоителен – тя сякаш искаше да загатне, че ще си спомни за това предсказание, ако поиска да се освободи някой ден от Уолтър. Той обаче само повдигна рамене. Най-малко от всичко на света желаше Рейна да намрази мъжа си, а най-доброто противодействие бе тя да схване по-добре неговата същност. И още нещо: успеше ли с разказа си да развълнува женското ѝ сърце, щеше да направи не лоша услуга на своя приятел.

– Е, добре тогава – започна Уолтър. – Но първо трябва да ви кажа, че Ранулф винаги е имал трудности с жените.

Рейна изпръхтя.

– Не е възможно. С това лице...

Той сбърчи чело.

– Именно поради това лице. Сигурно някои мъже биха продали душата си на дявола, за да изглеждат по този начин, но Ранулф никога не е държал на красотата си. Като изключим факта, че е буквално копие на баща си, чието име обаче не бива да се споменава пред него по никакъв повод, в Монфор той трябваше да понесе и ужасни подигравки.

– Но нали подобно държане сред момчетата е нормално?

– Да, той действително ги приемаше със снизхождение, надявайки се, че в крайна сметка ще получи по-добро възпитание от останалите. Това продължи обаче до деня, в който съзря своя образ. В селото нямаше огледала, а водата в езерцата бе доста мътна и човек не можеше да се огледа. Ранулф просто не бе наясно как изглежда. Един ден обаче някакъв злобар, оръженосец на Монфор, му тикнал огледало пред лицето, за

да му докаже, че прозвището „хубавата мома“ отговаря на истината.

– И той изпаднал в ужас, така ли? – предположи Рейна.

– Точно така. Разбира се, Ранулф пребил от бой момъка, който му отворил очите по такъв начин. След този инцидент попрестанаха с насмешките, но той вече разбрал защо го преследват момите и това прозрение го изпълнило с неприязън към тях. Защото преди това си мислел, че в негово лице те виждат просто приятел. Сега обаче осъзнал, че ги привлича единствено неговата външност.

– Нима искате да повярвам, че за него хубостта няма значение?

– В ранната му младост нещата стояха точно така, милейди. Те прииждаха вкупом на плаца, всякакви там камериерки, кухненски прислужнички, дючки и прочее. Кискаха се на висок глас и пречеа на упражненията. А пък рицарите, които ни обучаваха, знаеха отлично за кого са предназначени овациите и по тази причина бедният Ранулф беше „рендосван“ дважд повече от нас, останалите.

– Да, но когато стана по-голям, тогава...

– О, можете да ми вярвате, че употребяваше наред всички жени, които му се хвърляха на врата. Само че той изобщо не си въобразяваше, че го правят за нещо друго, освен да се похвалят пред приятелките си с новото завоевание. И тогава го откри лейди Ан. Първо обаче трябва да спомена лейди Монфор.

– Жената на лорда ли?

– Да, дама, чийто разцвет бе отминал. Тя се опита да съблазни един петнадесетгодишен юноша. Беше ужасно смешно и жалко. Само че госпожата не възприе нещата по този начин, когато той я отблъсна. Бе направо вбесена и реши да спаси гордостта си, като за отмъщение разказа на лорда, че Ранулф се е опитал да ѝ посегне. В резултат го нашибаха с камшици пред перовете на лорда.

Рейна смръщи чело.

– А той защити ли се по някакъв начин?

– О, никой, дори и мъжът ѝ не повярва на нейните обвинения. Само че жената на лорда не може да бъде наречена лъжкия и затова наказаха Ранулф. Този случай привлече вниманието на лейди Ан, храненицата на Монфор. Тя бе около година по-възрастна от Ранулф, с възхитителна външност и усмивка, която озаряваше пространството около нея, и очи като...

– Не ставайте прекалено поетичен, сър – прекъсна го Рейна с неохота. – Значи е била хубава – така и кажете.

Уолтър се ухили глуповато.

– Да, тя бе наистина много красива и всеки паж, оръженосец или рицар бе поне мъничко влюбен в нея.

– Вие също, нали?

Той повдигна рамене.

– Но когато лейди Ан съзря Ранулф, всички останали престанаха да я интересуват... или поне така изглеждаше на пръв поглед. И един ден, докато той все още бе прикован на легло след бичуването, тя се промъкна в неговата стая. Тогава започна и тяхната връзка. Както можете да си представите, той хлътна до уши и си мислеше, че същото се отнася и за нея.

– Ако сте решили да ме убеждавате, че причина за враждебното му отношение е разбитото му сърце, то...

– Нямахте да е зле, ако е така, милейди, но ако вие не проявите малко търпение и не изслушате разказа ми докрай, аз...

Нима гласът ѝ бе прозвучал раздразнено? Какво ставаше с нея? Е, добре, слушаше истории, случили се с мъжа ѝ и друга жена. Нали тя самата настоя да ги изслуша?

– Продължавайте, сър Уолтър, а аз ще се помъча да се въздържам от прибързани заключения.

Той само кимна и лицето му стана по сериозно от всякога.

– Взаимната страст на двамата продължи месеци, но най-сетне настъпи денят, в който връзката им донесе плод. Лейди Ан се изповяда на Ранулф, че очаква дете.

Рейна не бе особено изненадана от развоя на събитията в разказа. Щеше повече да се учуди, ако мъжът ѝ нямаше незаконородено дете. Вярно, че такива неща не се случваха всеки ден с благородните дами, но пък не бяха и кой знае какво изключение. Пример за това бе неговият полубрат-благородник.

– А ожениха ли се? – попита тя сухо.

– Не. Той държеше много на брак. Беше направо луд по Ан и желаше детето. Ан обаче не го искаше за съпруг. О, известно време му даваше измамни надежди и си измисляше най-различни обяснения защо не бива все още да казват на лорд Монфор за женитбата. Но Ранулф бе извънредно настойчив и най-накрая тя отстъпи на натиска му. Каза му направо в очите, че не възнамерявала да се омъжва за безимотен оръженосец – в никакъв случай. Притежавала къща с чифлик, но Монфор, като я знаел каква е красавица, обещал да ѝ намери богат жених и в крайна сметка това било всичко, което можела да си пожелае от живота. А когато Ранулф заговорил страстно за взаимната им любов, тя се

разсмяла и му обяснила, че за нея богатството е единственото нещо, което си струва да обичаш на този свят.

– Не е било особено дипломатично от нейна страна – отбеляза Рейна сухо. Ядоса се на себе си, че е допуснала да изпита остро състрадание към някогашния, младия Ранулф. – А детето?

– Лейди Ан се завърна в своя чифлик, за да роди там. Когато Ранулф преодолял разочарованието си, установил, че все още държи да вземе детето при себе си, независимо от трудностите, които го очаквали. Само че на първо време не успя да открие Ан. Когато най-сетне открил следите ѝ, тя отдавна била родила. Живеела вече с новия си съпруг някъде на север.

– Детето при нея ли е било? – В гласа ѝ прозвуча съмнение.

– Не. Дала го на някакво семейство в едно малко селце и не искала и да го знае.

Рейна се замисли. Сети се за Кенрик и Лензо, оръженосците на Ранулф. Кенрик бе твърде възрастен за негов син, но, Лензо... Но Уолтър все още не бе приключил с разказа си.

– Съпроводих Ранулф до нейния чифлик. Той бе истински щастлив, че тя е захвърлила детето при други хора – мислеше си, че за няколко монети ще успее да го откупи от онези селяни. Не бе трудно да открием семейството. В селцето всеки знаеше всичко за всички.

– Защо ли ми се струва, че не искам да изслушам историята докрай? – обади се Рейна с несигурен глас, когато забеляза, че лицето на Уолтър е някак помръкнало.

– Ако искате, ще спра дотук.

– Не, не. Трябва да науча всичко. Независимо как ще свърши.

– Семейството било най-бедното и най-многочисленото в селото – имало вече седем деца. Ан е знаела този факт. Хората се опитали да се възпротивят. Казали ѝ, че не са в състояние да се справят с още едно бебе. Но младата лейди ги принудила да го приемат. След не повече от два месеца детето умряло от глад.

– Отче небесни! – прошепна Рейна.

Уолтър продължи без да я погледне.

– Тогава за пръв и последен път се скарахме сериозно с Ранулф. Идеше му да очисти цялото семейство и да подпали селото. Не можех да допусна да стори това на хората. Та те не бяха виновни за нищо. Бяха забравени от бога клетници, които също загиваха от глад. Един от прислужниците в дома на лейди Ан призна по-късно, че господарката му не е искала да види детето живо, в случай че се завърне някой ден в

чишлика. Е, всичко станало според волята ѝ.

Рейна затвори очи. В продължение на няколко секунди не бе в състояние да каже нито дума. Не биваше да проявява любопитство. Не биваше да настоява. Боже милостиви та нали на този свят децата бяха единствените наистина невинни създания. Вярно, че твърде много от тях умираха по естествен път, но тази смърт не бе естествена, тук ставаше дума за подготвено убийство на дете. Каква ли беше тази жена, способна на такова деяние? Та тя е могла съвсем спокойно да даде детето в прилично семейство.

– Какво... какво бе детето, момиченце или момченце?

– Момиче. Когато се родило, било съвсем здраво и жизнено. Затова и минало доста време, докато най-сетне...

С рязко движение на ръката Рейна му даде знак да замълчи и... заплака. Усещаше как сълзите напират в очите ѝ и се опита да ги сдържи, като престана да мисли за най-страшното. Но все пак всичко това бе далеч от нея. А може би не? Случило се бе на мъжа ѝ, а той все още страдаше. Значи, засягаше и нея. Но не беше много честно от негова страна да обвинява едва ли не всички жени за мъката, която му е причинила само една безсърдечна жена.

– Нека погледнем на нещата трезво – рече тя тъжно, успявайки да овладее гласа си. – Тези събития са се случили преди цели единадесет-дванадесет години, нали?

– Осем – поправи я той. Тя се сепна.

– Мислех, че Ранулф е по-възрастен.

– Всички го смятат за по-възрастен. От ръста е. Всъщност е едва двадесет и тригодишен.

– Добре, нека са осем. И за тези осем години той не успя ли да разбере, че жените не са еднакви?

– А ако нещо такова се беше случило на вас? Как щяхте да се чувствате вие? – отвърна Уолтър с предизвикателен тон. – Лейди Ан бе жена извънредно нежна и мила. Никога не надигна глас. За никого зла дума не каза. Нейната безогледна алчност, както и безчувствеността ѝ, оставаха скрити за всички. Как мислите, след всичко това Ранулф би ли могъл да повярва отново на подкупващия смях на някоя благородна дама?

– Да, но далеч не всички сред нас са толкова лоши.

– Така е, но няма да е леко да бъде убеден. – Внезапно Уолтър издаде предупредителен звук. – А сега се усмихнете. Той се връща.

– Вие сте полудял. Точно сега не мога да се усмихвам, та ако ще от това да зависи и животът ми. А дори и да се усмихна, той ще остане

крайно учуден. Днес много-много не ми се общува с него. Нима не забелязахте?

– Но вие ще му простите, нали?

– Това, което ми разказахте, обяснява само защо изпитва недоверие спрямо благородните дами – отвърна тя. – Но събитията от живота му не могат да извиняват грубиянското му поведение.

– Това може да се промени, милейди, ако положите усилие.

Нямаше време да възрази, тъй като Ранулф се настани до нея.

За щастие Уолтър ѝ даде време да се съвземе, вълвичайки мъжа ѝ в разговор. После се сбогува и остави двамата насаме.

Рейна все още не бе в състояние да погледне мъжа си. Бе смутена и се опасяваше, че ако заговори, гласът ѝ ще затрепери. Кой би помислил, че този човек може да предизвика състраданието ѝ? Той изглеждаше толкова несломим, тъй безчувствен спрямо вълненията на душата... но дали и като юноша е бил такъв? Внезапно съзря Едуина в края на залата, която гледеше замечтано към Ранулф и забрави всичко останало.

– Днес причиних ли ви болка?

– Моля?

– Днес, в гората? – добави Ранулф. – Причиних ли ви болка?

Идеше ѝ да каже „да“. Но в действителност изпита гняв, разочарование и безсилие, но не и болка. А в този случай лъжата едва ли бе най-добрият начин да се създаде връзка между тях.

– Не, не сте ми причинили болка.

– Сигурна ли сте?

– Да.

– А щяхте ли да ми кажете, ако ви беше заболяло?

Тя го изгледа, удивена от чутото. Какво ставаше с този човек? Или може би отново проявяваше странния си хумор? Във всеки случай чашата на търпението ѝ преля.

– Ако ми бяхте причинили болка, щях така да се разкрещя, че да чуе целият свят. Можете да бъдете напълно сигурен.

Той я загледа смръщен. Може би трябваше да я попита по-рано, но тя бе през целия ден в отвратително настроение.

– Ако ви опна на коляното си, милейди, ще ми е все едно дали ще ви чуе целият свят. Можете да бъдете напълно сигурна.

Нима наистина изпита дори за момент съчувствие към него. Сигурно не е била на себе си!

– Благодаря за предупреждението – рече тя кратко и понечи да се изправи.

Ръката му я хвана.

– Не исках да... – Спря внезапно и се намръщи още повече. – Защо цял ден сте толкова сърдита?

– Ами помислете и може би сам ще достигнете до отговора.

– Вече мислих и не можах да си отговоря. Обяснете ми вие.

– Много добре. – Рейна се вгледа дали няма някой наблизо, след което впи поглед в настойчивите теменуженосини очи на мъжа си. – Това не ми достави удоволствие.

– Кое не ви достави удоволствие?

– Много добре знаете кое! – просъска тя.

Той понечи да се усмихне весело, но се овладя.

– Да, но не е задължително жените да изпитват удоволствие, нали?

Рейна го изгледа втрънено, разсъждавайки какво ли ще й стори, ако сега вземе и го халоса с нещо тежко по главата.

– Кой ви е казал тази глупост? Стоп, нека отгатна сама: да, някой свещеник е бил. И вие вярвате на всичко, което ви разправят поповете, така ли? Тъпчо такъв! Свещеникът да не е дядо Господ! Той е мъж и прави същата грешка, която правят всички мъже. Дори половината от свещениците извършват същите грехове като нас. За Бога, използвайте здравия си разсъдък. Не, по-добре попитайте някоя от жените тук какво мислят за тези брадати дивотии. Но не се и надявайте, че ще позволя да се отнасят с мен по-зле, отколкото с някоя курветина, ясно ли е?

Е, сега поне вече бе наясно какво мисли жена му по този въпрос, Той я проследи с поглед, докато се отдалечаваше, и едва успя да сподави смеха си. Милостиви Боже, тя бе величествена дори и когато богохулстваше. Значи искаше от него да ѝ достави удоволствие. Усмивката му се стопи. Как да го постигне, след като се боеше да не ѝ стори зло, ако я нападне със страстта си. Каквато бе мъничка и крехка?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Рейна се промъкна тихо в стаята. Запалена свещ догаряше и разпърсваше мътната си светлина. Младата жена постави кошницата с билките на пода и бързо свали наметалото от гърба си.

Ранулф продължаваше да спи. Завесите на леглото не бяха спуснати и поради това и най-малкият шум можеше да го разбуди. За щастие обаче той спеше дълбоко.

Почувства облекчение, че я извикаха обратно в селото, макар поводът да не бе радостен. Сестрата на пекаря бе паднала от високо и съществуваше опасност от помятане. Рейна се труди половин нощ, като използва всички възможни средства и най-накрая успя да овладее опасността от аборт. Ако жената останеше известно време на легло, състоянието ѝ щеше да се подобри и тя щеше да износи плода докрай.

Рейна бе доволна, че за тази нощ е избягнала брачното легло; поне докато Ранулф спи, разбира се. Тя все още не можеше да повярва, че е наговорила такива неща на мъжа си по времена последния им разговор. Представи си как са прозвучали словата ѝ в неговите уши и изпита ужас. Бе цяло чудо, че не ѝ се изсмя право в лицето. Той сигурно си мислеше, че го желае или поне че желае удоволствието, което можеше да ѝ даде единствено той; второто бе дори по-лошо от първото. Че какво друго можеше да си помисли Ранулф? Та нали мъжете никога не изпитват съмнения в собствените си способности? Следователно той едва ли се досещаше, че тя, Рейна, има нещо против привичната му бърза процедура. Дявол да я вземе, както и нейната голяма уста! Не биваше да приказва толкова.

Тя разтвори раклата и се сепна от изскърцването на пантите. В леглото зад нея завивките се раздвижиха и Рейна нервно задърпа блузата си, без да внимава много-много за фините дантели по нея. После небрежно я хвърли в гардероба заедно с наметалото. Замисли се дали да не си направи място за спане на пода. Не искаше Ранулф да се събуди – в никакъв случай. Добре, но как щеше да обясни на сутринта решението си да спи на пода?

Корсажът я стискаше и трябваше непременно да се развърже. Тя задърпа вървите в утринния сумрак, но внезапно замръзна на място.

– Рейна, елате тук! – прозвуча гласът на Ранулф.

Устата ѝ сякаш пресъхна.

– Да, ... ей сега, само минутка.

– Не сега, а веднага!

Заповедта му сякаш раздвижи краката ѝ и те от само себе си се отпавиха към леглото. Крепеше я единствено надеждата, че Ранулф не се е разбудил напълно и иска само да се увери, че е здрава и читава и че после веднага ще заспи отново.

Тя спря точно пред леглото.

– Да, кажете?

Дори не успя да види рязкото движение на ръката му и в следващия миг той я привлече към себе си и разкъса корсажа.

– Как... какво правите? – изтръгна се от гърлото ѝ. Но бе твърде късно за протести – ризата ѝ също бе вече на парчета.

– Какво правя ли? Ами точно онова, което искахте – отвърна той със съвсем разумен тон. – Нали казахте, че и двамата трябва да сме голи. Аз например вече съм гол. На вас обаче ви трябваше доста време докато се съблечете, не мислите ли?

– И смятате, че това ви дава правото да ме...

Той прекъсна сърдитите ѝ слова. То си бе и за чудене как изобщо успя да каже толкова много. Защото той явно не я бе повикал, за да си поприказват. Устните му запечатаха нейните, а след това тялото му ги последва с необуздана страст.

И все пак този път всичко бе някак по-различно. Тласъците сякаш не бяха тъй бързи и насилствени. В движенията му личеше известна сдържаност, някакъв опияняващ замах, който предизвиква някъде дълбоко в нея чувствени въртопи и неизпитвана наслада. Устните на Ранулф не останаха единствено при нейните устни, а преминаха по цялото ѝ лице и накрая се спряха на ухото ѝ. Усещаше цялостно мъжа в себе си. Нещо прорязва тялото ѝ, тя се изпъна насреща му и го пое още по-дълбоко в себе си. Но внезапно тласъците му утихнаха.

Рейна разтвори очи, когато до слуха ѝ достигна неговото пшккане. Доплака ѝ се. Все още не... той обаче бе приключил и се взираше в нея с израз на върховно удовлетворение. Направо ѝ идеше да го убие на място. Този път той успя да я доведе извънредно близо до онзи миг, който караше *него* самия да стене невъздържано. Обзе я болезнено разочарование, което буквално я разяждаше отвътре. Нервите ѝ се опнаха до болка и я заля гневна вълна.

Той въздъхна и се претърколи настрана.

– Стана пак както предишния път, нали?

– Да, глупак такъв! – изтръгна се от устата ѝ.

– Като че ли бях все още доста сънен. Ако искате, можем да опитаме още веднъж.

Тя отблъсна ръката му, която почиваше върху гърба ѝ.

– Не ме докосвайте! Толкова съм ядосана, че ми идва да ви ударя.

– Ами добре, ударете ме!

– Не ме предизвиквайте, Ранулф!

– Но аз говоря съвсем сериозно. Щом като не искате да опитам пак, по-добре ще е да успокоите гнева си по този начин. Хайде, малки ми генерале. И да искате, не можете да ми причините болка.

Тя го послуша и запердаши гърдите и корема му. Накрая юмруците я заболяха, ръцете ѝ се отпуснаха безсилни и така и не успя да се възпротиви, когато той я привлече към себе си.

– Сега чувствате ли се по-добре?

– Не – прошепна тя инатливо.

Той се засмя тихо.

– Заради скъсаната риза ли беше всичко?

– Ох, стига!

Сега вече се разсмя с пълен глас.

– Толкова е лесно да ви ядоса човек. А сега, когато сте изтощена, аз бих могъл да...

– Не се опитвайте!

Тя почувства как раменете му трепнаха под главата ѝ.

– Когато са удовлетворени, мъжете не обичат да спорят с жените си. Същото, разбира се, не важи, когато не са удовлетворени.

– Колко успокоително!

– Рискувате много, милейди. Ръката ми е съвсем близо до дупето ви. – Той обаче се прозя и заплахата му не постигна целта си.

Рейна изпръхтя презрително.

– Няколко леки удара сигурно ще са ми по-приятни, отколкото онава, което...

– Довършите ли тази си мисъл, ще се каете. – Тази заплаха оказа по-голямо въздействие, още повече, че ръката на Ранулф бавно започна да пълзи към долния край на гърба ѝ. – С вас сключихме споразумение и досега аз го спазвам съвсем точно. Ако обаче сте променили мнението си и желаете да се забавлявам с други жени, трябва да го кажете сега.

Той затаи дъх в очакване на нейния отговор. Всъщност намерението му не бе да ѝ предлага подобен изход от затруднението, в което бяха изпаднали и по тази причина не бе съвсем наясно какво да стори, ако тя се съгласи. Но Рейна замълча и той не повтори думите си.

Рейна също затаи дъх, и то по същата причина. Надяваше – се, че съпругът ѝ няма да настоява повече и няма да се наложи да му даде отговор, продиктуван единствено от гордостта ѝ.

Едва когато Ранулф заспа, тя осъзна, че всъщност липсата на отговор бе тъкмо онова, което му трябваше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Сутринта валя дъжд и въздухът през деня бе доста влажен, но това не попречи на децата до играят на воля по селската улица. Жените изне-соха плетивата си пред портите и започнаха да се събират на приказки под сенчестите дъбове. Не се виждаха много мъже; по това време на де-ня те или обработваха нивите, или пък копаеха някъде ровове. Тези, ко-ито бяха останали в селото, поправяха плугове или други сечива, един бе повел чифт волове към нивата си, други пък влачеха сено за покрива на колибата си, а някакъв дългнест момък бе подкарал козичката към двора на свещеника. Дори старците и хромите принасяха някаква полза, като наглеждаха малките деца, събираха яйцата от полозите, хранеха пилетата, щъкащи из дворовете, или вършеха някаква лека работа в овощните градини.

Ранулф идваше за пръв път в селото и докато минаваше по главната улица с лейди Ела, увита около врата му, околоръст замря всякаква дейност. Само по едно време някакъв смелчага се сети да го поздрави отдалеч. Другите обаче го попоглеждаха с подозрение, тъй като обикно-вено си имаха работа с управителя. Вековният опит ги бе научил, че не ги очаква нищо хубаво, ако се появи самият господар. Но когато видяха, че не си избира никого, когото я да разпита за нещо, я да накаже, селя-ните престанаха да му обръщат внимание или поне се престориха, че не го виждат.

Самият Ранулф не бе съвсем наясно какво дири на това място. Не-що му хрумна и реши да действа без много-много да разсъждава. Само че не бе предвидил една подробност: Как ще погледнат хората на посе-щението му в къщата на Червената Алма.

Съдейки по описанието, дадено му от един от бойците, щеше лесно да открие къщата. В двора две гъски вдигаха шум до Бога, докато се чифтосваха пред очите на всички – действие, подхождащо напълно на това място. Вратата на дома стоеше отворена и когато Ранулф се приве-де, за да влезе, от нея излетя с квичене мършава свиня, последвана от дървена съдина.

– Ако сте по работа, затворете вратата, а ако ли не, оставете я така, защото светлината ни трябва.

Но тъй като друг източник на светлина нямаше, пък и къщата бе по-просторна, отколкото изглеждаше отвън, на Ранулф му бе нужно

малко време, докато установи откъде точно идва гласът. Червената Алма тъкмо сменяше ленените чаршафи на тежкото, широко легло, разположено плътно до една от страничните стени. На отсрещната стена бе завързана крава, която преживяше бавно зеленината, с която бе покрит целият утъпкан под. В къщата цареше скромен лукс – ленени чаршафи и завеси на леглото, най-различни гърнета, окачени по стените, сред тях и съдове от месинг, свещи от пчелен восък вместо от вонлива лой. В средата на стаята имаше открита печка. Върху нея къкреше гърне, от което се разнасяше апетитен аромат на дивеч – дивеч, сервиран предната вечер в залата на замъка и озовал се в този дом като възнаграждение за добре свършена работа.

Ранулф не затвори вратата зад себе си. Червената Алма го чу да влиза, но все още не го бе съзряла. Най-накрая любопитството ѝ надделя и тя се обърна. В първия момент не успя да различи лицето му, тъй като светлината идеше иззад него; но ръстът му го издаде. Жената пребледня от ужас.

– Бог да ми е на помощ, само не вие! – продума тя със свито гърло и пребледня още повече. – О, искам да кажа... моля, господарю... Господарката се отнася много добре с мен, не ругае често, подарява ми най-различни мехлеми, тя...

– Ти защо заговори за нея?

– Ами... защото... тя сигурно ще ме намрази, ако научи, че сте били при мен.

– Защо? – Тя обаче го загледа втренчено и той избоботи: – Не, не съм дошъл тук за онази работа; така че няма да има никакви причини да си мисли каквото и да било.

Думите му изплашиха жената още повече. Тя се запрепва към дървената маса и се строполи на пейката до нея. Вкопчи се в ръба на масата и кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

– Да не искате да ме изхвърлите оттук?

– Какво? – Той смръщи чело, след което продължи: – Не ставай глупава, жено. Ти вършиш важна работа, както всеки един крепостен. Дошъл съм за съвет.

– Съвет ли? – повтори тя с глуповата усмивка.

– Да. – Той напъха бронираните ръкавици под колана на панталона си и се приближи. Лейди Ела скочи върху масата. – С други думи – интересува ме това, което знаеш за жените.

По устните ѝ пробяга тънка усмивка, която озари цялото лице.

– Естествено! Всичко, всичко ще ви кажа, господарю. Само

питайте.

– Как да доставя удоволствие на жена си, без да ѝ причиня болка? – попита той и се настани до нея на пейката. Лейди Ела скочи веднага в скута му и се приготви да получи дежурната порция милувки. Червената Алма загледа Ранулф втренчено с големите си кръгли очи, но той не я забеляза.

– Значи сте ѝ причинили болка, така ли?

– Не, все още не... поне така си мисля. Но се опасявам, че ако я докосна така, както аз си знам, ще я заболи. Откакто я срещнах, не мога вече да сдържам страстта си.

– А защо си мислите, че може да я нараните?

Той вдигна ръцете си във въздуха и ги заразглежда с мрачно изражение на лицето.

– А какво друго да си помисля с тези лапи? Те са свикнали на високи, яки жени, които не се плашат от някоя и друга по-груба ласка. Как да се отнасям с жена толкова дребничка и крехка като моята лейди?

Едва-що произнесъл тези думи и Ранулф тупна с въпросните ръце по масата и котката скочи стреснато на гърба му. Червената Алма се загледа в тях, докато галеха котката.

– Ваша ли е котката, господарю? – попита тя със замислен глас.

– Да.

– Виждам, че сте привързан към животинката. По едно време и аз самата имах един котарак, когото обичах много. Понякога изпитвах нужда да го притисна много силно към себе си. Обзема ли ви и вас от време-навреме подобно чувство?

Той се усмихна и почеса животинката зад ушите.

– Да, често.

– Добре. Но всъщност не го правите никога, нали?

– Разбира се, че не. Нали ще взема да убия котката.

– Най-малкото ще я нараните тежко.

Той смръщи отново чело.

– Това какво общо има с моя въпрос?

– А не ви ли е минавало през ума, че щом като се отнасяте с една котка нежно, за да не ѝ причините божа, по същия начин трябва да се отнасяте и с жената?

– Сравняваш жена ми с котка?

– Не, съвсем не – побърза да го увери тя. – Казвам само, че с тези ръце вие не причинявате болка на котката, въпреки че тя е значително по-малка от жена ви.

Той изръмжа.

– До, но аз не желая да се любя с котката, нали?

Тя захапа долната си устна, за да не прихне в смях.

– Разбира се, че не. Опитвам се само да ви напомня, че вие никога не сте се замисляли дали ще нараните някоя от предишните си жени или пък че ще причините болка на някое куче или кон, когато го шляпнете по-яко с ръка. Вие обаче *знаете* отлично, че котката е нещо друго и може да я заболи. Тази мисъл не напуска ума ви. Точно така стоят нещата и с вашата лейди. Разбирате, че тя се отличава от онези, другите жени и че трябва да се отнасяте с нея по-внимателно. Дори и когато не съумееете да овладеете страстта си, вие все пак не забравяте този факт и укротявателната сила си, за да я предпазите.

– Не, не е така. Нали ти казах вече, че никога досега не съм изпитвал толкова остра, мъчителна страст, както сега към жена си. Няма значение дори къде се намираме в момента. Когато желанието ме обсеби, просто няма спиране. Сякаш някой ми отнема разума и в мен остава единствено неутолимото желание да притежавам Рейна.

– Разбирам – каза тихо Червената Алма.

Тя се запита дали на този мъж някога му е минавало през ума, че може и да е влюбен в жена си. Реши, че вероятно не си е и помислял за такава възможност, но не бе толкова глупава, че да го попита направо. Обаче щом той не вярваше, че е в състояние да сдържа нагона си във вихъра на страстта, то тогава как да му помогне и, което бе още по-важно, как да помогне на господарката?

– Думите ви ме карат да погледна на случая по друг начин – продължи Алма и отново погледна към ръцете му. – Господарката може и да е дребна и крехка, но тя все пак е жена, а ние, жените, сме много по-силни и издръжливи, отколкото си мислят мъжете. Може пък изобщо да не я боли от вашите ласки.

– Не искам да й причиня болка, за да проверя дали думите ви отговарят на истината.

– Ами тогава покажете ми на мен. Мисля, че мога да преценя какво може да понесе една жена и какво не.

Той я изгледа с подозрение, а тя му се усмихна окуражително, въпреки че като гледаше тези ръчища, мъничко я достраша. Освен това съществуваше опасността започне ли веднъж, да не поиска да спре. Да, но как иначе да разсее опасенията му? Учудващото бе, че тези страхове изобщо го измъчваха. Но все пак щеше да е истинско безобразие, ако господарката не изпиташе никога удоволствието от ласките на такъв

мъж.

– Не ви съблазнявам, господарю, в никакъв случай. Просто ще проверим как докосвате жена си. Нищо повече, повярвайте ми.

Той изръмжа.

– Разбирам. Обаче ти съвсем не си толкова крехка като жена ми.

При тези думи тя се усмихна широко.

– Да, но гърдта си е гръд, независимо от размерите. Тя усеща по един и същ начин както болката, така и насладата. Просто пипнете моите гърди така, както сте свикнали, и тогава ще мога... – Той последва съвета ѝ още преди да се доизкаже, и тя се дръпна рязко назад. – Сега вече разбирам какво имате предвид, господарю. Имате твърде здрава хватка. – Осмели се дори да му каже нещо, което бе споменавала вече на не един рицар: – Само че женската гръд все пак не е дръжка на меч. Тя няма да се изплъзне от ръцете ви, ако я хващате не толкова здраво... О, Боже, господарката!

– Какво?

Той се обърна и видя жена си да стои в рамката на вратата с кошница билки в ръка. Само след миг от нея вече нямаше ни следа.

– Моля ви! Настигнете я и ѝ обяснете всичко! – извика Алма.

– Защо? Ако сега тръгна след нея, ще се наложи отново да я любя в гората, а тя не ги обича тези работи.

Червената Алма го изгледа слисано.

– Но тя ще си помисли...

– Не ставай глупава, момиче. Тя няма никакви причини да си мисли каквото и до било. Макар че не ѝ доставя удоволствие, жена ми все пак не ми отказва. Защо тогава да го върша с други жени?

Алма предпочете да не му довери, че когато жените се отвращават от близост със съпрузите си, последните обикновено отиват при друга жена. Често обаче самите съпруги одобряваха кръшканията на мъжете си. Стоическото спокойствие на Ранулф я накара да забрави страха си. Може пък някой ден лейди Рейна да ѝ поблагодари за помощта, а ако все пак не го стореше, Алма поне щеше да се погрижи господарката да има основания за благодарност.

– Господарю, мисля, че трябва да подхванем нещата по друг начин. Вие ме попитайте как да доставите удоволствие на вашата лейди, без да ѝ причинявате полка. Обаче аз пропуснах да ви кажа нещо важно. Може би трябва да започнете съвсем бавничко. Първоначално не я докосвайте с ръце. Вместо тях използвайте устните и езика си.

– Не е същото.

– Защо да не е? С устни можете да я докосвате навсякъде – точно както сте го правили досега и с ръцете.

– Навсякъде ли?

– Да.

– Навсякъде?

Червената Алма се подсмихна лукаво, тъй като буквално прочете мислите му.

– Точно така. Също и там. Повечето мъже изобщо не се сещат за тази възможност, но малкото на брой познавачи се наслаждават истински, когато го правят. Разбира се, жена ви ще протестира, тъй като ще й се стори крайно неестествено. Но ако сте достатъчно настойчив, на нея не само ще й хареса, нещо повече – тя ще изпита върховна наслада от любовта.

– Но как е възможно?

Червената Алма се изчерви за пръв път от много години насам.

– Повярвайте ми, господарю, наистина е така. По този начин не ще се наложи да учите бързо най-подходящите ласки. Пред себе си имате предостатъчно време, докато опознаете жена си по-добре.

Той не я попита повече нищо, само остави на масата една сребърна монета; до този момент Червената Алма не бе виждала такава сума на едно място. Освен това й обеща, че ще получи още толкова, ако предсказанията й се сбъднат. От този момент нататък всичко зависеше вече от господарката. Защото не малко жени се съпротивляваха ожесточено против вида любов, който тя предложи, а и мъжете в такива случаи не се стараеха кой знае колко, за да постигнат успех. Само че новият господар не приличаше на човек, който се отказва лесно от целите си. Съвсем не! Той бе решен на всичко, само и само да удовлетвори страстта на своята лейди. Независимо от нейното съгласие или несъгласие. Какво ли не би дала да прекара следващата нощ като бълха в леглото на двамата!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

– Ама защо точно сега, господарке?

– Защото сега е най-подходящият момент, Ейлмър. – Докато този мизерник все още изпитва угризения на съвестта, добави тя наум. – Днес той ще се съгласи с всичко, което поискам от него.

– Точно от това се страхувах – промълви момчето.

Рейна го изглежда укорително.

– Ти не искаше ли да се грижиш за лейди Ела?

– Да, но си мислех, че няма да се срещна лично с господаря.

– Не бива да се тревожиш. Почакай там в нишата до прозореца докато те извикам. – Тя прокара пръсти през косата му и се усмихна окуражително. – Хайде, Ейлмър, няма нищо страшно.

В мига обаче, в който момчето се обърна, усмивката слезе от лицето ѝ. Как ли успяваше майка ѝ да бъде такъв дипломат? В този мъжки свят, в който жената буквално за всичко трябваше да иска разрешение от мъжа, тя учеше дъщеря си да използва и най-малкия повод, и най-дребното събитие, за да получи това съгласие.

Усещането за вина у мъжа е нещо много съществено и трябва да се използва, обясни ѝ веднъж майка ѝ. Не, тя всъщност никога не заподозря мъжа си в изневяра. Просто извличаше полза от неизпълнени обещания, малки прояви на небрежност изобщо от всякакви ежедневни дреболии. За разлика от дъщеря си тя нямаше съпруг, който при пръв удобен случай да се впусне отново в старите си порочни навици.

Майката на Рейна умееше да внушава на мъжа си, че не е доволна от него. Независимо дали бе виновен или не, той изпитваше някакви угризения на съвестта и предприемаше най-различни ходове за да се добори с жена си – било под формата на нова рокля, било чрез гостуване в двореца или нещо друго.

Рейна изобщо не можеше да си представи, че мъжът ѝ ще вземе да облекчава съвестта си. А и от себе си не очакваше, че, обзета от силен гняв, е в състояние да му предостави съответните условия. Само че бе длъжна да придобие умението на майка си. И когато получи съгласието на Ранулф по всички спорни въпроси, тогава ще го убие, този долен незрез, този мръсен, гаден мошеник!

Как можа да постъпи по този начин? Глупости, какво всъщност става с нея? Не биваше да се ядосва за такива неща. Та нали никой не

гледаше сериозно на съпружеската вярност? Рейна бе наясно с този въпрос и не очакваше мъжът ѝ да бъде по-различен. Единственият човек, който не споделяше това мнение, бе майка ѝ.

Рейна се надяваше само, че съпругът ѝ няма да я излага и няма да води метресите си у дома, както практикуваха някои мъже. И все пак деянието на Ранулф не бе много по-различно от тяхното. Да посети Червената Алма посред бял ден, да се изложи на селските клюки само два дни след сватбата! И то с Алма! По-можеше да го разбере, ако го свареше в някой тъмен ъгъл с Едуина. Всъщност нима трябваше да очаква, че съпругът ѝ се различава от другите?

И все пак защо точно с Червената Алма? Вярно, че тази жена хвашае окото с огненочервените си коси и мамещи очи с цвят на виолетки. Освен това тялото ѝ имаше множество извивки, точно като жените, които обичаше Ранулф. Но нали той знаеше, че за разлика от останалите благородни дами Рейна посещаваше крепостните, за да лекува болестите им. Знаеше също, че вестта за посещението му бързо ще достигне до нея, макар и да не очакваше, че тя ще го свари на местопрестъплението.

А може би е целял тя да узнае къде е бил? Нима това бе начинът му да я накаже за нейното недоволство? А тя от своя страна започна да се оплаква, и то като му вдигна скандал! А може изобщо и да не е помислял да я наказва? Много по-близо до ума бе, че просто е удовлетворил нагона си и толкоз. Не бе забравила въпроса, който ѝ зададе предната нощ – дали желае той да се забавлява с други жени. Нима е изтълкувал мълчанието ѝ като израз на съгласие? Нима наистина бе толкова глупав?

– Младият Малфед ми каза, че желаете да разговаряте с мен.

Добре. Ранулф сигурно си въобразяваше, че ще си приказват за Червената Алма. Нищо подобно – той трябваше да изпита безпокойство, което постепенно да нараства.

Рейна се помъчи да придаде на лицето си спокойно-равнодушно изражение преди сблъсък с неверния съпруг и... самата тя почувства остро безпокойство. Не бе съвсем наясно какво си е представяла под виновно изражение, защото лицето на мъжа ѝ не изразяваше нищо друго освен най-непредвзето любопитство. Дори и лейди Ела мъркаше доволно в ръцете му и явно не долавяше никаква тревога, която да измъчва душата на стопанина ѝ.

– Седнете, милорд. – Тя посочи към стола, поставен пред камината специално за случая. – Чаша вино?

Той кимна утвърдително и седна. Рейна направи знак с ръка и

отнякъде незабавно долетя прислужник с чаша. Ранулф въздъхна и този факт не убягна от вниманието на Рейна. Нима мъжът ѝ бе изтощен от усилията, които е положил в селото? С известно усилие успя все пак да си наложи да постави чашата с вино на масата пред него, вместо да му я излее направо върху главата.

– Управителят ми събщи, че сутринта ви е развел из имота.

– Да.

А, сега отпива от чашата, само и само за да не ме погледне в очите, помисли си Рейна. Тя пристъпи пред камината и загледа Ранулф отгоре надолу.

– Предполагам, че сте прекарали и останалата част от деня все така градивно.

При тези ѝ думи той се задави и изплю виното от устата си. Котката изсъска и скочи на пода. Рейна подсуши козината ѝ и я постави внимателно на една от близките пейки, където лейди Ела сама довърши своя тоалет. През това време Ранулф все още кашляше.

– Силно ли ви е виното, милорд? – попита невинно Рейна. – Може би предпочитате бира?

– Предпочитам да започнете по същество – изхриптя той ядовито.

– По същество ли? Това пък какво означава? Просто се налага да обсъдим някои въпроси, но ако сте уморен в резултат на този тъй изтощителен ден, можем и да отложим разговора за друг път.

От вниманието на Ранулф не убягна, че тя набляга върху умората му. Бе наистина изморен, тъй като с коня си прекоси надлъж и нашир гората, издирвайки разбойници – и всичко това, за да не мисли за казаното от Червената Алма. Нейните съвети разбудиха желанията му и той реши с цената на всичко да не се превръща в слуга на пениса си.

Докато не мислеше за плътска любов, той някак си се справяше – дори и в присъствието на жена си. Но нейните подмолни намеци го поразтревожиха. Какво, по дяволите, искаше да му каже? Ако държеше да узнае какво е вършил през деня, можеше да го попита направо, а не със заобикалки. Усещаше, че тя не е в настроение. Външно изглеждаше спокойна, дори твърде спокойна и ведра, но от нея в този миг буквално се излъчваше плам и възбуда.

– Случило ли се е нещо, което трябва да знам? – заръзсъждава той с висок глас.

Въпросът му сякаш я стъписа.

– Което трябва да зна... Та вие знаете по-добре от мен, милорд.

Какво пък означаваха сега тези нейни думи?

– Добре, добре. – Той въздъхна отново. – А сега ми кажете каквото имате да ми казвате, защото се уморих да ви чакам и ще престана да ви слушам.

Рейна сви юмруци зад полата си. Разговорът не протичаше както трябва. Защо ли той не се държи според предвижданията? Нали знаеше, че го е видяла? Този мъж можеше да ѝ даде всевъзможни обяснения за присъствието си в къщата на Червената Алма, само че тя го видя с ръка, поставена върху гърдата на проститутката и обясненията ставаха излишни.

Нима му беше безразлично дали тя знае или не? Или пък разсъждаваше по следния начин: тя не ще посмее нито да ме упрекне, нито дори да спомене случката. Вярно, че повечето жени не биха събрали смелост да го сторят, тъй като се бояха от пердах, оплачеха ли се от неверните си съпрузи. Благодарение на брачния договор Рейна не се опасяваше от подобно развитие на нещата, но всъщност дори и това споразумение да не съществуваше, нищо не би я спряло да наругае съпруга си, щом той го заслужава.

В този момент обаче трябваше да се въздържа. Защото първо желаше да разбере дали безгрижието му не е престорено.

– Чудесно, милорд. Нека тогава не губим време. Необходими са ми само вашите решения по няколко случая. Първо: имаме предложение за покупка, свързано с настояничеството над наследничката на Дьо Бърг. Саймън ми донесе писмо от един неин съсед, млад лорд, за когото твърди, че е способен да поеме управлението на имотите, собственост на момичето. Не исках да говоря за това, преди гостите да си тръгнат окончателно.

– Ще рече, че вашето лордче е излетяло от гнездото ни, така ли?

Снизходителният му тон я накара да стисне устни.

– Да, тази сутрин лорд Джон си тръгна.

– Уверен съм, че сте му пожелали приятен път и от мое име. Все пак не мога да бъда груб към човек, когото съм победил.

– Не вие сте го победили, победи го закъснението му – отвърна тя хапливо. – И тъй като той не е известен за своята загуба, можете спокойно да си спестите добрите чувства към него. А освен това, ако бяхте тук, едва ли щяхте да се държите кой знае колко дружелюбно с него. Не е лесно да откриеш вежливост у човек, който ръмжи и ти се зъби насреща, нали?

– Нито ръмжа, нито се зъбя, милейди.

– Както кажете – отвърна тя с меден гласец, а ръмженето му все

още кънтеше в ушите ѝ.

Внезапно той се засмя тихо.

– Е, поне не писукам като вашия гърчав мишок.

– Той не е... – Отново стисна плътно устни и го загледа мрачно и продължително. – Мно-о-го смешно, милорд. А сега предлагам все пак да се върнем на нашата тема.

– Колко предлагат?

– Четиристотин и петдесет марки и два благородни ездитни коня.

– И защо толкова много?

– Всъщност сумата не е никак висока при положение, че става въпрос за двете резиденции, към които спада и по едно село. Годишно те носят сто и петдесет марки от аренда, а като добавим и доходите от селските имоти, сумата нараства доста. Освен това трябва да се има предвид и възрастта на детето, което е едва двегодишно. Ще мине доста време, докато малката се омъжи и имуществото попадне в ръцете на съпруга ѝ. Или с други думи, този, който управлява имотите ѝ, ще спечели значително състояние.

– В такъв случай защо да продаваме?

– Не ви казвам да продаваме. Просто споменах едно предложение, на което трябва да отговорим. Трябва да предприемем нещо. Вдовицата има управител и няколко рицари и изобщо се справя доста добре и сама. Всъщност досега трудности не е имало.

– Значи все пак ми предлагате да продам настойничеството.

– Не, не ви предлагам нищо – възрази тя през зъби. – Саймън може и да познава съседа си, но ние не го познаваме. Освен това съществуват и по-изгодни възможности.

– Би могло да назнача собствен управител. Само че ако не надзираващ тези добри хора, започват да си пълнят гушата. Бих могъл и да сгодя детето за някого, който ще управлява имота до мига, в който той бездруго ще стане негова собственост.

Рейна бе учудена от факта, че той познава своите възможности, само че не спомена именно тази, която ѝ се въртеше в главата.

– Както казахте, не на всеки управител можеш да имаш доверие. Ако обаче сгодите детето отсега, съответният мъж трябва да е на възраст, в която да е способен да стопанисва имот. Или с други думи, ще окажете лоша услуга както на него, така и на малката. Той например ще трябва да чака доста дълго за наследници, а тя пък един ден ще се омъжи за твърде възрастен мъж, с когото вероятно няма да е много щастлива.

– Това обаче няма да се случи, ако избира Сърл или Ерик. След десет години момците ще са на по двадесет и осем години; ще рече, че няма да е кой знае каква трагедия за младоженката.

По дяволите, той беше прав!

– По този начин обаче ще ви бъде задължен само един-единствен човек, а могат да бъдат и двама, в случай, че оженим вдовицата. Пастроукът би могъл първо да извлече печалба от имотите, а по-късно със спечеленото да закупи собствена земя за собствените наследници. От доста време вече си мисля за сър Арнулф, но тъй като ми е нужен в Бъркнхем, реших да отложам решаването на този въпрос за по-удобен момент.

– Чуйте ме, Рейна: защо просто не ми казахте онова, което сте искали през цялото това време?

– Значи сте съгласен, така ли?

– Съгласен съм вдовицата да се омъжи. Но няма да ми откажете да огледам този сър Арнулф преди да дам съгласието си, нали?

– Естествено.

– Добре. – Той се изправи от мястото си в цял ръст. – И когато следващия път желаете нещо от мен, говорете без заобикалки. Не си струва да пилеем времето с излишни приказки...

Тя го прекъсна.

– Все още не съм свършила. – Вътрешно вреше и кипеше заради упрека. – Има още нещо. Става въпрос за котката ви.

– Какво за котката ми?

Рейна извика момчето при себе си и за пръв път накуцването и бавното му придвижване породи в нея нещо като неприязън. Но тя постигна един малък успех, от което следваше, че Ранулф има угризения на съвестта, макар и да не се издаваше външно.

Този път тя хвана бика направо за рогата.

– Ейлмър харесва котката ви. Той работи в кухнята, но му се иска да се занимава и с котката ви, да я храни и изобщо да се грижи за нея.

– Той да не някой като вашия Тео? – попита Ранулф.

– Винаги съм го мислела и съм се тревожела за него, ако това имате предвид. Сирак е.

Той огледа момчето отгоре до долу, а тя го наблюдаваше отстрани. Обзе я несигурност, която нарастваше с всяка изминала секунда, макар лицето на Ранулф да не издаваше никакво чувство. Не, не биваше да рискува. Трябваше да скрие момчето от мъжа си, вместо да го показва така открито. А ако Ранулф го изпъди? Какво да стори в такъв случай?

Клетият Ейлмър буквално примираше от ужас и не посмя нито

веднъж да погледне нагоре. Рейна забеляза, че трепери неударимо. Внезапно страхът и я напусна и се превърна в гняв. Как си позволява Ранулф да плаши момчето със страховитото си мълчание?

Рейна понечи да срита мъжа си, но в този миг той заговори със сравнително благ глас.

– Значи обичаш котката ми, така ли?

– Да, господарю – прошепна едва чуто момчето.

– И не й позволявай да преяжда.

В първия момент Ейлмър не можа да осъзнае, че желанието му се сбъдва и вдигна учуден поглед. Но веднага след това широка усмивка озари лицето му.

– Ще бъде изпълнено, господарю.

На Рейна също й бе необходима секунда, за да разбере какво става, след което спусна крака си обратно на земята. Прасе такова – да държи и двамата толкова време в напрежение! Чувство за вина ли? Няма що! Само дето не си е посипал още главата с пепел! Трябваше на спокойствие да си помисли как да му отмъсти.

– А сега занеси лейди Ела в кухнята, Ейлмър. Цял ден е била навън с лорд Ранулф и сигурно умира от глад. – Изчака момчето да вдигне грижовно котката на ръце и да се оттегли, накуцвайки от стаята, след което се обърна към мъжа си.

– Докато...

– Трябваше да ме осведомите още преди да го доведете тук.

Тя зае защитна позиция.

– Защо? Може би не искате хромият да оцапа котката ви, така ли?

– Не. Защото това бе задача на Лензо. Няма да му се понрави, че го е изместило някакво си кухненско ратайче.

– Ейлмър не е ратай. Родителите му бяха свободни собственици на земя, но починаха и никой не пожела да приеме момчето или да му помогне по някакъв начин. Хората се отнасяха с него, сякаш недъгът му е заразен. Беше слаб и болен – на два пъти почти го бяхме отписали, и то в резултат на болести, които не биха нанесли вреда на никое по-яко дете. Той може да е дребен и безпомощен, но си има своята гордост. Не приема никакви благодеяния и се труди за насъщния си. Обичам го, защото си няма никого другиго.

– Не му и трябва друг, след като генерал го закриля.

Рейна не обърна внимание на шегата му.

– Така и така стана дума за вашата котка, та...

– Така ли? А аз си мислех, че говорим за момчето.

– Момчето си е мой проблем, а котката ваш, особено що се отнася до мястото, където спи. Не ми се нрави да си тика муцуната в лицето ми, когато се събудя от сън, както се случи тази сутрин. Изобщо не биваше да я пускаме тук горе.

– Котката ще ходи, където ходя и аз и ще спи там, където спя и аз. Така е било винаги.

– По палатките, където сте живели, това може и да е било нормално, милорд, но спалнята не е място за животни.

– Като ви слушам, ми мина през ума, че май и мен причислявате към животните. Кога ще благоволите да изхвърлите и мен от стаята?

Тя изпръхтя.

– Сякаш ще си тръгнете, ако взема да опитам.

– Вярно е, няма да си тръгна! А това се отнася и за лейди Ела.

– Пак ще си говорим по този въпрос.

– Смятайте въпроса за решен, Рейна – изрече той с решителен тон. – А сега разпоредете, моля, да пригответ банята ми. Ако желаете, можете да се присъедините към мен. В противен случай ще се видим на вечеря.

Стисна здраво зъби, за да не го повика обратно, когато той пое към вратата. Длъжен бе да изпълни всяко нейно желание, а не да отхвърли последното. Трябваше все пак да признае пред себе си, че две от три съвсем не е лош резултат. Но ако този мъж все пак си мислеше, че вече е изкупил вината се, значи много се е лъгал.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

– Ще се почувствате по-добре, ако поговорим.

Рейна не отговори. Седеше със затворени очи, а застанал зад нея, Тео решише нежно косите ѝ. Прииска ѝ се да не е толкова податлива на настроенията си. Не бе споменала нито дума за посещението на мъжа си при Червената Алма, нито пък възнамеряваше да го стори. По-късно клюката сигурно щеше да достигне до слуха на Тео, но може би той нямаше да свърже нейната потиснатост с този слух. Изповедта е, разбира се, благо за душата, мина ѝ през ума, но същото не се отнасяше и за унижението.

– Да не ви се е наложило отново да си разтваряте краката по пътя от тук до селото?

– Не се дръж като простак, Тео.

– Е, случи ли ви се?

– Не – процеди тя.

Той я затегли за косата – най-накрая главата ѝ се изви назад и тя го погледна.

– На кого се сърдите тогава, ако не на великана.

– Тео...

– Кажете ми веднага. В противен случай отивам долу и ще му пошушна в ушенцето, че го очаквате и леглото и се топите по него.

– Ще заплатиш с живота си, ако ми изиграеш този номер – възкликна тя раздражено и издърпа рязко главата си.

Думите ѝ оказаха влияние и Тео не продума повече. Но последвалото мълчание започна да я изнервя и тя реши да му разкаже поне половината.

– Ти беше прав за мъжа ми, но не и за причината. Мислех си, че Рарнулф ще се съгласи да оженим сър Арнулф за Луиз дьо Бърг. Докато вечеряхме, той накара обаче Сърл, Ерик, че дори и Уолтър да се отправят на коне към вдовицата, за да се запознаели с нея.

– Така ли?

– Сега вече ми е ясно, че смята да я даде на един от тримата; и то след като следобеда почти ми обеща да я вземе Арнулф.

– Рейна, той не ми прилича на човек, който нарушава лекомислено обещанията си.

– Е, не е обещал направо – призна тя навъсено. – Но знаеше много

добре, че желая този брак да се осъществи и каза още, че ще има предвид Арнулф.

– Да имаш някого предвид все още не означава да обещаеш. На мен пък ми се струва, че просто се подсигурява, в случай че не одобри сър Арнулф.

– Ти изобщо не разбираш за какво става въпрос, Тео. Той просто е длъжен да даде съгласието си.

– Как така?

– Ах, да не говорим за това. Повярвай обаче, че ти казвам истината – обясни Рейна с нетърпелив глас. – Арнулф е най-добрият избор за вдовицата. Винаги ни е служил чудесно и е доказал, че на него може да се разчита. Заслужил е тази награда. А освен това харесва госпожата. Смятам, че двамата си подхождат чудесно.

– Добре, но какво мисли тя по този въпрос? Може пък да ѝ е приятно, ако ѝ се разреши да избира, нали?

– Тези работи нямат значение. Та госпожата е още съвсем млада.

– Да ви напомням ли, че вие не бяхте много по-възрастна, когато избирахте между Джон дьо Ласел и Ричард дьо Аркур? Нещо повече – в последния момент дори се отметнахте от тях.

– Да, но ако една седемнадесетгодишна жена е убедена в правилността на последния си избор, това не означава, че е непременно глупачка, нали? – отвърна Рейна раздражено.

– Е, значи разбирате, че великанът е най-доброто решение за вас; независимо от първата ви караница. Не бива да очаквате от него винаги да се съгласява с вас, Рейна. Според мен... дори и баща ви... нямаше да...

Тео се умълча и Рейна вдигна очи. В стаята бе влязъл Ранулф и погледът му, отправен към Рейна, с всеки изминал миг ставаше все по-мрачен и по-мрачен. Точно зад него стоеше Лензо. Той извъртя очи към тавана и всички видяха врата му, зачервен от притеснение.

Тео се прокашля, за да привлече вниманието на Рейна, но когато опитът му се оказа безуспешен, той я побутна леко по рамото. Едва в този миг тя осъзна какво е предизвикало реакцията на двамата новодошли – нощницата ѝ се бе разтворила и откриваше пъпа, както и една разголена гръд.

Тя пое дълбоко въздух, притвори одеждата си и, разгневена, впи поглед в съпруга си. Не стига, че същото се бе случило вече веднъж, ами трябваше да се повтори и сега!

– Нямаше да е зле, ако ни бяхте известили за присъствието си,

милорд – процеди тя през зъби. – На това му казват почукване.

– На моята собствена врата? О, не, едва ли.

– Разбирам да бяхте сам, обаче вие не сте.

– Вие също, милейди... и настоявам да ми обясните защо!

Тя забеляза със закъснение, че той не я гледа просто мрачно, какъвто си му бе навикът, о, не, Ранулф буквално вреше и кипеше от гняв. Доказваха го както подутата вена на врата му, така и изпепеляващият поглед. Но Рейна бе също разгневена, и то не само заради факта, че се е изложила повторно. Тя се изправи рязко от мястото си.

– За какво намекувате, сър? Вие отлично знаете, че Теодрик е моят личен прислужник. Нима не виждате, че е тук, за да изпълни своите задължения.

– А задълженията му свързани ли са с факта, че сте полугола?

– Не ставайте глупав – възкликна тя сърдито. – Той ме гледа така, както гледа и вас... нещо повече, вас би ви гледал много по-охотно. Той просто не ми обръща внимание; все едно Лензо да се впечатли от голотата ви, докато например ви къпе или облича.

– Да разбирам ли, че тъкмо в това се състоят задълженията му?

– Естествено.

– Но не и сега, по дяволите! – изрева Ранулф. После се обърна към Тео. – Хайде, чибя!

Рейна се вцепени от възмущение и задържа младежа за ръката.

– Не е необходимо да тръгваш, Тео.

– За Бога, Рейна – отвърна прислужникът с подрезгавял глас. – Да не искате да загина?

– Той няма да те докосне дори.

– На ваше място нямаше да съм толкова сигурен, момиче – прекъсна я Ранулф с тих глас, който вещаеше беда. – Спомнете си, че му дължа един пердах и ще си го получи, ако до секунда не...

Нямаше нужда да продължава, тъй като Тео излетя като стрела от стаята. Лензо се разсмя и преди да се обърна с гръб и към двамата, Рейна го дари с унищожителен поглед. Идеше ѝ се да се разкрещи като някоя ненормална глупачка.

– Ти също можеш да тръгваш, Лензо – обади се отново Ранулф и в гласа му нямаше и следа от предишния гняв. – Моята лейди ще ми помогне да се разсъблека.

– Да, а после пак ще ме обвините, че го лишавам от обичайните му задължения, нали? – Рейна го погледна сърдито през рамо. – Хич не се и надявайте, милорд.

– Вие нямате ли задължението да помагате на съпруга си винаги, когато има нужда от вас?

– Само не ми говорете за задължения след детинската сцена, която ми разиграхте преди малко.

– Значи ми отказвате, така ли?

– О, Боже – рече тя с поглед, вперен в тавана. – Той разбра какво му казвам. Благодаря ти, Господи.

– Опасявам се, че Тео не е единственият, комуто се полага съответната порция пердах.

Тя не го усети кога се е приближил – застана плътно зад нея и дъхът му раздвижи косите ѝ. Не бе чула и кога е заключил вратата. Бяха останали сами.

– С тази заплаха сигурно ще изплашите Тео до смърт, мен обаче не можете, защото не съм толкова страхлива.

– Каква заплаха? Реша ли, че заслужавате бой, мога да ви уверя, че после поне две седмици ще стоите само права. – Той я хвана за тила и я извърна към себе си. – Дали обаче наистина се налага да ви пердаша?

– Разрешение ли искате от мен?

Той се усмихна широко.

– Не съм чак толкова глупав. Само питам дали наистина е необходимо. Възнамерявате ли и занаят да проявявате опърничавостта си толкова открито?

– Не – прошепна тя малодушно, макар и все още сърдито.

– Добре. Но нека ви призная, че когато влязох тук, си мислех за всичко друго, само не и да ви бия.

Тя се отдръпна от него и го стрелна подозрително с поглед.

– Не, не е възможно... нима искате да... след всичко, което... одързостявате се значи да ме...

– О, просто имахме известни несъгласия – прекъсна я той, вдигайки рамене. – Сега обаче всичко това е минало.

– Минало ли? Известни несъгласия ли? – Рейна задиша тежко. – Значи, така гледате на тези неща? Прекрасно, няма що! То може ли и да се очаква нещо друго от невъзпитан простак като вас! Само че от мен няма да получите вашето „всичко друго“; не и в деня, в който сте си го взели от Червената Алма!

– От Червената... Настоявам да изразите мисълта си по-ясно, и то веднага, милейди.

– Кой, аз ли? – Рейна буквално не можеше да си поеме дъх. – Вие посещавате проститутка, а аз да се изразявам по-ясно, така ли?

– А-а, такава била значи работата. – Той се усмихна, а последвалият смях я вбеси окончателно. – А аз ѝ казах, че не сте чак толкова глупава.

– Не... толкова... глупава? – заекна тя. – Наистина съм била глупава, щом съм си мислела, че съпругът ми никога няма да ме изложи пред толкова много хора.

Все още усмихнат, той поклати глава някъде високо над нея.

– Милейди, изобщо не съм ви излагал!

– Да, а утре на свинчетата ще им поникнат крилца – просъска тя. – Кажете на соколаря да се подготви за предстоящото чудо.

– Вие нямате никакво основание да ми се сърдите.

– Значи всеки божи ден да се кося в чие легло се въргалите и да нямам правото дори да се обадя, а? Това ли искате да кажете?

– Вие видяхте ли ме легнал с проститутката?

– Намерих ви с ръка върху гърдата ѝ. Предполагам, че сте разговаряли за арендната вноска, нали?

Жлъчната ирония, скрита в думите ѝ, го накара да се сепне. Бе забравил, че тя се появи на вратата точно в онзи момент.

– Истината е, че разговаряхме за вас.

– Естествено – потвърди тя сухо.

– Вероятно помните, че вратата бе отворена, нали?

– Което само потвърждава думите ви, че ви е съвършено безразлично дали ви наблюдават, или не, когато сте насаме с жена. Било в гората, било на отворена врата в къщата на селската курва – все едно. Има ли някакво значение?

– Знаете ли, малки ми генерале, можехте да си спестите цялата тази мъка, породена от ревност, ако вчера бяхте отговорили на моя въпрос. Трябваше просто да ми кажете, че не искате да се забавлявам с други жени. Разбирате ли?

– Значи си признавате, така ли? – Опита се въпросът и да прозвучи триумфално, но не успя напълно.

– Вие признайте първо!

– След като разбрах, че тактичността е нещо съвършено непознато за вас, мога вече спокойно да призная, че на ваше място щях да отговоря по по-сполучлив начин на вчерашния ви въпрос – отговори тя с горчивина в гласа. – Но след случилото се всичко става излишно. Трябва да ви кажа още, че не съм изпитвала ревност. Вярно, че бях ужасена и унижена, но ревност – не!

– Добре. Значи не е имало ревност – констатира той, но усмивката му издаваше, че не ѝ вярва. – И все пак можехте да избегнете тревогите,

ако ме бяхте попитали направо защо съм отишъл точно при Червената Алма.

– Когато мъжът ми отива при някоя проститутка, нещата са ясни.

– Като е така, защо тогава само съм разговарял с нея?

– Разговарял ли? – просъска Рейна. – С ръка върху гърдата й!

Но вместо да се загърчи смутен и объркан, той само се позасмя.

– А можеше ли тази жена да прецени по друг начин дали ви причинявам болка, когато ви докосвам?

– На мен ли? И искате да повярвам, че сте натискали тази жена заради мен? – извика тя със сарказъм в гласа. – Само не се опитвайте да ме заблуждавате.

Този път изражението на лицето му бе сериозно.

– Ако ми трябваше жена, нямаше да бия път чак до селото. Тук има не малко, които няма да ми откажат, включително и вие. Нуждаех се обаче от сведения, които може да ми даде само жена с най-разнообразен любовен опит. Ето и единствената причина, поради която избрах Алма. Признавам, че отговорът й ме възбуди, но не се възползвах от занаята й. Обаче ако бяхте навън и ме бяхте почакали, милейди, щяхте бързо да установите, че изводите ви са били погрешни.

Тя разбра отлично, какво й казва и руменина обля лицето й. Може би бе глупаво от нейна страна, но му повярва. Повярва, защото искаше да повярва. Същевременно обаче се бе държала ужасно глупаво. Откъде толкова търпение у този мъж? Той бе все още намръщен и Рейна почувства как в нея се надига безпокойство.

– Бихте ли... – Тя се прокашля без да го погледне в очите. – Бихте ли ми казали какъв въпрос сте й задали?

Той пристъпи към нея. Гласът му прозвуча глухо и дрезгаво.

– Попитах как да ви доставя удоволствие, без да ви причинявам болка.

Рейна вдигна рязко глава. Възмущението обагри с руменина челото й.

– Нима сте я питали точно за това?

– Да.

– Но вие никога не сте ми причинявали болка.

– Също така не съм ви и докосвал точно така, както на мен ми се иска. Просто се боя, че тези мои ръце могат да ви наранят, ако престанат да ме слушат, нещо, което с вас ми се случва често. – В погледа й просветна съмнение и той почувства огорчение. – Да можехте да се погледнете с моите очи! Знаете ли колко чуплива изглеждате? Вие сте най-

мъничката, най-крехка жена, с която съм се любил някога. Ако ви вдигна във въздуха, ще се изморя точно толкова, колкото ако вдигна и лейди Ела.

Преувеличаваше, разбира се, но и двамата не осъзнаха този факт, тъй като той я хвана под мишница и я задържа във въздуха, за да докаже верността на твърдението си. В този миг тя го гледаше отгоре надолу, той обаче се взря в разтворената нощница. И двете ѝ гърди бяха открити. Големите, тъмночервени зърна контрастираха ярко на фона на млечно бялата кожа и сякаш се протягаха сами към устните му. Подчини се на техния зов, наклони глава напред и всмука дълбоко едното от тях в устата си. Очите му помътняха и Рейна осъзна какво ще се случи. Тя затая дъх и застана тихичко. Отметна глава назад, а в тялото ѝ забушуваха огнени вихрушки. Ръцете, които първоначално почиваха спокойно върху раменете на Ранулф, посегнаха по-нагоре и пръстите ѝ се заровиха в неговата златна грива. Той все още не я пускаше на пода, а я държеше във въздуха; за нея това бе по-добре, тъй като краката и ръцете ѝ бяха омекнали. Неговите обаче бяха здрави и силни – дори и ръцете му, които я държаха, не трепнаха.

Най-накрая той остави едната гърда и езикът му се плъзна към другата. В мига, в който налага и второто зърно, от гърдите ѝ се изтръгна още по-силен стон. Усещането бе обхватно, пронизвашо, направо непоносимо, но и през ум не ѝ мина да моли за милост.

Внезапно се издигна още по-високо във въздуха. Устните му не се откъсваха от кожата ѝ и я целуваха по корема, спряха за миг до пъпа и езикът му се потопи в него. Още не се бе опомнила от внезапната атака, когато той я спусна отново надолу. Езикът му се плъзна от корема ѝ към врата, бузата и най-накрая достигна устните – парещата целувка я разрепери от глава до пети.

Постави я на пода и тя щеше да се строполи в неговите крака, ако не беше се вкопчила в косите му. Опря се безсилна в тялото му, без да забележи как и кога е отделил пръстите ѝ от гривата си и е свлякъл нощницата от раменете. Тя почувства как я взема в обятията си и смътно осъзна, че я носи към точно определено място. В следващия миг обаче всичко потъна сякаш в мъгла от страст, в която нямаше път.

Желанието оставаше все така силно. Тръпката се запази дори и когато Ранулф се отдръпна, за да смъкне дрехите си. Тя се загледа в голо-то златисто тяло – мускулесто, силно, красиво. Прииска ѝ се да докосне кожата му, да вкуси плътта му, както и той стори с нея. Никога до този момент не бе изпитвала такава радостна възбуда. Пресрещна погледа му

и отново топла вълна прониза тялото ѝ. Защото в очите на мъжа лумнаха пламъци, обещаващи онова, което Рейна вече знаеше дълбоко в себе си – че този път всичко ще бъде много, много по-различно.

Ранулф дойде при нея в леглото, нежните му целувки я възбудиха отново, кратките захапвания разтревожиха плътта ѝ, всяко докосване на устните му я разпалваше все по-силно и по-силно, докато накрая тя се потопа в море от жар и страст. Усети и някакво неясно разочарование – той придържаше здраво нейните ръце и не ѝ позволяваше да го докосне.

Най-сетне той се приготви да удовлетвори настойчивата ѝ потребност да го поеме в себе си, клекна между краката ѝ, целуна я ефирно по разтреперания корем и след това...

– Ранулф, какво... не, моля те, недей... Не!

Но той не я послуша и сякаш нещо я изстреля в небесното пространство. Тялото ѝ се изпъна, гърбът ѝ се изви в дъга, но ръцете ѝ не бяха свободни и не бе в състояние да избяга от пронизващия, пламнал и безмилостен език. Понечи да се изправи, Ранулф я притисна отново и... тя се предаде.

Да, този мъж нямаше милост. Продължи да се наслаждава на най-интимното, най-скритото в нея, постепенно я напуснаха и страх, и потрес, докато я връхлетя удовлетворение, бурно-страховито в своята внезапност. Сякаш откликът на тялото ѝ не бе неин, но младата жена му се отдаде и се отпусна свободно на своята безпомощност. Нов и чуден ритъм затуптя между бедрата ѝ, дълбоко в нея се роди писък, по нищо не отстъпващ на стоновете на мъжа.

Останала без дъх, понесена върху вълните на себезабравата, тя се отпусна, но в този миг Ранулф проникна в нея и отново я извиси до върха на насладата. Мъжът се устреми към своя връх, а нейната вълна се преобърна в бурен прилив. Взрив, екстаз и в сетния, неописуем миг нейният вик се сля със стона на Ранулф.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Голям потрес изпита Рейна на сутринта. Тя се събуди от сладкия сън и непосредствено пред погледа ѝ се изпречи задницата на една котка. Не осъзна веднага кое е това нещо, което ѝ се пъха в лицето, но само миг по-късно разпозна предмета – право в носа я лъхна отвратителна воня. Тя изкрещя и изскочи от леглото. Обърна се и видя как противното животно се настани на възглавницата ѝ. В този момент обаче погледът ѝ бе прикован от мъжа ѝ.

Нейният страховит писък събуди Ранулф и с рефlekса на стар войн за части от секундата той се озова до леглото ѝ с меч в ръка. Очевидно не разбра от какво се е уплашила Рейна и се вторачи в нея с неразбиращ поглед.

Настроението на Рейна не се подобри ни най-малко. Нещо повече – фактът, че и двамата са голи, я затормози още повече. Освен това в младата жена все още бушуваха спомените от изминалата нощ. Бе в такова състояние на духа, че когато Ранулф я попита какво я е разтревожило, тя отговори с първата глупост, която ѝ дойде на ум. Котката бе виновна за всичко и щеше да си плати скъпо.

– Това коварно животно си пусна душичката право в лицето ми.

Ранулф не се засмя на думите ѝ. Искаше ѝ се да се засмее, тъй като по този начин напрежението сигурно щеше да спадне, но вместо това той напъха шпагата обратно в ножницата и се върна обратно в леглото. Мълчанието му я смути и разбуни темперамента ѝ. Като капак на всичко той взе лейди Ела в ръце и я загали нежно.

– Е? – попита тя раздразнително.

– Какво „е“? Това е нещо съвсем нормално. Животните пърдят също като нас, хората.

– Тя... – Рейна забодя пръст в козината на злодейката, – тя го направи нарочно, знам аз.

– Смешна работа! Ти защо мразиш котките?

– Не ги мразя. Обичам котки. Мразя обаче този звяр и отказвам да спя с нея в едно и също помещение. Или тя, или аз.

Той се загледа втръчено в нея, сякаш е луда и не каза нито дума. В този миг тя грабна нощницата си, която бе още на пода и излетя от стаята. Едва навън в коридора се досети, че просто няма къде да иде. Предишната си стая бе предоставила на Илейн и Алиша, а и нямаше

никакво намерение да смущава толкова рано дамите в техните покои. Едва-що се развиделяваше, но вероятно някои от слугите вече бяха станали.

Факлите в коридора бяха изгаснали и през отвърстията на прозорците се процеждаше едва доловима светлина. Стълбището бе все още съвсем тъмно, но Рейна реши да се отправи в тази посока. Подът бе студен, но тя седна на стъпалата и успя да загърне краката си в нощницата. Не ѝ се искаше никак да се появи някой, тъй като не можеше да обясни причините за странното си поведение.

Постепенно дишането ѝ се успокои, но ѝ бе нужно малко повече време, докато подреди и мислите в главата си. После положи глава на коленете и простена.

Не, не може да е сторила тази глупост Исусе Христе, дай ми знак, че не съм сторила, не съм казала нищо подобно.

И тъй като Божият глас не се обади, Рейна простена наново. Ранулф сигурно си мислеше, че се е оженил за слабоумна – май точно така си и беше. Сигурно съм полудяла, мина ѝ през ума. Предния ден може би имаше някакво основание да му направи сцена, или поне си мислеше така, но за днешната глупост просто нямаше извинение. Ще рече, че една нищо и никаква котка се е оказала достатъчно интелигентна и е разпалила война помежду им. Тя самата нямаше да повярва в способностите на лейди Ела, ако не бе забелязала специфичния интригантски стил на животното. Исусе Христе, ето, пак си търси някакви глупашки извинения. Та кой разумен човек ще повярва, че една котка може да притежава чисто човешки черти.

Налагаше се да погледне истината право в очите: Тя го ревнуваше от лейди Ела – разбира се, не съвсем без причина. Така например глупавият ултиматум, който запокити в лицето на Ранулф, бе доказателство, че той държи на скъпоценната си котка повече, отколкото на Рейна; същата тази Рейна, която в момента мръзнеше тук, на студеното стълбище, докато гадното животно се лигавеше в собственото ѝ топло легло.

Внезапно се изплаши – нещо пробяга покрай бедрото ѝ и малка тъмна сянка се спусна стремглаво надолу по стъпалата. Нима бе лейди Ела? Да, но нали тя, Рейна, затвори вратата към предверието? Нима е възможно да...

Тя изпъна тяло, тъй като най-сетне забеляза, че мъжът ѝ е застанал зад нея. Сега бе моментът да му се извини, но в унижението си не бе в състояние да открие подходящите слова. Сякаш придобиваше вече навика да се принизява в негово присъствие, макар че едва ли имаше

някакво сериозно основание за подобно поведение. Този път обаче това усещане бе особено остро и изобщо не ѝ се мислеше с какви ли очи я гледа той в този миг.

– Доброволно ли ще се върнете или да ви занеса на ръце?

Тя се изправи на крака и се обърна към него. Искаше да го погледне, но в сумрака различи единствено силуета му. Тихият му глас също не издаде истинските чувства, които го вълнуват.

– Какво означава това? – попита тя колебливо.

– Означава, че се признавам за победен, малки ми генерале. Щеше ми се да понасяте лейди Ела, но явно не можете. Занапред тя ще спи при Лензо.

Разбира се, Рейна можеше да прояви великодушие и да каже, че думите ѝ не бива да се приемат сериозно и че той може да държи котката, където си поиска. Само че тя бе победила – той отстъпи, без да има угризения на съвестта. Струваше си да се наслади на триумфа си, и то без да прави никакви отстъпки.

– Благодаря.

– Няма за какво? Вие не ми оставихте никакъв избор.

Тя се усмихна едва доловимо, тъй като думите му не отговаряха точно на истината. Та той можеше да я завлече обратно в стаята и да наложи волята си насила – без да се съобразява с чувствата ѝ.

– Сърдите ли ми се?

Той не отговори, а отстъпи встрани, за да ѝ направи път. Тя от своя страна реши, че ще запази благодарността си, но повече няма да споменава този случай. Гласът му не звучеше раздражено, въпреки че имаше известно основание да не е в настроение. Защото ѝ бе известно, че мъжете не понасят никакви ултиматуми.

Ставаше течение и Рейна се загърна в нощницата си; направи крачка, но внезапно се озова в прегръдките му.

– Мислех, че...

– Мълчете – прекъсна я той. – Забелязах, че сте боса.

Можеше ли да му възрази с нещо? Краката ѝ бяха студени.

Ранулф бе проявил здрав разум и бе с обувки и панталони. Неочаквано той се прояви като вежлив рицар и това бе прекрасно. Реши да се наслади докрай и на това негово държане, поне докато все още продължаваше. А освен това ѝ харесваше да я носи на ръце!

Лензо продължаваше да спи безметежно – постоянното движение през предверието, където бе подредил ложето си, изобщо не смути съня му. Явно бе свикнал с гласа на Ранулф, когато раздаваше заповеди, но

тази сутрин господарят му говореше тихо.

Междувременно изгряващото слънце освети спалнята. Ранулф положи жена си леглото и в този миг тя го погледна право в лицето. Той се усмихна широко и Рейна се досети за причината.

– Аха, затова значи не сте ми сърдит! Сметнали сте, че държането ми е смешно, така ли?

Той седна до нея и забодя поглед в изпружените си крака.

– Бил съм свидетел на безброй сцени на ревност, но никога заради котка.

– Наистина ли? – рече тя безмилостно.

Той избухна в дълго сдържан, гръмогласен смях. Падна по гръб върху леглото и се запревива и се завъргля неистово. Смяхът премина в нечленоразделен рев, а Рейна се огледа за нещо тежко.

– Кълна се – изтръгна се от гърлото му докато се държеше за корема, – кълна се, никога досега не съм... такава смехория... да кажете, че котката... пръднала нарочно... заради вас...

Наистина ли е твърдяла такова нещо? Звучеше нелогично, защото и хората, и животните не можеха да го вършат, когато си поискат.

– Признавам, че не се изразих съвсем точно. Трябваше да кажа, че сигурно щеше да го направи нарочно, ако това е възможно.

Думите ѝ отприщиха нов залп от смях. От очите на Ранулф се застичаха сълзи. Рейна прехапа устни, за да не прихне – толкова заразително се смееше.

– Стига, Ранулф – каза тя с негодувание в гласа. – Знам, че се държах като последна идиотка, но все пак не бива да прекалявате с подигравките си.

– Не, не като идиотка. – Той я притегли към себе си и се наведе усмихнат над нея. – Вие бяхте просто прелестна.

– Да, и глупава – добави тя. Погледът му накара сърцето ѝ да се разтупти по-бързо.

– Да, глупава. Знаете ли, че никога през живота си не съм се смял така? Чудесно е, че сте тъй глупав, малки ми генерале.

Тя изтри с ръка влагата от страните му.

– Наистина съжалявам.

– Моля?

– Съжалявам, че сте се смели толкова малко досега.

Той доближи пръстите ѝ към устните си.

– Внимавайте, милейди. Защото в противен случай много бързо ще разберете какво се случва на онези жени, които пилеят съчувствието си

към мен.

– Знам отлично какво им се случва – изпряхтя тя. – Вие си служите със състраданието като средство, за да ги примамите в кревата си. Подли мъжки номера.

– И женските не са по-малко подли – вчера вие си мислехте, че ме измъчват угризения на съвестта, нали?

– Изобщо не съм... – започна тя, но усмивката му я накара да се откаже. – При баща ми тази тактика винаги успяваше...

– Да, но аз не съм баща ви.

При тези думи тя повдигна вежди.

– Нима ви е безразлично дали в дома ви ще царят мир или не?

В този миг Рейна застина на място. Защото той наклони глава, захвана нощницата ѝ със зъби и я разкъса. А после тя сякаш започна да се разтапя, когато езикът му се заигра със зърното на гърдата ѝ. Той я погледна неочаквано и в очите му проблесна задоволство.

– Мисля – започна той, – че открих особено удачен начин за запазване на семейния мир.

– Може и така да е – прошепна тя дрезгаво, но веднага след това изправи тяло и добави съвсем делово: – И тъй като вече сме сключили мир...

– Не бързайте толкова.

С един пръст само той притисна Рейна към чаршафите и издръпа рязко нощницата ѝ през глава. Гърдите ѝ се разголиха докрай и погледът на Ранулф издаваше, че разговорът едва ли ще продължи особено дълго.

– Сърдите ли ми се още, че посетих Червената Алма?

Рейна се размърда неспокойно.

– Можете да попитате и мен, вместо да ходите чак при нея.

– А вие щяхте ли да ми кажете, че мога да ви доставя удоволствие точно по начина, по който го направих?

– Не. Та аз самата не знаех, че изобщо е възможно такава нещо.

– Е, и аз също не знаех нищо по въпроса.

Устните му се плъзнаха по страната ѝ и достигнаха нейните устни, но той не ги целуна. Езикът му премина по долната ѝ устна и не след дълго младата жена впи жадно устни в неговите. Той се облегна назад и се усмихна.

– А сега ми кажете, че сте изпитали наслада.

– Нима се съмнявате? – попита тя, невярваща на ушите си.

– Не, обаче искам да го чуя от устата ви. Кажете го, Рейна. – Той

подпечата искането си с още една целувка и устните му увиснаха изчаквателно над нейните. – Кажете го.

– Да, изпитах... удоволствие.

– Значи, ако го направя пак, няма да протестирате.

– Не съм казала това, Ранулф! Почакайте... светло е вече... посред бял ден... Боже милостиви... – Въздишка на наслада заглуши думите ѝ и гласът ѝ замря.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Рейна сряза последния конец и се изправи; погледна готовата одежда. Синята кадифена нощница бе създадена сякаш за крал с украсата от копринени ивици с цвят на слонова кост. Въпросът бе обаче дали мъжът ѝ ще се съгласи да я носи, и то не само поради факта, че не бе свикнал с нощници. Просто целият му гардероб изглеждаше твърде скромнен – обикновена вълна, лен без всякаква украса. Почти всички дрехи се нуждаеха и от поправка. Той явно не бе никакъв суетен грандоман, но все пак от доста отдавна бе в състояние да си позволи и по-качествено облекло. Предпочиташе да се облича семпло и този факт говореше много за характера му.

Рейна вложи всичката си фантазия в тази дреха, тъй като в нея щяха да го виждат само тя и един тесен кръг хора от прислугата. Останалата част от новия гардероб на Ранулф щеше да е също от добро качество, но по-скромна – поне докато успееше да го убеди, че е редно да носи по-люксово облекло от своите васали. Както се полага на една млада невеста, докато работеха по нощницата тя трябваше да се примири с множество закачки по неин адрес.

– Нима наистина искате да скриете великолепните му рамене под това чудо тук?

– На ваше място бих му я свличала, вместо да го обличам в нея.

– Ще съжалявате, ако реши да спи в нея като моя Уилям. – Последните думи принадлежаха на лейди Маргарет.

– Щом като така и така не е свикнал да носи такива неща, защо тогава държите непременно да го отучвате от този чудесен навик?

Те обаче не разбираха едно нещо, което Рейна нямаше да им издаде: ако един мъж с ръста на Ранулф тръгнеше да се разхожда из спалнята, равновесието на жената можеше да пострада жестоко; поне с нея, Рейна, нещата стояха точно така. Когато бе гол, тя се държеше направо като глупачка – зяпаше го с безсрамна вежливост или пък обвиняваше една клета котка в коварство. Сигурно цял живот щеше да се чувства зависима от тръпката на страстта, която предизвикваше в нея тази златиста кожа. Искаше ѝ се постоянно да го докосва, да го милва, да го вкусува целия, независимо дали той желаше това от нея или не. Какво ли щеше да си помисли за нея в такъв случай? Те се любеха извънредно често и в крайна сметка той все пак изпълняваше една от клаузите в договора им.

Когато заченеше, този разсипнически период на любов щеше да приключи.

Нощницата върху тялото на Ранулф щеше да бъде само вид защита срещу съблазънта. Чрез тази мярка за сигурност той трябваше да бъде убеден, че Рейна няма да изсъхне от мъка, ако се лиши от тялото му. Защото начинът, по който се любеше с нея, ѝ се нравеше изключително. Ах, как само ѝ се нравеше! На Ранулф този факт бе известен и се възхищаваше на постижението си. Типично по мъжки, предположи Рейна. Приличаше ѝ на малко момче, което е спечелило първата си битка над някоя от непобедимите до този момент превратности на живота. Следователно зависеше от нея да го накара да повярва, че общо взето е все още равнодушна спрямо него. Нейната гордост щеше да ѝ помогне да реши този проблем – друго просто не ѝ оставаше.

Рейна заметна готовата дреха през ръка. Щеше да я занесе в спалнята и да я положи върху леглото. Може би Ранулф щеше да я носи, знаейки, че все пак е ушита специално за него. А ако не я вземеше, тя щеше за предприеме съответните мерки: махаше някои от стенните килими и в стаята щеше да става течение. Малко студ вероятно щеше да съдържа подтика му да се държи безсрамно.

– На ваше място бих премислила решението си още веднъж – възкликна госпожа Хилари с напевен тон. При тези думи по-младите дами избухнаха в буен кикот.

Рейна също не можа да съдържи усмивката си. Ако нещата около сватбата ѝ се бяха развили по друг начин, сигурно щеше отново да помисли по въпроса. Тя осъзнаваше обаче, че на практика Ранулф бе принуден да се ожени за нея. Дори и да бе развил способности в любовта, с които се гордееше извънредно много, той несъмнено би предпочел да ги приложи на някоя друга жена.

– Щом като така и така ще го напъхате в нощница, по-добре ще е вие самата да не си слагате – предложи Флорет със сериозно изражение. – Така и той няма да си слага често своята.

При тези думи Рейна се изчерви – точно това и очакваха момичетата. Но докато младата жена търсеше думи, с които да отговори на закачката, на вратата се появи Уенда и прекъсна веселия смях. Явно бе тичала бързо, защото дишаше тежко.

– Господарке, най-добре да дойдете с мен. Рицарите на лорд Ранулф се завърнаха. Двама от тях обаче са тежко ранени.

В стаята се възцари мъртвешка тишина. Рейна се изплаши силно, тъй като в първия миг помисли, че нещо лошо се е случило с Ранулф.

Но кръвта се върна бързо в лицето ѝ и тя се раздвижи.

– Хилари, Флорет, вие двете идвате с мен. – Хвърли нощницата в ръцете на Уенда. – Занеси я в моята спалня, когато взимаш оттам лекарствата. Маргарет, вземете всичко необходимо; ще се срещнем долу. Илейн, изпратете някого да повика съпруга ми. Присъствието му е наложително.

– Той къде е?

– Мисля, че в селото. – За да позлати Червената Алма, добави тя наум. Не бе напълно сигурна дали Ранулф наистина се шегуваше, когато спомена, че съветът на тази жена струва колкото теглото ѝ в чисто злато. – Флорет?

Младата вдовица бе застинала на мястото си и гледаше вторачено Уенда с посивяло лице.

– Сър... сър Уолтър бил ли е ранен?

– Не зная, мадам – отвърна Уенда. – Току-що ги докараха в жилищното крило и мастър Джилберт ме изпрати при лейди Рейна...

При този отговор бледността не напусна лицето на Флорет и Рейна се запита дали пък симпатичната brunетка не е влюбена в Уолтър дьо Брьот. Очевидно проблемите ѝ бяха попречили да забележи какво точно става в собствения ѝ дом. Та тя дори не знаеше, че хората на Ранулф сутринта са напуснали Клайдън.

– Флорет, може би трябва да останете тук – предложи Рейна, допускайки, че младата вдовица може да се почувства зле, ако Уолтър бе сред ранените и тя го видеше. – Маргарет може...

– Не, аз трябва да знам...

– Разбира се, обаче...

– Моля ви, милейди, само съм изненадана – увери я Флорет. – Вече се чувствам по-добре.

Рейна се поколеба, но после кимна и излезе от шивалнята.

Още преди да стигне залата, до нея долетя гласът на Сърл от Тотнес – той кълнеше и ругаеше хората, които го носеха. Копие бе проникнало в горната част на бедрото и макар че бяха отстранили острието, метални части от доспехите му се бяха впили в раната и при най-незначителното движение причиняваха силни болки. Но съдейки по силата, с която крещеше, състоянието му не бе толкова тревожно. Другият ранен обаче – Уолтър – бе в безсъзнание. Лицето му бе посивяло, а от множеството рани се стичаше кръв. След носачите идваше Ерик Фицтивън и Рейна отправи въпросите си към него докато настаняваха ранените в стаите им от другата страна на залата.

– Откога кърви сър Уолтър?

– От доста време – отвърна Ерик с подрезгавял глас. – Раниха го тежко още в самото начало на схватката, но той продължи да се бие. А освен това ни нападна доста далеч от Клайдън.

– Когато получи раната на главата, падна ли от коня? – попита тя загрижено. – Трябва да знам дали има и вътрешни наранявания.

– Не, няма нищо счупено. Раните не го разколебаха. Едва след битката, когато видя собствената си кръв, той припадна.

– Разбирам – каза Рейна, виждайки колко трудно е за един рицар да признае слабостта на другаря си. – Знае ли се кой ви нападна?

– Бяхме на горския път, милейди.

Думите му не се нуждаеха от повече обяснения.

– Добре. Изпратих да повикат Ранулф. Отидете при някоя от моите дами да се погрижи за драскотините ви, преди да се е върнал. После ще трябва да му разкажете всичко с подробности.

Откри Флорет в стаята на Уолтър, приведена над ранения. Мъртвешка бледнина бе покрила лицето ѝ, но тя не пожела да си тръгне, а сне предпазливо грубата превръзка от главата му.

– Оставете това – прекъсна я Рейна решително. – На това място кръвта е спряла. Отстрани обаче тече още.

– Той... ще умре ли, милейди?

– Не си струва да извърши подобна глупост – отвърна Рейна. И все пак първо трябваше да погледне раната, а чак след това можеше да даде по-точна прогноза.

В този случай най-трудното бе да се снемат доспехите на Уолтър – раните трябваше да се открият. Двама души се опитваха да свършат тази работа, и то с колкото се може по-малко сътресения за тялото. После изрязаха остатъка от дрехите и най-сетне стана възможно да се установи колко кръв е загубена.

Ерик бе казал, че от раняването е изминало много време и явно не преувеличаваше. Цялата дясна страна на Уолтър до ботушите му бе напоена в кръв, раната се бе разръфала и все още кървеше. Вражеското оръжие бе пробило ризницата над първото ребро, но се бе приплъзнало и в резултат бе причинило продълговата рана – дълбока, но сякаш не особено опасна. Въпросът бе дали Уолтър е изгубил твърде много кръв. Защото в такъв случай можеше и да не издържи на възможното възпаление.

Рейна се разбърза. Почисти мястото и го намаза с кръвоспиращ мехлем. Накара Флорет да зашие раната, а самата тя се зае с главата.

Кожата не бе много разкъсана, но се бе образувала голяма цицина. Явно Уолтър не е носел шлема си и в следващите дни щеше да чувства остри болки. Едва ли от този ден нататък щеше да напусне Клайдън, без да предпази главата си.

Раненият не се събуди нито веднъж – благоприятно обстоятелство, тъй като се наложиха много шевове. Появи се обаче една трудност – Рейна не можа веднага да сипе в устата му подсилващото средство, което бе приготвила за случая. Тя възложи тази задача на Флорет и се прехвърли при по-младия рицар.

Страховитите жалби на Сърл се засилиха още повече, откакто с него се зае Хилари и проникваха чак в съседната стая. В този момент обаче Хилари привърши с лечението и виковете понамаляха.

Но виждайки Рейна, момъкът отново надигна глас.

– Вие сте жестока, милейди. Да ме оставите в ръцете на такава вещица!

– Тази вещица пипа по-внимателно и от мен, сър. За това благодарете се, че бях заета със сър Уолтър, а не с вас.

При тези думи той замълча, а пълната, набита дама се позасмя.

– Досега и малко момченце не ми е ревало така заради някакво си нищо и никакво убождане.

– Нищо и какво ли? – изтръгна се от гърлото на Сърл.

– Само три пробуждания, милейди – поясни Хилари.

– Толкова малко? Сър Уолтър има почти двадесет. Да сте го чули обаче да моли някога за милост? – Рейна се усмихна съчувствено на поруменелия младеж. – Не се ядосвайте, Сърл, ние само се шегуваме. Виковете намаляват болката. Да бяхте чули само баща ми, когато веднъж се набодне на някаква тресчица. Докато му я вадохме буквално трябваше да си запушим ушите, така силно крещеше.

– Той, Уолтър... да не би...

– Не се тревожете за него. Все още е в безсъзнание, но в момента това е добре за него. Раните не са в толкова лошо състояние, колкото изглеждаха на пръв поглед. Когато се събуди обаче, ще го боли много. А сега пийнете от това! – Тя му подаде отвара от бял мак, смесен с топло мляко. – Ще облекчи болките ви и ще ви помогне да заспите. Точно това ви е нужно в момента.

– А Ранулф...

– Ерик ще отговори на всичките му въпроси.

В този миг някой разтвори шумно вратата към съседната стая и Сърл изгълта бързо напитката си.

– Ще подейства ли бързо?

Рейна го изгледа учудена.

– Какво става с вас?

– Той направо ще се вбеси. Искам да заспя веднага.

– Защо да ви се гневи? Нали сте действали правилно? Някаква грешка ли сте направили?

– Имаме един убит и двама ранени. Онези бяха петнадесет души. Трябваше да ликвидираме врага, милейди.

– Колко язدهа с вас?

– Шест.

Рейна го изгледа с негодувание.

– Заспивайте, глупак такъв. Хилари, моля ви, погрижете се съпругът ми да не нахълта тук.

– Не е малко това, което искате от мен, милейди.

Хилари също бе удостоена с възмутен поглед заради ненужната подигравка.

– Много добре! Тогава сама ще се заема със случая. – Рейна излезе навън като си мърмореше под нос: – Мили Боже, трима срещу един – това е голямо предимство. Ранулф да не си мисли, че и хората му са великани като него?

Изтощен, Ерик се облегна на стената, зад която бе стаята на Уолтър. Сигурно той вече е разказал на Ранулф как е станало всичко. Вратата бе още отворена и Рейна забави крачки, виждайки Ранулф, който стоеше като каменна статуя и със свити юмруци до тясното легло на Уолтър. Лицето му не се различаваше ясно, но сигурно бе изплашил и Флорет, тъй като и тя чакаше до вратата. Той продължаваше да стои като вкопан в пода, дори и когато Рейна застана до него.

– Не бива да упреквате Уолтър, загдето е ранен. Да не мислите, че нарочно го е направил?

– Този глупак знаеше отлично, че в леса гъмжи от разбойници и въпреки всичко е взел със себе си само трима въоръжени мъже.

– Да, но с тях и трима рицари в пълно въоръжение. Разбойниците обикновено не нападат пътници, които имат сили да се защитават.

– Да, но този път са го сторили.

Не можеше да му възрази с нищо. Той имаше причини да е разгневен. Но в мига, в който най-сетне я погледна, тя осъзна, че в очите му се таи не недоволство и яд, а дълбок, силен страх.

– Милейди, моля ви, не позволявайте да умре – изтръгна се от гърдите му. В грубоватия му глас прозвуча искрено страдание. – Ако го спасите, ще ви бъда признателен за цял живот.

Рейна почувства как сякаш нещо я задавя – едва успя да се съдържи да не се хвърли на врата му. Искаше да му прошепне, че не бива да се бои. Но състраданието и баналните обещания не бяха подходящи за този мъж.

– Какво говорите, милорд? – попита тя с престорено твърд глас. – Знаете, че бих приела охотно благодарността ви, но повярвайте, Дьо Брьот не е на смъртния одър. Раните му не са много сериозни; поне в сравнение с онова, което ми е минавало пред очите.

– Защо тогава не отваря очи?

– Защото му дадох приспивателно; същото получи и сър Сърл. Най-доброто средство за човек, който е загубил малко кръв – така силите му се възстановяват по-бързо. Но и двамата не са тежко ранени. Опасявам се дори, че не след дълго ще започнат да се оплакват на висок глас от дългата почивка на легло, която ще съм принудена да им предпиша.

Не беше съвсем сигурна дали съпругът ѝ ще преглътне последните думи, но само след секунда той кимна рязко и напусна стаята. Рейна въздъхна с облекчение, но когато погледна пак към Уолтър, тревогата отново се настани в душата ѝ. Той бе все още мъртвешки блед. Нищо чудно, че Ранулф се боеше приятелят му да не умре.

– А сега чуйте какво ще ви кажа, Дьо Брьот. – Тя се приведе над него и зашепна енергично в ухото му. – Ако вземете да ми умрете, ще се превърна в лъжкия. Предадете ли се, през остатъка от живота си ще се моля през вашия остатък от отвъдното ви съществуване да се скапете в пъкъла, ясно ли ви е? Не знам защо Ранулф толкова държи на вас, но заради него ви нареждам да се изцерите по най-бързия начин!

Не разбра дали я е чул или не, но се почувства по-добре.

Пред вратата все още я чакаше Флорет, изпълнена със страх. Рейна я изпрати вътре – вдовицата трябваше да следи за възможната поява на треска и наложеше ли се, веднага да повика Рейна.

В залата Ранулф и Ерик обсъждаха нещо. Рейна се приближи към двамата и до слуха и достигна само краят на техния разговор.

– И изпрати доверен вестonosец при кастелана на Уорхърст. Нека утре на разсъмване да изпрати дружина и ще залови разбойниците.

– Ще успеят ли?

– Да, ако ги подгони към нас, ще може да прави каквото си поиска с останалата част от бандата им.

Рейна се извърна още преди Ранулф да забележи присъствието ѝ.

Вероятно нямаше и да я повика при себе си – та нали в ума му в този миг нямаше друго освен кръв и убийство. Никога не бе го чувала да говори с такъв тон и почувства, че всъщност не желае да узнае нищо относно плановете му за следващия ден. В сърцето и трепна дори нещо като съчувствие към разбойниците, макар да знаеше, че вече е крайно време да бъдат разгромени.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Покритото с облаци небе спираше жарките слънчеви лъчи, но не успяваше да сподави нетърпението, което преследваше Ранулф в продължение на целия предиобед. Разделени на отряди, хората му напуснаха Клайдън още през нощта – по отделно и в определен час. Следващото действие, което предприеха, бе да поемат първоначално на юг; после обаче обърнаха конете, за да обградят горите. Именно така капанът за разбойниците щеше да се затвори.

В Клайдън имаше шестдесет и осем коня и Ранулф взе всичките със себе си, включително и изящното расово животно на жена си. Но тъй като дружината наброяваше сто души, по-дребните мъже се качиха по двама на кон – още преди зазоряване хората трябваше да заемат изходните си позиции.

Ерик и сър Мейър отведоха половината от дружината на изток, а Ранулф пое по протежение на западните крайнини на леса. Всичко се развиваше по план, независимо че не познаваше местността; поне в западния край на гората не съществуваше опасност да се заблуди. Брегът на реката, течаща в продължение на една миля успоредно на леса, беше доста нисък и конете можеха да се скрият там. Ранулф се надяваше, че и Ерик ще открие подобно благоприятно укритие.

Между реката и леса се простираше нива, неотдавна засята с овес, в която не можеше да се скрие никой. Бе собственост на вдовицата Дьо Бърг. Ако се наложеше обаче, Ранулф без всякакви задръжки щеше или да покрие земята с трупове, или да изпотъпче посевите. Първоначално дори му мина през ума да поиска от вдовицата хора на помощ, но бързо се отказа от тази мисъл, тъй като задачата не бе трудно изпълнима. Ако все пак лорд Ротуел или пък Фалкес дьо Рошфор потеглеха на бой срещу му, щеше да има предостатъчно време да повика васалите си на помощ.

– Как мислите, всичко наред ли е, Ранулф? – попита го яздещият до него Кенрик. – Може би този път онези от Уорхърст ще имат късмет и ще заловят бандата преди нас.

Ранулф само изръмжа, тъй като тази мисъл бе спходила и него. Горите се простираха само на няколко мили и на човек, бягащ за да спаси живота си, не му трябваше много време, за да ги пресече. Той не подценяваше горските разбойници, тъй като бяха жилави хора. Дори не бе

изключено в момента да са се скрили някъде в края на гората и да следят за някоя засада, след което, уверени в своята безопасност, да поемат на запад към друга гора.

Внезапно съзря пред себе си някакво раздвижване, но все още не бе напълно сигурен дали не му се е привидяло. Нищо чудно, че тези мъже успяваха да се измъкват от плен в продължение на толкова години. Те се придвижваха пеша, а облеклото им се сливаше с горския фон. А изкачаха ли се на някое дърво, ставаха направо невидими. Ако преследвачите им не бяха многобройни, те не биха имали никакви основания да напускат тази гора завинаги. Вероятно Уорхърст бе пусал цяла армия срещу тях; в противен случай разбойниците не биха излезли така на открито.

Бяха двама-трима души. Те явно не бързаха за никъде. Първият се обърна и каза нещо на останалите, а през това време от гъсталака занализаха все повече и повече мъже. Ако са били подгонени от войниците на Уорхърст, значи са се събрали отново, преди да излязат на открито. Този факт облекчаваше задачата на Ранулф. Ако бяха разпръснати, щеше да хване само шепа от тях. Другите неминуемо щяха да открият неговите хора и щяха да изчезнат в гората.

Ранулф даде знак за готовност, макар че броят на разбойниците нарасна доста – около петдесет души, които вече представляваха известна опасност. Тридесет и четирима от неговите хора трябваше да излязат на открито и да ги нападнат. Останалата част щеше да следи битката с опънати арбалети и да поразява всеки противник, който се приближи на достатъчно разстояние. Ранулф не искаше да изгуби нито един воин и затова първото, което направи, бе да отреже обратния път на разбойниците към гората.

Последвалите събития заприличаха по-скоро на някаква подигравка, от която войните с боен опит сигурно са се погнусили. Изненадата сполучи напълно. Съзирайки широката линия ездачи по продължението на брега, разбойниците изпаднаха в паника и се втурнаха в обратната посока. Но и тук късметът не ги споходи. Опитвайки да се промъкнат покрай гонителите си, някои от тях загубиха живота си, но докато Ранулф успее да се озърне, разбойниците до един захвърлиха оръжията на земята, проснаха се по очи и замолиха в един глас за милост, сякаш до този момент не се бяха упражнявали в нищо друго.

На Ранулф му се догади при тази гледка, но битката така или иначе нямаше да се състои и трябваше да приеме капитулацията. Във всеки случай не бе склонен да остави без отплата онези петима, които след

нападението на предния ден бяха успели да избягат в гората. Те трябваше да бъдат обесени, разбира се заедно с предводителя на бандата. Останалите щяха да изпратят в Уорхърст.

Ранулф скочи от коня и обясни на мастър Скот какво да стори. Не след дълго мускулестият офицер се завърна с един-единствен човек. Гладко избръсната квадратна брадичка, подрязани мустаци, кестенява коса, по-къса и от тази на Ранулф – изобщо този мъж не приличаше нито на горски разбойник, нито пък на човек, който живее под открито небе. Не бе мръсен, а дрехите му бяха направо безукорни. И макар че само допреди броени секунди молеше да милост, в този миг в погледа му, отправен право в лицето на Ранулф, не се четеше и капчица страх.

– Твърди, че е предводителят им – обади се мастър Скот, но Ранулф вече бе стигнал сам до същия извод.

– Знаеш ли кой съм аз? – попита той разбойника.

– Една от моите главни задачи е да познавам всичките си съседи, както и техния начин на живот, лорд Фиц Хю.

– Думите ти свидетелстват за известна интелигентност, но ако я притежаваше наистина, щеше да се осведомиш и за характера ми още преди да тръгнеш срещу мен и моите хора – каза грубо Ранулф.

– Вече съм осведомен. Някои от хората ми наблюдават от известно време Клайдън и двата пътя, водещи към замъка. Но типовете, които са нападнали вашите хора, не са от нашите. Онези са ви следвали още от самото начало и само са изчаквали да изникне удобна възможност, за да нападнат.

– Аха, значи са ги следвали на коне, а са ги нападнали пеша, разбирам – изрече Ранулф със саркастичен тон. – Само не си мисли, че можеш да ми разправяш небивалици, за да се очистиш от вината. А освен това не знаеш откъде са идвали моите бойци.

– Минали са по тесния път откъм Кейф Менър, който се разклонява или към Уорхърст, или към Клайдън – така човек си спестява заобикалянето по западния път. Научих тази подробност от един от моите хора, който по това време ловувал наблизко. Той е наблюдавал отряда. Разбира се, не знам дали вашите хора са идвали от Кейф Менър ли от по-отдалеч – тук сте прав. Но горският път криволичи и прави големи завои, за да избегне дебелиите стари дървета, лорд Фиц Хю. Моят осведомител ми каза, че преследвачите са се движили встрани от пътя; зад линията на дърветата. Когато стигнали до най-острия завой, те скрили конете си в гъсталака, след което тръгнали отново в обратна посока и отрязали пътя на вашите хора. Вярно, че е неразумно да нападаш някого без коне;

освен ако не искаш, разбира се, да припишеш вината на човек, за когото се знае, че не притежава кон.

– Тоест на вас, горските разбойници, така ли?

– Виждам, че все още храните известни съмнения, но здравият разум подсказва, че е трябвало да изберат по-добро място за засада. По протежение на пътя има не едно и две места, където клоните на дърветата висят почти до земята и ниска растителност, както и млади дръвчета обграждат пътя. Аз лично бих разположил хората си на такова място – от двете страни на пътя и дори по дебелия клон на дърветата. Така те лесно щяха да обкръжат целта и битката щеше да приключи много бързо и много успешно. Защо не попитате хората си как е било? Те ще потвърдят, че нападението е протекло по съвсем друг начин. Те са могли вместо да се бият, просто да обърнат конете и да се махнат от там.

– Джон! – изрева Ранулф.

Войникът, който предния ден придружаваше Уолтър, стоеше наблизко и чу изложението на пленника.

– Точно така беше, милорд – обади се той. – Те се впуснаха срещу нас откъм едната страна на пътя и ние наистина можехме да избягаме във всяка една от двете посоки. Сега ми идва наум, че те всъщност не се държаха като хора, които се канят да те ограбят.

– Къде е човекът от Клайдън? – извика Ранулф.

– Тук съм, господарю.

– Твоето име не беше ли Алгар? – Човекът кимна. – Какво ще кажеш за историята на този разбойник? – попита отново Ранулф.

– Що се отнася до начина им на действие, сигурно е прав. Чувал съм, че всички нападения протичали по този начин. Жертвите просто нямат време да извадят оръжието си. В нашия случай обаче всичко беше точно обратното.

– А можело ли е да ви следват незабелязано чак от Кейф Менър?

– Да – потвърди Алгар, макар и след известно забавяне. – Истината е, че много-много не обръщаме внимание на пътя. Пък и се смяхме толкова много, че нямаше и да чуем нищо.

– Я ми обясни всичко по-подробно.

– Сър Сърл бе хлътнал по вдовицата, а другите двама рицари постоянно го подкачаха, защото тя не е споделила възхищението му.

Поради инцидента Ранулф просто бе забравил както целта на посещенията, така и да попита как са ги приели в Кейф Менър.

– А как се държеше иначе лейди Дьо Бърг?

– Ами, като споменахте за нея, господарю, стори ми се, че се е

променила в сравнение с последния път, когато беше в Клайдън.

– Какво по-точно искаш да кажеш?

– Държеше се учтиво, но доста хладно. Все пак нали е вдовица и се нуждае от мъж? Значи би трябвало да посрещне топло цели трима хубави рицари. Само че тя бе доволна, когато си тръгна.

– Някой спомена ли й причината за посещението?

– Сигурно от сър Сърл... беше направо заплепен от нея.

– А той обиди ли госпожата по някакъв начин?

– С уверения във вечна любов ли? Едва ли.

Ранулф изпръхтя.

– Значи сигурно не се е държал тактично. Лейди Дьо Бърг прояви ли някакво недоволство от Ерик и Уолтър... те държаха ли се невъзпитано?

– Съвсем не. Именно затова държането й ни се стори странно.

– А знаеш ли нещо относно причините за нейното държане?

– Да. – Тази дума бе произнесена от предводителя на разбойниците, който явно не се боеше до привлече вниманието на Ранулф отново върху себе си. – Според слуховете, лейди Дьо Бърг е загубила сърцето си по Уилям Лайънел, един от нейните рицари-охранители. Ако се е заинатила да се омъжи за него, то едва ли е посрещнала другите кандидати с отворени обятия, нали?

– А ти откъде знаеш? – попита Ранулф. Мъжът вдигна равнодушно рамене.

– И ние си имаме осведомители. Бяхме известени например и за вашата първа поява в Клайдън. Знаем също и кого обърнахте в бягство онази сутрин.

– Това знаем и ние.

– Наистина ли, господарю?

Думите бяха произнесени с тон, който не оставяше съмнение, че разбойникът е осведомен за неща, от които Ранулф си няма и понятие. Тъкмо този тон никак не се хареса на великана, той рязко сграбчи пленника за дрехата и го вдигна на равнището на очите си.

– Ще сториш много добре, ако незабавно изплюеш всичко, което знаеш. Защото иначе ще си спомня защо двамата с теб сега сме тук.

– Те избягаха по посока на Уорхърст.

– Лъжеш – изсъска Ранулф. – Всички в околността знаят, че тамошният кастелан е кръгъл малоумник.

– Вярно, така е, но същото не се отнася за неговия господар. През цялата седмица лорд Ричард бе в Уорхърст и в споменатата сутрин той

придружи хората си. Както те, така и той не носеха цветовете му. Аз лично го видях, когато се завърна в Уорхърст с рана на дясното рамо. Няма начин да не позная негодия, който ме превърна в разбойник само защото бе хвърлил око на жена ми.

Ранулф бавно постави мъжа обратно на земята и внезапно избухна в гръмогласен смях за всеобщо удивление на присъстващите. Нима малкият му генерал се бе лъгал толкова много в лорда, за когото се е канела да се омъжи? И нима същият този лорд е бил толкова неосведомен относно истинските намерения на Рейна, че е понечил да я вземе насила за жена? Сили небесни, това пък ако не е най-невероятната смешка, с която се бе сблъсквал някога! Най-сетне Ранулф успя да се овладее и изгледа разбойника с присвити очи.

– Ти знаеш страшно много, господинчо!

Мъжът изпъна вдървено тялото си.

– За вдовицата Дьо Бърг сведенията ми почиват на слухове. Тя е млада и в известен смисъл е все още дете. Аз самият първи бих се усъмнил, че именно тя е изпратил въоръжен отряд след хората ви. Това, което знам обаче със сигурност е, че моите хора нямат нищо общо със случилото се и че нападателите са дошли откъм Кейф Менър. Не правя изводи от тези факти. А що се отнася до казаното от мен за Ричард от Уорхърст, то си е чистата истина.

– Това го казваш ти. Но пак ти призна, че имаш сериозни основания да очерниш името му – рече Ранулф без раздражение.

– Да, имам такива причини – както впрочем и всички останали около мен. Баща му е силен и той си мисли, че може да пренебрегне правото и закона. В Уорхърст този човек си позволява какво ли не, тъй като там никой не смее да му възрази. А ако все пак някой се опита, бързо-бързо се присъединява към нашата компания.

– Значи твърдиш, че всички вие сте дошли от Уорхърст, така ли?

– Да, прогонени, разделени от семействата си, и то без никой да ни изслуша. Ако не го стори самият лорд Ричард, с тази работа се заема неговият кастелан или някой от онези тлъсти търговци, които се радват на благоволенieto му. Всички те му подражават – обвиняват някого несправедливо или защото искат нещо от него, или защото просто не го обичат. Когато и да попитате в Уорхърст, ще потвърди истинността на думите ми.

– Ако е така, защо тогава не сте потърсили помощ от съда?

– Срещу лорд? И то такъв, на когото сме подчинени? На чиито своеволія сме изложени постоянно? Какво говорите, милорд?

Ранулф изръмжа. Та самият той познаваше нрава на дребните господарчета от собствен опит. Монфор например бе един от тях.

– Ти не си крепостен. С какво си се занимавал в Уорхърст?

– Бях секретарят на лорд Ричард – отвърна мъжът с горчивина в гласа. – Дори и фактът, че бях свидетел на нечестните му печалби, не го отклони от решението му да се освободи от мен.

Ранулф вдигна вежди.

– Нечестни печалби ли? Какво имаш предвид, заграбени овци и говеда ли?

– Между другото и това.

– Печалби от кражба на добитък, собственост на Клайдън, така ли?

– Ранулф не изпускаше нишката и продължи да разпитва.

– Не знам откъде идваше добитъкът. Знам само, че после го отвеждаха на север, където го продаваха.

– Ще ми кажеш само още едно нещо – заповяда Ранулф. – Защо според теб досега никой в Клайдън не е прозрял тиранията и истинския нрав на този лорд, след като Уорхърст е толкова близо?

– Че кой да се усъмни? На господарката не ѝ се налага лично да посещава пазарите в Уорхърст; нейните търговци от Бъркнхем я снабдяват с всичко необходимо. Следователно до слуха ѝ не достигат никакви оплаквания. Вярно, че лорд Ричард посещава често Клайдън, но напусне ли веднъж малкото си кралство, той за миг се превръща в друг човек. Способен е да убеди всеки, който не го познава, че си има работа с честен и почтен човек. Млад е, умен е и е лорд на Уорхърст едва от четири години. Дори младата лейди или баща ѝ някога да са дочули нещо лошо за лорда, те просто не са повярвали и са го защитавали. Когато го срещнете някой ден, вие също ще се усъмните в думите ми, тъй като той прави впечатление на невероятно порядъчен човек.

– Не е нужно да го срещам, за да се усъмня. Нали не мислиш, че ще се доверя сляпо на думите на един разбойник? Разказът ти обаче отложи за известно време бесилката, която те очаква; поне до момента, в който чуя какво ще ми каже лейди Дьо Бърг. Ако се убедя, че не сте извършили това престъпление, ще помисля отново и върху останалата част от твоя разказ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Луиз дьо Бърг бе застанала до отворената врата на залата и наблюдаваше с ужас ездачите, които един след друг преминаваха през портата и се струпваха в двора ѝ. Бяха ѝ съобщили, че става въпрос за лорд Фиц Хю и неговите хора, но нямаше достатъчно време да затвори портите. Тя осъзна обаче, че такъв един ход нямаше да ѝ донесе никаква полза, тъй като в замъка бяха навлезли петдесет или дори шестдесет ездачи и все още прииждаха нови. Сред тях, възседнал огромен боен кон, изпъкваше войн с великански ръст, който се бе вторачил точно в мястото, където се намираще тя.

Разпозна още един мъж, сър Ерик Фицтивън. Слава на Бога, той поне беше жив. Но какво ли бе станало с останалите двама, които го придружаваха предния ден? Нима бяха загинали?

Бог да ѝ е на помощ! Сигурно не е била с всичкия си, когато изпрати хората си да нападнат онези рицари. Малко по-късно умът ѝ се просветли и тя изпрати още хора след първия отряд, за да ги спре, но бе закъсняла. И ето, нейният сюзерен идваше, за да я накаже. За всичко беше виновен онзи мизерник Сърл от Тотнес. Ако не бе казал, че е достатъчно само да помоли Ранулф, и ще я вземе, за жена, гневът ѝ нямаше да я накара да извърши такава глупост.

Разбира се, известна вина носеше и Уилям, тъй като бе толкова туткав и все още не искаше да се ожени за нея. Ако бе омъжена жена, Сърл от Тотнес нямаше да я безпокои. И все пак не желаше да упреква Уилям. Защото го обичаше. С времето тя щеше да го убеди, че са създадени един за друг. Сега обаче бе вече късно.

Или все още не? Нима лорд Фиц Хю можеше да знае какво точно е сторила? Ако не признаеше нищо, той нямаше да е убеден във вината ѝ. Мъжете, които се върнаха предния ден, също нямаше да промълвят нищо дума. А Уилям с проклетото му чувство за чест не знаеше пък нищо за случилото се. Следователно просто не биваше да...

– Луиз дьо Бърг?

Стресна се от този глас. Той все още не бе слязъл от коня си и дори не се бе приближил. Гласът му обаче кънтеше из целия двор като тропетен сигнал.

За да отговори, Луиз дьо Бърг трябваше или да се разкреши, или да иде при Ранулф. И двете неща не ѝ допадаха, затова само кимна.

– Госпожо, това ли са всички мъже, които имате?

Луиз се огледа и констатира, че всички, включително и слугите, са наизлезли, за да видят новия лорд на Клайдън. Та те нямаше от какво да се страхуват. Уилям също присъстваше. Той стоеше до хората и мръщеше вежди, недоволен от невъзпитаното държане на Ранулф. Явно Фиц Хю имаше предвид войниците. Бяха останали общо дванадесет, след като предния ден тя загуби цели десет.

Още преди Луиз да отговори, лорд Ранулф попита:

– Кой от вас е Уилям Лайънел?

В този миг Луиз се затича надолу.

– Какво искате от сър Уилям? – извика тя. – Вчера той не беше тук...

Вече бе твърде късно да си вземе думите назад, думи, които бяха равнозначни на присъда, ако се съдеше по изражението на Ранулф. Господарят на Клайдън слезе най-сетне от коня си, а Луиз преbledня като мъртвец, осъзнавайки, че наистина ще си има работа с великан. И този великан започна да се приближава към нея. Щеше може би да избяга, но ужасът скова краката ѝ. Той щеше да я убие!

– Бях готов да се закълна, че не сте вие, госпожо. Бях склонен също да допусна, че Лайънел е действал на своя глава, за да отстрани новия съперник. Макар че Ерик не си спомня нищо за никакъв Лайънел.

Ранулф си спомни, че Ерик се появи неочаквано в мига, в който изпрати половината от мъжете да придружат пленниците до Клайдън, а самият той се канеше да поеме към Кейф Менър. Ерик успя да го убеди, че е безсмислено да чакат още разбойниците, след като отрядът от Уорхърст все още се губи някъде из пътищата.

Тогава Ерик, едва-що изслушал разказа на разбойника, се застъпи за вдовицата.

– Тя е извънредно хубава. Ако Сърл не се бе влюбил веднага в нея, сигурно щях да я пожелаая аз. Не е трудно да станеш убиец, за да притежаваш тази жена. Този рицар сигурно се е почувствал заплашен, когато е научил каква е целта на пристигането ни.

Ранулф сметна, че предположението на Ерик е доста правдоподобно, но се оказа, че истината е друга. Трябваше да послуша инстинкта си, който му подсказваше, че не бива да се вярва на дамите, че те са способни на коварство и предателство. Тази тук бе наистина пленителна с пшениченорусите си копринени коси и сапфирени очи, млада и разтреперана от страх – и то съвсем основателно. Идеше му да я обеси, но неговият малък генерал сигурно щеше да възрази.

– Какво означава всичко това, лорд Фиц Хю?

Ранулф извъртя глава, за да види по-добре рицаря, когото бе забелязал още по-рано и за когото предполагаше с право, че е сър Уилям Лайънел. Висок, хубав, с гарвановочерна коса и смели сиви очи – да, този мъж сигурно бе в състояние да възбуди страстта в гърдите на една млада, самотна жена. Но въпросът бе все пак: всъщност кой от двамата желаше другия и кой – не.

– Ами, ето какво: господарката ви е сметнала, че кандидатите за ръката ѝ са станали малко повечко от необходимото и затова решила да очисти няколко от тях – отвърна Ранулф отстранен.

– Това е много тежко обвинение, милорд.

– Възможно е. И все пак госпожата е виновна.

– Не и докато не сте доказали вината ѝ. Държа да защита нейната чест, за да се реши този въпрос веднъж завинаги.

Думите му незабавно събудиха интереса на Ранулф и той заразлежда мъжа по-обстойно. Бе достатъчно висок, достатъчно силен и готов за битка. Цяла нощ и цяла сутрин очакваше да влезе в бой, но не би. Нима най-сетне го бе споходил късметът?

– Срещу мен ли?

Всеобщ вик на изненада последва тези думи, но сър Уилям възвърна бързо самообладанието си и кимна рязко с глава. Устата на Ранулф бавно-бавно се разтегна в широка усмивка – нещо, което въздействаше смазващо върху противниците му. Лейди Луиз избухна в плач и обви с ръце раменете на Уилям.

– Не можеш да го победиш – не и него! Моля те, Уилям, не съм сторила нищо; или поне той не може да докаже нищо. А лейди Рейна със сигурност ще се застъпи за мен.

– Спри веднага – прекъсна я грубо Уилям и я изблъска встрани.

– Но той ще те убие!

– Трябвало е да помислиш за последствията, когато си се впуснала в поредната си детинщина.

Обърна ѝ гръб и закричи към средата на двора. Ранулф кимна на Ерик да придържа дамата, ако рече да припада, след което и той се отправя към младия рицар. Настана кратка пауза, през време на която оръженосецът на сър Уилям му донесе шлема, за да няма разлика във въоръжението на двамата съперници. В следващия миг Ранулф изтегли шпагата от ножницата и нападна.

Той се надяваше да се сблъска най-сетне с достоен съперник и в началото Уилям Лайънел се отбраняваше много сръчно. Движенията и

реакциите му бяха бързи и успяваше да отблъсне всички удари с острието и щита. Но това бе и всичко, което успяваше да стори. Както обикновено тактиката на Ранулф не допускаше никакви ответни атаки от страна на противника. Могъщите му удари следваха един след друг без прекъсване, докато най-накрая, изтощен, Лайънел се свлече на колене, без да може дори да вдигне щита си.

Той приведе глава, за да приеме смъртоносния удар – в този момент се чувстваше толкова слаб и замаян, че участта му вече не го интересуваше особено. Той обаче чу как Ранулф пъха шпагата обратно в ножницата и вдигна изненадан глава. Великанът се усмихваше широко; не бе успял дори и да се задъха. Уилям поклати тъжно глава, смаян от случилото се.

– Не ви прави чест да вкусите тази победа, след като става въпрос за съдбата на една лейди.

Ранулф се усмихна заради недоразумението.

– Съдбата на госпожата бе подпечатана и без вашата намеса.

– Защо тогава приехте моето предизвикателство?

– Необходимо ми е да се упражнявам. И тъй като моят партньор е прикован на легло благодарение на предателството на госпожата, ще ми се наложи да почакам доста, докато срещна отново някой равностоен партньор. Но вие не питате за наказанието, което очаква вашата лейди. Толкова малко ли я обичате?

– Аз изобщо не я обичам. Може и да е хубава, но иначе е само едно разглезено дете, твърде опърничаво за моя вкус.

– А вие знаехте ли, че Луиз ви желае за съпруг?

– Да, но никога не съм я очуражавал в намеренията ѝ. Напротив – направих всичко възможно, за да ѝ покажа, че не ме интересува, включително като я помолих да ме освободи от задълженията ми към нея. Тя обаче не пожела да ми повярва.

– Защо тогава се бихте от нейно име?

– За мен тя е само една разглезена малка вещица, която освен всичко останало е ѝ безкрайно глупава, но... аз също така съм и на служба при нея и все още не съм освободен.

Ранулф едва успя да съдържи усмивката си, долавяйки яда, стаен в тези думи.

– Много похвално от ваша страна. Мога да взема човек с подобни възгледи на служба при себе си, ако ви интересува. Но що се отнася до съдбата на дамата, не бива да се притеснявате. Ще я омъжа за един от най-близките си приятели от моята свита и той ще се погрижи жена му

да не причинява повече злини. Това решение няма да ѝ допадне, но тя ще се научи да се подчинява на своя сюзерен, та ако ще и тялото ѝ да пострада, докато я обучават.

– Отдавна беше време да получи този урок – изпръхтя Уилям, напълно съгласен с Ранулф.

Ранулф се извърна и подхвърли шлема си на Кенрик. Погледът му се спря на вдовицата, която не бе чула разговора на двамата мъже, тъй като бе на доста голямо разстояние от тях. Бе пребледняла и трепереше цялата от страх, тъй като в двубоя Уилям Лайънел не успя да снесе обвинението от нея. Ранулф се приближи, за да ѝ съобщи своето решение и забеляза, че тя се променя пред очите му. Изражението на лицето ѝ омекна, тялото ѝ се отпусна, в очите проблесна възхищение и чувствена страст и той буквално чу и видя колелата, които се въртяха в мозъка ѝ. Твърде често бе срещал този поглед – погледът на жена, която иска да съблазни мъжа, за да получи онова, което желяе.

– Напразни усилия, милейди – рече той сърдито и ѝ обърна гръб.

Нека почака, докато Сърл оздравее и лично ѝ съобщи какво ѝ е отредило бъдещето. Междувременно обаче нека се по-пържи в неизвестност, докато стои под ключ, наказание, безкрайно леко в сравнение с живота на толкова много хора, които бе погубила. Ранулф наистина нямаше да се отнесе толкова снизходително към нея, ако инцидентът, резултат на нейното коварство, не бе довел до някои доста важни разкрития.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

– Той идва, милейди.

От повече думи нямаше нужда. Тя излетя от стаята си, спусна се по стълбите, пресече като стрела залата, после още няколко стъпала и се озова на двора точно в мига, в който Ранулф слизаше от коня си. Без да разсъди, че той все още държи юздата на бойния кон, тя се хвърли към него и обви раменете му с ръце.

Ругатните, в които избухна мъжът ѝ, бяха първият признак, че не е бивало да се държи толкова импулсивно. Второто, което почувства, бе, че поводитите дръпнаха рязко тялото му встрани. После конят се разтанцува, канейки се да сгази всекиго, който му се изпречи на пътя, включително и господаря си. Рейна изписка тихо и отскочи встрани. Ранулф успя най-сетне да овладее животното, но бе вбесен от държането на жена си. Достатъчен бе обаче само един поглед върху пепелявото лице на Рейна, за да преглътне гнева си. Просто си запазваше правото да го извади някой друг път на показ, не сега. Отиде при жена си и я вдигна високо във въздуха.

– Беше глупаво от ваша страна, милейди – рече той протичко.

– Знам. Наистина постъпих глупаво и необмислено... но мисля, че няма да се повтори никога вече.

– Добре – отвърна той спокойно. – А сега ще ми обясните ли защо се държахте точно по този начин?

Тя сведе стеснително очи, а през това време ръцете ѝ колебливо докоснаха раменете му, плъзнаха се по тях и след това отново се вкопчиха във врата му.

– Страхувах се – прошепна тя. – Когато мъжете се върнаха с пленниците и казаха къде сте отишли, се разтревожих доста. Спомних си за Уилям Лайънел и се уплаших, че ще се биете с него и може да ви рани.

Усети някаква тръпка и след секунда осъзна, че той се смее. Така Ранулф прогони стъписването ѝ и на негово място настъпи обидата. Отгоре на всичко мъжът ѝ я притисна силно към себе си и едва след това я пусна обратно на земята.

– Не ставайте глупава, момиче.

Лицето му се разтегна в усмивка, нещо, което разпали отново нейния темперамент.

– Да, наистина беше лудост от моя страна да се тревожа за един

безмозъчен глупак като вас, който се е отправил едва с няколко души към гнездото на предателството.

– Отрядът на Ерик се присъедини към мен още преди да стигнем там. – Усмивката все още не слизаше от лицето му.

– О – възкликна Рейна, но в гласа ѝ все още се долавяше недоволство. – Все пак трябваше да изчакате.

– Какво да чакам? Бях там и разполагах с предостатъчно хора, и то само срещу шепа противници. Що се отнася до Лайънел, той наистина притежава завиден ръст. Но я ме погледнете, Рейна, за кого от нас двамата бихте заложили?

Стана ѝ неприятно от тази логика, основана на надменност и го изгледа навъсено.

– Достатъчен е един-единствен мъж с лък и стрела, за да ви повали, Ранулф. Все пак не сте безсмъртен, нали?

– Не съм – съгласи се той. – Но не съм и безмозъчен тъпак. Цели седем години съм се бил за други хора. Нима мислите, че ще се държа лекомислено точно сега, когато се бия за своя сметка?

– Не, не мисля така – отвърна тя с неохота.

– Защо тогава сте се тревожили?

– Жените сме си такива. Не е необходима да е налице някаква сериозна причина, за да се тревожим – отвърна тя раздражително. – Просто ми дойде отвътре.

– Милейди, преди да ме обсипете с нови загадки, нека ви кажа, че едва стоя на краката си. Не е ли по-добре вместо да ме укорявате за добре свършената работа, да ми предложите баня, трапеза и легло. Знаете ли откога не съм мигнал?

Руменина заля страните ѝ.

– Боже милостиви, защо не ми казахте веднага? Влизайте бързо, милорд, и ще получите всичко онова, за което копнеете.

Тя се изкачи бързо по стълбището, а той се загледа в разлюлените ѝ бедра и поклати глава. Този път би предпочел да не чуе точно тези думи. За пръв път бе толкова изморен, че дори не се канеше да извлече полза от благоприятните обстоятелства.

Рейна не разбра съвсем точно защо се е събудила, но пък още преди да отвори очи осъзна, че леглото до нея е празно. За миг нещо прободеше сърцето ѝ, а после се изплаши, забелязвайки, че Ранулф е в стаята. Той стоеше облегнат на подпорите на леглото и я наблюдаваше. Този факт я

обезпокои не по-малко от голотата му, окъпана в бронзовото сияние на свещта. Явно, че бе пренебрегнат новата си нощница, независимо че тя бе просната върху раклата пред очите му.

– Случило ли се е нещо, милорд?

– Не, всичко е наред.

– Тогава защо стоите така?

– Наблюдавам ви, докато спите – отвърна той протичко и добави:
– А известно ли ви е, че похърквате?

За момент тя загуби дар слово, но успя все пак да му възрази:

– Не, аз не хъркам.

– Хъркате. Макар и не силно.

Колко е ужасно да се говори така на една жена, помисли си тя. За зла участ не можеше да твърди същото и за него.

– Благодаря ви. Щеше да ми е много мъчно, ако си бях останала в неведение относно този факт.

Той се позасмя.

– Не ми се сърдете, малки ми генерале. Все още плувам в блаженство в резултат на подаръка, който получих от вас преди няколко часа. Досега никой не се е грижил тъй нежно за мен.

Нима можеше да му се сърди след такова признание?

– Та аз само ви изкъпах и ви поднесох нещо за ядене. Нищо повече.

– Да, и освен това затоплихте виното, както и постелята ми, затъмнихте прозорците и прогонихте дамите отдолу, за да не вдигат шум и да не смущават съня ми в този тъй ранен час. Милейди, вие дори ме завихте, преди да се измъкнете на пръсти от стаята.

Подкачаше ли я или наистина изразяваше благодарността си? Рейна се изчерви. Мислеше си, че е заспал незабавно. Бе толкова уморен. А тя от своя страна пък почувства толкова голямо облекчение, че той се е завърнал без нито една драскотина, че с радост се зае да го глези. Но нима досега никога не го бяха завивали с любов и нежност? В нея отново се събуди острото желание да обвие ръце около раменете му и двамата да останат дълго прегърнати. Да, но Ранулф не беше дете, което се нуждае от утеха; вълнението й бе наистина малко смешно.

– Помислих си, че ще спите непробудно до сутринта, милорд. Да не би нещо да смути съня ви?

Да, рече си той наум, *бяхте се сгушили в мен*. Реши все пак да запази отговора за себе си – този ден вече я бе изчервил веднъж.

– О, не, няколко часа съм ми стигат и се чувствам освежен. Все още не съм привикнал с лукса да спя нормално през нощта. Обаче наистина

бях толкова уморен, че направо забравих да попитам за състоянието на Уолтър. Кажете ми, как се чувства той?

– Дойде в съзнание и се заоплаква, както бях предвидила. – Този път поне казваше истината. – А вие ще ми разкажете ли какво точно се случи в Кейф Менър?

– Трябва ли да ви разбирам, че докато съм бил в леглото, все още не сте разпитали хората ми?

Той се усмихна широко и ѝ стана неприятно, че я е разкрил. Колебанието ѝ трая обаче само миг, усмихна се в отвори си призна всичко.

– Ерик ми разказа за вашия двубой с Лайънел.

– Е, и?

– Добре, съгласна съм, нямам причини за тревога – рече тя намусено. – Но както вече казах, жените се тревожат дори и когато нямат сериозни основания.

– Смаян съм, че изобщо изпитвате тревога за мен, милейди.

– Нима мислите, че искам отново да изживея всички мъки, свързани с избора на нов съпруг? – отвърна тя.

– Значи смятате сегашния си съпруг за добър избор, така ли?

– Е, по-скоро ме задоволява.

Той се разсмя гръмогласно.

– Да, понякога думите имат толкова много значения.

Рейна скръцна със зъби.

– Отклонихте се от темата, милорд. Ерик не ми съобщи какво възнамерявате да правите с лейди Луиз.

Той приседна на своята страна на леглото. За миг Рейна се загледа в широкия му, силен гръб – през тялото ѝ премина сладка тръпка, която накара мислите ѝ да се отклонят в съвсем друга посока. Ранулф се облегна на лакти до сами бедрата ѝ и Рейна установи с изненада, че лицето му бе станало извънредно сериозно.

– Вдовицата ще си остане затворена в стаята, докато Сърл оздравее и се ожени за нея – ако, разбира се, все още държи на този брак, след като е опознал нейния коварен характер.

Рейна се вцепени.

– Значи изобщо не сте взели под внимание сър Арнулф, така ли?

– Не. За него съм предвидил Бъркнхем.

– Но това е твърде много! – възкликна тя учудено.

– Защо? Нали сама казахте, че може да му се явява. Все пак първо ще поговоря с него и чак след това ще го одобря.

– Смятах, че ще дадете Бъркнхем на Уолтър.

– Да, но той не го иска.

– Вярно, така каза, но реших, че се шегува.

Ранулф се усмихна.

– Говореше напълно сериозно. Той знае отлично, че при мен винаги ще има място за него, и то без да го претрупвам с отговорности. Ако го натоваря твърде много, той ще си иде просто у дома, където винаги е добре дошъл и не ще му се налага да върши друго, освен при нужда да води понякога битки.

– В такъв случай защо го изпратихте в Кейф Менър?

Той вдигна рамене.

– За да предотврати евентуалния сблъсък между младоците, ако и двамата пожелаят да спечелят лейди Луиз.

– А ако той самият се бе влюбил в нея?

– Малко вероятно! Защото в последно време Уолтър се интересува твърде много от една от вашите дами. Не сте ли забелязали още?

– Едуина не е никаква дама.

Той се изсмя на пръхтенето, с което тя изрази своето възмущение.

– Не е тя. Интересът му към Едуина се дължи единствено на чисто природни потребности. Все пак един мъж трябва да удовлетвори тези потребности, когато е решил да се жени. Ще одобрите ли, ако се намъкне в леглото на госпожа Флорет?

– Не мога да одобря нито едно от тези действия, щом искате да знаете. Не разбирам защо един мъж да не може да овладее прищевките си за известно време. Щом като Уолтър държи на Флорет – а трябва да ви уверя, че тя ще го приеме с отворени обятия – защо тогава да не почака, докато се оженят? Вие например почакахте. – При тези думи тя го видя да се изчервява за втори път в нейно присъствие. Реакцията му я подлъга да направи заключение, което я нарани дълбоко. – Или може би не сте изчакали?

Той долови болката в нейния глас и я погали по страната.

– Щях ли да бъда толкова нетърпелив след нашата втора сватба, ако бях спал с някоя от вашите женски тук? Трябва да призная обаче, че когато ми хлопнахте вратата под носа, не бях далеч от тази мисъл. А ако сега ми кажете, че помислите са толкова лоши, колкото и делата, направо ще взема да ви напердаша.

Тя се усмихна безпомощно, разбирайки, че той не говори сериозно.

– Не, няма да кажа подобно нещо. Защото в противен случай ще трябва да заклеим всеки жив мъж на този свят.

– Радвам се, че можете да се държите разумно – похвали я той и

отново се изправи.

Ранулф също бе наясно, че в момента тя не се страхува от телесно наказание, но все пак не бе напълно сигурен дали това е добре или зле. Защото как да държиш жената в покорство, ако не се страхува от наказание? Ако някой ден се наложеше да я набие, тя сигурно щеше да се почувства предадена и нямаше да му прости никога. Нещо, което тежеше значително повече и от най-справедливия пердах. В този миг обаче Ранулф се запита защо ли възприема нещата точно по този начин.

– Всичко наред ли е, Ранулф?

– Мислех си за пленниците – навъси се той. Бе объркан от собствените си мисли и реши да смени темата. – Къде ги заведоха?

– В една от кулите. Трябва да ти кажа, че не очаквах да заловите тези мъже.

– Защо?

– Не вярвах, че вашият замисъл ще успее, след като вместо вестносец изпратихте в Уорхърст писмо, което не носеше вашия личен знак. Само някой кръгъл глупак би се задействал въз основа на такива непълни и несигурни сведения.

– Разчитах на глупостта на кастелана.

– Защо изобщо постъпихте по подобен начин?

– Нямах никакво желание да гледат на мен като на малоумен, в случай, че планът пропадне.

Тя едва успя да прикрие усмивката си, когато чу тези думи, изпълнени със суетност.

– О, много мъдро от ваша страна, милорд!

Той я изгледа мрачно, тъй като долови насмешката.

– Мъдро или не, но всичко премина според замисъла. И понеже изпратих само едно послание без подпис, сега онези в Уорхърст дори не знаят, че съм участвал в гонитбата и разбойниците са пленени от мен.

– Вие не искахте ли всъщност да ги закарате в Уорхърст? Да не би и по този въпрос да сте променили мнението си?

– На първо време да!

– Не се каните да ги обесите собственоръчно, нали?

– Не се вълнувайте чак толкова, милейди. Ако заслужават, ще увиснат на бесилката. Ако обаче сведенията, които получих от тях за Уорхърст, се окажат верни, те ще получат по-меко наказание, а може дори и да ги освободя. Утре вече ще знам как стоят нещата.

– Как може да вярвате на един разбойник – запротестира тя.

– По същия начин разсъждавах и аз, но сведенията на техния

главатар за Кейф Менър се оказаха истина.

– И какво са казали тези хора за Уорхърст?

– Ами това, че тъй цененият от вас лорд Ричард е бил тук в продължение на три седмици, че е напуснал Уорхърст с многобройна войска точно в онази сутрин, в която се натъкнах на многобройна група въоръжени мъже, атакуващи замъка Клайдън, и че пак в онази сутрин се е завърнал ранен в своя град. Човекът спомена и други неща, но... Вие сметете ли се? Какво толкова смешно казах?

Рейна се опита да се овладее, но така и не успя да сподави звънкия си смях. Все пак мрачното изражение на Ранулф я накара да спре, макар и не напълно.

– Само не казвайте, че сте повярвали на тази смешна история.

– И защо да е смешна?

– Каква е според вас причината за нападението на Ричард?

– Ами същата, поради която ви бил нападнал и Рошфор.

– За да ме направи своя жена ли? – Тя се усмихна снизходително. – Забравяте, че бях готова да се омъжа за него.

– Не, нищо не забравям. Само че, кажете ми, Рейна, бяха ли му известни вашите намерения?

Неговият въпрос я отрезви и тя се разсърди на задоволството, изписано по лицето му.

– Независимо дали е знаел или не, вие никога не ще ме убедите, че Ричард е смятал да ми стори зло. Вие не го познавате, Ранулф. Той е най-забавният, най-милият...

– Наистина ли? – прекъсна я мъжът ѝ със саркастична усмивка. – Много ли сте сигурна? Ами ако се окаже, че се е държал съвсем другояче в своето малко кралство? Виждали ли сте го в Уорхърст? Известно ли ви е как се отнася към своите хора и как те към него? – След това той ѝ доразказа онова, което бе научил от разбойника и най-накрая попита: – А какво ще стане, ако поне малка част от всичко това се окаже истина?

– Само защото го твърди някакъв разбойник ли? – надсмя му се тя. – Естествено, че ще ви каже истината за Кейф Менър, след като иска да остане невредим. И тъй като поведението му се е увенчало с успех, той е решил да си измисли още една приказка за несправедливостите, на които е бил изложен, надявайки се по този начин да се докопа до свободата си. Хитър момък, няма що. Само че вие не ще успеете да ме убедите, че Ричард е лош човек. Освен това разбирам защо вярвате на всичките тези безсмислици. – Тя не му даде никаква възможност да я прекъсне, а продължи разгорещено:

– По същата причина; поради която с такава наслада унижихте и лорд Джон. Вие очевидно желаете да ви бъде благодарна до гроб, загдето съм се омъжила за вас, а не за друго. Така е, благодарна съм ви. Затова наистина не е необходимо да...

Той сложи най-внезапно край на тази тирада като се претърколи и се озова върху тялото ѝ. Сложи пръст на нейните устни и се ухили безочливо.

– Не си струва да се ядосвате чак толкова госпожо. Не съм казал, че вярвам на този човек; казах само, че ще проверя истинността на думите му. Щом като твърдите, че вашият Ричард е светец, добре, ще сметна, че наистина е такъв. Поне докато получа някакви доказателства за обратното. Сега обаче предлагам да се съсредоточим върху въпроса за благодарността, която изпитвате към мен, както сама признахте току-що. Същата тази благодарност включва ли в себе си възможността да сториш благодеяние спрямо ближния си?

Рейна, разбира се, веднага разбра какво изразяват мислите и погледите му, но не изрече нито дума на несъгласие. Гърдите ѝ се изпънаха, а страните буквално пламнаха. И когато погледът му потърси нейния, тя потъна в него като в дълбоко, дълбоко море.

Останала без дъх, тя зачака устните му да изиграят своя магически танц, но остана изненадана – погледът му не се отместваше от нея. Просто той плъзна ръце към гърдите ѝ и ги затули в шепи. Пръстите му бяха топли, нежни и безкрайно възбуждащи; те се заиграха със зърната, твърди и големи, след което внезапно притиснаха гърдите още по-здраво. Рейна се изплаши, но ръцете на Ранулф отпуснаха хватката и по тялото на младата жена се разля нова, още по-силна тръпка на наслада.

Ранулф все още я наблюдаваше. Той се заслуша в тежкото ѝ, мъчително дишане и накрая прошепна:

– Причинявам ли ви болка?

– Не.

– А ще ми кажете ли, ако ви заболи?

– Исусе Христе, отново ли започвате?

Ранулф се разсмя, след което прокара език по устните ѝ. И в следващия един час Рейна го дари с онези благодеяния, които той пожела да получи от нея – за удоволствие и на двамата.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Рейна видя великана да пресича залата, но така и не повярва на очите си – та тя знаеше прекрасно, че в този миг Ранулф е все още в леглото. Неговите „няколко часа“ сън се проточиха през цялата нощ и цялата сутрин. Рейна тъкмо идваше от кухнята, където се разпореди да сервира обяда в по-късен час.

Но ако мъжът, който идваше насреща ѝ, не бе нейният съпруг, следователно на този свят съществуваше и втори човек с неговия ръст, нещо, което до този момент тя не смяташе за възможно. Видя лицето и златната грива на великана едва след като той сне шапката си и се приближи. Джилбърт сигурно го бе представил, преди да изчезне, но в объркването си Рейна не разбра нито дума. Златиста коса и златиста кожа, тъмновиолетови очи и същото лице – лицето на Ранулф. Но този мъж все пак не бе Ранулф. Може би негов брат? Не, нали той бе казал, че брат му е по-млад от него. Мъжът пред нея бе по-възрастен, макар и не много. Всъщност не изглеждаше достатъчно възрастен, за да бъде баща на Ранулф, но очевидно друго тълкувание не съществуваше. Само че този мъж не бе любещ баща – Рейна си спомни съвсем точно разказа на Ранулф.

– Всичко е наред, лейди Рейна. Случва ми се често, когато се запознавам с жени.

Вероятно не казваше тази фраза за първи път. Защото дамите явно губеха ума и дума при вида му. Но този път той се заблуждаваше относно причините за нейното сепване. Все пак не всеки ден човек можеше да се изправи лице в лице с по-възрастния двойник на собствения си съпруг.

– Нима сте дошли да видите Ранулф?

– Ранулф ли? – Сега бе негов ред да се смути, но той се овладя бързо и се усмихна разбиращо. – Затова значи се изненадахте толкова! Приликата помежду ни е изключителна, нали?

– Да, наистина. – Все още не можеше да повярва, че двама души на различна възраст могат да си приличат толкова много.

– Но аз не знаех, че Ранулф се върти из тези краища. Последното, което чух за него бе, че смята да се сражава за някакъв лорд. Но това бе миналата година, а той не е свикнал да се задържа дълго на едно място.

Откъде ли знаеше всичко това? Та нали според Ранулф двамата

бяха говорили само два пъти през живота си. Нима този мъж се преструваше, че между тях съществува семейна близост и че се интересува от съдбата на сина си?

– По-рано може да е било и така, но сега той едва ли ще напусне Клайдън толкова скоро – поясни Рейна с официален тон.

Мъжът сякаш се изненада от държането ѝ, но в крайна сметка любопитството му надделя.

– Познавам добре Клайдън и спадащите към него просторни имоти, лейди Рейна. Но не знаех, че сте изпаднали в толкова големи трудности, че се е наложило да използвате изключителните умения на сина ми. Трябва да ви уверя обаче, че сте направили възможно най-добрия избор.

Нима в гласа му прозвуча бащинска гордост? Откъде накъде този човек ще се гордее със син, когото е изоставил още като дете?

– Ние изпитваме дълбока благодарност към талантите на Ранулф, милорд, но се опасявам, че в този случай сте станали жертва на недоразумение. Аз не съм наела Ранулф да се сражава за мен, не, аз се омъжих за него и сега той е новият лорд на Клайдън.

Гостът бе направо потресен от чутото и в този момент Рейна вече не се чувстваше такава глупачка, каквато изглеждаше няколко минути по-рано. Загубил дар слово, мъжът се вторачи в нея. Внезапно обаче той отметна глава назад и се разсмя с пълен глас.

– Нима се съмнявате в думите ми? – попита го тя остро.

Трябваше да мине малко време, докато успее да ѝ отговори.

– Не, в никакъв случай. Винаги съм смятал, че Ранулф ще стигне далеч, но все пак не съм и подозирал, че ще надмине дори и мен. Ако е тук в момента, ще ми бъде много драго да се видя с него.

– Но не това е причината, поради която сте сред нас, нали? Какво ви води в Клайдън, сър?

– О, тук наблизко изгубихме едното колело на колата. Искях само да наема вашия ковач и да ви погостувам, докато поправката приключи. Но все пак, кажете ми, защо се държите толкова хладно?

– Хладно ли? А аз си мислех, че поведението ми е направо невежливо. Впрочем, щом ви харесва, можете да го наричате хладно.

Той се разсмя отново, вместо да се разгневи, както очакваше Рейна. Наистина баща и син не се обиждаха лесно, помисли си Рейна. Стана ѝ неприятно, че изобщо се бе опитала да го стори. Макар и неканен, все пак този човек бе неин гост и едва ли заслужаваше да се отнася с него враждебно заради минали събития, които нямаха нищо общо с нея. А може би Ранулф щеше дори да се зарадва, че вижда баща си. Не, в

никакъв случай не бива да го прогонва, преди Ранулф да изясни отношението си към своя баща. Държа се отвратително спрямо човек, когото изобщо не познава. Как ли се казваше той? Попиташе ли го сега за името му, със сигурност щеше да го обиди отново.

– Трябва да ви се извиня за...

– Не – прекъсна я той, все още усмихнат. – Харесва ми маниерът ви, госпожо. Вашия темперамент е необходим за човек като сина ми; знаете, че понякога е доста неприятен и се държи заплашително. Ако жена му не гори и не пламти, той сигурно ще я смачка бързо.

Рейна отново си зададе въпроса откъде черпи сведенията си този човек, след като никога не е общувал със сина си. Все пак реши да не задава въпроси. Най-добре веднага да се оттегли, за да не надмине с непредпазливи слова и досегашната си неучтивост. Само че все пак се налагаше да вземе отношение към последните му думи.

– Ранулф не е чак толкова застрашителен, колкото изглежда на пръв поглед. Просто човек трябва да свикне с избухливостта му. Но вие сигурно най-добре познавате тази негова черта... – Тя спря внезапно, изплашена от думите си и от скритата в тях насмешка, като се надяваше, че мъжът не ги е забелязал. – Настанете се удобно, господине. – Тя посочи пейката до огъня, разположена на известно разстояние от забързаните слуги, които сервираха на масите. – Скоро ще се храним и ще се радваме да споделим трапезата ни. – Поканата ѝ бе съвсем искрена, макар че не знаеше точно каква ще бъде реакцията на Ранулф, когато види баща си. – А сега ме извинете, моля. Отивам да извикам съпруга си.

Не му остави време за отговор и бързо си тръгна като междуременно нареди на един прислужник да сервира вино на госта. Чувстваше се объркана и малко изплашена, а същевременно бе и ядосана от държането на мъжа. Човек можеше едва ли не да си помисли, че Ранулф е любимият му син, и то при положение, че на практика дори не го бе признал. А може би искаше да заграби част от имуществото на Ранулф? Наистина, така можеше да се обясни възхищението му от факта, че Ранулф е станал господар на Клайдън, но не и гордостта от този син, проличала, когато все още предполагаше, че Рейна го е наела на служба.

Рейна просто не знаеше как да тълкува държането му. Не бе изключено Ранулф да не ѝ е съобщил всички факти; само че огорчението от баща му бе съвсем безспорно. Тъкмо това огорчение я накара да възненавиди и тя този безсърдечен баща. Независимо дали всички подробности ѝ бяха известни или не, все пак Ранулф явно имаше пълното основание да не обича този човек.

Разсъждавайки за ожесточеността на Ранулф спрямо баща му, я обзе още по-силен страх. Почувства неудобство пред този мъж и дори го приветства като скъп гост. Това бе грешка. А ако Ранулф откажеше да го приеме или – което бе още по-лошо – поискаше от него да си тръгне незабавно, тя щеше да се почувства дваждо засрамена. Защото да дадеш някому гостоприемство бе равностойно на предложение за мир. Не можеше току така да прогониш някого, комуто вече си оказал гостоприемство; освен ако гостът с думи и дела не смути мира в дома ти, разбира се.

Но всички тези разсъждения се изпариха от главата ѝ в мига, в който съзря Ранулф все още да лежи в леглото. Тя незабавно се зае да открие признаците на някакво заболяване. Такива нямаше, но той сигурно бе заболял от нещо. Защото в противен случай щеше вече да е на крака – нали желаше непременно да изпрати някого от своите хора в Уорхърст, за да разпита гражданите? Рейна започна сериозно да се упреква, че не е проверила по-рано състоянието на мъжа си.

– Трябваше да изпратите някого да ме повика. – Деловитият ѝ тон влезе в ярко противоречие с нежното движение, с което опипа челото и врата на мъжа си. – Не горите – продължи тя със загрижено изражение на лицето. – Къде ви боли?

За миг Ранулф я изгледа смаян, след което отговори:

– Не е там. По-надолу.

Погледът ѝ се спря на стомаха му, който не бе покрит с ленената завивка и съвсем леко положи пръсти върху това място. Мускулите му се стегнаха – признак, че изпитва болка. Рейна се изплаши, тъй като положението му бе по-тежко, отколкото очакваше.

Гърлото ѝ се сви от страх.

– Тук ли е? – прошепна тя.

– Не, по-надолу – изхриптя той.

Погледът ѝ се насочи в указаната посока, после в очите ѝ проблесна подозрение и най-накрая вдигна глава към него.

– Там, така ли? И какво толкова ви боли на това място?

– Ами-и, появила се е някаква извънредно болезнена подутина.

– О-о-о!

– Защо? Какво има? – Той се усмихна широко и весело.

– Проклет да сте, Ранулф! Помислих си, че сте сериозно заболял. Ако само още веднъж ме изплашите така... – В този миг изпита огромна необходимост да го удари и понеже той не спираше да се хили насреща ѝ, тя не успя да се противопостави на порива си.

– Ох!

– Така ви се пада – възкликна тя. – А сега трябва да решим един въпрос.

Той заразтърка рамото си, сякаш наистина го боли.

– Да, обаче първо трябваше да решим един друг въпрос – рече с жален глас.

– Вашето чувство за хумор се нуждае от смазване. Добре, а сега ми кажете истинската причина, поради която все още се излежавате. Скоро ли се събудихте?

Той поклати глава.

– Упражнявам търпението си, генерале. Просто ви очаквах да дойдете и да ме накажете заради мързела ми.

– Хайде, поне веднъж се дръжте сериозно.

– О, аз съм напълно сериозен. Нима предпочитайте да сляза долу и да ви довлека тук в леглото? Няма ли в такъв случай дамите ви стреснато и вкупом да набърчат чела и извият вежди?

За разлика от предположението му тя сви сърдито своите си вежди.

– Вие... вие не бихте постъпили тъй грубо с мен... – Но дяволитият му поглед, както и собственият ѝ опит подсказваха тъкмо обратното. – Трябва ли да ви благодаря?

– Не би било лошо. – Той се позасмя тихо. – Когато не ми откъсвате главата, вие се скривате зад насмешката. В този случай обаче може би се налага наистина да ми благодарите, генерале. Защото едва ли всякога ще бъда толкова внимателен с вас. Някой ден със сигурност не ще имам време да ви чакам и...

– Да, и тогава ще ме сврете в някое тъмно ъгълче, нали?

За наказание той я притегли към себе си.

– Така е. Всяко място става за целта, макар че все пак предпочитам това меко легло.

– Тук по-добре ли е, отколкото върху горската пръст?

– Много, много по-добре.

Тя реши да не се усмихва, но не можеше да се сърди сериозно, когато мъжът ѝ е в такова ведро настроение. По-рано не предполагаше, че в този груб великан се крие такава игрива жилка, но с времето тази негова черта започна да ѝ доставя удоволствие. Сега тя бе на път да откликне на любовния му порив, нещо, което в бъдеще щеше да ѝ създаде проблеми. Желаше да се наслаждава на любовта му докато той все още я желае... но не и в този миг.

Ранулф нежно и внимателно я зацелува по врата, но тя намери сили

в себе си да се противопостави на изкушението и извика:

– Ранулф, друг път. Сега не може.

Той обаче не спря, а и ръцете му се заеха усърдно за работа.

– Ранулф... исках да... да ви кажа нещо... долу има човек... който... Ранулф! – Тя простена в мига, в който той захапа леко ухото ѝ. – Добре, нека почака. – После обаче въздъхна наново. – Не, той не бива да чака. Ранулф, вашият баща е тук.

При тези думи той застина, без да издаде нито звук. После обаче се облегна назад и я загледа втренчено.

– Моят какво?

– Баща ви се намира долу в залата и желае да ви види.

По лицето на Ранулф се изписа изненада и за части от секундата сякаш и радост; но Рейна не бе сигурна дали не се е излъгала. Обаче независимо от първата реакция, скоро тя бе изместена от по-тъмни и тревожни чувства.

Ранулф се изправи на крака, но не се облече, а се заразхожда напред-назад из стаята като неспокоен звяр. Нощницата, ушита специално за него, си лежеше непокътната върху раклата, но в момента този факт не занимаваше ума на Рейна. Ранулф бе мъж, за когото срамът вероятно бе непознато чувство и по тази причина нощницата щеше да си остане необлечена. Великолепното му тяло и неговата сурова мъжественост предизвика в Рейна първични трепети. Тя съжали, че спомена за баща му, но вече бе късно. Не ѝ се искаше да го прекъсва, но се налагаше.

– Ще идете ли при него?

– Как, по дяволите, е научил толкова бързо?

Той сякаш не бе чул въпроса ѝ, сякаш не говореше на нея.

– Ако имате предвид сватбата ни, баща ви не знаеше за нея – отвърна тя.

Думите ѝ привлякоха вниманието му.

– Защо тогава е тук?

– Няма никаква загадка, Ранулф. Колата му се е счупила на нашия път, затова е и тук. Джилбърт го доведе при мен и...

– И предположихте, че е той – продължи Ранулф изречението.

– Нищо подобно. Няма място за предположения. Вие обаче не сте ми казали, че е толкова млад и че буквално сте му одрали кожата.

– Да не мислите, че тази прилика ме радва? Нямаме представа колко често ме бъркат с него. Срещал съм дори и хора, които така и не пожелаха да повярват, че аз не съм той. Знаете ли какво е да те бъркат с

някого, когото ти...

Не пожела да довърши мисълта си и затова Рейна го стори вместо него.

– Презираш? Наистина ли го презирате толкова?

Той не отговори и я погледна мрачно.

– За какво ме търси?

– Може би желае да ви честити? – Лицето му потъмня още повече при тези думи. – Всъщност не знам – добави тя раздражено. – Защо просто не слезете при него и не го попитате лично?

– Дръжте си по-добре езика зад зъбите, момиче!

Тя примига няколко пъти, а след това нацупи устни. По този начин разговаряше и с Уолтър, но тя вече бе доловила, че това е по-скоро израз на нежност, отколкото на яд.

– Значи не искате да го видите, така ли?

– Точно така. Не искам – избоботи той.

– Твърде жалко – отбеляза тя с безразличие, сякаш въпросът вече е приключен веднъж завинаги. – Защото се надявах да науча като как така той знае толкова много неща за вас.

– Какво искате да кажете?

– Ами сигурно по някакъв начин сте му дали повод да ви нарича с гордост свой син. Само че не ми е ясно как...

– Рейна!

– О, само се пошегувах – извика тя в мига, в който той бавно започна да се приближава към нея. Изправи се на крака и тръгна към вратата. – Трябваше обаче само да го чуете – добави тя, – каква хвалебствена ода ми изпя по ваш адрес, докато все още си мислеше, че съм ви наела на служба. Явно искаше да ме увери, че не съм си хвърлила парите на вятъра. Достави ми голямо удоволствие да разсея заблудението му. Но трябва да си призная, че в началото се държах извънредно неучтиво с него. Просто не знам как стана така. Но съм убедена, че не ще ви е неприятно да узнаете следното: баща ви е същият като вас – дебелокож и нечувствителен спрямо обидите. Не се засяга от нищо.

– Аха. Е, грешката не е ваша. Защото иначе сте извънредно талантлива, що се отнася до това да захапете някого за гушата.

Тя се подсмихна неуловимо, решавайки, че с думите си той, така да се каже, изразява протест срещу нейната забележка. Пристъпи още по-близо до вратата, преди да се изповяда за последно.

– Все пак за мен той е чужд човек и, сам разбирате, нямах никакво основание да бъда неучтива спрямо него. Затова реших да поправа

пропуска си и го поканих да се храни с нас.

Той буквално избухна.

– Какво... какво сте направили?

За нея думите му бяха знак да изчезне по-най бързия начин.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Докато тичаше към стълбите, Рейна притискаше устата си с ръка, за да сподави кискането си. Изражението на Ранулф бе толкова смешно – наполовина изненадан, наполовина разгневен. Всъщност не биваше да нанесе този удар на мъжа си. По-късно той щеше непременно да си отмъсти заради факта, че го бе поставила пред свършен факт. А и нямаше никакви гаранции, че намерението ѝ ще успее. Вярно, Ранулф знаеше, че тя ще приеме охотно баща му, което обаче в никакъв случай не означаваше, че и самият той ще се присъедини към тях. Не беше за вярване, че двамата ще се срещнат ей така и нещата ще се оправят от само себе си. По принцип Рейна не желаше тъкмо тя да е човекът, който ще изхвърли баща му от дома. Следователно Ранулф трябваше да ми бере грижата.

Рейна се спря на най-горната стълбищна площадка. Трябваше да измисли нещо за пред мъжа относно отсъствието на Ранулф. Не извинение, но може би някоя лъжа? Или да му каже направо истината? На кое ще повярва? Ако наистина познаваше Ранулф, както твърдеше, то тогава сигурно бе наясно какво да очаква от сина си.

Тя се замисли над новоизникналата трудност, когато неочаквано нечия ръка сграбчи рамото ѝ. Рейна се изплаши ужасно, тъй като не чу никакви стъпки, но за миг осъзна на какво се дължи изненадата ѝ: Ранулф стоеше до нея бос. Нещо повече, той бе и чисто гол. Рейна зяпна с широко отворена уста. В никакъв случай не би посмяла да подразни мъжа си, ако не съществуваше възможността да избяга по най-бързия начин. Та нали не бе облечен; следователно нямаше и да я подгони. Да, но ето на, настигна я.

– Да не сте полудели? – попита тя, останала без дъх и страните ѝ се зачервиха от срам – срам, който всъщност трябваше да изпита Ранулф, а не тя. Внезапно пред вътрешния ѝ взор изникна следната сцена: изведнъж отнякъде се появяват поне десет прислужника и прислужнички и те до един стават свидетели на безнравственото поведение на господаря си. – Божке, та вие сте *гол!*

– Може и да съм гол, но най-вече съм вбесен. Чашата на търпението ми преля – отвърна той заплашително. – Сега вече сте заслужили наказанието, което трябваше да получите доста отдавна.

– Добре, но няма ли все пак преди това се облечете?

Веднага съжали за дръзките си думи. Ако в този миг имаше някой люд, то това бе тя – да вземе да разпалва още повече гнева му! Очакваше още в същия миг Ранулф да я завлече обратно в стаята и да я подложи на телесно наказание. А можеше да стори същото и тук, на стълбището, като я просне върху скута си и я напердаши както той си знае. След последната необмислена забележка тя дори и пред себе си би оправдала действията на своя съпруг.

За нейно щастие обаче той не стори нищо подобно, и то защото не бе забравил първопричината за гнева си.

– А сега, госпожо, изприпквате начаса в залата и оттегляте поканата си. Ясно ли е?

Рейна въздъхна нечуто. Защо бе толкова непримирим? Отговорът ѝ – единствено възможният за нея – щеше да го разгневи още повече.

– Не мога да сторя това, милорд.

– Не можете ли? Но аз не ви моля, скъпа, аз ви заповядвам.

– Знам. – Тя буквално се гърчеше пред погледа му. – Бих ви послушала, но не мога. Въпросът, за който става дума, надхвърля отношенията между вас и баща ви. Да, поканих го и грешката е моя – трябваше да се допитам и до вас. Но така или иначе стореното си остава. Като ваша жена във ваше отсъствие аз говоря и от ваше име. Поискате ли от мен да оттегля своето гостоприемство, ще посрамите както мен, така и Клайдън. Наистина ли настоявате да извърша това срамно дело?

Той я изгледа продължително и гневно, но накрая рече:

– Дайте му там да яде, а после да се пръждосва.

Какво блаженство, о, Боже! Та той все пак не бил толкова опърничав?

– Да, милорд, а да му кажа ли...

– Лейди Рейна? – звънна отнякъде гласът на Флорет.

Рейна се задъха, погледна мъжа си и лицето ѝ се наля с кръв.

– Вървете! – просъска тя.

– Все още не сме свършили – отвърна той упорито.

– Ранулф, та вие сте... *гол!*

– Така ли?

– Лейди Рейна? – Флорет се появи внезапно от завоя на стълбището.

– Госпожа Хилари иска да знае...

– Не сега – извика Рейна нервно и рязко простря полите си пред Ранулф, знаейки прекрасно, че платът не е достатъчен, за да прикрие могъщия силует на мъжа ѝ.

– Да, но.

– Не сега, Флорет!

Младата вдовица се сепна и се оттегли припряно; Рейна обаче не бе съвсем сигурна дали преди това не поогледа Ранулф подробно. Положението бе направо отчайващо и Рейна не успя да сдържи темперамента си. Тя се обърна отново и, побесняла от гняв, впи поглед в мъжа си.

– Държането ви е най-слабоумната демонстрация на инат, с която съм се сблъсквала някога през живота си. Ако толкова държите да покажете прелестите си на моите дами, моля, слезте долу при тях. Редно ли е да ощастливявате една единствена от тях? Убедена съм, че всички те ще бъдат възхитени да ви видят с лъснал задник и изобщо гол-голеничък, както майка ви е родила.

– Не сменяйте темата, Рейна!

Още повече я ядоса фактът, че поради някаква неясна причина той се развесели. Не стигна, разбира се, чак дотам да се ухили, но явно че с усилие сдържаше усмивката си.

– Много добре, милорд – процеди тя, – тема на разговора ни беше вашият баща, ако не греша. Мога ли да му предам, че не след дълго ще благоволите да се присъедините към нас?

Думите ѝ прогониха ведрото изражение от лицето му, установи Рейна със задоволство.

– Опитвайте се да ме баламосвате, госпожо. Вие сте си го поканили, вие ще си се храните с него.

– Както обичате. – Тя слезе няколко стъпала надолу, след което изстреля право в лицето му: – Не е необходимо да присъствате, когато реша да удовлетвори любопитството си.

– Рейна, върнете се незабавно!

Тя обаче продължи надолу.

– Ще наредя да ви донесат храната.

– Рейна!

Не му отговори, а побърза да се отдалечи. Не бе напълно убедена, че няма да я последва и затова не ѝ беше до смях, но пък не можеше да отрече, че изпитва известно удоволствие – вече за втори път успяваше да пресече намеренията му. Бе наясно, че ще си плаща за своеволието, тъй като той нямаше да пропусне да я накаже. Но за всичко това щеше да му мисли едва по-късно.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Рейна нареди на прислугата да сервира храната, след което изслуша и оплакването на госпожа Хилари, че Сърл напирал вече да стане от леглото. Тъкмо се канеше да иде при госта, когато видя самия Ранулф да се спуска по стълбите, опитвайки се припряно да закопчае колана си. В първия миг ѝ идеше направо да избяга – мина ѝ през ума, че в гнева си той ще я накаже веднага. Когато я видя пред стаята на Сърл, Ранулф се спря, разбирайки, че тя все още не е говорила с баща му. Погледът му потърси госта и го откри пред огнището да разговаря с няколко от дамичките на Рейна.

Рейна прехапа устни, когато забеляза нерешителността на мъжа си и болката, изписана по лицето му. Той остана неподвижен, впил поглед в своя създател. Внезапно Рейна прозря колко нетактично се е държала спрямо Ранулф по въпроса за неговия баща. Да, наистина си бе заслужила да я напердаши едно хубаво. Бе съвсем наясно, че да мразиш собствения си баща не е никак лесно – защото това чувство се възправяше против законите на природата.

Неочаквано Ранулф се вцепени и тя разбра, че баща му е забелязал неговото присъствие. По-възрастният мъж се изправи от мястото си и се отправи към сина си. На лицето му бе изписана радост, огромна радост. Изражението на Ранулф внезапно се промени и по него не можеше да се прочете нищо. Тялото му също остана неподвижно – по него не трепваше нито един мускул.

Рейна затаи дъх, но реши да отиде и тя при двамата. Ако се наложеше, щеше да се намеси, за да възцари мир. Надяваше се, че присъствието ѝ може и да предотврати възможния сблъсък. Двамата мъже сякаш изобщо не осъзнаваха какво става покрай тях, но околните до един бяха впили погледи в тях, очаровани, заплениени от огромния им ръст и приликата им.

Ранулф изтърпя някак сърдечната прегръдка на баща си, но не ѝ отвърна. По-възрастният мъж сякаш не забеляза реакцията му, но дори и да я беше забелязал, не издаде с нищо мислите си.

– Кълна се в Светото разпятие, Ранулф, радвам се, че най-сетне си се установил на едно място, и то по такъв чудесен начин.

– Наистина ли? Нима си мислел, че цял живот ще бъда наемник?

– В никакъв случай! Винаги съм знаел, че ще се стремиш към нещо

по-голямо в този живот. Не би и могло да бъде другоаче – виж се само колко приличаш на мен. Най-хубавото от всичко обаче е, че успя да надминеш моите очаквания. И то по-рано, отколкото можех да предполагам. Разказвай! Как успя да постигнеш този успех?

– Дамата бе заплениена от мен и не пожела друг мъж за съпруг. – При тези думи Рейна задиша шумно и по устните на Ранулф се плъзна иронична усмивка. – Е, госпожо, бях ли точен?

– Не е важно по какъв начин си станал господар на Клайдън – по-бърза да каже баща му. – Просто искам да ти честитя.

– Значи съм те направил щастлив, така ли? – попита Ранулф студено. – Това ли е, което трябва да си помисля в случая?

По-възрастният мъж сякаш се поколеба за миг. Явно не можеше повече да се преструва, че не забелязва враждебността на сина си.

– Нима се съмняваш?

– В състояние ли си да назовеш поне една причина, която да ме накара да не се съмнявам.

– Аз мога да отговоря на този въпрос – намеси се Рейна, която се подразни от непочтителното държане на мъжа си. – Самият факт, че е ваш баща, му дава достатъчно основания да ви желае доброто.

– Госпожо, с вашите дребни хитрини ми нанесохте голяма вреда, като ме накарахте ме да дойда тук долу. Сега обаче си тръгвате незабавно оттук. Нашият разговор не ви засяга.

– Което засяга вас, засяга и мен – отвърна тя енергично. – Не ще позволя да ме гонят от собствената ми зала. Ако не искате да остана, ще ви се наложи да ме извлечете насила оттук. Но ви предупреждавам: направите ли тази сцена пред очите на хората ми, ще съжалявате много по-дълго, отколкото ще съжалявам аз заради подигравателното ми отношение към вас.

Извинение и заплаха в едно? За миг върху лицето на Ранулф падна сянка, но после изражението му се разведри. В следващия миг той се смееше тихичко, но в гласа му нямаше подигравка.

– Значи ти ми честитиш, лорд Хю, така ли? А дали няма да е по-добре да ми изкажеш своите съболезнования?

Рейна не се почувства особено засегната от тази забележка, тъй като той очевидно се шегуваше. Баща му също се поразвесели. Всичко сякаш отиваше на добре; поне в сравнение с поведението на Ранулф до този момент. Лорд Хю? Би трябвало да се досети и сама, че носи точно това име. Та нали самата тя бе омъжена за човек, който се казваше Фиц Хю?

– Господа, предлагам ви да скрепите близостта си на трапезата. Така и така закъсняхме с храната заради мързела на някои хора.

Ранулф не закъсна да отвърна на удара.

– Така ли му казват днес на плътското удоволствие, госпожо?

Рейна вече се бе извърнала, за да се отдалечи, но в този миг се извъртя рязко, изфуча като разгневена котка и на страните ѝ избиха две яркочервени петна. Искаше да каже нещо, но от гърлото ѝ се изтръгна само някакъв хрип и тя склочи устни. В леденосините ѝ очи обаче можеше да се прочете какво ли не и Ранулф осъзна, че последната дума все още не е казана. Случеше ли се някой път да види вътрешностите си разпилени по пода, щеше да знае със сигурност, че Рейна си е отмъстила за понесеното унижение.

За момента обаче бе успял да ѝ затвори устата, което само по себе си представляваше голямо постижение. Тя впи в него поглед, наподобяващ смъртоносна анатема, след което побърза да остави Ранулф насаме с баща му, който явно се чувстваше доста неудобно от размяната на удари, на която бе станал свидетел.

– Това беше... – започна той предпазливо, но промени намерението си. – Е, нека поговорим за нещо друго.

– Защо? Кажете какво мислиш – каза Ранулф със съвсем спокоен тон.

– И аз смятам да сторя същото.

Хю разбра намека.

– Много добре. Държането ти не бе държане на рицар. Та тя е твоя жена все пак.

– Точно така – *моя* жена, а ти нямаш право да даваш преценки за отношенията между нея и мен, след като не знаеш какво ги е предхождало. Достатъчно е само да кажа, че заслужава много повече и тя го знае. Защото в противен случай щеше да ме разкъса на парчета с острието си езиче. Струва ми се, че и ти изпита нещичко от нейния нрав на свой гръб, така че знаеш какво имам предвид.

– А, бях забравил – призна Хю. – Обаче наистина не си поплюва.

– Тя смята, че си дебелокож и не си забелязал нищо.

Сега бе ред на Хю да се засмее.

– О, не, в никакъв случай. Бях направо очарован от нея. Много е осезателно да срещнеш жена, която не се впечатлява от положението ми в обществото, не се плаши от размерите ми, нито пък се поддава на ласкателни усмивки. Такова чудо досега не ми се бе случвало.

– Въздействието ти върху жените не е намаляло никак, стари ми господине, ако наистина се страхуваш от това. Например когато се

запознахме с Рейна, тя по същия начин не прояви никакво вълнение.

– Мисля, че не си разбрал точно какво искам да подчертая. Дамата може да е и истинска Ксантипа, обаче един рицар не бива в никакъв случай да ѝ се подиграва или пък да я обижда, а още по-малко пък пред други хора.

– А отново ли ще си говорим за рицарски добродетели? – рече Ранулф с презрителен тон. – Нима дори за миг ти е минавало през ум, че е възможно тези добродетели да се изучат при Монфор?

Хю се изчерви целият.

– Не съм ли ти казал още? Не знаех що за човек е Монфор – поне до мига, в който се срещнах с него, когато ти се обучаваше там. Баща ми уреди мястото при него – те бяха стари приятели. Получих уверението, че са те приели сърдечно и че ще получиш възможно най-доброто обучение. През цялото време ме осведомяваха за твоите забележителни успехи. Затова и не се учудих особено, когато, едва шестнадесетгодишен, ти заслужи рицарските шпори. Аз например ги получих чак на деветнадесет години. Успехите ти направиха впечатление дори и на баща ми.

– Да не мислиш, че съм се интересувал какво е било мнението на този възрастен човек за мен? – Ранулф не бе в състояние повече да прикрие огорчението си. – През всичките тези години, в които посещаваше селото, за да провери как се развивам, той така и не намери време да ми каже една добра дума. Дори и когато...

– Какви ги говориш? – прекъсна го остро Хю.

– Не съм искал кой знае колко много от него – една добра дума, един мил поглед. Много ли е било нахално от моя страна?

– Милостиви Боже, какво говориш, Ранулф? Та той не е знаел нищо. Самият аз не знаех, че те има. Той ми разказа за теб, когато ти беше на девет години и ми се закле, че току-що е разбрал за твоето съществуване.

Ранулф го слушаше занемаял и в един миг се почувства така, сякаш разпарят корема му и червата му блъбват навън. Възможно ли бе *това* да е първопричината за дълбокото му огорчение и ожесточение към баща му, човек, който го е презирали дори не е признавал съществуването му през първите пет години от неговия живот? Никога не му бе идвало на ум, че баща му може и изобщо да не знае, че го има на този свят. Да, но нали дядо му знаеше?

– Лъгал е – рече Ранулф, останал почти без глас.

– Това не е възможно! – отвърна Хю.

– Добре. – Ранулф въздъхна. Душата му бе буквално разкъсана на две от чутото, но, странно, не изпитваше никаква болка. – В такъв случай аз съм излъгал.

Лицето на Хю се изкриви и по него премина сянка на страдание. Ранулф го наблюдаваше потресен.

– Не, знам, че ти не лъжеш. Исусе Христе, сега разбирам защо си се държал толкова хладно и равнодушно в деня, когато се срещнахме за пръв път. Баща ми каза, че това било нещо съвсем естествено, тъй като до този момент и ти не си знаел за моето съществуване. Смяташе, че ти е нужно време, за да свикнеш с тази мисъл.

– Следващите седем години бяха предостатъчно време; още повече, че изобщо не се е и налагало да свиквам с каквото и да било. Защото аз още от самото начало много добре знаех кой е моят баща. Както знаех и че той не иска да ми признае за свой син.

Обвинението, вложено тези думи, накара Хю да пребледнее.

– Значи, това си си мислел през цялото време?

– А какво друго? Живеех върху твоята земя, в твоето село. Всички знаеха, че съм твой извънбрачен син, и то още преди лицето и ръстът ми да го докажат недвусмислено.

Рейна чу достатъчно, дори предостатъчно от разговора. Беше се върнала, за да покани двамата на трапезата, преди храната да е изстинала. Но се заслуша, тъй като разбра, че баща и син са се оплели твърде дълбоко в болезнените си спомени и не забелязват нито нея, нито когото и да било друг около себе си. Не бе в състояние да слуша повече и й се стори, че и Ранулф се чувства по сходен начин. Лицето му бе сгърчено от страданието, от гласа му, очите, думите струеше ужасът на едно самотно, трагично детство, лишено от топлина. В този миг душата му бе изпълнена с болка и Рейна я почувства почти осезаемо. Заля я омраза, омраза към страданието и към бащата, виновен за всичко.

Осъзна, че не е в състояние да изличи болката от мъжа си, но пък може да отстрани от него по-голямото зло.

– Ранулф, ако случайно не сте забелязали, залата е пълна с хора, които умират от глад в очакване най-сетне да заемете мястото си на трапезата.

Мъжът й я удостои със сърдит поглед, но намесата й в разговора им даде резултат. Ранулф кимна рязко и се насочи към подиума. В мига обаче, в който Хю понечи да го последва, Рейна го спря с едно движение на ръката си. Не я разколебаха дори и виолетовите му очи, излъчващи почти същото страдание като това на сина му.

– Бях решила да поправа по някакъв начин грубостта, която проявих към вас в началото – започна тя с тих, но въпреки всичко пламенен глас. – Осъзнах обаче, че не мога да го сторя след онова, което чух. Настоявам незабавно да напуснете Клайдън.

Той сякаш не се изненада много от нейната заповед, но и не ѝ се подчини.

– Този въпрос трябва първо да се изясни, госпожо.

– Отказвате да си тръгнете, така ли? – възкликна тя, невярваща на ушите си.

Той се усмихна едва-едва.

– Мисля, че преди малко казахте: „Ако не искате да остана, ще ви се наложи да ме извлечете насила от тук.“ Само че се съмнявам дали ще успеете да го сторите, мила.

– Чумата да ви тръшне дано – изсъска тя, знаейки чудесно, че няма право да изхвърли Хю без разрешението на Ранулф. Сега вече той нямаше да ѝ разреши. – Предупреждавам ви, лорд Хю, ако нараните още повече съпруга ми с думи и дела, кълна се, ще намеря начин да унищожа вас, дома ви и хората, които обичате.

– А ако все пак съпругът ви е човекът, когото обичам най-много на този свят?

– Не успяхте да убедите него, та мене ли? Защо да ви вярвам?

– Защото казах истината. Да, обичам го. Обикнах го още в мига, в който застана пред мен и ме погледна със собствените ми очи. Преди да си тръгна, той ще го научи, та ако ще да му вкарам тази истина и с бой в главата.

С тези думи той остави Рейна да се люшка между съмненията и пълното объркване. Тя не знаеше какво точно да стори. Да се намеси ли? Или да остави лорд Хю да поговори с Ранулф? Башата сигурно щеше да се опита да убеди сина в своята искреност. Но дали бе наистина искрен? И дали – дори Хю да лъжеше – Ранулф нямаше да му повярва и да смекчи натрупаните през годините горчивина и озлобление? Да му вкара истината с бой в главата – Рейна се усмихна. Наистина, лорд Хю бе може би единственият човек на земята, който бе в състояние да се справи с Ранулф.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Змиорката в ароматичния билков сос бе все още топла; същото се отнасяше както за заешкото, така и за пилето с пиниеви семена. Ранулф изобщо не побутваше храната си, а и Хю не се присягаше. Рейна обикновено не се влияеше от моментните си настроения и похапваше здраво, но този път се съобрази с двамата мъже, седнали от двете ѝ страни, и само отпиваше по глътка вино от чашата си.

В сравнение с предишни събирания сегашното протичаше мълчаливо. Нямахме го Уолтър, за да разведрява присъстващите със своето остроумие. Дамите на Рейна разговаряха тихичко помежду си, но дори и те бяха обзети от царящата атмосфера на потиснатост. Слугите изпълняваха безупречно задълженията си, тъй като и те усещаха напрежението, тегнещо във въздуха.

За зла участ обаче мислите на Ранулф не бяха насочени единствено към баща му; като че ли бе запазил част от тях и за съпругата си. Той се изправи от мястото си, подхвана Рейна за лакътя и по този начин я принуди да стане. Без да каже и дума на баща си, той отведе жена си от трапезата и двамата поеха към стълбището. Тя промълви изплашено:

– Какво сте намислили, милорд?

– Трябва да се поразсея, госпожо, преди да се взривя отвътре.

Първото, което ѝ мина през ума, бе, че я води да се любят по никое време.

– Не сега! – възкликна тя.

– Точно сега му е времето. Не искам да се страхувате от настъпващата нощ. Да не сте си помислили случайно, че съм забравил обещанието си?

Обещание? Страх? Боже милостиви, та той имаше предвид наказанието, а не любов. Пред вътрешния ѝ взор преминаха сцени на кошмарни страдания. Набиеше ли я сега, когато явно се нуждаеше от отдушник за натрупаното в душата му безпокойство и напрежение, върху ѝ щеше да се стовари цялата мусила и енергия и щеше да я заболи много. Успееше ли обаче да сдобри двамата мъже, може би той щеше да поомекне и наказанието нямаше да бъде толкова жестоко. А можеше да се отърве и само с някоя и друга ругатня.

Тя погледна назад към масата и с едва забележим жест даде знак на лорд Хю да ги последва. За нейно щастие в този момент погледът му бе

отправен към тях и тя го видя да се изправя от мястото си. Лицето му обаче изразяваше несигурност. Проклятие, помисли си тя, нима си е спомнил за словата, които му наговори, преди да седнат на трапезата? Защото той бе този, който не пожела да си тръгне, преди да изясни всички въпроси с Ранулф. Дали не съобразяваше, че моментът не е подходящ и трябва да потърси друго време за разговор със сина си?

Докато се усети, Рейна бе издърпана нагоре по стълбите и вече не бе твърде убедена, че ще успее да си издейства помилване. Стомахът ѝ се превърна на някаква твърда топка и това бе тъкмо онзи страх, за който спомена Ранулф. Младата жена не държеше никак да се сблъска с десницата му, та нали до този момент тя бе тъй нежна към нея. Естествено заслужаваше някакво наказание. Преднамерено бе предизвикала гнева на Ранулф и го принуди да се срещне с баща си. Но до този миг не вярваше, че ще ѝ стори нещо. Нали все я заплашваше, но до бой така и не бе стигнал.

Пусна ръката ѝ чак в спалнята, и то само за да затвори вратата и да спусне резето. Ужасът достигна своя предел. Здравият разум ѝ подсказваше, че всичко ще отmine бързо; нали децата издържаха, значи и тя може. Проклет да е здравият разум, мина ѝ през ума.

– Ранулф, не можем ли първо да поговорим?

– Не – отсече той, отиде до леглото, седна на ръба и потупа мястото до себе си. – Седнете, госпожо, и повдигнете полите си.

Рейна пребледня.

– Значи искате и да ме унижите, така ли?

– Унижението е най-важната част от урока, който ще получите. Телесните страдания отшумяват бързо, но за унижението ще си спомняте още дълго време, нали?

– Ще си спомня също, че сте изпитали и огромно удоволствие – проръска тя.

– Ни най-малко, милейди. Това наказание ми е точно толкова неприятно, колкото и на вас. Само че вие се оказахте малко по-опърничава от необходимото. А сега елате тук. – Тя продължи да стои като вкопана в пода. – Защото ако дойда аз...

Ще стане още по-лошо за вас, гласеше вероятно продължението, но то така си и остана неизказано. Предупреждението бе повече от ясно и Рейна се съобрази с него. Никога през живота си не бе изминавала толкова кратко разстояние за толкова дълго време. Ръцете ѝ се изпотиха. Боеше се не толкова от болката, колкото от очаквания тежък удар върху гордостта ѝ.

Стигна до Ранулф и с отчаян жест обвини ръце около врата му.

– Ранулф, казахте, че ви е необходимо да се разсеете. По-добре ме любете, вместо да ме наказвате.

Очите му припламнаха за миг, но той стисна здраво устни и неумолимо отмахна ръцете ѝ от раменете си.

– Съгласен съм... след това.

Този път припламнаха нейните очи, но по съвсем друг начин.

– Проклет да сте! Ако после ме докоснете, няма да ви простя никога!

– Думите ви означават ли, че за сметка на това ще ми простите урока, който сте си заслужили?

Той беше прав, а тя – не. Разбира се, че щеше да му прости, но не искаше да го признае пред него.

– Трябва ли точно сега да ме накажете! – възкликна тя. – Сега, когато сте толкова ядосан. Отложете го за някой друг път.

– Вече не ви се сърдя – поясни той търпеливо. – Дори разбирам защо сте го направили. – Внезапно обаче тонът му се изостри и тя осъзна, че е загубена. – Само че, госпожо, няма да разреша никому да действа зад гърба ми. Време е да си получите заслуженото.

Тя реши, че в този момент сълзите едва ли ще ѝ помогнат. Мъжът ѝ бе варварин, който не се впечатлява от женски сълзи.

– А ако обещава да се превърна точно в онази скучна, мълчалива, превита женица, за която очевидно си мечтаете? Никога вече не ще ви давам повод да ме наречете „малък генерал“. Моето предложение удовлетворява ли ви?

Явно, че не, съдейки по мрачното му изражение. Исусе, какво толкова каза, с какво предизвика гнева му? Но тя така и не получи отговор на въпросите си. Защото помилването, на което разчиташе, дойде заедно с едно почукване на вратата.

Тя въздъхна с облекчение.

– Ах, сигурно е баща ви. И ще кажа само, че идва точно навреме.

Лицето на Ранулф помръкна още повече.

– Не ще посмее да влезе.

Душата на Рейна буквално се загърчи от притеснение. Защото се опасяваше, че словата, които предстоеше да каже, ще влошат положението ѝ още повече.

– Аз... ъ-ъ... мисля, че го поканих.

Ранулф изръмжа и стана от мястото си. Рейна отскочи изплашена назад. Той не произнесе нито дума, но погледът му изразяваше ясно, че

отново си е позволила твърде много.

– Аз... ще го отпратя – рече тя страхливо.

– Не, ще го пуснете да влезе – отвърна той с груб, но овладян глас.
– И ще останете тук, докато разговарям с него. Не искам да ви гоня при положение, че трябва да изясним някои въпроси.

Тя се подчини и отвори вратата. За миг ѝ мина през ума да се възползва от случая и да избяга, но в крайна сметка любопитството ѝ надделя. Разчиташе и на още нещо: Ранулф да се сдобри с баща си и да ѝ прости за нейното участие в това сближаване. Всъщност надеждата не бе много голяма, но все пак реши да остане.

– Влезте, милорд – каза младата жена и затвори вратата зад него. – Можете да говорите напълно открито, ако благоволите да не обръщате внимание на моето присъствие. За нещастие не мога да напусна тази стая. Защото в мига, в който разговорът ви приключи, ще трябва да ме накажат.

– Рейна... – обади се Ранулф с предупредителен тон.

– Какво значение има дали ще му кажа или не? – възрази тя с поглед, не предвещаващ нищо добро. – И да знаете, че ще се разкрещя толкова силно, че цял Клайдън ще научи.

– Благодаря за предупреждението – рече Ранулф тихо. – Затова първо ще ви затъкна устата с кърпа.

Хю се прокашля – явно изпитваше неудобство от сцената, на която бе свидетел.

– Ако моментът не е подходящ, аз...

– Няма по-подходящ момент от този за отваряне на стари рани – процеди Ранулф през зъби. – И тъй като явно си решил да видиш как моят кърви, давай направо и приключвай със своята мисия.

– Да не мислиш, че всичко това ми е по-приятно, отколкото на теб – след толкова години да разбере, че баща ми ме е лъгал? Осъзнавам чак сега, че той преднамерено ни е държал разделени – преди да узная за съществуването ти и след това. Когато ти си отишъл в Монфор, той бе все още в разцвета на силите си. Въпреки това обаче точно по това време той ми предаде управлението на цялата си собственост. Бях не по-възрастен, отколкото си ти сега, Ранулф, и няхах представа как се ръководят толкова имоти. Защото до този момент живях с жена си почти изцяло в кралския двор.

Ранулф мълчеше и по лицето му не можеше да се прочете нищо. На Рейна ѝ идеше да го скрита, за да наруши това мълчание. Щом като той нямаше какво да попита, то тя бе приготвила няколко въпроса.

– Добре, но защо баща ви е трябвало да прави всичко това?

– Не мога да ви кажа, госпожо. Отговорът на въпроса ви умря с него преди година. Може би е узнал значително по-късно за раждането на Ранулф, знам ли...

– Не – намеси се Ранулф. – Майка ми му се е изповядала и той я е омъжил за селския ковач докато е била още бременна.

– А почти половината от всички бебета по селата умират още в първата или втората година след раждането си – поясни Рейна. – Възможно ли е той да не ви е съобщил за раждането на детето, за да ви спести мъката, в случай че Ранулф не оживее.

– Госпожо, ако аз знаех за съществуването му, той щеше да отграсне и да бъде грижливо възпитан в нашия дом. Аз просто не мога да си обясня защо баща ми го е оставил на крепостните.

– Всемиловичи Боже – прошепна Рейна, припомняйки си друг един случай, в който също бяха дали бебето на семейство крепостни, за да загине от глад. Тя погледна бързо Ранулф и се запита дали в този миг и той не чувства същото като нея, дали не го е обзело подозрението, че и собственият му баща е разчитал той да умре. По-добре изобщо да не се повдига този въпрос, реши тя. Но Хю все още не бе приключил.

– Може да има само една причина, поради която той е скрил от мен фактите. Имах още един син, чиято майка произхождаше от изключително могъщо семейство. Те не ми разрешиха да се ожена за нея, тъй като била вече сгодена, но пък ме принудиха да призная сина ѝ за свой наследник.

– Принудили?

– Поискаха това уверение от мен още при раждането на момчето. Баща ми даде съгласието си, тъй като в противен случай целият им клан щеше да ни обяви война, а по онова време той не можеше да си позволи да води такава война.

– Да, но вие сте били толкова млад още – прекъсна го Рейна. – Сигурно са очаквали от вас да се ожените и да имате законни деца.

– Да, но въпреки всичко бях задължен да се грижа за сина на господарката. По този начин нейното обкръжение не се ангажираше финансово и между нашите семейства възникна неофициален съюз, факт, който се нравеше много на баща ми. Може би тъкмо по тази причина той е премълчал съществуването на Ранулф както пред мен, така и пред семейството на лейди Ела.

– Ела ли? – Рейна изглежда остро Ранулф. – *Ела!* – Идеше ѝ да се размее високо при вида на лицето му в този момент.

Хю не можа да разбере на какво се дължи усмивката ѝ.

– Познавате ли дамата? – попита той Рейна.

– О, не, милорд. Обаче познавам отлично една нейна съименница. – Ранулф изръмжа и усмивката ѝ се стопи. – Това няма нищо общо с нашата тема. Но защо баща ви накрая все пак ви каза за Ранулф?

– През онова лято се завърнах у дома след многогодишно отсъствие. Кралският двор бе в постоянно движение, а жена ми мислеше, че очаква дете. Така че изобщо не се налагаше да поемам отново на път. Междувременно Ранулф дотолкова бе заприличал на мен, че го разпознах още щом го видях.

– Следователно баща ви се е опасявал, че може да откриете сина си сам и че неминуемо ще го заподозрете в непочтеност? Затова ви се е заклел, че и той е изненадан колкото вас, така ли?

– По всяка вероятност имате право.

– Но защо тогава той е направил така, че да не го виждате, и то след като вече сте знаели за съществуването му.

– И по този въпрос мога само да гадая, госпожо. Сигурно не е желал да възникне връзка помежду ни.

– Поддържате ли връзки с другия си син?

– Не. – Хю изпъшка. – Семейството на Ела го отгледа и той изобщо не ми прилича. Понякога дори се питам дали наистина е мой син. Но въпреки всичко сме по-близки с него, тъй като досега Ранулф никога не ме е допуснал до себе си.

– Не можете да го укорите, че е действал по този начин. Ако съм ви разбрала правилно, милорд, това е третият път, когато той изобщо разговаря с вас. През първите девет години от живота си е смятал, че не го искате. Когато пък се е подготвял за рицарското звание, вие нито сте го посещавали, нито пък сте го поканили при себе си. Сам разбирате, че той има основание да се съмнява във вашата искреност. Впрочем, аз също.

Този път и двамата я изгледаха смръщени. Това бе вече лошо. Ранулф не зададе никакви въпроси; тя обаче държеше да чуе всички доводи, които биха могли да подкрепят твърденията на Хю. Ако синът му наистина му е бил толкова мил, както твърдеше, е трябвало да се сближат още преди много време.

– Случайно научих, госпожо, че от няколко години носите отговорност за Клайдън – започна предпазливо Хю. – Можете ли да ми кажете колко пъти през това време сте имали възможност да отпътувате нанякъде за собствено удоволствие?

При тези думи тя поруменя.

– Честно казано, нито веднъж.

– Виждате ли? Аз също. Баща ми не делеше властта с друго. И когато аз поех върху себе си неговите задължения, не познавах дори хора, на които да се доверя дотолкова, че да им прехвърля поне част от бремето на управлението. Сега си мисля, че баща ми имаше пръст в тази работа, но, разбира се, не съм в състояние да докажа нищо. Знам само, че ме посъветва да не се бъркам в обучението на Ранулф. И при положение, че ме осведомяваха постоянно, пък и бях отрупан с работа... но това, разбира се, не е никакво извинение. Не е бивало да изчаквам толкова и да разчитам, че писмата могат да заместят живата връзка.

– Какви писма? – Ранулф наруши внезапно мълчанието си. – Получил съм само две, и то едва след като напуснах Монфор.

– Не, трябва да си получил много писма. Докато пребиваваше в Монфор, ти пишеш поне по половин дузина годишно. Аз и не очаквах отговор от теб, защото знаех от собствен опит колко е трудно обучение. Желаях само да знаеш, че не съм те забравил.

На Рейна ѝ идеше да изкрещи, когато видя страданието, изписано по лицето на мъжа си.

– Казах ти, не съм получавал никакви писма – извика Ранулф.

Хю също бе потресен от болката, която изпитваше Ранулф.

– Значи, сигурно баща ми ги е скривал.

– Или лорд Монфор – добави Рейна с тих глас. – Сам казахте, че е бил приятел на баща ви, нали?

Хю не отговори и дори не погледна към нея. Той се отправи към Ранулф и Рейна остана с впечатлението, че буквално е обсебен от желанието да прегърне сина си. Ранулф успя обаче да овладее чувствата си и на лицето му се появи изражение, което не допускаше никакви опити за сближаване.

– Писах ти, Ранулф – повтори Хю. – Кълна ти се. Четири пъти те поканих да дойдеш при мен, но всеки път Монфор ме уведомяваше, че моментът не е подходящ да напусках школата. Най-вероятно не си чул нищо и за тези покани.

В отговор Ранулф само се загледа пред себе си. Рейна се колебаеше дали да се намеси. По всичко личеше, че Ранулф не вярва напълно на чутото. А и защо да вярва? Той имаше единствено думата на баща си, а той можеше и да го лъжеше. По този начин сдобряването им сякаш се отдалечаваше. Трябваше да се случи нещо, което да помогне на Хю, нещо, което да накара Ранулф да повярва.

– Твърдите, че са ви осведомявали редовно за успехите на Ранулф при Монфор, нали, лорд Хю? Питам се обаче откъде знаете толкова много неща за Ранулф след като той е напуснал Монфор.

За миг тя си помисли, че той ще занемее. Наистина лорд Хю изглеждаше доста объркан и разколебан преди да отговори.

– Имам свой осведомител сред хората на Ранулф.

– Обикновен войник, който може да пише, така ли – вметна насмешливо Ранулф.

– Беше секретарят ми. Задачата, с която го натоварих, не му се понрави много, но му плащам богато заради рисковете на войнишкия живот. Впрочем с времето това ежедневие започнало да му харесва.

– Значи си ме шпионирал, така ли? – обади се отново Ранулф, но някак си не особено учуден от чутото.

– А можех ли по друг начин да разбера как протича животът ти и докъде си стигнал? Писах ти, когато напусна Монфор – сам каза, че си получил тези две писма – но след това изобщо не се обади. Този факт, както и студенината, която прояви при втората ни среща, ме убеди окончателно, че няма да чуя нищо повече за теб.

– Аз бях възмущен от греха ти, превърнало се в твой образ и подобие. – Горчивината отново избуя в гласа на Ранулф. – Никога не си изпитвал към мен нещо друго освен срам.

– Нищо подобно! – възкликна Хю. – Как мога да се срамувам от един син, който ми прилича толкова много? – Внезапно в гласа му се прокрадна нотка на отчаяние. – Сили небесни, Ранулф, кажи ми какво да сторя, за да те убедя най-сетне, че си ми скъп, че те обичам от все сърце?

Ранулф отново не отговори. Рейна си имаше вече готов отговор, но ако го произнесеше, някой от двамата мъже непременно щеше да й прегризе гръкляна. Само че не бе тя човекът, когото можеше да спре подобна опасност.

– Ами, явно ще трябва да му вкарате тази истина с бой в главата, скъпи ми лорд Хю.

– Госпожо – рече Хю укорително. – Никак не ми помагате.

– Кога съм казвала, че искам да ви помогна? – отвърна тя, повдигайки вежди. – Доколкото си спомням, ви подканих да напуснете Клайдън, за да не причинявате повече мъка на съпруга ми. Вие обаче бяхте този, който не пожела да си тръгне, преди да се изясни въпросът. Вие твърдахте, че сте обикнали Ранулф още при първата ви среща, фразата, че ако се наложи, ще му вкарате истината дори и с бой в главата, също е

ваша, милорд, не моя. Твърде е възможно да прибегнете до това последно средство, ако Ранулф не стигне най-сетне до извода, че не е изключено думите ви да отговарят на истината. Вие какво ще кажете по този въпрос, Ранулф? – смени тя посоката на атаката. – Може ли да му се вярва? Баща му е вече покойник и не може нито да потвърди, нито да отрече. Какво ще кажете обаче за Монфор? Можете да разпитате и секретаря, който в момента се подвизава като ваш войник. Или просто ще приемете думите му за истина, както и любовта, която тъй настойчиво желае да ви даде? Вероятно ще ви е от полза поне да опитате, тъй като ми се струва, че той е единственият човек, когото не можете да победите ей така, без да си мръднете пръста. Защото ще ми бъде много тъжно, ако не успеете да ме накажете, както бяхте обещали.

– Наистина би било жалко. Следователно не разчитайте, че ще се измъкнете – отвърна Ранулф намръщен.

Рейна повдигна равнодушно рамене. Беше отишла толкова далеч, че спокойно можеше да си позволи и следващата дързост.

– Все още не сте отговорили на въпроса ми, Ранулф. Преди обаче да го сторите трябва да обърна вниманието ви върху една подробност, която вероятно ви се е изплъзнала от вниманието. Този мъж тук ви прилича извънредно много и аз говоря не само за външността му. Вашите същности си приличат. Той е вироглав точно като вас. Нещо повече, и двамата се въсите по един и същи начин на едни и същи неща. Питам се тогава дали и чувството ви за чест не е едно и също? На това място искам да подчертая и още нещо: сега ние двамата нямаше да сме съпрузи, ако не ви бях повярвала относно Ротуел.

– Боже милостиви! – възкликна Ранулф. – Това пък какво общо има с нашия разговор тук?

– Има нещо общо с доверието. Не бях и чувала името на Ротуел, но повярвах на думите ви без каквито и да е доказателства от ваша страна. Дължите същото доверие и на баща си, още повече, че много от нещата, които той каза, могат и да се проверят. Защо тогава да ви лъже? И не казахте ли самият вие, че не сте чули и една добра дума от дядо си? Не е нужно човек да е голям умник, Ранулф, за да схване, че поради незнание вие приписвате вината не на истинския виновник. Така че сега не му е времето да проявявате опърничавост. Ако питате мен...

– Никой не ви е питал – извикаха двамата в един глас, и то доста раздразнени.

Рейна се усмихна широко. Бе наистина доволна, че е успяла да изрази ясно гледната си точка.

– Така е, прави сте – обърна се тя и към двамата, – но вижте, аз нямаше да съм сега тук и нямаше да изкажа мнението си, ако не очаквах изпълнението на едно определено наказание. Само че е вярно също така, че нямаше да ме сполети никакво наказание, ако не бях принудила мъжа си да се срещне със своя баща. Е, добре, щом като аз мога да изтърпя болката само и само за да се осъществи тази среща, то и вие бъдете така любезни да изтърпите моето мнение.

– Правилно, изтърпяхме го, но дотук – отсече Ранулф. – А сега напуснете стаята, госпожо.

– Да разбирам ли, че сте решили да ми простите?

– Решил съм, че трябва да се плашите от нощта, която предстои. Гледайте си там задълженията, Рейна. По-късно ще дойда при вас.

Тя го изгледа кисело и се отпрати към вратата.

– Знаех си аз, че сте само една вечно намусена мечка. Да видим дали някога отново ще ви направя услуга.

Тя тръшна вратата зад себе си и в стаята настана мълчание. Хю отбъгваше погледа на Ранулф, за да не прихне в смях при вида на смяяното му изражение. Ако Ранулф имаше чувство за хумор, добре. Но той наистина не знаеше дали синът му притежава тази черта. И ако младата лейди бе направила някому услуга, то този някой бе той. Не искаше в никакъв случай тя да се кае за извършеното.

– Наистина ли възнамеряваш да я биеш?

– С кое, с тези ръце ли? – изпръхтя Ранулф. – Просто искам да й дам добър урок, а не да я убивам. Освен това в нашия брачен договор е записано, че не бива да вдигам юмруци срещу нея.

– Да, но в разгара на битката условията на брачния договор губят значение.

– Винаги досега силата ми е определяла начина ми на живот. В началото се боях дори да докосна младата лейди, тъй като е съвсем мъничка. Каквото и да стори или каже, никога няма да забравя този факт. Следователно не бива да се тревожите за нея. Единственото, което ще почувства, е дланта ми върху задните си части.

Хю се засмя тихо.

– Метод, който и аз съм използвал понякога.

– Помага ли?

– Да, но резултатът често не може да компенсира многомесечните угризения на съвестта, които може да ти внуши една жена... особено ако държиш на нея.

Ранулф се усмихна широко.

– В такъв случай може би за теб ще представлява интерес съветът, който ми даде една проститутка...

Рейна стигна само до преддверието и се заразхожда напред-назад, за да охлади гнева си. Внезапно до слуха ѝ достигна мъжки смях. Тя се закова на едно място и изведнъж напрежението я напусна. Значи действията ѝ се бяха увенчали с успех. Тя се отправи надолу с усмивка на уста, убедена, че наказанието ще я отмени.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Целия следобед на същия ден Рейна бе изпълнена с доволство от самата себе си. Това чувство се подсилваше и от факта, че Ранулф изведе баща си да наобиколят имотите извън чертите на замъка. Методите ѝ може и да не му допадаха, но те доведоха до успех. Защото той се сдобри с баща си. Огорчението, което го гложеше от толкова време, бе отлетяло и сега той бе щастлив човек, с когото можеше да се общува значително по-лесно. Да можеше сама да се потупа одобрително по раменете, непременно щеше да го стори.

Прекара известно време при Уолтър и му разказа събитията от последните два дни. Раните му вече не предизвикваха тревога, тъй като не се възпалиха, а и Флорет го обсипваше с трогателни грижи. Именно това бе и главната причина, поради която той не се оплакваше, че се залежава излишно в леглото. До една седмица щеше да е вече на крака и да се разхожда наоколо – разбира се, в началото все още бавно и предпазливо.

Новините около пленниците, Уорхърст и лорд Ричард изненадаха Уолтър. Рейна обаче не успя да отговори на въпросите му, тъй като не знаеше дали Ранулф е изпратил някого в Уорхърст. Вероятно бе забравил в резултат на събитията от същата сутрин.

Рейна все още не можеше да повярва, че лорд Ричард е тиран, достоен за презрение. Тя самата разговаря с главатаря на разбойниците и с открития си маниер той успя да предизвика в душата ѝ известни съмнения. Все пак още не бе напълно убедена във верността на казаното. Думите му се възправяха срещу собствения ѝ инстинкт за нещата, който рядко я изоставяше, както и срещу великолепното познаване на човешката природа, присъщо на баща ѝ. Той ценеше Ричард и го одобри за неин съпруг. Малко вероятно бе и двамата едновременно да са се заблуждавали.

Рейна престана да разсъждава по този въпрос и мислите ѝ се съсредоточиха върху мъжа ѝ. Той не биваше да забрави, че ѝ дължи благодарност; още повече, че вместо да я похвали, едва не я наказа. Разбира се, Ранулф щеше да отрича, но тя бе убедена, че под грубата си обвивка мъжът ѝ таи дълбоки чувства към баща си. Защото в противен случай Хю нямаше да нарани душата му.

Рейна бе тъкмо в залата, когато двамата се завърнаха, така че се

откри възможност да ги наблюдава незабелязано. Промяната в държането им бе огромна – смееха се и се докосваха, сякаш винаги са били неразделни и приличаха по-скоро на братя, а не на баща и син. Всъщност Хю нямаше и четиридесет години, мъж, към когото всяко младо момиче отправяше възхитен поглед – точно както и към Ранулф. Впрочем точно това и вършеха жените, присъстващи в залата и Рейна осъзна, че все още не може да свикне напълно с този факт. Тя кимна с глава и един от слугите се появи с блюдо, пълно със сладкиши и сирене. Рейна не бе забравила, че двамата мъже не са докоснали обяда си, а до вечеря оставаше още доста време. Самата тя утоли глада си в кухнята, откъдето прибра и лейди Ела. Някакво невидимо дяволче вътре в нея я подтикна да се позамисли дали да не представи котката на бащата на Ранулф. Въздържа се, тъй като Хю можеше да се огорчи от факта, че тъкмо Ранулф е дал тъкмо това име на келявото животинче. Не желаше в никакъв случай да разклати лодката, която сама бе насочила в правилния курс.

Лейди Ела се бе излегнала в краката ѝ, увита на кравай и не изглеждаше никак обидена от факта, че е сменила ложето си. Във всеки случай се държеше извънредно дружелюбно – както винаги, когато Ранулф не бе наблизо. Но гласът му я събуди и тя незабавно се стрелна към него и скочи в ръцете му. Типично за лейди Ела! Ранулф не биваше да забележи по никакъв начин, че си е лежала мирно и тихо в краката на друг човек.

Рейна се запита дали Ранулф се чувства достатъчно освободен, за да представи котката на баща си. Но дори и да го стореше, той сигурно нямаше да спомене името ѝ. Мъжете се приближиха и тя установи с изненада, че все пак разговарят точно за котки.

– Не – тъкмо казваше Хю, – постепенно посвикнах с тях. Жена ми има цели три котки, които допуска дори в стаята ни. Често съм опитвал да ги изхвърля, но без всякакъв успех.

– Моята госпожа може да ти даде съвет как да се освободиш от тях – тя например се справи с тази работа твърде бързо.

– Е, което тя може, аз сигурно няма да успея да сторя. Не си ли забелязал, че ние, мъжете, макар и иначе да имаме решаващата дума, почти винаги губим споровете с жените, след което те получават, каквото поискат.

– Да не чуе дяволът – отвърна Ранулф и виолетовите му очи проблеснаха весело. – Надявам се все пак, че в този дом ще печеля поне половината от споровете.

Рейна се изчерви, когато мъжете дойдоха до нея. Не искаше нито да чуе този разговор, нито пък да участва в него.

– Приятна ли беше ездата, господа?

– Да, много – отвърна Хю. – Трябва да призная, че ми се искаше да дам някой и друг полезен земеделски съвет. За свое съжаление открих обаче неща, които аз самият мога да използвам в своите собствени владения. Моите поздравления, госпожо. Великолепието на Клайдън отговаря на чудесната му репутация.

– Дължи я на баща ми, не на мен – отвърна Рейна. – По душа той бе по-скоро селянин, който обича да бъде сред природата.

– А дъщеря му е твърде скромна – добави Ранулф. – Тя стопанисва имението толкова добре, че за мен не остава нищо друго, освен да го защитавам.

– Не принижавайте значението на отбраната, милорд. Достатъчно е едно единствено нападение, за да унищожи плодовете на многогодишния къртовски труд.

Хю се усмихна.

– Тя е тук с теб, Ранулф. Нито едно имение не може без господар, който да е в състояние да го отбранява. Аз например съм убеден, че жена ти е имала предвид това твое умение, преди да си позволи да се предаде на очарованието ти.

Ранулф се разсмя гръмко, а и Рейна се поусмихна.

– Значи вече сте му разказали за необичайния начин, по който сключихме брак.

– Е, успя да измъкне някои подробности – призна Ранулф, докато поставяше лейди Ела на пейката до огнището.

– Представям си кои точно – изпръхтя Рейна, макар всъщност да й беше весело. – Но защо чакаме още. Елате, починете си. – Тя се изправи от мястото си и наля на всеки по чаша вино. – Лорд Хю, не искам повече да пренебрегвам задълженията си. Наредих да приготвят за вас стая, в която можете, ако желаете, да се поосвежите преди вечеря. Теодрик ще ви покаже пътя, ако...

– Теодрик няма да прави нищо подобно – прекъсна я остро Ранулф. – Само посмейте, милейди.

– Какво да посмея? – попита Рейна с меден гласец. – Едуина вече очаква баща ви, за да му бъде в помощ. Тео само ще му покаже пътя към източната кула.

– О, така ли? – бе всичко, което можа да каже Ранулф.

– Нещо не е ли наред? – поиска да узнае Хю.

– О, не, не, всичко е в пълен порядък – увери го Рейна. Тя вдигна пълния си бокал и отправи едва доловима усмивка към мъжа си. – А сега искам да вдигна наздравица: за едно ново начало... – Направи кратка пауза и усмивката ѝ изрази дълбоко задоволство. Не бе в състояние да се спре. – ... което се нуждаеше единствено от мъ-ъ-ничък тласък.

Хю се засмя тихо, но Ранулф остана сериозен. В този миг отнякъде долетя глас, който накара Рейна и свекър ѝ да подскочат.

– Надявам се, че не преча.

– Това се казва изненада, Ричард – рече Хю, наистина изненадан, и то доста неприятно в конкретния момент. – Мисля, че се познавате добре със сина ми, нали, лейди Рейна?

Рейна така и не успя да отговори, тъй като се задави в мига, в който осъзна съществуващите връзки, след което се закашля неудържимо. Тя се строполи на стола си, но с рязко движение на ръката отблъсна помощта на Ранулф. Не желаше да я тупа по рамото, за да не падне от стола на земята. За щастие Ранулф все още не бе разбрал истината – че Ричард е неговият брат.

– По-добре ли сте вече? – попитаха Хю и Ричард.

– Да – изхъхри Рейна и постави бокала си на масата. – Не е добро това вино – поясни тя.

Хю кимна и погледна към Ранулф, който обаче почти не проявяваше любопитство. Хю отново се обърна към Ричард:

– Как разбра, че съм поел към Уорхърст?

– Не знаех, че идваш насам – отвърна Ричард. – Бях тръгнал към Лайънсфорд, но реших да изкажа почитанията си на лейди Рейна, тъй като отдавна не съм бил в Клайдън. Нямах представа, че се познавате с дамата, татко.

– До тази сутрин и аз не я познавах. Колата се счупи, иначе и аз нямаше да се спра тук, след като Уорхърст е толкова наблизо.

Рейна не се заслуша в този разговор. Тя наблюдаваше мъжа си и съвсем точно усети мига, който сложи край на неговото неведение. Той седеше до нея на пейката и тя го чу как пое дълбоко въздух, след което го изпусна още по-шумно навън. Очите му се впиха обвинително в нея, но тя само вдигна безпомощно рамене.

Да, виновна беше. Ако бе внимавала повече, когато Джилбърт ѝ представи Хю, щеше вече да знае, че той не е само баща на Ранулф, а и на Ричард и щеше да подготви Ранулф за възможни изненади. Лайънсфорд, това бе името на семейството, с което щеше да се сроди по волята на баща си и тя наистина бе станала член на това семейство, макар и без

да го съзнава.

Всичко се бе наредило по извънредно комичен начин, но младата жена все пак не посмя да се засмее. Искаше първо да се омъжи за единия брат, обаче се закачи за другия; и нито тя знаеше фактичкото положение на нещата, нито пък братята. А сега мъжът ѝ си мислеше, че е скривала от него този факт и щеше да остане с това впечатление, докато останеха сами и тя не му обяснеше всичко. Не, всъщност защо да изчаква излишно? Та нали вече всички присъстващи бяха членове на едно и също семейство.

– Не е така, както си мислите, Ранулф, и затова престанете да ме гледате с този отровен поглед. Тази сутрин дотолкова се стреснах от вида на баща ви, че изобщо не чух името му. Така е.

– Наистина ли?

– Добре, за какво ми е да крия от вас, че брат ви е вече съсед? Нали бездруго рано или късно щяхте да го научите...

– Може да е било от чиста злоба?

– Аз не съм лейди... – Боже милостиви, за малко щеше да се изпусне и да спомене името „Ан“. Само че нали уж не знаеше нищо за нея; не, не биваше в никакъв случай да злоупотреби с доверието на Уолтър. – Да оставим това – побърза да добави тя. – Ако наистина сте решили, че съм зловна, значи наистина не ме познавате. – Огорчението и разочарованието, които долови в гласа ѝ, му направиха силно впечатление и когато тя понечи да му обърне гръб, я задържа с ръка.

– Съжалявам – рече той грубовато. Рейна осъзна, че мъжът ѝ наистина съжалява, тъй като изглеждаше напълно объркан. – Просто много неща ми се струпаха наведнъж.

Тя разбираше много добре душевното му състояние и се усмихна окуражително.

– Всичко ще се оправи, милорд. – После се приведе към ухото му и прошепна отчетливо: – Правилното решение е да се вземат нещата в собствените ръце и да се овладеят – просто ти самият да ги ръководиш!

При тези думи той я изгледа стреснат, а тя продължи:

– А сега се отпуснете. Този път бедите няма да се струпат върху вашата глава.

Рейна се обърна към двамата мъже, които все още стояха прави. Разговорът им бе приключил, но дали бяха дочули последните ѝ думи тя не знаеше. Във всеки случай Ричард изглеждаше обезпокоен.

Той бе с около петнадесет сантиметра по-нисък от баща си, с вълниста кестенява коса и сиви очи, които обикновено гледаха весело и

дружелюбно. Но в този момент те излъчваха всичко друго, само не и чувство за хумор. Хю бе напълно прав – Ричард не му приличаше никак. Впрочем в този факт нямаше нищо учудващо. Учудваща бе по-скоро приликата между Хю и Ранулф и Ричард сигурно я бе забелязал. Преди време бе споменал пред Рейна, че има братовчеди и чичовци, които не е срещал никога. Ако в първия миг е сметнал Ранулф за един от тях и след това бе дочул обяснението ѝ, смайването му ставаше разбираемо. А ако не бе чул нищо, явно в душата му все пак се бе загнездило някакво неясно подозрение.

– Е, лорд Хю, баща ви наистина е успял отлично да скрие от роднините на Ричард съществуването на Ранулф. Но ще се съгласите все пак с мен, че е крайно време да снемем булото от тази тайна. Как предпочитате, вие ли ще представите синовете си един на друг или да го сторя аз?

Може и да е хранел някакви подозрения, но потвърдението им потресе Ричард до такава степен, че той се строполи върху един от столовете като отсечено дърво. Хю и Ранулф изгледаха Рейна недоволно, тъй като им се струваше, че разкритието идва малко прибързано, но този път Рейна реши да пренебрегне чувствата им. Интересуваше се повече от реакцията на Ричард, която изразяваше не само удивление, но и силен страх. Всъщност защо страх, запита се тя. Та той бе наследник на Хю – нима се опасяваше, че баща му ще промени волята си? Може би. Особено, ако си мислеше, че баща му едва-що е разбрал за съществуването на Ранулф.

– Вие наистина не сте знаели този факт, нали, Ричард? – попита тя с тон, по-благ от обичайното, тъй като макар и с малко закъснение, все пак си спомни, че с този човек са били приятели.

– Не – отговори той и погледна към баща си. – А ти знаеше ли?

– От много години – призна Хю.

– И никога ли не ти е минавало през ума да ме осведомиш? Не се ли досети, че може би ще е интересно да узная, че си имаш още един извънбрачен син, който при това е и по-възрастен от мен?

Рейна се изплаши от невъздържания тон, с който бе отправено обвинението към Хю – просто не можеше да познае своя приятел. На Ранулф инцидентът не направи особено впечатление, но, разбира се, той не познаваше симпатичния, остроумен и светски Ричард. Хю също не се учуди особено много – очевидно е бил свидетел на не един и два подобни изблици. Рейна обаче не бе виждала Ричард такъв. Очевидно думите на разбойника бяха чиста монета – Ричард се оказа чистокръвен двучличник.

– Не е имало никаква причина да ти го казвам – поясни Хю. – Множество нещастни недоразумения доведоха дотам, че през всичките тези години за Ранулф аз съм бил чужденец.

– А сега вече не си чужденец, така ли? – попита Ричард.

– Е, за щастие, вече не – отвърна Хю, след което добави остро: – Твоето объркване е естествено, но напълно излишно, Ричард. Тъй като този факт не променя с нищо твоя дял от наследството. Другояче ще стоят обаче за теб нещата, след като чуеш онова, което възнамерявах да ти съобща в Уорхърст. Защото ти имаш не само брат, а и сестра, Елизабет, която жена ми роди преди месец.

Чувайки тази вест, Ричард пребледня като смъртник. Рейна погледна бързо към Ранулф и установи, че той не е изненадан от вестта. Следователно Хю го бе осведомил. Освен това този факт не го вълнуваше толкова, колкото Ричард, тъй като ставаше въпрос за Лайънсфорд. Имоти с подобни размери винаги предизвикваха тежки проблеми и стълкновения между наследниците.

Но Хю все още не бе приключил.

– При твоето раждане, Ричард, насила ми бяха продиктувани нелепи, неразумни условия, които никога не съм възнамерявал да спазя докрай. Жена ми дълго време не можеше да има дете и ти сигурно си решил, че ще получиш по-голямо наследство. Само че няма да стане. Дадох ти Уорхърст и трябва да се удовлетвориш с него.

– Как така? Защото е повече, отколкото може изобщо да очаква едно копеле, така ли? Забравяш кой е дядо ми?

– Не, не забравям – отвърна Хю студено и най-сетне недоволството му от този син се изля с пълна сила. – Баща ми бе човекът, който изобщо не се интересуваше от извънбрачните си внуци. При мен обаче нещата не стояха точно така.

Ричард все още не можеше да се опомни от удара. Съществуването на сестра му се струваше нещо недействително – едно бебе, а бебетата умират. Ранулф обаче беше тук и бе свидетел как го унижаваха, него, Ричард.

– А какво ще дадеш *на него*, татко? – процеди Ричард през зъби и изгледа Ранулф, извън себе си от гняв.

В мига обаче, в който Ранулф се надигна от мястото си, за да поеме хвърленото предизвикателство, той пребледня отново. Рейна също стана и успя да се изпречи между двамата. Нямахше да допусне да се стигне до двубой в нейната зала. Но все пак Хю бе този, комуто се удаде да смене напрежението.

– Това не те засяга, Ричард, но преди доста време, по-точно когато навърши десет години, Ранулф получи нещо от мен. Следователно този имот вече не е част от Лайънсфорд. Кралят потвърди законността на прехвърлянето и Ранулф ще влезе в законно владение на имуществото с настъпването на своята двадесет и пет годишнина. Не става въпрос за град като Уорхърст, а за малък имот. Убеден съм обаче, че Ранулф ще остане извънредно доволен.

– Ще остане? – Ричард се изсмя подигравателно. – Значи все още не си му казал нищо, така ли?

На Рейна ѝ идеше да скрита младия лорд. Боже мили, това ли бе човекът, за когото за малко да се омъжи? Това алчно, злопаметно човече? Все повече осъзнаваше, че разбойникът е имал право.

– Той сигурно ви е разказал за Елизабет, а може би и за този свой наследник, нали? – обърна се тя към Ранулф. Той обаче не отговори, а я обърна към себе си и я принуди да го погледне право в очите. – Добре, значи не е – изсъска Рейна.

Отново я обзе гняв към бащата на Ранулф. Ричард още на осемнадесетгодишна възраст бе получил Уорхърст като подарък и можеше да прави там, каквото си поиска. А Ранулф бе получил много по-малко и дори не знаеше за наследството. Освен това той можеше да влезе във владение едва когато навършеше двадесет и пет години. Не, че се нуждаеше непременно от имота, но все пак що за начин на мислене бе този, който го принуждаваше да изчаква ненужно? Можеше например да се възползва по-рано от наследството и да се установи, да създаде семейство... да, но в такъв случай, тя, Рейна, нямаше да го срещне. Боже, как може изобщо да се ядосва? Каквито и да бяха основанията на Хю, от тях тя само печелеше, макар иначе да бяха в ущърб на мъжа ѝ.

Ранулф не биваше да изживява нови разочарования, вече не! Беше се разсеяла и за известно време изгуби нишката на разговора. Хю забеляза недоволството, появило се на лицето на Ранулф и се приближи, приближи се толкова плътно, че Рейна буквално бе затисната между двамата мъже.

– Сърдиш ли ми се? – попита Хю предпазливо Ранулф. – Предупредиха ме още тогава, че това може да се случи, но аз имах своите причини. Не желяех да седоволяваш само с онова, което притежаваш, а да се стремиш към повече. Ти толкова приличаше на мен, Ранулф. Исках първо да видя как ще се справиш сам. – При тези думи той засия и Ранулф прочете в лицето му онази бащинска гордост, която Рейна бе забелязала още по-рано. – Трябва да кажа, че ти сам определи пътя, по който

ще вървиш в този живот. И то по един великолепен начин. Така Фаринг Крос всъщност стана излишен.

– Фаринг Крос ли! – Първоначално Ранулф задиша тежко, но веднага след това се разсмя с пълен глас.

Хю също се разсмя.

– На Дьо Милер не му бе никак леко да удържи в тайна от теб – факта, че е само управител. Също така не му бе и приятно, че настояваш да купиш собствения си имот. Мислел си е дори, че ще посегнеш на живота му, когато се е принудил отново да вдига цената, за да не допусне ти да купиш имението. Но аз все пак не му разреших да ти каже истината.

Рейна поизбута двамата мъже и си проправи път, поклащайки глава – каква ирония на съдбата, помисли си тя. Ричард обаче така и не успя да разбере какво толкова смешно се е случило.

– Опитвал си се да купиш този Фаринг Крос, така ли? – попита той брат си.

– Да.

– В такъв случай сигурно е значително по-доходоносен, отколкото си мисли баща ни.

– Не, не е някакво богато имение, просто е в добро състояние и отговаряше на тогавашните ми представи – каза Ранулф спокойно. Внезапно обаче държането му се промени и в гласа му прозвуча саркастична нотка. – За разлика от теб аз не съм се лакомил за имоти и власт, като да кажем онази, които олицетворява Клайдън.

Рейна забеляза очевидната неувереност, появила се в държането на Ричард, когато чу намека. Прииска й се да поздрави съпруга си за удачния ход, но в момента повече я интересуваха реакциите, които самата тя можеше да предизвика в поведението на Ричард.

– О, вие бедни човече – обърна се тя към Ранулф. – Какво нещастие за вас – да се натоварите с такова огромно имение!

– Кое имение? – попита припряно Ричард.

– Виждате ли, лорд Хю – упрекна го благо Рейна, – трябваше да представите двамата един на друг, както ви препоръчах. Защото в такъв случай Ричард щеше вече да знае, че брат му е новият господар на Клайдън. – После тя се обърна към Ричард, чието лице се бе наляло с кръв. – Оженихме се преди по-малко от две седмици.

– Но нали той е копеле! – изрева Ричард. – Как сте могли да встъпите в брак с незаконороден?

Значи това било! По-ясно не би и могъл да опише мотивите си –

дори и да кажеше направо цялата истина. Той значи е смятал, че Рейна не би се омъжила за него, тъй като е извънбрачен и поради тази причина се бе опитал да я вземе насила. Но пристигането на Ранулф е пресякло плановете му. Рейна се запита дали Ричард не я посети и този ден, за да се опита да я отвлече. Достатъчно бе да я примамим някъде извън Клайдън и тя щеше да се озове в примката. Нямахме късмет това момче, трябваше да се сети по-рано. Тя обаче наистина извади късмет!

– Не разбирам какво общо имат обстоятелствата около рождението на Ранулф с моята сватба – изрече тя със спокоен тон, но очите ѝ засвяткаха с леден блясък. – Ако фактът, че някой е незаконороден имаше толкова голямо значение, щях ли изобщо още в самото начало да ви предвидя за свой съпруг?

– Какво? – буквално изграка той.

– Така е, Ричард. Писах ви толкова пъти и в Уорхърст, и в Лайънсфорд. Ако бяхте дошли в Клайдън, сигурно щяхте да приемете предложението ми за женитба и сега вместо за брат ви, щях да бъда омъжена за вас. Но времето ме притискаше, разбирате ли, и се нуждаех спешно от съпруг. Не знаех къде сте и не можех да чакам вечно да чуя вест от вас. А после срещнах Ранулф, той ми се стори не по-малко подходящ от вас и му направих предложение.

За момент Ричард загуби дар слово, което обаче не се отнасяше до Хю.

– Вие наистина ли сте искали да се омъжите за Ричард?

– Защо се изненадвате, милорд. Той бе наш добър съсед, баща ми го ценеше високо и аз си мислех, че ще се понасяме някак.

– Защо не изчакахте още малко? – изтръгна се вопъл от устата на Ричард. – Поне да бяхте загатнали за какво става дума.

Черните вежди на Рейна се извиха недоумяващо.

– Сметнах, че писмата ми не са достигнали до вас, Ричард. Да не би все пак да сте ги получили, но да не сте им обърнали подобаващото внимание?

– Не, не исках да кажа това. Аз... пътувах много...

– Добре де, всъщност вече няма никакво значение, нали? – прекъсна го тя с гласец, мек като коприна. – Много съм доволна от мъжа си. А и той доказва своите способности, когато се наложи да отбранява Клайдън. Знаете ли, пристигна точно в момента, когато някаква орда негодяни нападна и ги разпръсна като пилци. Знаете ли, тогава се и запознах с него. Той се закле, че ще потърси сметка от тези мръсници – за назидаване и като предупреждение за всички, които може би се канят отново да

нападнат Клайдън, мислейки си, че имението все още си няма господар. Той е бил дълги години наемник и сигурно сте чували, че тези хора най-обичат да воюват и изобщо душа дават да убият някого в битка.

– Е, не съм чак толкова кръвожаден, госпожо – изръмжа Ранулф с недоволен тон, но очите му се смееха.

– Ама, разбира се, че не – потвърди и Рейна. Погледът ѝ се спря на косматото кълбенце, което се въргяляше в краката ѝ – самата съдба ѝ пхаше в ръцете възможността да увенчае разговора с лаврови венци. – Я погледнете тук! Възможно ли е, кажете ми, кръвожаден човек да обикне едно такова грозно, шугаво, краставо, гадно и гнусно същество и отгоре на всичко да го удостои с прекрасното, ценено от всички нас име...

– Рейна!

Предупреждението му обаче закъсня; но дори и да не беше така, Рейна пак щеше да го пренебрегне.

– ... от всички нас име лейди Ела – довърши тя за почнатото изречение с благо, невинно изражение на лицето. Съпругът ѝ я изгледа вбесен.

Хю едва успя да сподави смеха си, но бузите на Ричард отново се зачервиха.

– Лейди Ела ли? Кръстил си тази котка на майка ми? – попита той, невярващ на ушите си и внезапно изрева: – Значи, ти си кръстил котката си на името на майка ми...

– Защо крещите, Ричард? – прекъсна го Рейна строго. – Как може изобщо да си помислите, че брат ви е толкова злобен?

Той не ѝ отговори и насочи гнева си към Хю.

– Нима му разрешаваш да я обижда по този начин? Та тя бе твоя...

– Да, моя какво? – прекъсна го бързо Хю, след което поклати глава с изражение на погнуса. – О, не, Ричард, двамата с теб знаем отлично каква е била и не бих казал, че за толкова години тя е успяла да спечели благоразположението ми. Случайно и на мен ми хрумна да кръстя няколко от кучките в кучкарника си със същото име, така че не очаквай от мен да упрекна човека, който е проявил чувство за хумор, толкова подобно на моето.

– Ще кажа на чичо! – бе всичко, което успя да отвърне Ричард.

– О, за Бога, Ричард... – започна Хю сърдито, но Ричард се оттегли с маршова стъпка и той успя само да въздъхне. – Ще ида да го настигна, за да го успокоя. Винаги си е бил сприхав – то и не може да се очаква нещо друго, след като знам в каква роднинска среда е бил възпитаван.

– Нещо повече – започна Рейна, но затаи дъх в мига, в който някой я ощипа здраво отзад.

– Върви, татко – насърчи го Ранулф, макар че Рейна го изгледа сърдито. Този момент не убягна от вниманието на Хю и затова Ранулф намери за необходимо да добави: – Когато се увлече, съпругата ми не знае точно кога да спре.

Хю кимна усмихнат. Рейна едва успя да изчака, докато се отдалечи на достатъчно разстояние и изсъска:

– Защо ме спряхте, Ранулф?

– Това, което искахте да кажете, не може да се докаже.

– Значи все още не сте изпратили човек в Уорхърст, така ли?

– Не, и не възнамерявам да пращам.

– И защо не? – извика тя. – Нима не видяхте изражението на Ричард, когато споменах, че ще подгоните мръсниците, които са се осмелили да нападнат Клайдън? Той е виновен! Сигурна съм!

– Да, виновен е.

– И баща ви трябва да го узнае.

– Но не от мен, госпожо.

Тя го изгледа недоверчиво.

– Защо? Защото е ваш брат ли?

– Точно така. Брат, когото не съм обичал никога и когото презирам и до ден днешен. Но не аз съм човекът, който ще отвори очите на баща си за по-малкия му син.

– Триста дяволи... добре де, аз ще изпратя човек в Уорхърст. Мен никой не ще обвини в омраза към брат ви. Трябва да ви кажа обаче, че извършвате несправедливост спрямо баща си, ако смятате, че той ще си помисли нещо лошо за вас.

– Настоявам да стоите по-далеч от тези неща, Рейна – оповести той с хладен глас. – Когато баща ми си тръгне, ще уредя въпроса, както аз си знам.

– Баща ви трябва да узнае истината!

– Да, но не и от нашите уста!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Рейна се замисли по въпроса, и то съвсем сериозно. Най-накрая стигна до извода да се опълчи срещу Ранулф и да стори каквото сметне за най-добро. В този момент обаче тя си припомни доста ясно колко сериозна бе заповедта му да не се намесва и реши все пак, че е нейно задължение този път да се вслуша в думите на мъжа си. Трябваше да се доверява повече на неговата преценка и ѝ се стори, че моментът е особено подходящ. В крайна сметка тя се поздрави за правилно взетото решение, тъй като нещата се уредиха от само себе си, и то доста бързо.

Хю не успял да настигне Ричард и решил да го последва в Уорхърст, откъдето щял да изпрати съобщение, че ще се завърне по-сетне. Наистина бе станало твърде късно, в залата бе съвсем тихо и Хю се отправил в стаята, специално приготвена за него. Рейна бе наредила да го чакат с топла храна и да накладат огън, за да стоплят вода за къпане. Хю изглеждаше изтощен, но не само от умората на пътя. На Рейна ѝ бе достатъчен един-единствен поглед, за да разбере, че Хю е научил истината за Ричард. Едва-що преминал през градските порти, и веднага го наобиколили хора, които буквално го залели с оплаквания, жалби и доказателства за тираничното управление на сина му.

– Това е дело на Ела – заключи Хю, след като повтори някои от най-драстичните случаи, които бе научил. – Тя, кълна се пред Бога, не желаше да се омъжи за мен, но и момчето не искаше да ми остави. Настояваше то да се възпитава в кралския двор.

Рейна възнамеряваше да не се намесва изобщо, за да могат Хю и мъжът ѝ спокойно да обсъдят въпроса. Но когато Ранулф се умълча, тя не може да сдържи любопитството си.

– Не ми ли казахте по-рано, че Ричард е отгледан от семейството на майка си, милорд?

– Така е. А, сега разбирам объркването ви. Сигурно съм забравил да спомена, че Ела спада към кралския дом – разбира се, и тя е извънбрачно дете.

Рейна остана с увиснала уста, но Ранулф дори не мигна при тази вест. Явно този факт му бе известен, откакто знаеше и за съществуването на своя полубрат.

– Дъщеря на Хенри ли е? – попита тя, когато се поокопити.

– Точно така. Сега разбирате защо баща ми бе толкова доволен от

тази връзка, нали? Но крал Ричард не е съименник на Ричард; той едва ли е и чувал за него. За съжаление принц Джон се интересува от момчето и виждате докъде доведе това влияние.

– А какво ще стане, ако наистина говори с Джон, както заплаши?

Хю изпръхтя презрително.

– Принц Джон е твърде зает с козни и интрига – той иска да отнеме короната на Ричард. Буквално е обсебен от тази мисъл, откакто почина баща им. Нима мислите, че го засяга някаква си обида към извънбрачната му сестра? Не, госпожо, по-малкия ми син си въобразява, че има влияние в двора, но се заблуждава; впрочем майка му също е загубила влиянието си. Човекът, за когото се омъжи, беше някога могъщ, но властта му свърши, когато Лъвското сърце стъпи на престола. Така че всичко, което синът ми притежава, се дължи единствено на мен.

– Какво ще... какво можете да направите в такъв случай? В резултат на вашата щедрост Уорхърст му принадлежи.

– Не, не съвсем. За разлика от Фаринг Крос, който е приписан без всякакви уговорки на името на Ранулф, Уорхърст все още е обвързан с Лайънсфорд и така ще си остане до смъртта ми. Моята грешка се състоеше в следното: аз поверих управлението на Уорхърст на Ричард, надявайки се, че отговорностите ще му помогнат да изгради в себе си по-порядъчен характер или поне да развие известна почтеност. Вместо това обаче той успява да подкупи управителя, когото наех да му бъде от помощ и с всички сили започва да подражава в злото на всемогъщите си роднини.

– Какво ще кажете за кастелана Чосър? Ние преговаряхме с него.

Хю само поклати глава.

– Чосър бе моят управител, лейди Рейна. Кастелан бе Ричард.

– Господи, какъв лъжец! – възкликна възмутено Рейна. – Всички в околността смятахме, че именно той е господарят на Уорхърст.

Ранулф се засмя на нейното негодувание.

– Не се вълнувайте, госпожо, вас ви е измамил специалист, който е научил занаята от най-големите мошеници в кралството. Не е ваша вината, че не сте успели да прозрете неговото двуличие и притворство.

– Лесно ви е да говорите – отвърна тя енергично. – Не сте *вие* човекът, който за малко да се омъжи за него.

Ранулф се усмихна широко.

– И слава на Бога!

Хю се намеси бързо.

– Във всеки случай вече няма да имате трудности с по-малкия ми

син, милейди. – Той се усмихна. – Което обаче не мога да обеща за този тук. В момента Ричард е на път към един мой братовчед в Ирландия, човек, който не понася безчестието и непочтеността. За няколко години Ричард ще се промени – или поне ми се иска да стане така.

– Беше ли наистина съгласен да отиде там?

– Не съм го питал – отвърна Хю равнодушно.

– Добре, това решава един проблем, с изключение на...

– Това решава всички проблеми, Рейна – прекъсна я рязко Ранулф.

– Сега си отивайте в леглото. Скоро ще дойда и аз.

Тя стисна устни. Не можеше да я отпраща ей така. В нея отново се събуди желанието за борба – този мъж трябваше най-сетне да се научи на добри обноски. Внезапно обаче си спомни от какво премеждие е успяла да се измъкне същата сутрин и затова взе решение поне в момента да не го предизвиква повече.

Да, но през целия ден в нея се обаждаше някакво дяволче и то, проклетото, взе че я подтикна да каже, докато вървеше към вратата:

– Не си струва да бързате заради мен, милорд. Когато дойдете, аз ще съм заспала дълбоко.

– Няма да стане! С вас имаме още малко работа, не помните ли?

Тя отвори широко уста и веднага я затвори. Не, не можеше да става въпрос за това – не и за *това*.

Значи все пак точно *това* имаше предвид! Още с влизането си в стаята Ранулф попита:

– Очаквахте ли този момент със страх, госпожо? Всъщност не е нужно да отговаряте. Днешното ви поведение показва ясно, че се страхувате. Само че изводите ви бяха погрешни – каквито и да са били вашите основания.

Рейна седеше на един от столовете до камината и срещаше косите си. Ранулф отиде до леглото отсреща и седна по същия начин както сутринта. Младата жена го изгледа ужасена.

– Елате, Рейна – рече той непринудено. – Няма да трае дълго.

О, толкоз просто било значи! Какъв простак! Чудовище! Как си позволява да бъде толкова спокоен!

– А ако откажа?

– Тогава просто ще трае по-дълго. Много по-дълго.

Явно, че не включваше времето, в което щеше да я гони из стаята.

– Ако тази сутрин всичко бе станало по вашето, нямаше и досега

да сте се одобрили с баща си – рече тя с горчив тон. – Нима трябва да бъда наказана за заслугите си?

– Целта не оправдава средствата, Рейна. Вие пренебрегнахте желанията ми и ме принудихте да приема вашите. Това, което вършим сега, ще ви накара да се поразмислите, преди да повторите същото.

– Но действията ви са варварски!

– Варварски е боят с камшик.

Той се изправи на крака и Рейна също стана бързо. Ранулф обаче не се приближи към нея и тя осъзна, че ѝ дава възможност да облекчи участта си. Нима трябваше да пострада по-жестоко заради едната безсмислена съпротива?

Рейна преодоля нежеланието си, извървя няколко крачки и се изправи пред него с наведена глава. Прилоша ѝ, а сърцето се разгуптя като полудяло. Стори ѝ се, че не е трябвало да се подчинява така лесно, но всъщност какво друго ѝ оставаше? Просто жената не биваше да се бунтува срещу мъжа, не биваше да му се подиграва и да го предизвиква, за да наложи своята воля. И точно този съпруг искаше да бъде напълно сигурен, че тя ще си спомни тези принципи. По дяволите с неговия наклонен инат!

– Разумно решение – рече той, седна отново и я привлече върху скута си. – Можете да останете по нощница. Аз само ще я повдигна.

Тя остана с впечатлението, че ѝ каза тези думи само за да я унизи още повече. Опитът му излезе повече от успешен, фактът, че не се държи грубо и не повдига глас, правеше нещата още по-лоши. Гласът му звучеше дрезгаво, ръцете му я докосваха нежно докато я обръщаше и накрая тя легна върху коленете му. Рейна наведе глава напред, за да скрие лицето си. С едната ръка се опря здраво в леглото, а с другата – в лявото коляно на Ранулф. Надяваше се да използва ръцете си като лостове и така да се измъкне от това ужасно положение. Но лявата ръка на Ранулф, която я притискаше лекичко надолу, осуети начинанието ѝ.

В мига обаче, в който Ранулф започна да повдига нощницата, в главата ѝ зазвъняха предупредителни звънци от съвсем друг вид. Той положи ръка върху прасеца ѝ и бавно я плъзна нагоре заедно с плата. Да, галеше я и тя почувства как я залива особена възбуда. Тялото ѝ вече не знаеше точно какво да очаква – наслада или божа. Мислите ѝ също се разбъркаха. Нима това бе наказанието?

Не след дълго нощницата ѝ се събра около талията. Ранулф вдигна ръка и Рейна застина със затворени очи. Лицето ѝ пламна от срам, защото разголените ѝ задни части бяха точно пред очите на Ранулф. Сърцето

й затуптя неистово. Ранулф обаче не бързаше и това забавяне бе ужасно, още по-страшно от самото наказание.

Ударът, който последва, бе почти спасение. Почти, но не изцяло. Почувства пареща болка и изпъшка. Мускулите ѝ се опънаха, за да поемат следващия удар. Само че такъв не последва и вместо това прозвуча тихият, подрезгавял глас на Ранулф.

– Ако случайно сте разсъждавали по въпроса, малка ми Рейна: точно този бе размерът на наказанието, който бях предвидил за вас тази сутрин. – Тялото ѝ реагира незабавно на думите му и мускулите се отпуснаха. – Но тъй като така и така сте ми под ръка, искам да довърша започнатото. – Тя разтвори широко очи, усещайки, че я целува по зачервения отпечатък от ръката му. – И още нещо. – Този път Рейна вдиша дълбоко въздух, тъй като пръстите му се плъзнаха безпрепятствено в тялото ѝ. Първата ласка я бе подготвила и вече не бе в състояние да се възпротиви на залялата я жарка вълна. – Забравих, разбира се, че настоявахте след това в никакъв случай да не ви докосвам и че казахте нещо от рода на „няма да ви простя никога“. – Пръстите му продължаваха да я изтезават. – Вярно ли е?

Рейна потръпна, огньовете запламтяха из тялото ѝ и тя заговори с усилие.

– Може би... съм... била... малко... прибързана...

– А може би вече не е важно, нали? – Пръстите му отново я накараха да простене. – Или не сте на същото мнение?

– Не, не е важно.

– Май че Червената Алма пак се оказа права – рече той удовлетворен. – Страхът, свързан с подходящо дразнене, може да възбуди жената дотолкова, че тя направо да не обърне никакво внимание на малкото наказание, което е получила.

Рейна се стегна, но не достатъчно, за да разсее онази мъгла на насладата, която Ранулф спусна толкова бързо върху ѝ.

– Значи сте посетили още веднъж Червената Алма, така ли?

– Не. Но от благодарност за богатото възнаграждение, което получи от мен, тя ми издаде една малка тайна. Тази жена ни помогна много, не мислите ли? – Докато говореше, пръстите му се движеха напред и назад, напред-назад и постепенно Рейна достигна до границите на екстаза. – Да проверим ли дали е права?

Рейна си мислеше, че проверката вече е отминала, но в този миг не бе в състояние да разсъждава ясно.

– И какво ще проверяваме?

– Което ви казах преди малко, го имах предвид тази сутринта. – Промяната в гласа му я накара да застане нащрек.

– Ра... нулф! – Още недоизрекля името му, и до слуха ѝ достигна първо плясъкът на неговата ръка, а след това я прониза болка, много по-силна от първия път. – Какво съм сторила? – изпищя тя.

– Тук, в тази стая, госпожо, ме засегнахте в присъствието на баща ми. – Ръката му отново извистя във въздуха.

– Ранулф!

– Само посмейте пак да ме наречете „намусена мечка“! – Последва нов як удар.

– Престанете веднага! – Крясъкът ѝ отекна из помещението. – Господи Боже, запушете ми устата! Нали казахте, че ще я запушите!

– Вече няма нужда – отвърна той грубо. – Защото приключих!

Помогна ѝ да се изправи на краката си, които не искаха да я слушат. Тя погледна мъжа си и установи, че е вбесен, нещо, което можеха да потвърдят и задните ѝ части. Следващите думи на Ранулф я убедиха напълно, че е силно разгневен.

– И не ме карайте да повтаряме всичко това – изръмжа той. Тя поклати глава – знак, който не означаваше непременно, че в бъдеще винаги ще бъде послушна. Но в момента нищо нямаше значение за нея. Изпитваше пареща болка отзад, но този огън не гореше дори наполовина, колкото другият огън, разпален също от Ранулф. Без да разсъждава много, тя се покатери обратно на скута му.

– Наказахте ме както се полага, милорд. А сега довършете, моля, и онова, което започнахте преди това.

Не бе нужно да го моли два пъти!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Около две седмици по-късно Рейна се втурна разярена в спалнята си. Теодрик тъкмо почистваше и вдигна изплашен глава, тъй като в първия миг помисли, че е Ранулф. Той гледаше да не се мярка много-много пред очите на великана и вече не помагаше на Рейна по време на къпане. Но останалите си задължения изпълняваше най-стриктно – в часовете, когато според него господарят отсъстваше от замъка. Например както в този момент, в ранния следобед.

Когато видя Рейна, той се успокои. Но веднага след това забеляза разкъсания ѝ ръкав, разбърканата коса и липсата на копринената мрежичка за коса, която тя носеше преди. Освен това бузите ѝ бяха зачервени, и то не само от яд.

– Пак ли ви изнасили наред храстите? – попита той разхилен.

Рейна се извъртя рязко и впи в него зъл поглед.

– Той е чудовище! Животно!

– Обикновено най-добрите са като животните – въздъхна Тео.

Тя се престори, че не е чула репликата му.

– Отпраши с коня, за да се биел с Ротуел. – Преди това обаче я бе завлякъл в някакви празни ясли в обора и се съвкупил с нея бързо и похотливо – за да му донесяла щастие, както каза. А в това време целият отряд го очакваше навън! Той изгони всички коняри, които, разбира се, много добре разбираха какво го задържа в конюшната! Но онова, което всъщност я разгневи най-много, бе липсата на всякакъв разум в него.

– И изобщо не ме послуша, да знаеш!

– А вие какво му казахте?

– То се знае! Че не бива да тръгва!

Значи тя е заповядала на могъщия рицар да не води сражения? Тео щеше за малко да избухне в смях, но се спря овреме – в този момент господарката му едва ли щеше да го разбере правилно.

– Ротуел ли казахте? Това не беше ли...

– Същият! Ранулф споменаваше, че щял пак да се появи и ей на, наистина се е появил.

– Къде по-точно?

– На около час езда от тук в северна посока с войска, числяща триста души. А Ранулф взе само петдесет бойци със себе си. Направо е полу-дял! Можеше да остави този Ротуел да дойде до тук! Сега Клайдън е

отлично защитен и бихме могли да отблъснем хиляди врагове. Но не, Ранулф е твърдо убеден, че ако Ротуел хвърли дори един-единствен поглед върху Клайдън, никога не ще се откаже от мисълта да го превземе. Съпругът ми иска да го спре преди да се е приближил и с думи да го принуди да се върне, откъдето е дошъл. Представяш ли си, Тео, само с думи! Да си чувал някога човек, решил да разпали война, да се е отказвал от намеренията си само защото някой е успял да го склони с голи думи?

– Е, ако великан изрече думите...

Рейна го изгледа мрачно, след което присви замислено вежди.

– В думите ти има някакъв смисъл. Ротуел познава Ранулф и знае отлично на какво е способен мъжът ми. Нали тъкмо поради тази причина е бил готов да му заплати богато и пребогато, за да го наеме. Но старецът сигурно ще бъде извън себе си от гняв, когато Ранулф му каже, че именно *той* се е оженил за мен. И какво ще стане, ако реши да ме напрати набързо вдовица, а?

Тео се позасмя тихо – тя явно бе открила поредната тема, с която да се самоизмъчва.

– Рейна, не ви ли се струва, че Ранулф вече е мислил по въпроса? Той е вещ в бойното изкуство и най-добре от всичко умее да се бие. Нали затова се омъжихте за него?

– Знам, Тео, така е. Обаче мразя, когато противникът има голямо предимство. Все пак Ранулф е само *един* мъж, макар да си мисли, че струва колкото десет. Защо, по дяволите, не се вразуми и не затвори портите, след като сме по-малко от противника?

Ако Рейна бе узнала, че Ранулф се отправи към Ротуел само с Ерик и Сърл от двете си страни, тя никога нямаше да му прости тревогите, които ѝ е причинил. Подобни мисли обаче не терзаеха мъжа ѝ. Той забеляза, разбира се, дузината войни, които се отделиха от другите, за да му отрежат пътя. Познаваше трима от тях още от първата си среща със стария лорд. Останалите бяха вероятно васали, принудени от стареца да го последват. Те не изглеждаха особено въодушевени от похода, но Ранулф разчиташе тъкмо на този факт, защото познаваше вече характера на Ротуел.

Предположението му, че войската пред него се състои предимно от наемници, се оказа вярно. Познаваше дори някои от техните предводители и се запита дали изобщо знаят за какво са тръгнали да се бият.

Когато някой се кани да краде булка, той все пак не разгласява наляво и надясно намеренията си.

Ранулф бе заповядал на хората си да се скрият в гората, като ги инструктира кои от тях трябваше да се показват, а други не. По този начин противникът не можеше да прецени с какъв брой бойци разполага. Реши да изчака Ротуел тъкмо тук, за да се възползва точно от това предимство, макар и да не вярваше, че ще се стигне до сблъсък.

– Не очаквах да ви срещна тук, Фиц Хю – започна Ротуел, когато двамата се изравниха. – Не се обадохте и реших, че сте отхвърлил предложението ми. Или може би не сте успели да проникнете в Клайдън и все още се опитвате да го сторите, така ли?

Думите му прозвучаха толкова саркастично, че на Ранулф му идеше да избухне. Той обаче успя да се овладее и отговори със съвсем спокоен тон:

– Вашето първо предположение отговаря на истината.

– Какво правите тогава тук? – развика се сърдито старецът.

– Опитвам се да ви предпазя от голяма грешка. Дамата, която сте си избрали, не е свободна, тъй като междуременно се омъжи.

– Аха, значи това е причината, поради която не сте предприели нищо досега – изграка Ротуел, след което добави: – Трябваше да дойдете при мен и да ми кажете. Но хайде, от мен да мине, това вече няма значение. Дамата може и да овдолее, нали? Впрочем предложението ми остава в сила, ако това ви интересува.

Златистите вежди се извиха изненадано нагоре.

– Цели петстотин марки, за да убия съпруга, така ли?

– Да.

– Няма да е никак лесно... защото нейният съпруг съм аз!

От изненада очите на Ротуел буквално изскочиха от орбитите си. За момент той се задави от собствената си слюнка. Най-сетне успя да възвърне говора си.

– Изчадие адово! Вие сте откраднали моята невеста! Убийте го! – изрева той с неистов глас към хората си.

Ерик и Сърл посегнаха към мечовете си, но Ранулф изобщо не помръдна от своето място. Наемниците на Ротуел също останаха неподвижни, с изключение на конете им, поизплашени от вряска на стареца. Гласът на Ротуел се извиси още повече, лицето му се наля с кръв и той заприлича на надут пуяк.

– Какво чакате още? Пъзльовци! Та той е сам, не виждате ли?

– Да, но той е и господарят на Клайдън – просъска един от

приближените му. – По-добре внимавайте какво говорите.

– Той отне моята невеста.

– Я, стига, Ротуел – избоботи Ранулф заплашително. – Отлично знаете, че никой нищо не ви е отнемал. Младата лейди не е била сгодена за никого и не беше и чувала за вас. Сега обаче тя е моя жена и аз ще запазя онова, което ми принадлежи! А ако желаете да оспорите думите ми, то предизвикайте ме на двубой и назовете името на боеца, който ще защитава вашите цветове.

Ротуел бе възхитен от направеното предложение и огледа редиците на бойците си, за да открие желаещи. Уви, всички до един сведоха погледи. Червенина заля отново лицето му.

– Хората ми до един са подлеци и страхливци.

– О, не – възрази Ранулф. – Вашите хора са честни и почтени бойци – за нещастие обаче са се наели да служат на вас.

– Последната дума между нас все още не е изречена, Фиц Хю.

– Ако наистина мислите така, значи викате смъртта – изрече Ранулф с прокобен глас. – Защото ви предупреждавам за пръв и последен път. Върнете се незабавно у дома и забравете съществуването на Клайдън. В противен случай и аз ще забравя напредналата ви възраст и ще ви очисти собственоръчно, ясно ли е!

Изобщо не изчака отговор, обърна коня си и препусна в обратна посока. Запомни обаче страха, запечатан в старческите очи и разбра – Ротуел щеше да си потърси друга невеста.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Рейна бе бременна в четвъртия месец. В продължение на много време тя се опитваше да отрича този факт дори пред себе си. Търсеше довод след довод, които да я убедят, че просто е невъзможно да е бременна. Когато обаче талията ѝ наедря и апетитът нарасна значително, трябваше най-сетне да приеме нещата такива, каквито са. През този ден тя бе просто непоносима за останалите. Междувременно буйният ѝ, необуздан темперамент също не се промени особено. За щастие в този период Ранулф бе често на път и си спестяваше най-лошите ѝ дни, в които я връхлитаха най-противоречиви чувства, и в които и при най-малкия повод тя или избухваше в яростни пристъпи, или пък се заливаше в сълзи.

Всички наоколо ѝ повтаряха, че това състояние ще отmine, че чувствителността ѝ се дължи на промените, настъпили в тялото ѝ. Най-често ѝ го казваха по-възрастните дами, изпитали същото на собствен гръб. Те знаеха, че ще се роди бебе. Всички знаеха, че Рейна очаква бебе... с изключение на бащата. Но пък никой и не подозираше какво всъщност тревожи покоя на Рейна. Нещо, което не смееше да спомене пред никого, дори и пред Тео.

Този глупак бе толкова въодушевен от бебето, сякаш той самият го носеше в утробата си. Това, разбира се, не означаваше, че Рейна е равнодушна към детето. Та тя го желаше повече от всичко на света. Обичаше го и фантазията ѝ вече рисуваше това малко същество, което щеше да закриля, да държи в обятията си, да глези дори. Нейният малък великан, същият като Ранулф, но все пак различен от него – защото малкият щеше да се нуждае от нея.

Боже мили, отново тези проклетни сълзи. Рейна ги избърса ядосано и излезе от пивоварната, онова неподходящо място, където лейди Ела бе дала живот на цели пет котенца. Животното бе изчезнало за една седмица и този факт предизвика паника както у всички обитатели на замъка, така и у Рейна, която държеше да го открие на всяка цена преди завръщането на Ранулф. Той бе толкова възхитен от плодовитостта на животното и същевременно изпитваше такъв страх да не му се случи нещо, че на Рейна ѝ идеше да му каже за бременността си. В крайна сметка обаче не посмя. Сега вече нямаше да стане и нужда да му се изповяда. През време на триседмичното му отсъствие тялото ѝ видимо се промени. В

момента, в който я видеше, Ранулф щеше да разбере всичко. В най-лошия случай това щеше да стане, когато легнеше с нея. Господи, колко се страхуваше от настъпването на този миг!

Предходните месеци преминаха в пълна безметежност и идилично спокойствие. След гостуването на баща му между Рейна и Ранулф не възникнаха никакви сериозни конфликти. Хю изпрати нов управител на Уорхърст, който пое задължението да поправи безобразията, извършени от Ричард, както и да обезщети хората, към които бе извършена неправда. Ранулф предаде пленниците на новия управител, за да бъдат съдени по справедлива процедура и почти всички бяха оправдани. Самият Ранулф бе претрупан с работа и по тази причина не стана свидетел на особените настроения на Рейна. Той посети всички имоти, спадащи към Клайдън, така че всъщност всеки път напускаше замъка за няколко дни или за цяла седмица, след което се завръщаше за кратко време и веднага отпътуваше отново. В началото Рейна го придружаваше, но по-късно започна леко да ѝ прилошава от ездата и тя заизмисля най-различни причини, за да остава в замъка.

Последното отсъствие на Ранулф се дължеше на едно пътуване до Лондон, за което го покани баща му. От полученото писмо ставаше ясно, че и двамата се чувстват добре. За пръв път Рейна държеше в ръцете си писмо от своя съпруг, но, уви, то бе с твърде общо съдържание. Уолтър се бе присъединил към Ранулф и писмото бе написано от него. Мъжът ѝ не можеше нито да чете, нито да пише и по тази причина и в отговора на Рейна липсваше всякаква интимност и топлота. Тя вече обмисляше как да преодолее неграмотността на съпруга си, но по всяка вероятност Ранулф щеше да се възпротиви ожесточено, тъй като според него едва ли си струва човек да учи нещо, което може да свърши и простият писар.

Само че всички тези неща щяха да изгубят значение, когато Ранулф узнаеше, че е изпълнил дълга си и е тя е заченала. До този момент Рейна приемаше физическата любов с него, тъй като той явно държеше да изпълни коректно условията на брачния договор. Отсега нататък обаче тя трябваше да се откаже от плътската наслада, а заедно с това и от чувството на близост с мъжа си, което се породило постепенно в нея. Когато тя реши да се наслаждава на любовта докато е възможно, изобщо не помисли какъв ударя очаква в мига, в който Ранулф ще престане да спи с нея.

Запита се дали ще я изпрати обратно в предишната ѝ стая и колко ли време щеше да му е необходимо, докато си намери любовница. Все

още не можеше да прецени дали ще му прости и ще го приеме, когато настанеше време да се зачене и следващото бебе. Защото в договора бе записано „деца“, а не „дете“. Тези и подобни мисли буквално я докарваха до границата на лудостта. Боже милостиви, та всичко това не би трябвало изобщо да я засяга. По-рано не си представяше брачния живот по такъв начин. Но също така не бе ѝ хрумвало, че е възможно самата тя да изпита плътска наслада – дълбока, ненаситна страст, и то към собствения съпруг.

Себичността ѝ стигна дотам изобщо да не го осведоми за настъпващата промяна. На Ранулф сигурно не му е било лесно да ѝ остане верен през цялото това време; а тя бе дълбоко убедена, че е точно така, дори и когато отсъстваше от Клайдън. Мъж, който още със завръщането си завличаше жена си направо в леглото, който след това часове наред я заливаше с ласки, такъв мъж едва ли търсеше удоволствия при други жени. Колко щеше да ѝ липсва всичко това – и още толкова други неща!

Рейна се чувстваше толкова потисната, че едва забеляза посетителите, които пресякоха пътя ѝ и се отправиха към жилищното крило. Хората също не ѝ обърнаха внимание, което не я учуди никак. Прислужницата от пивоварната ѝ съобщи, че е чула мяукане иззад буретата и Рейна веднага облече най-старата си рокля. Тя реши да не вика слуги, тъй като, размествайки буретата, те можеха да смачкат животните. По тази причина ѝ оставаше един-единствен изход – покатери се по бъчвите, пропълзя между тях и най-накрая в една теснина откри родилката, лейди Ела, заедно с нейните малки. Разбира се, Рейна бе изцапана цялата с прах и мръсотии, но поне се бе уверила лично, че всичко е наред около любимката на Ранулф. Представи си как самият Ранулф пълзи нагоре-надолу по буретата и я досмеша – защото на нейно място и той щеше да стори същото.

Но кои ли бяха неочакваните гости? Една дама и господин, придружавани от десетина души в елегантно облекло. Изобщо не се досещаше кои могат да бъдат, но и не бързаше да се запознае с тях. Пристигането им събуди любопитството на някои от рицарите, събрани на двора. Обучението замря за миг, но когато гостите преминаха през вътрешната порта, от външния двор отново прозвуча звънтежът на шпагите. Откакто Ранулф стана господар на Клайдън, този звук се превърна в нещо обичайно за това време от деня.

Клайдън бе приел седем нови рицари на служба, които доведоха със себе си и седем оръженосеца. Сър Уилям тъкмо упражняваше единия от тях. Откакто баща ѝ пое към Божи гроб, той не се бе забавлявал

толкова много. Тук бе и Сърл, който мереше сили с един от новите рицари. Спомни си как Уолтър и Ранулф се предизвикваха един друг и не се учуди, когато видя, че техният ученик Сърл използва същите бойни похвати. Така и не се стигна до истински двубой. За броени секунди новият рицар се видя повален на земята.

Ерик и Обер също бяха там и наблюдаваха двама оръженосци, които водеха също неравен двубой. В единия от тях Рейна разпозна Лензо с неговата огненочервена коса. Трябваше да носи истински шлем, тъй като и мечът в ръката му бе истински, за разлика от дървените, които много от новите оръженосци предпочитаха. Неговият по-дребен противник също не бе въоръжен изцяло и явно бе много по-слаб от Лензо. Той едва държеше меча в ръка, щитът направо му пречеше и още в следващия миг се повали беззащитен на земята. Лензо обаче продължи да го напада и Рейна се разгневи. Тя знаеше отлично, че на рицаря му е необходимо да се защитава дори и в легнало положение, тъй като немалко загиваха, когато паднеха на земята, но все пак поведението на Лензо й се стори брутално. – Внезапно тя позна момчето на земята и сърцето й сякаш спря. Нима бе Ейлмър? Не, Лензо не бе толкова жесток! Вярно, че Ейлмър обичаше да наблюдава упражненията на рицарите, но въпреки всичко Лензо не би се осмелил да го примами на двора, да му пхне меч в ръката и да го нападне! И все пак бе точно така!

Рейна се впусна към тях, кръстейки името на оръженосеца. Лензо обаче не можеше да я чуе, тъй като удряше непрестанно с меча си по щита на падналото момче. Не след дълго младата жена се приближи достатъчно и се увери, че наистина става въпрос за Ейлмър. Обзе я сляпа, свирепа ярост. Без да помисли за опасността от мечовете, свистящи покрай нея, тя се хвърли напред и блъсна Лензо на земята. После помогна на Ейлмър да се изправи на крака, приглади назад потните кестеняви къдрици, паднали върху челото му и го огледа да не е ранен някъде. Почувства облекчение, когато не видя никъде кръв, но гневът й все още не бе отшумял. Ситуацията не се променяше и от факта, че момчето я гледаше, сякаш е луда.

– Господарке, защо направихте това?

– Как защо? – Тя буквално изквича въпроса си. – Теб тук те убиват и ме питаш отгоре на всичко защо се намесвам?

Рицарите, които се канеха да се приближат, чуха възмутения й глас и бързо-бързо се захванаха пак със своите упражнения. Ерик се бе опитал да задържи младата жена, забелязвайки надвисналата над нея опасност, но по време на нейния изблик се извърна, за да не привлеча

вниманието ѝ върху си. Всъщност никой от мъжете в двора не знаеше точно какво толкова лошо се е случило.

Ейлмър бе единственият, който осъзна, че Рейна е изпитала страх заради него. Вярно, че в този случай му стана неприятно, но от друга страна го изпълни силно и топло чувство, защото господарката си тревожеше искрено за неговото здраве.

Съвсем спокойно, убеден, че и тя ще се зарадва заедно с него, той се обърна към нея:

– Аз трябва да стана оръженосец, господарке.

На Рейна буквално ѝ се обърна сърцето, долавяйки гордостта, стаена в думите му. Боже мили, тази шега бе още по-жестока, отколкото си представяше.

– Кой ти каза това? Лензо ли?

– Не, той ме обучава по заповед на господаря. Но Лензо се отнасяше доста меко с мен и му казах, че така няма да науча нищо.

– Затова ли те заблъска, докато ти лежеше на земята? – попита тя, но изговори тази фраза почти автоматично. В главата ѝ се объркаха най-различни мисли.

Ейлмър дори се усмихна самоуверено. Той изобщо не забеляза, че Рейна пребледня.

– След един месец ще съм много по-добър.

– Нима ти желаеш да се биеш? – Що за глупав въпрос! Та той бе момче, лишено от надеждата да постигне нещо сериозно в живота. И изведнъж му предлагаша възможността един ден да стане рицар! Разбира се, че ще желае! – Добре, добре. Виждам, че искаш. А на кого му хрумна тази идея?

– Мислех, че знаете, господарке? Лорд Ранулф ме попита веднъж. Той каза, че някои рицари са били ранявани на много места и са осакатявали. Въпреки всичко обаче те въртели мечи се биели смело. Каза още, че ще заръча да ми направят в Лондон специален ботуш за крака. За да не ми пречи, когато се упражнявам и да пазя по-добре равновесие. – После Ейлмър добави с неопишуема гордост: – Обеща също, ако проявя усърдие, да ме упражнява лично той.

Сълзи набъбнаха в очите на Рейна. Съществуваше ли изобщо рицар, който да се заеме с подобна задача? Тя знаеше, разбира се, че Ранулф съвсем не е безчувствен, както го упрекваше, но това...? Нима помагаше на момчето заради нея? Не, не ѝ се вярваше. Просто си беше такъв. Какво чудно тогава, че го обича толкова...

Да, това бе истината и Рейна се изплаши от неочакваното

прозрение. Но как се случи така, че...? Когато откри чувството му за хумор ли? Или когато осъзна, че рязкото му държане е само маска? Или може би когато отиде при проститутката, за да се научи как да ѝ доставя наслада – на нея, на Рейна! Нима още оттогава? А може би когато я наказа, за да я обезщети веднага след това с възможно най-невероятното, незабравимо любовно изживяване? Колко е била глупава, когато си е въобразявала, че чувствата ѝ изразяват единствено плътско желание?

– Госпожо?

Тя се обърна и видя, че Лензо все още лежи на земята. Младежът я наблюдаваше предпазливо и в този миг тя осъзна, че е извършила нещо ужасно. Бе се намесила в рицарските двубои, бе нападнала един оръженосец, оръженосеца на Ранулф. Той не бе ранен, но се опасяваше, че щом се изправи, Рейна ще го атакува отново. Страх го обзе обаче, едва когато тя приклекна до него.

– Лензо, искрено съжалявам.

В очите му трепна ужас, загдето тя се принизява до него и му се извинява.

– Госпожо, моля ви, станете.

– Не, трябва да ми кажете, че ми прощавате.

– Госпожо, изправете се – рече той с умолителен тон. – Ако Ранулф разбере, ще ме убие на място.

Тя изкриви лице в гримаса.

– Аз бях тази, която постъпи несправедливо и следователно ако убие някого, това ще бъда аз. А сега ми кажете, наред ли е всичко?

– Естествено – изпръхтя той с негодувание в гласа.

Тя се усмихна облекчено и му предложи ръка, така че да се изправят и двамата.

– Значи ми прощавате, нали?

– Няма нищо за прощаване, госпожо – увери я той, неприятно изнедадан от нейната настойчивост. – Вие просто не разбрахте какво точно става. Това е всичко.

– Така е. Но ви моля заради собственото си спокойствие – бъдете по-снизходителен с Ейлмър. Поне докато се убедите, че е напреднал достатъчно.

Лензо се усмихна широко, кимна утвърдително с глава и Рейна се оттегли. А когато само няколко секунди по-късно дочу, че Ейлмър я вика с жален глас, разбра, че Лензо е побързал да съобщи на момчето желанието ѝ. Тя се спря на място. Та малкият бе все пак само на седем години. Очакваха го още дълги години живот, през които щяха и да го

удрят, и да го раняват. Сега бе все още рано.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Рейна бе забравила за гостите си до момента, в който срещна Джилбърт в пристройката. Лорд Рафтън и жена му пътуваха за Лондон и молеха за подслон. Това бе обичайната практика, когато дворът се събираше в столицата; понякога дори се случваше да посрещат гости два до три пъти седмично.

– Не съм чувала това име. Откъде идват?

– От северна Умбрия.

– От толкова далеч? Добре, посрещнете ги, Джилбърт, и наредете да им пригответ стая. А ако успее да се промъкна незабелязано през залата – добави тя с усмивка и плъзна поглед поизцапаните си дрехи, – непременно ще ги поздравя на вечеря.

– Добре, милейди, но трябва да ви кажа, че лордът вече е бил тук – преди много години. – Джилбърт не искаше да премълчи нищо пред господарката си. – Той и тогава помоли да го подслоним само за една нощ, но после остана цели две седмици.

И това не бе никакво голямо изключение. Хора без много пари или такива, които притежаваха само едно имение, свършваха запасите си, след което просто пътуваха месеци наред из страната. Те прекарваха времето си в най-различни чифлици и замъци и по този начин спестяваха значителни средства.

– Един от онези, а? – Тя се подсмихна, тъй като за нея проблем не съществуваше – Клайдън можеше спокойно да си позволи някои допълнителни разходи.

Все още не можеше да си спомни това име, но когато слезе за вечеря, се сети за мъжа. По време на предишното му посещение тя бе пет или шестгодишна и в нейните очи той бе най-грозното създание на света. Гостът все още изглеждаше противен, но тя вече не бе дете и не изпита страх от външния му вид. Още навремето, когато приближаваше четиридесетте, този мъж бе твърде пълен; в момента нещата се бяха влошили още повече. Но не това бе особеното в него. Той имаше жестоки очи – Рейна просто не откри по-подходяща дума – и нос колкото голяма грудка, който отклоняваше вниманието на околните от очите му. Като капак на всичко идваха и двата противни белега – единият бе превърнал устата му в неподвижна саркастична усмивка, а другият пресичаше цялата буза и придърпваше надолу кожичката под лявото око.

Жена му все още не бе дошла, но Рейна вече изпитваше съжаление към нея. Другояче щеше да бъде, ако мъжът излъчваше поне мъничко доброта – но от подобно нещо нямаше ни следа. Постепенно Рейна си припомни, че навремето този мъж си спечели всеобщо неодобрение със своето безсрамно поведение и ядовити забележки, факт, който в крайна сметка принуди баща ѝ да го помоли да напусне Клайдън. Е, съвсем скоро щеше да разбере дали се е променил, но все пак ѝ се щеше Ранулф да присъства, за да се заеме с гостите вместо нея.

Лордът бе застанал между сър Уилям и лейди Маргарет. По-младите дами на Рейна бяха изчезнали, но тя не им се сърдеше, тъй като те явно се опасяваха да не сънуват кошмари през нощта.

От лявата и дясната ѝ страна се появиха Сърл и Ерик и тримата се отправиха към групичката пред камината. Двамата ѝ придружители изглеждаха безкрайно смешни в опитите си да приличат на закрилници в отсъствието на Ранулф; освен това честичко им се случваше да търпят острия ѝ език, откакто бе в положение. В този момент обаче тя бе благодарна, че има мъже до себе си.

По волята на Ранулф Сърл взе за жена Луиз дьо Бърг и поради тази причина Рейна не го виждаше често, с изключение на случаите, когато Ранулф отсъстваше. Противно на очакванията този брак се развиваше много добре; още повече, че в първата брачна нощ дамата пищеше неистово и риташе напосоки, та се бе наложило да я натикат насила в брачното ложе. Последният път, когато я видя, тя изглеждаше доволна и щастлива. Както и да бе подходил Сърл към нея, резултатът бе повече от чудесен. На Рейна ѝ се прииска и тя да притежава подобна власт над Ранулф.

– А, лейди *Риън*, нали? Детето с черните коси като на вещица. Спомняте ли си за мен?

Рейна се вцепени при тези думи – цели две обиди в едно толкова късо изречение. Да не би този човек да я смяташе за малоумна, която ще приеме думите му за безобидна грешка на езика? Във всеки случай Джилбърт му бе казал името ѝ. Щом като за два часа не бе в състояние да запомни едно просто име, значи малоумният бе той.

Реши да му го върне тъпкано.

– Всъщност се казвам Рейна, лорд Ралстоун. Рейна Фиц Хю. Ако случайно го забравите отново, можете да се обръщате към мен с лейди, което ми се и полага по право. И се радвайте, че не съм вещица, защото в противен случай, докато спите под покрива ми, може да ви сполети какво ли не.

Тя не бе като майка си, която търпеше най-различни ехидни подмятания и прикрити обиди само и само мир да цари сред стените на замъка. Ако Рафтън си въобразяваше, че глупостите ще му се разминат безнаказано, то много се заблуждаваше.

Той бе извънредно изненадан. Не бе очаквал ответен удар, а още по-малко пък от жена. В своето объркване лордът дори започна да се държи прилично.

– Чух, че сте младоженка, лейди Рейна.

– Да, ако смятате, че жена, омъжена от четири месеца, е все още младоженка. Но съпругът ми в момента се намира в Лондон с баща си, Хю дьо Аркур.

– Лайънсфорд?

– Точно така.

Други обидни слова от негова страна не последваха, което й се стори доста забавно, тъй като Клайдън притежаваше повече власт от Лайънсфорд. Реакцията на лорда доказваше обаче за сетен път, че дори и да е собственик на малко кралство, една дама не прави толкова силно впечатление, колкото някой пълководец, па бил той и не тъй заможен. Освен, разбира се, ако дамата не споменеше уж случайно, че славният пълководец й е близък.

В този момент в залата пристъпи жената на лорда и Рейна щеше за малко да припадне от изненада – както впрочем и всички присъстващи, които до този момент не бяха виждали лейди Рафтън. Контрастът между нея и мъжа й бе огромен. Тя бе поразително красива жена – руса, светлокожа, с лице на ангел. Дори и Едуина имаше основание да скърца със зъби от завист.

Просто не бе за вярване, че това ефирно видение може да е съпруга на мъж като Рафтън. Възможно ли бе изобщо да съществува на този свят човек, който да подготви и осъществи брак между такива огромни противоположности?

Двамата, Сърл и Ерик, бяха обзети от страхопочитание. Стъписани, всички присъстващи мъже замлъкнаха като по даден знак. Рейна бе може би единствената, която забеляза задоволството, изписано по лицето на съпруга й. Той явно се наслаждаваше както на впечатлението което тя предизвика, така и на смайването у околните, че това вълшебено създание може изобщо да му принадлежи. И въпреки всичко той я скастри пред очите на всички заради закъснението й. Преднамерено подбраните ругатни, с които се нахвърли срещу й, хвърлиха в смут както нея, така и останалите около трапезата. Всичко бе от ясно по-ясно – ставаше

въпрос за демонстрация на сила, която да разпръсне всякакви съмнения дали тази въплътена мечта му принадлежи или не.

Почти до края на вечерята Рейна нямаше възможност да поговори с лейди Рафтън. Гостът буквално заграби разговора на трапезата, а през това време съпругата му седеше мълчаливо до него, кротка като агънце и със страдалческо изражение на лицето. Рейна се опита да се постави на нейно място. Ако баща ѝ не я обичаше истински, и на нея щеше да се случи същото. Само мисълта за такава възможност накара стомаха ѝ да се разбунтува.

Рафтън, който натъпка търбуха си с всичко, поднесено на масата, най-сетне се засити и предпочете да се премести на другите маси, където мъжете разговаряха без всякакви задръжки. В мига обаче, в който съпругът ѝ се отдалечи, русокосата красавица се премести при стопанката на замъка. Рейна не знаеше как да започне, така че в думите ѝ да не прозвучи състрадание. Оказа се, че не е било необходимо да се тревожи. Гостенката, освободена от потискащото присъствие на лорда, забрави на часа боязливостта си.

– Чух, че сте се омъжили за Ранулф Фиц Хю?

– А вие познавате ли го?

– Не съм съвсем сигурна – отвърна лейди Рафтън колебливо. – Той висок ли е? Много висок и сякаш целият в ореол от злато?

Рейна се развесели при тези думи.

– Може и така да се каже.

– Е, в такъв случай значи е моят Ранулф – обобщил жената възбудено. – Просто невероятно! Ранулф – господар на Клайдън! Страшно съжалявам, че не се срещнахме тук, но някой каза, че бил в Лондон. Нищо, ще го открия там.

На Рейна не ѝ оставаше нищо друго, освен да се загледа втренчено в една точка. Нима тази жена бе забравила с кого разговаря? Съзнаваше ли изобщо, че от езика ѝ се е отронило онова малко, лакомо словце „мой“? Не можеше да си отговори на този въпрос! Във всеки случай гостенката бе станала неузнаваема и буквално преливаше от възбуда.

– Кога... кога сте познавали Ранулф?

– О, оттогава измина много време, но съм сигурна, че не ме е забравил. – От устата ѝ се разля сребрист, звънък смях. – Естествено, можете да си представите каква бе нашата връзка. Всяка жена в Монфор го желаше; та той бе толкова хубав. Е, не успях да устоя на изкушението. Знаете ли, дори му родих дете.

Ан? Всемогъщи Боже, та това бе лейди Ан! Потресът, който

изпита, сигурно се бе отпечатал върху лицето ѝ, но жената до нея изтълкува погрешно изражението ѝ.

– Нима не знаехте? Не, не бива да се тревожите. От мъжете вярност не очаквай. Те ръсят извънбрачни деца, където им падне. Самият Ранулф е незаконороден! – При тези думи тя се усмихна. – Затова и съм толкова изненадана, че е станал господар на Клайдън.

Рейна отпи глътка вино с надеждата, че силното питие ще сподави поне малко гнева, който я заля. Що за човек бе тази жена, щом като бе в състояние да говори такива неща на нечия съпруга? Може би желаше да разпали междусобици! Да, прав бе Уолтър – зад ангелското лице на лейди Ан надничаше мутрата на проста търговка. А тя, Рейна, да вземе да я съжалява?!

– Не казахте какво стана с детето – рече Рейна безучастно. Разбираше отлично стремежа на Ан да представи нещата така, сякаш между нея и Ранулф съществува някаква неразривна връзка.

Репликата на Рейна завари дамата неподготвена.

– Не ви ли казах? Той умря. Клетото бебче. Толкова бях отчаяна.

– Той ли?

– Ами, мисля, че... – започна колебливо гостенката, но успя да се овладее много бързо. – Разбира се, че беше момченце. Кой друг ще знае, ако не аз?

Исусе Христе, та тя дори не помнеше какво дете е родила! За Рейна, която сама се готвеше да стане майка, това поведение бе толкова неразбираемо, колкото и решението на тази жена да предаде на смърт детето си, своята собствена плът и кръв. О, Господи!

Рейна се изправи от мястото си. Не можеше нито секунда повече да изтърпи присъствието на лейди Ан.

– Цяло щастие е, че Ранулф не е тук – каза тя и се отдалечи. Зад гърба ѝ Ан се усмихваше. Смисълът и на тези думи не успя да стигне до съзнанието ѝ.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Ранулф се втурна по стъпалата нагоре към голямата зала. Бе вече късно, но той изобщо не обърна внимание на шума, който вдигна. Клайдън му липсваше. Трите седмици се оказаха твърде дълго отсъствие от... да, можеше вече да го признае пред себе си. Липсваше му не Клайдън, липсваше му Рейна. Вярно, тя бе опърничава, своенравна, прекалено темпераментна, а понякога направо го уморяваше. Но заедно с това до нея той за пръв път през живота си се чувстваше като нещо по-особено, по-различно – човек с тежест, важен и необходим. Тя му създаваше всякакви удобства, грижеше се за него, когато се разболееше, ругаеше го, щом навиреше нос и се боеше за него. До нея той не беше постоянно нашрек, не се налагаше постоянно да търси скрити мотиви в думите и действията ѝ; защото тя доказва, че е много по-различна от останалите жени. Дори и новоизградените отношения с баща му не можеха да се сравнят с връзката, съществуваща между него и Рейна.

Трябваше да ѝ каже всичко това, но му липсваше онази галантност, която тъй се нравеше на дамите. Опита се да се изрази поетично, тя сигурно щеше да му се присмее. А освен това не можеше да не е почувствала какво изпитва към нея. Та нали жените имали особен нюх към тези неща! Той също разбираше какви чувства храни тя към него. Осъзна го, когато го нарече за пръв път „глупак“. Защото така тя наричаше само онези, които обича.

Да, познаваше я вече добре. Единственото, което не разбираше, бе защо до този момент не му е казала нищо за своята бременност. Все пак както баща му, така и Уолтър, присъствал като дете на раждането на братчето и сестричето си, му обясниха, че в такова състояние жените започват да се държат извънредно странно.

Потопен в мислите си и радостното очакване от предстоящата среща с Рейна, Ранулф се оказа крайно неподготвен за сблъсъка си с жената, която застана на пътя му в полутъмната зала. Тя изникна толкова неочаквано, че щеше за малко да я прегази. Понечи да се извини, но в същия миг я позна и думите заседнаха в гърлото му.

Ан го видя да идва. Преди това се бе опитала да събуди пияния си мъж, който бе заспал до камината. В този момент обаче бе доволна; че не е успяла. Късметът ѝ падаше направо от небето, а Ан не бе човек, който ще допусне той да ѝ се изплъзне от ръцете.

– Значи, все пак си спомни за мен, Ранулф – рече тя удовлетворена. Но тъй като от собствен опит знаеше, че мъжете не обичат да ги смятат за сигурно завоевание, тя додаде лукаво: – Жена ти се опита да ме убеди, че след сватбата си с нея си бил забравил всички свои предишни увлечения. Тя каза още, че държи здраво в ръцете си както теб, така и чувствата ти към нея.

Думите ѝ начаса събудиха неговото някогашно недоверие. Той знаеше отлично, че жена му никога няма да каже такова нещо, още по-малко пък пред чужд човек. Думите на Ан доказваха простото правило, че лъжкията си остава завинаги лъжкия. Тази жена изобщо не се бе променила. Бе красива както някога, нещо повече, зрелостта я бе направила дори още по-красива. Но душата ѝ бе черна като греха и щом е разговаряла с Рейна, не бе ясно дали не е сътворила някакво голямо зло.

За това реши да я позадръжи и позальже, макар че всъщност му идеше да ѝ пререже гръкляна. Така – тя бе жена, която умееше да подбира словата си извънредно грижливо. Всичко, което казваше, целеше определено въздействие. Следователно съществуваше някаква причина, поради която желаше да го настрои зле спрямо жена му, подчертавайки прекомерната ѝ словоохотливост.

– Ти тук? Каква изненада!

– Нима си си помислил дори за миг, че няма да се видим никога? Винаги съм знаела, че един ден ще се срещнем отново. – Тя се приближи плътно до него и прошепна: – Не знаеш колко често съм си спомняла за теб, Ранулф. За страстта, която ни свързваше. – Тя положи ръка върху гърдата му. – Тук няма ли някое местенце където... да поговорим?

Предложението бе доста съблазнително. В онези дни сигурно целият щеше да пламне и да се стопи от желание по плътта ѝ. В този миг обаче неприязънта към нея го накара да настръхне.

Той се огледа за слугите, които спяха дълбоко в сенките на помещението.

– Тук сме съвсем сами.

– Имах предвид... е, няма значение. – Тя нацупи устни като сърдито детенце. – Сигурно вече си забравил колко пъти сме се крили по тъмните ъгли.

Този разговор започна лека-полека да му омръзва. Какво ли все пак щеше да поиска от него?

– Вече съм мъж, Ан. Предпочитам затопленото легло.

– В моята стая има едно.

– Което и ме кара да те попитам какво правиш тук.

За миг по лицето ѝ, което иначе владееше чудесно, се появи израз на смущение.

– Нима това е всичко, за което мислиш в момента? Та ние се обичахме, Ранулф!

– Аз те обичах! Поне така си мислех тогава. Само че ти избра съвсем друг път.

– Да, и бях жестоко наказана. – Тя произнесе защитната си тирада с подходящо чувство. – Господи, Ранулф, та ти не знаеш Монфор на какво чудовище ме даде за жена. – При тези думи тя посочи с острото си пръстче към камината. До нея гореше свещ, чието сияние осветяваше Рафтън, проснат на една пейка. – Това там е съпругът ми. Неговата душа е грозна като тялото му.

– Е, доколкото помня, най-важното не бе какъв е мъжът – отвърна той студено. – За теб бе от значение само богатството му.

– Не забелязваш ли, че се опитвам да ти кажа колко много съжалявам за постъпката си – рече тя с тон, който можеше да разнежи и камък. – Той е повече от заможен, но дори всички пари на този свят не са в състояние да ме обезщетят за погубените години, за ада, в който той превърна живота ми. Представяш ли си, дресиращи соколи да нападат хора, след което ги пуска да се упражняват върху собствените му крепостни! Ето такъв човек е той! Не мога да го понасям нито ден повече!

Ранулф не знаеше дали говори истината или не, но думите ѝ го оставиха съвършено равнодушен.

– Ами, напусни го тогава.

– Да не мислиш, че не съм опитвала? Мен ме държат като някаква пленница, шпионират ме, преследват ме, заключват ме в стаята ми, когато той отсъства от дома.

Погледът на Ранулф отново се спря върху спящия мъж.

– Сега например можеш да си тръгнеш. Не виждам кой може да те спре.

– Но той ще ме открие и ще ме върне обратно. Както се е случвало не веднъж досега.

И така, значи тя изобщо не възнамеряваше да бяга.

– Всъщност защо ми разказваш всичко това?

– Ти можеш да ми помогнеш, ако поискаш.

– Как?

Тя се приближи отново и този път гърдите ѝ закачиха ръката му.

– Убий го заради мен – примоли се с подрезгавял глас. – Съобщил е на хората си, че ако умре при съмнителни обстоятелства, са длъжни да

ме изтезават до смърт. И те ще го сторят, защото са подли и зли като самия него. Дори да се задави по време на ядене и да умре от естествена смърт, те пак ще ме убият. Затова той трябва да бъде предизвикан както си му е редът и да загине от меч. Умолявам те, Ранулф, освободи ме от този изверг!

Значи съществуваше все пак справедливост на този свят. Идваше му да се размее на висок глас Тя желаше да я извади от ада, който заслужаваше повече от всяка друга. Не му и минаваше през ум да изпълни желанието ѝ, но си замълча.

– И каква причина да приведа, когато го предизвикам на двубой? Не виждам по теб белези от насилие. Наистина, Ан, не мога да повярвам, че мъжът ти не те цени достатъчно.

– В началото ме уважаваше много, но трудно понасях опипванията му. Той забеляза реакцията ми и ме намрази. А после ме хвана с един... с един любовник и го уби с голи ръце.

– Да, но на теб лично не е сторил нищо, нали?

– Той... той изчака докато болката ми поутихне. Искаше да тъгувам и това му доставяше удоволствие. Когато страдах, той не правеше нищо за мен, но щом се поуспокоих, започна да ме бие. Нека си припомня как беше точно. В началото, когато болката бе все още много силна, това чудовище сметна, че изобщо няма да усетя ударите. Затова и просто изчакваше. Такъв сатана е той. Сега само да погледна някой мъж и ме пребива от бой. О, моля те, Ранулф – изхълца тя и обви врата му с ръце. – Не мога да живея повече така. Ако не се освободя скоро от него, ще се самоубия.

– И мислиш, че ще се натъжа особено, така ли?

Тя се облегна бавно назад и набърчи чело. Не му вярваше.

– Някога ме обичаше.

– Да но сега обичам друга.

– Кого? – Той не отговори и внезапно очите ѝ се разтвориха широко. – Само не ми казвай, моля те, че е онази малка сива мишка, за която си се оженил.

– Мишка казваш? В моите очи тя е по-хубава от всички жени, които познавам... или съм познавал.

– Не говориш сериозно, нали – надсмя му се Ан. В отчаянието си стана по-смела и притисна бедрата си към неговите. – Спомни си само как ние двамата...

Изпълнен с отврата, Ранулф я блъсна назад. После я сграби за косите и дръпна главата ѝ назад. Сега вече тя съзря онова, което той криеше

от нея до този миг. В очите му искреше омраза и по тялото ѝ премина студена тръпка.

– Госпожо, на съвестта ти тегне дъщеря ми. Ти дори не се смили да я убиеш, а я остави да умре от глад. Това е единственото, което знам за теб. А сега изчезвай от дома ми, преди да си получила онова наказание, което наистина заслужаваш.

– Не мога да тръгна без мъжа си.

– В такъв случай го събуди, и то много бързо. В противен случай ще го сторя аз.

– И какво да му кажа? Нощ е.

– Все ще ти хрумне нещо. Лъжите са по твой вкус. – С тези думи той се оттегли, без да се обръща назад.

– Жалък кучи син – изсъска Ан, но едва след като се бе отдалечил на достатъчно разстояние. – Как е възможно да се ядосва за някакво си копеле, което отгоре на всичко не беше и от него? Трябваше да му го кажа! Щях да го поставя на мястото му.

– Да, наистина трябваше да му го кажете – обади се Уолтър зад нея със спокоен глас. – Но аз ще ви отменя в тази задача. Не ще мога да му отнема болката, която е носил със себе си през всичките тези години, но поне ще я смекча малко.

Ан се обърна още при първите му думи и се усмихна пленително.

– Сър Уолтър, нали? Дълго ли стояхте тук?

– Достатъчно дълго – отвърна той и се отдалечи, без да крие презрението си.

Тя го изгледа с отровен поглед. Внезапно откъм камината долетя грозен смях. Тя се обърна задъхана. Мъжът ѝ бе седнал на пейката и я наблюдаваше.

– Тази нощ късметът не ви споходи, скъпа. И изобщо трябваше да си ида по-рано в леглото, защото сега вече няма да има къде спя. Не знам просто как да ви благодаря.

Ан пребледня и се втурна през залата направо към стаята, която им бяха отделили. Там тя се завря в един ъгъл. Смехът на мъжа ѝ все още кълтеше под сводовете. Чутото и видяното явно го бяха възбудили, което означаваше, че ще преспи с нея още преди да поемат на път. За нея обаче именно това бе най-страшното – по-лошо дори и от побоя, който щеше да последва по-късно.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Рейна се събуди от гальовната ласка на една ръка, която дръпна внимателно завивката от тялото ѝ. Тя въздъхна мечтателно, отвори едва-едва очи и се изплаши. Но още в следващия миг осъзна, че мъжът ѝ е този, който се мушва до нея в леглото.

– Исусе Христе, Ранулф, как ме изплашихте само!

– Всъщност искам не да ви плаша, а да направя нещо съвсем друго с вас – отвърна той, широко усмихнат.

Страните ѝ порозовяха при тези думи. Все още не бе свикнала с предизвикателните му задявки, макар че нямаше нищо против тях.

– Чак сега ли се връщате? – Бледата утринна светлина се процеждаше през завесите на леглото.

– Двамата с Уолтър пристигнахме вчера вечерта, но вие спяхте тъй сладко, че не посмях да ви разбудя.

Докато ѝ говореше, ръката му я галеше по корема. Рейна веднага си помиеш за плода, който почиваше под нея.

– Не забелязвате ли някаква промяна в мен, Ранулф?

– Не. – Пръстите му се заиграха с една от гърдите ѝ и той се загледа съсредоточено в набъбващата пъпка.

– Наистина ли нищо не забелязвате?

– Не, защо?

– Ах, няма значение – възкликна тя разочаровано.

– А вие забелязвате ли в мен промяна? – подразни я той.

– Единственото, което забелязвам, е че умствените ви способности силно са намалели – изпръхтя тя.

Ранулф се размя с цяло гърло и я взе в прегръдките си.

– Защо просто не кажете, каквото има да казвате, милейди?

– Какво?

Той отново положи ръка върху корема ѝ, след което се наведе и я целуна по заоблеността.

– Ами например онова, което Уолтър ми каза преди повече от два месеца.

– Значи знаете? – продума тя задъхана. – И не сте промълвили нито думичка?

– На жената принадлежи привилегията да извести съпруга си. Чаках вие да ми кажете.

– Много съжалявам. Знам, че трябваше аз да го сторя, но...

– Какво „но“?

Тя се размърда неспокойно на мястото си.

– Причината звучи много глупаво и... не ми се ще да я издавам.

Той прие възражението ѝ. „Никога не спори с бременни жени“, каза баща му, „защото в това си състояние понякога са склонни да говорят пълни безсмислици.“ Освен това в момента други мисли занимаваха ума му – време бе да поопознае новите очарователни форми на жена си. Кое то и стори, докато тя се чудеше и маеше защо ли желае да се люби с нея, след като вече знае, че ще се роди бебе. Не бе толкова глупава, че да му разкрие мислите си, но тревогата, временно отшумяла в последвалия час на върховно щастие, се възвърна отново в мига, в който Ранулф вдигна глава от гръдта ѝ и се нареди да стане, за да се заеме с предстоящите си задължения. Нима през месеците на техния брак бе свикнал с нея и все още я желаше? Но нали ако това се окажеше истина... Усмивка грейна по лицето на Рейна. Очите ѝ засияха от радост и задоволство. Внезапно обаче се досети за нещо.

– О! За малко да забравя. Имаме гости, Ранулф, и аз...

– Искате да кажете, че имахме гости, милейди – прекъсна я той, пресече стаята и затропа по вратата, за да събуди Лензо. – Те си заминаха през нощта.

– Заминали? – попита тя удивена. – Защо?

– Според мен дамата стигна до извода, че няма да се чувства особено добре, ако остане тук по-дълго.

Рейна замълча. Това решение на въпроса я задоволяваше напълно.

Два месеца по-късно пристигна вестonosец, който им предаде призива на Шефърд да го подкрепят с оръжие и в миг разби безметежното щастие на Рейна. Младата жена бе в залата и тъкмо играеше шах с Уолтър, когато Ранулф ѝ донесе вестта. Очевидно Ротуел бе взел на прицел друга наследничка, и то не коя да е, а племенничката на лорд Ги, на която той се падаше и настойник. Резиденцията ѝ бе обсадена от няколко седмици, но сър Хенри бе узнал новината съвсем скоро и бе решил да извика Ранулф на помощ.

Рейна запротестира буйно.

– Само ви изпробват как ще реагирате и това никак не ми харесва. Сър Хенри би могъл да извика поне половин дузина мъже в близост до Йорк, което и възнамерявам да му кажа. Не е необходимо да отивате,

Ранулф.

– Милейди, не се намесвайте в неща, които не са ваша работа – отвърна той, невярващ на ушите си. – Та тук ръката ми ще ръждяса от мързел и бездействие.

– Значи ще се биете, дори и да нямате основателна причина, така ли? – разкрещя се тя насреща му.

– Ще се бия, защото ми доставя удоволствие, разбрахте ли? – ревна и той насреща ѝ. – Това съм учил и тези битки най ги обичам – с изключение на битките с вас в леглото, разбира се.

Лицето ѝ пламна при тези думи и гневът ѝ избухна с още по-голяма ярост.

– Значи, чувствата ми нямат никакво значение за вас, така ли? Че коя ли съм аз? Някаква си там съпруга!

– Държете се неразумно, госпожо! – изръмжа Ранулф. – Разберете, че Ротуел е непоправим негодяй и страхливец. Само да види, че идват подкрепления и веднага ще си плюе на петите.

– А ако не побегне? – изкрещя тя, извън себе си от гняв. – Обичам ви, глупак такъв! Да не си мислите, че ще се зарадвам, ако кръвта ви изтече на бойното поле?

– И аз ви обичам, госпожо, но въпреки това никога не ще се откажа от една хубава битка само и само за да укротя гнева ви.

– Вървете тогава! Щом като не ви засяга тревожа ли се или не!

Тя хукна ядосано към вратата, но едва направила няколко крачки се обърна и се втурна в обятията му.

– Нима ме обичате?

– Да.

– Наистина ли?

– Да. – Той се усмихна.

– И аз ви обичам.

– Знам.

Тя отстъпи крачка назад и го срита.

– Само че досега не знаех, че ме обичате. Трябваше да ми го кажете.

– Сега кой е глупакът, а, госпожо? Та нали ви го казвам всяка нощ. Казвам ви го по единствения начин, който умея.

– Не, милорд, сега го изразихте значително по-ясно – възрази тя и от очите ѝ бликнаха сълзи на щастие – За тези думи копнея, та дори и да ми ги изкрещите право в лицето.

– Значи тези думи, така ли?

– Да.

– Но думите значат толкова малко – възрази той.

– Милорд, поискам ли да чуя любовно признание от устата на трубадур, ще му платя и той ще ми пее. Аз обаче искам постоянно да чувам от вашите уста: „Обичам ви.“

Ранулф се засмя тихо.

– Както желаете, малки ми генерале.

Тя придърпа главата му надолу и го целуна страстно и дълго. Той бе решил да не я вдига повече във въздуха, тъй като в началото на месеца щеше за малко да я изпусне – толкова много го изненада силното, дръзко ритане на сина му.

– Е – започна тя, направо мъркайки от удоволствие, – сега ще забравите ли най-сетне тази глупава война помежду ни?

– Не!

– Ранулф!

– Обаче аз въпреки всичко ви обичам.

Тя го изгледа вбесена, замарширува отново към вратата, но този път не се върна при него.

– Скоро ще й мине – забеляза Уолтър, който не можеше да скрие, че сцената го е развеселила. – Убеден съм.

– Само че когато се успокои, мен няма да ме има тук – усмихна се Ранулф широко. – Не обичам да пропускам тези моменти. Когато се сдобряваме, тя е тъй... как да кажа... тъй изразителна.

Уолтър изрева възторжено.

– Някой трябва да й каже тези думи.

– Дръж си езика! Издадеш ли защо постоянно дразня буйния й нрав, ще ти оцавя кожата като обезщетение за понесените щети.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Зимата покри Клайдън с бяла снежна пелена, която едва ли щеше да се стопи до пролетта. Тайно в себе си Рейна бе влюбена в това годишно време, макар че храните плесенясваха и придобиваха блудкав вкус, а мъжете се изнервяха от бездействие. Това бе сезонът, в който жените успяваха да свършат неща, за които иначе все нямаше време – бродираха ковъори, шиеха рокли за предстоящи празненства, извяваха талантите си, обсъждаха и изпробваха най-разнообразни рецепти. И тъй като всички печки горяха, навсякъде бе топло и уютно и тъкмо това годишно време предразполагаше към съхраняването и разгръщането на човешките взаимоотношения. А ако на някоя жена все пак се приискаше да прекара целия ден в леглото си, тя можеше да си го позволи.

Рейна си го позволяваше често, и то по простата причина, че крехкото ѝ тяло трудно успяваше да издържи на новото, допълнително бреме. Ранулф я дразнеше безмилостно заради размерите ѝ и твърдеше, че най-обича да я гледа такава и щял да направи каквото зависело от него. Рейна постоянно да поддържа пищните си форми. За нейна изненада той започна да се прибира у дома по-често от очакваното – още повече, че сър Хенри все още воюваше. Ранулф се появяваше на всеки празник. Дойде си и на Богоявление, за да раздаде възнагражденията на прислугата: храна, дрехи, напитки и дърва за огрев, които бяха традиционна част от коледните подаръци. Този път Ранулф остана до понеделника след Богоявление, ден, в който крепостните се надпреварваха с плуговете по общинската мера, за да определят по колко бразди ще засее всеки от тях през идващата година.

Обаче Ранулф не се появи на Сретение Господне, петъка в началото на февруари, в който Рейна го очакваше нетърпеливо. Вече бе изминала една седмица оттогава и всеки момент очакваха младата жена да роди. Но Ранулф все не идваше. Бе обещал да си е у дома, когато настъпи моментът, и Рейна се боеше вече от най-лошото.

Уолтър се стараяше да я успокоява. Този път той не придружи Ранулф в похода, тъй като току-що се бе оженил за Флорет. Всъщност какво ли разбираха мъжете от тревогите на една жена, мислеше си Рейна. Въпреки това обаче, като разумен и практичен човек, приемаше доводи-те му най-охотно.

Както предрече Ранулф, Ротуел избяга, но този факт все още не

означаваше край на битките. Сър Хенри взе решение да даде урок на алчния дъртак и изпрати войската си на запад, за да обсади резиденцията на Ротуел. Обсадата траеше вече два месеца, но сблъсъци почти нямаше.

Четиридесетдневната повинност на Ранулф бе вече изтекла, но можеше ли сърцето войнишко да изтрае това, той остана и след срока, което доведе до нов семеен скандал. Той естествено излезе победител от схватката с Рейна, а тя също толкова естествено му прости. Той обичаше предизвикателствата и Рейна се видя принудена да свикне с тази страна от живота му. Разбира се, с течение на годините щеше да приема тези неща по-леко. Със сигурност щеше да има дори и периоди, в които той ще се засядва у дома и на нея щеше да ѝ липсва усамотението. Но щяха да настъпят и мигове, в които той нямаше да се прибира навреме и Рейна щеше да примира от страх. За всичко обаче си имаше лек и този лек се наричаше любов.

Всъщност имаше ли от какво да се оплаква? Може би единствено от факта, че мъжът ѝ не си дойде навреме, за да присъства на раждането на първия си син. Раждане, което премина без всякакви премеждия! О, тя щеше непременно да му натрие носа! Да, но когато час след щастливото събитие той пристъпи в стаята и я взе в прегръдките си, всичко лошо бе забравено за миг.

Ранулф бе изпълнен с разкаяние, но заедно с това се и гордеше. Можеше ли да се нахвърля върху мъж, който я обсипва с толкова любов? Пък и обясненията за закъснението му звучаха толкова убедително. Лорд Ги се бе върнал най-сетне в Англия и бе повикал Ранулф в Шефърд, за да се запознаят. Срещата преминала в много приятна атмосфера. Лордът дори загатнал, че няма да възрази, ако го поканят да стане кръстник на новороденото. При тези думи Рейна не успя да сдържи усмивката си. Защото Шефърд не бе твърде сдържан, станеше ли въпрос да се удовлетвори някое негово желание. Очевидно Ранулф му бе направил огромно впечатление. От този момент нататък Рейна можеше да бъде напълно спокойна. Нямаше да се разкрие малката измама, която баща ѝ инсценира заради нея. Така се изпълни и неговата последна воля – Рейна се омъжи за мъжа, когото сама си бе избрала.

Теодрик тихичко припяваше на малкия Ги, когото люлееше в ръцете си. Тримесечното бебе вече спеше, но Тео не бързаше да го сложи в креватчето. През това време Уенда сресваше косите на Рейна, все още

мокри след изкъпването. Тео не се оплакваше вече, че момичето е поело задачите му, тъй като се грижеше за малкия Ги, когото обожаваше. Държеше се по-зле и от родна майка – тревожеше се за малкия с и без повод. На Рейна понякога ѝ се струваше, че дори ѝ завижда, загдето кърми детето и да имаше как, той самият би се заел с това задължение.

Лейди Ела се миеше с език напред леглото на Рейна. Последните котенца, които роди, палуваха на пода, а Уенда ги наблюдаваше и се кискаше неудържимо. Рейна също се забавляваше със смешните животинчета. Не бе особено възхитена, когато богинята на отмъщението разпреди лейди Ела да роди малките си под леглото ѝ и се опита да премести цялото котило в предверието. Само че лейди Ела се размяука кански и задраска безспирно по вратата. Най-накрая Рейна се видя принудена да ѝ отвори. Още на мига котката се зае да пренася малките обратно под леглото. Ранулф не изрече нито дума и предостави на жена си правото да вземе решение. Но какво ти решение? Котката вече бе решила и не можеше да се промени каквото и да било.

Изведнъж вратата се отвори и Ранулф влезе в стаята. Рейна се зарадва извънредно много – лорд Хю бе пристигнал следобед на посещение и тя предполагаше, че мъжът ѝ ще си легне по-късно. Ранулф спря погледа си върху Тео с бебето в ръце и застина, невярващ на очите си. Рейна се притесни. Съпругът ѝ не знаеше, че Тео е поел задълженията на бавачка, нещо, което се дължеше единствено на комбинативните способности на прислужника.

Ранулф забрави всякаква учтивост.

– Вън! – изляя той.

Тео вече не се страхуваше до смърт от виковете на Ранулф, затова положи внимателно Ги в креватчето и се отправи вдървено към вратата. Рейна кимна с глава на Уенда да сложи малкия в коша и да го изнесе навън – предстоящият разговор вероятно щеше да се води на висок глас.

– Вие обидихте Тео – започна тя спокойно.

– Това е най-малкото, което може да се случи на този мъжеложец, ако го сваря отново в близост до сина ми, милейди. Не желая Ги да се повлияе от този...

– Не използвайте този претекст, Ранулф – прекъсна го тя остро. – Много добре знаете, че единственият, който може да окаже влияние на сина ви, сте самият вие. Защото вие просто няма да допуснете никакви други решения и този факт е известен много добре и на двама ни. Що се отнася до Тео, той е прекарал тук целия си живот и междуременно е полагал грижи за две бебета и още три деца. Държа още да отбележа, че

сред тези пет деца имаше едно единствено момиченце. Не е насадил никому противоестествени наклонности, няма да го стори и сега. – Тя забеляза, че гневът на Ранулф се е уталожил и затова додаде е благ тон:

– Той обича Ги като собствен син. Никога не ще му причини болка. Е, добре, кое е по-важно – синът ви да получи възможно най-добрите грижи или пък през цялото време да нападате нещастния човек само защото се възхищава от великолепното ви тяло?

Думите ѝ го завариха неподготвен.

– Великолепно ли?

– Да. – Усмивка озари лицето ѝ.

– Не знаех, че харесвате тялото ми.

Нима бе смутен от думите ѝ? Господи, колко обичаше този мъж. С всичките му чудатости, грешки и смайващи качества.

– Не съм ли ви го казала още, милорд?

– Не.

– Но сигурно съм ви го показала, нали?

Той наистина бе твърде объркан. Рейна се усмихна и се отправи към него. Преднамерено остави нощницата си да се плъзне само по едното рамо и веднага констатира как в очите му лумнаха пламъци. Ранулф може и да е бил смутен за момент, но това му състояние продължи само до мига, в който тя се изправи пред него. Той я вдигна високо във въздуха и я разлюля. Точно както в деня на запознанството им, но с една съществена разлика: страстта, която тлееше в очите му нямаше нищо общо с гнева.

– Господи, момиче, когато ме погледнете по този начин, аз...

– Какво чакате тогава? – произнесе тя пресипнало и го прегърна толкова силно и плътно, че между тях, не остана място дори и за едно дихание. – Какво ще кажете, дали този път да не ви издърпам аз в леглото? За разнообразие?

Не стана нужда да повтаря два пъти!

КРАЙ

© 1989 Джоана Линдзи
© 1996 Андрей Крупев, превод от английски

Johanna Lindsey
Defy Not the Heart, 1989

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:

Джоана Линдзи. Златокосият великан
Издателство „Ирис“, 1996
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова
ISBN 954-455-026-8

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10574>]